

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES ÇOKSATARI SERİ "ANITA BLAKE"İN YAZARI

LAURELL K. HAMILTON

Meredith Gentry

Başın Çıkarın Ay Işığı

SERT, EROTİK, TEHLİKELİ
BİR KARANLIK FANTEZİ

ÜÇÜNCÜ ROMAN

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>

Meredith Gentry

"DOĞAÜSTÜ FANTEZİYLE
POLİSİYE MACERAYI
BİRLEŞTİREN
ŞAHANE BİR SERİ."
—PUBLISHERS WEEKLY

Ben Meredith Gentry; Fairie tahtının vârisi Prenses Merry.
Ama içimde, çok daha fazlası olduğumu fısıldayan bir ses var.
Halkım, beni koruduğu kadar benden korkuyor da.
Onları kim suçlayabilir ki? Binlerce yıldır içlerinde uyuyan o
baş döndürücü sihri uyandırdım.

Hava ve Karanlıklar Kraliçesi olan halam artık her zamanki sadist
hobileriyle uğraşmıyor. Bütün takıntısı ben oldum.
Hamile kalmamı sağlayıp taht mücadelesinde kuzenim Prens Cel'i alt etme
görevi, beklendiğinden uzun sürdü.
Sihrim, içimde kontrol edilemez bir şekilde geziniyor.
Neler yapabileceğimi kimse bilmiyor. Doğrusu, neler yapabileceğimi
ben de tam olarak bilmiyorum.

Laurell K. Hamilton, *Baştan Çıkarın Ay Işığı*'nda karanlık, erotik ve
ölümsüz Fey hanedanına şaşırtıcı bir derinlik katıyor. Şehvet ve sarsıcı
bir beklentiyle dolu gizli güçlerin serbest kalmasıyla tanrıların, şekil
değiştirenlerin ve ölümsüz ruhların dünyası üzerindeki perde kalkıyor ve bu
dünyanın tüm ihtişamı, tüm ihanetleri gözler önüne seriliyor.

"Seksi... Merry'nin maceraları okuru kendine çekiyor ve kitabı
elinden bırakmasına izin vermiyor."

—ST. LOUIS POST-DISPATCH

"Çarpıcı, şehvetli, heyecanlı ve orijinal bir dünya."

—SAN JOSE MERCURY NEWS

ARTEMİS

AB/603
ABG/304
AÇ/920
A/55

BAŞTAN ÇIKARTAN AY IŞIĞI

Laurell K. Hamilton

Orijinal Adı: *Seduced By Moonlight*

Genel Yayın Yönetmeni: İlgin Sönmez
İngilizceden Çeviren: Barbaros Baştan
Editör: Elif Nihan Akbaş
Yaratıcı Yönetim: photoRepublic
Grafik: Asmin Ayşe Gündoğdu

1. Basım: Nisan 2018

ISBN: 978 - 605 - 304 - 327 - 0
Serifikalı No: 10905

LAUREL K. HAMILTON © 2004

Bu kitabın Türkiye yayın hakları Anadolight Telif Hakları aracılığıyla Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alınıp yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

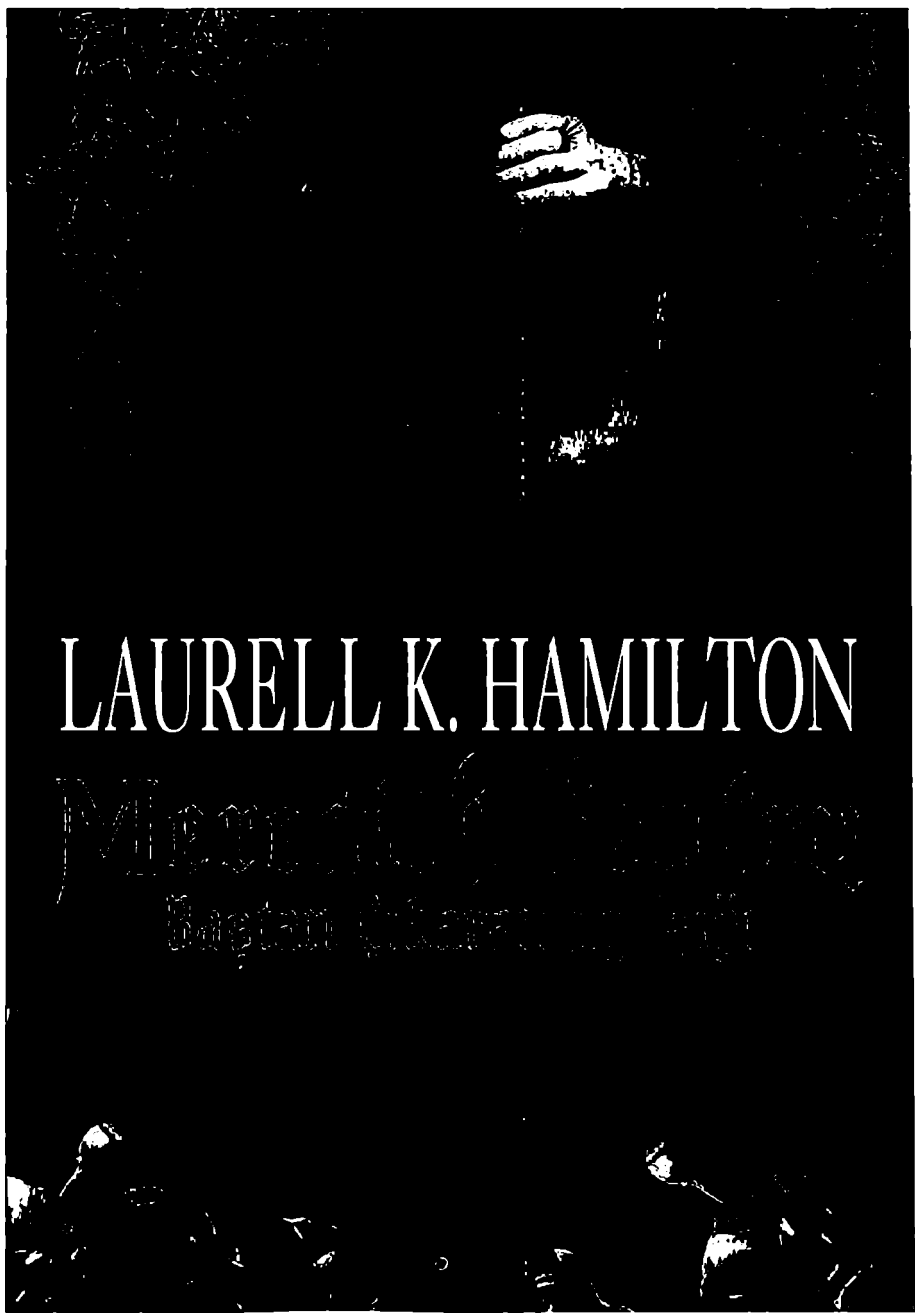
ARTEMİS YAYINLARI

Ticaretخانه Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: [212] 513 34 20-21 Faks: [212] 512 33 76
e-posta: editor@artemis yayinlari.com
www.artemis yayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiğdemhıvuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: [212] 674 97 23 Faks: [212] 674 97 29 Serifikalı No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: [212] 511 53 03 Faks: [212] 519 38 00 Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

LAURELL K. HAMILTON

Mortal Sin
Beytüm Çikarıncağı, 1991

1

LA'de havuz başlarında bir sürü insan toplanıyordu ama ne kadar estetikli ve formda da olsalar ● çok azı ölümsüzdü. Doyle gerçekten de ölümsüzdü ve binlerce yıldır böyleydi. Binlerce yıllık savaşların, savaşların, suikastların ve politik entrikaların ardından zenginlerin ve ünlülerin havuzunun başında bir tanga ile güneşlenip herkesin ilgisini çekiyordu. Havuzun kenarındaydı ve üzerinde neredeyse hiçbir şey yoktu. Güneş ışığı havuzun mavi sularını aydınlatıyordu. Işık vücudunun üzerinde dans ediyor, sanki görünmez bir el ışığı hareket ettiriyor ve Doyle'un koyu renkli vücuduna asla sahip olamayacağı tonlar kazandırıyor.

Bir insanın siyah derili olduğu gibi siyah değildi, daha çok siyah bir köpek gibiydi. Işığın derisinin yüzeyinde dans edişini seyrederken yanıldığımı düşündüm. Derisi

mavi tonlarla parıldıyordu, uzun ve kaslı baldırında gece yarısı mavisi bir ışıltı vardı, sırtı ve omuzları karanlık gökyüzü dokunuyormuş gibi koyu mavi bir parıltıya sahipti. Kalçasında en koyu ametisti bile kıskandıracak bir morluk vardı. Derisi nasıl bu kadar monokrom olabilirdi? Renklerin ve ışığın bir mucizesi gibiydi, ben doğmadan yüzlerce yıl önce yaşanmış savaşlarda şekillenen kasları dalgalanıyor ve hareket ediyordu.

Uzun siyah saç örgüsü şezlongunun yanında uzanıyor, bir kısmı aşağıya düşüyor ve sabırlı bir yılan gibi betonun üzerinde kıvrılıyordu. Saçları siyahın üzerinde siyah duran tek şeydi. Hiç rengi yoktu, sadece hafif bir parıltıya sahipti. Aslında tam tersinin olması gerekirdi, vücudu tek renkten ışıklarla dans eden saçları olmalıydı ama değildi. Yüzükoyun yatıyordu, başı bana dönük değildi. Uyuyor gibiydi ama uyumadığını biliyordum. Bekliyordu. Helikopterin tepemizden uçmasını bekliyordu. Helikopterin içinde basın ve kameralı insanlar olacaktı. Şeytanla bir anlaşma yapmıştık. Basın bizi bir süre rahat bırakırsa belirli zamanlarda haber değeri olan resimler çekmelerine izin verecektik. Ben Prenses Meredith NicEssus'tum, Unseelie Sarayı'nın vârisiydim ve üç yıl ortadan kaybolduktan sonra Kaliforniya, Los Angeles'ta ortaya çıkmıştım. İnsanları öldüğümü düşünüyordu. Ama hayattaydım ve sağlıklıydım, gezegenin en büyük medya imparatorluklarının yaşadığı yerdeydim. Ortadan kaybolmuş ve sonrasında tabloid gazetelerinin ilgisini çeken bir şey yapmıştım.

Bir koca arıyordum. Amerikan topraklarında doğan tek peri prensesi evlenmek istiyordu. Peri, özellikle de sidhenin üyesi ve kraliyet ailesi üyelerinden biri olduğum için ha-

mile kalmadığım sürece evlenmeme izin verilmezdi. Periler çok fazla üremezdi ve sidhe asilleri için oranlar daha da düşüktü. Halam, Hava ve Karanlık Kraliçesi, doğurgan bir birliktelikten başkasına izin vermezdi. Soyumuz tükendiği için halamı suçlayamazdım. Ama gazeteler bir şekilde korumalarımı sadece birlikte vakit geçirmediğimi, düzüştüğümü de öğrenmişti. Benden çocuğu olan benimle evlenecekti. Geleceğin kralı olacaktı.

Gazeteler Kraliçe'nin çocuk sahibi olma işini benimle oğlu Prens Cel arasında bir mücadeleye dönüştürdüğünü de biliyordu. Kimin bebeği olursa tahta o oturacaktı. Medya çığırından çıkarak üzerimize çullanmıştı. Hiç iyi bir şey değildi.

Gazetelerin bilmediği şey ise Cel'in beni birkaç kez öldürmeye çalıştığıydı. Altı ay boyunca Kraliçe tarafından hapsedildiğini de bilmiyorlardı. Altı ay boyunca bir hücrede kalmış ve işkence görmüştü. Ölümsüzlük ve neredeyse bütün yaraların kendi kendine iyileşmesinin bir dezavantajı da vardı. İşkenceler çok ama çok uzun sürebiliyordu.

Cel dışarıya çıktığında mücadeleye devam etmesine izin verilmişti. Şimdiye kadar şansım yaver gitmemişti ama denemeyi bırakacak değildim.

Doyle beş korumamdan biriydi ve daha önce Kraliçe'nin korumasıydı. Benim âşığım olmak için gönüllü olmuş ya da gönüllü olması istenmişti. Kraliçe Andais'in bir kuralı vardı, korumaları tohumlarını sadece Kraliçe'nin içine akıttırdı. Doyle yüzlerce yıldır bakirdi. Ölümsüz olunca, işlerin kötüye gitmesinin dezavantajları da fazla oluyordu. En ısrarcı gazetelerden birini seçmiş ve gerekli ayarlamaları yapmıştık. Doyle bunun kötü davranışları ödüllendirmek

olduğunu düşünüyordu ama Kraliçe medyaya iyi imaj bırakmamızı istiyordu. Unseelie Sarayı'nın kötü adamlardan ibaret olmakla ilgili bir ünü vardı. Öyle olabilirdik ama ben zaten zamanımın bir kısmını Seelie Sarayı'nda geçirmiştim, medya bu parlak ve ışıltılı sarayın kusursuz olduğunu düşünüyordu. Kralları Taranis, Aydınlanma ve İllüzyon Kralı, dayımdı. Fakat o tahtın vârisi değildim. Babam safkan bir Unseelie sidhesiydi ve Aydınlanma Sarayı'nda bu gibi şeylerin affı olmazdı. Beni bu günahıtan arındırabilecek bir hapisane veya işkence yoktu. Seelie Sarayı'nın güzel bir yer olduğunu söyleyebilirlerdi ama ben kanımın beyaz mermerler üzerinde herkesinki kadar kırmızı olduğunu uzun zaman önce öğrenmiştim. Güzel insanlar çok genç yaşta bana asla kendilerinden biri olamayacağını ifade etmişti. Çok kısaydım, insanlara fazla benziyordum ve daha da kötüsü Unseelie'ye de benziyordum. Doyle'un derisi ne kadar siyahsa benimki de o kadar beyazdı. Ay ışığı derim vardı, bu ten rengi her iki sarayda da beğenilirdi ama boyum sadece bir metre elli iki santimetreydi. Hiçbir sidhe bu kadar kısa değildi. Kıvrımlarım vardı ve insan kanı taşımayan hiçbir sidhenin vücudu benimki gibi dolgun değildi. Gözlerim üç renkliydi, iki yeşil tonu ve altın renkli bir çembere sahipti. Bu gözler Seelie Sarayı'nda kabul görebilirdi ama saçlarım görmezdi. Kan rengiydi, bir kuaföre gidip saçlarınızı boyatmak isterseniz kullanacağınız terim sidhe koyu kırmızısıydı. Koyu kestane değildi, insan kızılı değildi. Sanki saçlarımın arasına lâl taşları ve mücevherler işlenmişti. Diğer takma ismi parıldayan Unseelie kırmızıydı. Seelie'nin de kızıl olanları vardı ama onlarınki insan kırmızısına, turuncuya, altın rengine, koyu kestane veya

gerçek kırmızıya daha yakındı. Hiçbirininki benimki kadar koyu değildi. Annem diğerlerinden farklı olduğumu bana hep ifade etmişti. Daha çirkin olduğumu, hoş görülmediğimi ve daha az olduğumu söylemişti. Annemle fazla konuşmazdık. Babam öldüğünde çok gençtim ve onu her gün özlüyordum. Bana yeterince güzel, uzun ve güçlü olduğumu öğreten kişiydi.

Doyle kafasını kaldırdı, siyah gözlerini gizleyen siyah güneş gözlüklerini gösterdi. Işık kulaklarının neredeyse her santimetresini süsleyen gümüş küpelerini aydınlattı. Doyle'un saf Unseelie olmadığını ele veren tek şey kulaklarıydı. Popüler inancın ve peri hayranlarının yaptırdığı estetik ameliyatların aksine gerçek sidhenin kulakları sivri değildi. Doyle kulaklarını gizlese saf sidhe olduğu düşünülebilirdi ama saçlarını hep topladığı için bu kusuru görünüyordu. Sanırım küpelerin sebebi ilgiyi kulaklara çekmekti.

“Helikopteri duydum. Rhys nerede?”

Ben bir şey duymamıştım ama Doyle'u sorgulayacak değildim. Bir şey duyduğunu söylüyorsa duymuş olmalıydı. Duyuları normal insanlarınkinden daha gelişmişti ve korumaların geri kalanından iyiydi. Muhtemelen karmaşık soyu yüzündendi.

Doğrudum ve eve doğru uzanan camdan duvara baktım. Rhys ben kendisine seslenmeden kayar kapılardan birini açıp açığa çıktı. Derisi benimki gibi solgundu ama benzerliğimiz bundan ibaretti. Beline kadar inen beyaz saç bukleleri çocuksu bir yakışıklılığa sahip yüzünü çevreliyordu. Bir gözünün üç farklı mavisi vardı, peygamber çiçeği ve kış gökyüzü bunlardan iki tanesiydi. Diğer gözünü uzun zaman önce kaybetmişti. Bazen yarasını gizlemek için göz bandı takıyor-

du ama benim dert etmediğimi anlayınca bundan da vazgeçmişti. Yara izi aşağıya doğru uzanıyor ve öpülesi dudaklarına ulaşmadan son buluyordu. Ağzının şekli kusursuzdu. Bir metre altmış yedi santimetre boyundaydı ve gördüğüm en kısa boylu safkan sidheydi. Ama vücudunun her yeri kaslıydı. Boyunun dezavantajını diğer korumalardan daha kaslı olarak gideriyordu. Hepsi kaslıydı ama ağırlık kaldırmayı en ciddiye alanları Rhys'ti. En güzel karın kasları Rhys'teydi. Beline bir havlu sarmıştı ve havluyu şezlongumun yanına bırakana kadar mayosunu giymediğini fark etmedim.

"Rhys! Ne yapıyorsun?"

Bana bakıp sırtıttı. "Bu kadar küçük mayolar yalan. İnsanlar için çıplak olmadan çıplak olmak için bir bahane. Çıplak çıkarım daha iyi."

Doyle, "İçimizden biri çıplaksa Prenses'in resmini basamazlar," dedi.

"Benim önümü değil kıcımı basabilirler."

Kafamı kaldırdım ve birden şüphelendim. "Vücudunun önünü neden görmek istemesinler?" Bir kahkaha attı, o kadar neşeli bir sesteki ki günüm aydınlandı. "Kendimi senin görkemli vücudunun arkasına gizleyeceğim."

Doyle, "Hayır," dedi.

Rhys, "Sen ilgi çekici bir poz verecek misin?" diye sordu. Ellerini kalçasına koydu. Çıplakken çok rahattı. Vücut dili ne giydiği veya ne giymediğiyle asla değişmezdi. Doyle'u üzerindeki tangayı giymeye ikna etmek iki günümüzü almıştı. Sarayın sıradan çıplaklığından hoşlanan biri değildi.

Doyle ayağa kalktı, mayonun önü yeterince dardı ve rengi derisinin rengine çok yakındı. Rhys'in ne demeye çalıştığını anladım. Doyle'un çıplakken ne kadar güzel gö-

ründüğünü bilmesem ilk bakışta çıplak olduğunu düşünebilirdim. Arkadan en az Rhys kadar çıplaktı.

“Ben bunu giyiyorum ve poz vermeye hazırım.”

Rhys, “Çok sevimlisin,” dedi. “Ama gazetecilerin gizlice yatak odamızı çekmesine engel olmak istiyorsak onlara karşı adil davranmalıyız. Onlara bir gösteri sunmalıyız.” Bunu söylerken kollarını iki yana açtı ve sırtını bana dönüp vücudunu sergiledi. Görüntü pürüzsüz ve kaslı dokuyu mayo bozmadan daha güzeldi. Diğer vücut geliştirenlerin aksine harika bir kalçası vardı. Diğerlerinin vücudunda yağ kalmadığı için her yerleri sert olurdu. Kasların çizgilerini gizlemek için biraz yumuşaklığa ihtiyaç vardı yoksa güzel görünmüyordu. Helikopteri şimdi ben de duyabiliyordum. “Zamanımız azalıyor, baylar. Gazetecilerin duvarların dışında kamp kurmasını istemiyorum.”

Rhys bana baktı. “İlk gelene güzel bir gösteri sunmazsak diğerlerine yalan söylediğimizi söylerler ve hepsi yeniden duvarların tepesine tırmanır,” dedi. İç geçirdi, sanki mutlu değildi. “Bir başka gazetecinin daha ağaçtan düşüp kolunu kırıldığını görmektense bütün ülkeye kıcıımı göstermeyi tercih ederim.”

“Anlaştık,” dedim.

Doyle burnundan derin bir nefes aldı ve ağzından yavaşça verdi. “Anlaştık.” Bundan ne kadar hoşlanmadığı vücut dilinden, ayağa kalkışından belliydi. Rolünü daha iyi oynayamazsa bundan sonraki çekimlere Doyle’u almayabilirdik.

Rhys şezlongun yanında durdu ve dört ayak üzerine çömeldi, elleri şezlongun kollarındaydı. Bana bakıp sırtıyordu ama bundan keyif almanın bir yolunu bulacağını biliyordum. Görevi olabilirdi ama aslında helikopteri vurup düşür-

meyi tercih ederdi ama işini yapmaya ve mümkün olduğunca eğlenmeye çalışıyordu. Kendime hâkim olamayıp vücuduna baktım. Organı uzansam tutabileceğim kadar yakında sallanıyordu. Sesim titreyerek çıktı. “Bir planın var mı?”

“Bir şeyler düşünüyoruz.”

Doyle, “Ben ne yapacağım?” diye sordu. İçinde bulunduğu durumdan tiksiniyor gibiydi. Âşığım olmayı, kral olma ihtimalini seviyor ama gözler önünde olmaktan nefret ediyordu.

“Ben bir ucundan sen diğerinden.”

Helikopter şimdi yakındı, malikâneyi çevreleyen okalıptüs ağaçlarına ulaşmıştı. Doyle beyaz ve yıldırım gibi ani gülümsemesini gösterdi. Akışkan bir çeviklikle hareket etti, ben asla Doyle kadar hızlı olamazdım. Birden omzumun yanına çömeldi. “Aslında ağzının tatlı tadını tatmak çok güzel olurdu.”

Rhys çıplak karnımı hafifçe yaladı, kıvranıp kıkırdamaya başladım. Yüzünü kaldırıp “Daha tatlı tatlar da var,” dedi. Gözlerindeki bakış, yüzü, sıcaklığı ve bildikleri nefesimi kesti, kalp atışlarım hızlandı.

Doyle dudaklarımı omzumda gezdirdi. Bunu hissedince kafamı Doyle’a çevirdim ve yine neler vadettiğini düşününce ürperdim. Sahip oldukları bilgiler günler ve geceler boyunca çarşafın içinde birbirine geçmiş vücutların ve terin ve zevkin bilgisiydi.

Sesim daha da titrek çıktı. “Oynamaya karar verdin. Fikrini değiştiren ne oldu?” Yanağıma fısıldadı, sadece nefesini derimde hissetmek bile ürpermeme sebep oldu. “Gerekli bir kötülük, medyanın gözleri önünde gösteriş yapacaksan seni yalnız bırakamam.” Yine aynı gülümsemeyi gösterdi, yüzünde bir sürpriz gibiydi. Daha genç görünüyordu, sanki

başka biriydi. Doyle'un içinde bir yerde böyle bir gülümseme olduğunu yeni öğrenmiştim. "Ayrıca, seni Rhys'e bırakmam. Tek başına kalırsa neler yapacağını ancak Tanrıça bilebilir." Rhys bikinimin altı üzerinde parmaklarını gezdirdi. "Ne küçük bir şey. Dikkatli olursak fark etmezler."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

Şezlongda biraz daha aşağıya indi ve yüzü şimdi biki-nim altının tepesindeydi, elini bacaklarımın altına soktu ve kalçalarımı avuçladı, parlak kırmızı bikini altımı gizledi. Yüzünü kasıklarımın doğru indirdi, saçları bacaklarımın üzerine bir perde gibi indi. İtiraz edecek veya başka bir şey düşünecek vaktim olmadı. Helikopter açığa çıktı ve bizi bu şekilde buldu. Rhys'in yüzü kasıklarımın gömülüydü, bacakları dizlerden bükülmüştü ve çıplak kalçası gösterişli bir şeker parçası gibi ortadaydı.

Doyle'un itiraz edeceğini düşündüm ama yüzünü boynuma bastırdı, birden güldüğünü fark ettim. Sessizce gülüyor, omuzları titriyordu. Sırtımı şezlonga yatırdı ama bunu yaparken gülmeye devam etti, gülüşünü kameralardan gizledi.

Güneş gözlüklerim gözümde olduğu için şanslıydım ve gülümsedim. Helikopter tepemizde bir daire çizerken kahkaha atmaya başladım, artık havuzun suyu ve Rhys'in saçları dalgalanıyordu. Benim saçlarım da rüzgârla dalgalanarak kanlı alevlerin görünümünü aldı.

Kahkaha atarken omuzlarım dışında her yerim titriyordu. Rhys kasıklarımı yaladı, bikinimin altı hâlâ üzerimde olmasına rağmen nefesim kesildi. Bakışlarını kaldırarak vücuduma baktı, gözlerindeki bakış yeterliydi, gülmemi istemiyordu. Dişlerini kumaşa geçirdi ve dişlerini tenime bastırdı. Ürperdim ve sırtım bir yay çizdi, başımı geriye attım

ve nefessiz kaldım. Doyle omzumu sıktı ve beni biraz kendime getirdi. Hâlâ titriyor ve yüzüne odaklanmakta zorlanıyordum. “Bence bugünlük bu kadar yeter.” Havlulardan birini karnıma koydu. Diğerini Rhys’e uzattı.

Rhys kafasını kaldırdı ve itiraz etmeye hazırlandığını gördüm ama sonra doğruldu, kameraların bikiimin altını görmemesi için üzerimi havluyla örttü. Kameraya gülümsemesini, espri yapmasını bekledim ama yapmadı. Havluyu dikkatlice serdi, helikopter de tepemizde daireler çizip saçlarımızı dalgalandırmaya devam etti. Dizleri üzerindeydi ve her şeyiyle açıktaydı, resimlere kibarca sansür uygulayıp uygulamayacaklarını merak ettim. Belki de resimleri Avrupa gazetelerine satıp üzerinde çok fazla düşünmezlerdi.

Üzerim tamamen örtülünce, kasıklarımın bikiimin üstüne kadar kapalıyken, beni kollarına aldı. Rüzgâr ve helikopterin gürültüsü yüzünden bağırdım. “Yürüyebilirim.”

“Seni taşımak istiyorum.” Bunu söylerken çok ciddiymi ve yapmasına izin verdim. Başımınla onayladım.

Rhys beni eve doğru taşıırken Doyle biraz daha geride kaldı. Doyle iyi bir korumaydı ve arkamızı kolluyordu ama bunu yaparken resim çekilmesini engellemek için hafifçe yana geçmişti.

Şezlongunun yanında durdu ve üçüncü bir havluyu eline aldı, eve doğru yürümeye devam etti. Havlunun içinde silah olduğunu gördüm. Helikopterdekiler silahlı olduğumuzu bilmiyordu. Ayrıca, perdelerden birinin ardında, kayar kapıların ötesinde Buz’un hazır beklediğinden de habersizdiler. Buz giyinik ve tepeden tırnağa silahlıydı. Kimse beni öldürmeye çalışmadığı sürece medya oyunları

umurumda değildi. Birkaç helikopter ve açık saçık resimler neydi? Çok fazla değildi.

2

Buz öfkeli bakışlarla beni içeriye taşıyan Rhys'i süzdü. Basınla barış yapmamıza tek itiraz eden Buz'du. Biz aptalca şeyler yaparken bizi koruyacaktı. Asla bizim kadar alçalmazdı.

Öfkeliyken çok yakışıklıydı ama zaten normal hâli de çok yakışıklıydı. Tanrıça onu öyle bir yaratmıştı ki başka bir şey olamazdı. Elmacık kemiklerini ve kusursuz çizgilerini gören bir plastik cerrah kıskançlıktan ağlardı. Derisi kar gibiydi, ay ışığı altında parıldayan buz gibiydi. Geniş omuzları, dar kalçaları, ince bir beli, uzun kolları ve bacakları vardı. Giyinikken yakışıklıydı, çıplakken ise nefes kesiciydi.

Huysuz bir çocuk gibi soğuk karoların üzerinde yürüyüşümüzü seyretti. İlk öfkelenen, son affedendi, dudaklarını büktü. Kraliçe'yi binlerce yıl korumuş biri için yanlış

kelimeler gibi duruyor olabilirdi ama değildi. Buz dudak büktü ve bu hâlini görmek bile yorucuydu. Yatakta şahaneydi, harika bir savaşıydı ama duygusal saçmalıkları tam zamanlı bir iş gibiydi. Böyle bir şey isteyip istemediğimi neredeyse her gün düşünüyordum.

“Goblin Kralı aynadan aradı,” dedi. Sesi de bakışları gibi aksiydi.

Doyle, “Ne zaman?” diye sordu.

“Şimdi Kito ile konuşuyor.”

Doyle yatak odasına doğru yürüdü, sonra durdu ve bir şey giyip giymediğine baktı. İç geçirdi, çıplak ayakla karoların üzerinde yürüdü. Omzu üzerinden durumu yorumladı. “Meredith böyle giyince bize avantaj sağlayabilir ama Kurag erkeklere ilgi duymaz.”

Rhys, “Bu doğru değil,” dedi. Sesindeki acı tonu duyunca kafamı çevirdim. Hâlâ kollarıdaydım bu yüzden başımı çevirmek bile bir şekilde yakınlık kurmaktı. “Goblinler sidhe etinden parçalar almayı sever,” dedi. Doyle durup kaşlarını çattı. “Ben üzerimde ziyafet çekmelerini istemiyorum.”

Rhys, “Ben de istemiyordum,” dedi.

Doyle tekrar durdu, beyaz ve mavi karoların üzerinde çok karaydı. “Ne demeye çalışıyorsun, Rhys?”

“Sidhe etinin tadına bakmayan bir sürü goblin var, erkek veya kadın. Bir de erkek olup olmadığımızı umursamayanlar var.” Yüzünün yanını omzuma değdirdi, rahatlatmaya çalışıyordu.

Buz, “Kurag...” dedi. Ama cümlesini bitiremedi. Rhys’e veya muhabirlere duyduğu öfke gitmişti. Yüzünde herkesin yüzündeki kızgınlık vardı. Rhys’in buklelerini okşadım, çok yumuşaktılar ve kollarıma değiyorlardı. Parmaklarımı

boynunda ve omuzlarında gezdirdim. Periler tedirgin olduklarında birbirlerine dokunurdu. Kültürlerinde bunu seks ile karıştırmak olmasaydı insanlar da bunu yapabiliirdi. Dokunuş sekse dönüşebilirdi ama şimdi tek isteğim Rhys'e dokunmak ve yüzündeki ifadeyi silmekti.

Doyle birkaç adım attı, elleri kalçasındaydı. "Sen Kurag'ın... sana bir şeyler yaptığını mı söylüyorsun?"

Rhys yüzünü boynumdan hafifçe kaldırdı. "Bana hiç dokunmadı ama seyretti. Bir g steriymiş gibi tahtında oturdu ve bir şeyler yedi."

"Kendi sarayımızda gösteriler sergilenirken hepimiz oturuyoruz, Rhys. Kimse bundan bahsetmiyor ama korumalardan kaç tanesi sadece kraliçeyi memnun etmek için birbiriyle sevişti? Sadece birkaç saatliğine krali eyle birlikte olabilmek için."

"Ben hiç yapmadım." Elleri beni sıktı, parmakları canımı acıttı.

Doyle, "Ben de yapmadım," dedi. "Ama yapanları sorgulamıyorum."

"Rhys, canımı acıtıyorsun," dedim.

Beni nazikçe yere indirdi, sanki kendine güvenmiyordu. "Bunu seçmek ayrı bir şey. Ama bir yere bağlıysan ve..." Başını iki yana salladı.

Havlunun düşmesine izin verdim ve koluna dokundum. "Tecavüz her zaman çirkindir, Rhys." O kadar acı bir gülümsemeyle karşılık verdi ki içimden Rhys'e sarılmak, onu rahatlatmak geldi. Yeter ki yüzüne bakmak zorunda kalmayayım.

"Birçok koruma seninle aynı fikirde değil, Merry. Sen çok gençsin ve savaş zamanında nasıl olduğumuzu hatırlamıyorsun."

Rhys'e dokunmaya, sadece dokunarak onu mutlu etmeye çalışmaya devam ettim. Korumalarımın yaptığı korkunç şeyleri duymak istemiyordum. Hayır, bu değildi. Yatağımı paylaştığım erkeklerin yaptığı korkunç şeyleri duymak istemiyordum. Sonra aylar önce duyduğum bir konuşma aklıma geldi. Geri çekilip Rhys'in yüzüne baktım. "Bu konuşmayı hatırlıyorum, Rhys. Seni hoş karşılamayan hiçbir kadına dokunmadığını söylemiştin. Doyle, Kraliçe'nin korumalarından birinin başka bir kadına dokunması da tecavüz yerine geçer. Başka bir kadına gidersen, sen ve o kadın, işkence edilerek öldürülür."

Rhys'in yüzü her zamankinden daha beyazdı.

Buz, "Bütün sidhe savaşçıları Kraliçe'nin Kuzgunları değildir," dedi.

Kafamı çevirdim. "Biliyorum." Sanki bir şeyi gözden geçiriyordum. Üçünü birden görebilmek için iyice geriye çıktım. "Anlamadığım şey nedir?"

Doyle, "Rhys'in goblinleri suçladığı şey Unseelie'nin hiç yapmadığı bir şey değil," dedi. Başını iki yana salladı. "Gidip Kurag ile konuşmam gerek." Bir şey söyleyecek gibiydi ama sonra durdu ve koridorda yürümeye başladı, yatak odasına gitti. Diğer iki adama baktım, hâlâ konuşmanın yarım kaldığını düşünüyordum. Sanki ölüme kadar saklayacakları sırları vardı. Sidhe sır saklamak konusunda iyiydi ama ben prenestim ve bir gün kraliçe olacaktım. Benden sır saklamaları iyi bir fikir değildi.

Nefes verdim ve sabırsız olduğum her hâlimden anlaşıldı. "Rhys, cinsel temas konusunda goblin kültürünün sana seçim şansı vermeyeceğini söylemiştim. Kurbanın kuralları belirlemesine izin vermezler. İstediklerini alırlar, sen sadece sana ne kadar zarar verebileceklerini söyleyebilirsin."

“Biliyorum, biliyorum,” dedi. Bakışlarını kaçırdı ve odada gezinmeye başladı. “Kültürlerini daha iyi bilseydim şimdi iki gözümün olacağını söyleyen sendin.” Bana baktı, öfkesi geri dönmüştü ve şimdi bana odaklıydı.

Bana kızmaya hakkı yoktu. Rhys, goblinler hariç her konuda mantıklı bir adamdı. Goblinler iki ay daha müttefikimdi. İki ay daha, savaş çıkarsa ne yapacaklarını Kraliçe Andais’e değil bana soracaklardı. Ayrıca, iki aydır benim düşmanlarım goblinlerin de düşmanlarıydı. Doyle’a, Buz’a, bana ve hatta Rhys’e göre suikast denemelerinin azalmasının en büyük sebebi buydu. Bu anlaşmayı devam ettirme görüşmeleri içerisindeydim. Goblinlere ihtiyacımız vardı. Rhys’in bu sorunu aştığını ne zaman düşünsem yanılıyordum.

“Tek bir konuda haklısın, Rhys, goblinler aynı cinsle ilişkiyi kötü veya utanç verici bir şey olarak görmez. Birlikte oluyorsan oluyorsundur. Fırsatçı biseksüel olduklarını söyleyebiliriz. Hiç yapmadıkları bir şeyi yapma şansını yakarlarsa yaparlar.”

Rhys havuza bakan büyük camların yanına gitti. Bana güzel sırtını gösterdi, kollarını göğsünde birleştirdi ve omuzları öfkeyle gerildi.

“Sana verecekleri zarar için pazarlık yapabildiğin gibi, seks partnerin konusunda da pazarlık yapabilirsin. Goblinler arasında bile böyle bir fırsatı değerlendirmeyecek kadar heteroseksüel olanları var. Pazarlık etseydin hiçbir erkek sana dokunmazdı.” Buz hafifçe hareketlendi, sanki Rhys’e gitmek istiyordu. Bana dostça olmayan bir bakış attı.

Rhys’in sesi Buz’u kendine getirdi. “En büyük kâbusumun sorumlusu olduğumu bana hatırlatmaktan ke-

yif mi alıyorsun? Kendim dışında kimsenin inançlarıyla ilgilenmeyen küstah bir sidhe olmasaydım, goblinlerle nasıl pazarlık edeceğimi bilirdim. İşkence tutsaklarının bile hakları olduğunu bilirdim.” Arkasına döndü, tek gözü öfkeyle parıldadı. Gökyüzü mavisi, kış gökyüzü halkası ve parlak peygamber çiçeği çizgisi ışıldadı. Farklı renkler sanki öfkeyle parıldıyordu ve derisi de hafifçe ışıldamaya başladı. Gücü öfkeyle açığa çıktı. Böyle olduğunda Rhys’ten korktuğum zamanlar vardı ama artık çok sık yaşandığı için korkmuyordum. Buz’un dudaklarını bükmesi gibi Rhys’in öfkesine de alışmıştım. Kabul edip hayatıma devam ediyordum. Rhys birden soluk bir güneş gibi parıldasa endişelenirdim. Ama bu sadece gösteriydi ve bir önemi yoktu.

“Kültürleri konusunda hâlâ küstahsın, Rhys. Sana yaptıkları sidhe saraylarında hiç yaşanmayan bir şeymiş gibi davranıyorsun. Hava ve Karanlık Kraliçesi veya Aydınlanma ve İllüzyon Kralı istese, aynısı sarayda da yaşanırdı. Ve sidhenin kurbanları koruyan kanunları da yok. Sadece işkence ederler. Goblinlerden sidhelerden daha fazla işkence ve tecavüze imza atıyor olabilir ama cezalandırılan kişiyi koruyan kuralları var. Sidhenin kurbanı olursan sana istediklerini yaparlar. Söylesene Rhys, hangimiz daha medeniyiz?”

Buz, “Sidhe ile goblinleri mukayese edemezsin,” dedi. Sesinde sidhenin en büyük sorunlarından biri olan küstahlık vardı. Sanırım binlerce yıldır yöneten olunca yönetilen olmak ne demek unutmuşlardı.

Rhys, “Goblinleri bize tercih ettiğini söylüyor olamazsın,” dedi. Şaşkınlığı öfkesine galip geldi.

“Öyle bir şey demedim.”

“Ne dedin?”

“Ben sadece sidhelerin bizden daha iyisi yok tavrının gereksiz olduğunu söylemeye çalışıyorum. Babam goblinlerin sidhe ordularının askeri olduğunu söylerdi. Goblinler mütrefikimiz olmasaydı Unseelie çok uzun zaman önce Seelie tarafından yok edilirdi.”

Rhys, “Goblinler ve lanetliler,” dedi.

Lanetliler Unseelie Sarayı’nın kâbusuydu. En korkutucu, en kötü yaratıklardı. Sidhe olsun veya olmasın bütün periler onlardan korkardı. Vahşi avın Unseelie versiyonuydular ve lanetliler peşinize düştüyse saklanacak veya kaçacak bir yeriniz olmazdı. Nadiren de olsa av yıllarca devam eder, lanetliler Hava ve Karanlık Kraliçesi emretmeden pes etmezdi. Lanetliler Kraliçe’nin en korkutucu silahıydı. Kral Taranis’in bile gece kanat seslerini duyunca korktuğu söylenirdi.

“Evet, lanetliler, birçok sidhenin aramızda kan bağı olduğunu bırakın peri olduğunu kabul etmediği tür.”

Buz, “O yaratıklarla bir ilğimiz yok,” dedi.

“Kralları, Sholto, yarı-sidhe, Buz. Onu gördün. Annesi Unseelie sidhesi.”

“O olabilir ama geriye kalanlar değil.”

Başımı iki yana salladım. “Lanetliler de Unseelie, Buz, hatta bazı sidhelerden daha da fazla. Bizim saray olarak gücümüz herkesi kabul etmek. Seelie kendileri için yeterince iyi olmayanları reddeder ve yüzlerce yıldır Unseelie’nin gücü buradan geliyor. İstenmeyen perileri biz alırız. Bizim onlardan en büyük farkımız bu.”

Rhys, “Bizden ne istiyorsun?” diye sordu. Şimdi şaşkın olduğu için az önceki kadar öfkeli değildi.

“Kurag okullardaki kabadayılar gibidir. Senden tepki aldığı sürece üzerine gelir. Seni ilgilendirmiyormuş gibi rol yaparsan senden sıkılır.”

Rhys kendisine sarıldı. “Benim için bir oyun değil.”

“Onun için öyle, Rhys. Goblinlerle konuşurken yanımda oturabilecek kadar hislerini aşmış olman harika bir şey ama doğruyu söylemek gerekirse hislerin için o kadar endişeleniyorum ki gerektiği kadar odaklanamıyorum.”

“Tamam,” dedi. “Seninle gelmem. Çirkin yüzünü görmesem daha iyi.”

“Sen yokken Kurag seni sorup duruyor. Sormaya devam ediyor. Lezzetli koruman nerede diyor. Soluk olan.”

Rhys, “Bunu yaptığını bilmiyordum,” dedi.

Omzumu silktim. “Soruyor.”

“Bana neden söylemedin?”

“Doyle hayal kırıklığına uğrayacağını söyledi ve bu konuda yapabileceğin bir şey yok.” Rhys ile aramdaki mesafeyi kapattım ve elimi koluna koydum. “Aynı fikirde değilim. Bence Doyle’un düşündüğünden daha güçlüsün. Acını yutup Kurag’ı yenmeme yardımcı olabilirsin.”

Şüphelendi. “Nasıl?”

Elimi çektim. “Boş ver, Rhys.” Koridora döndüm.

“Hayır, Merry, ciddiym. Onunla pazarlık ederken sana nasıl yardımcı olabilirim?”

“Doyle haklı. Mayomu giymeden karşısına çıkarsam Kurag ile pazarlık yapmak daha kolay olur. Korkunç bir zamparadır.”

Rhys omzunu silkti. “Ben bunun neresindeyim?”

“Kurag inatçılık yaparsa üzerine bir bornoz giy ve beyaz etini biraz göster. Öfkeni kontrol altında tutabilirsen

yanımda durman dikkatini dağıtır. Seks yüzünden değil, bütün goblinlerin sidhe etine zaafı vardır. Goblinlerin sidhe ile pazarlık yapmayı sevmemesinin bir sebebi de bizi yiyemeyecek olmalarıdır.”

Buz, “Çok şey istiyorsun,” dedi.

Yakışıklı ve küstah yüzüne baktım, başımı iki yana salladım. “Senden bir şey istemedim, Buz.”

“Rhys’den orada oturup bir yiyecek gibi görünmesini nasıl istersin? Bu, bizi aşağılar.”

“Kurag anlamayı uzatmayı kabul ederse birçok goblinden aşağılık olacağım.” Son cümleyi zalimce söyledim. Planımdan ne kadar nefret ettiklerini duymaktan sıkılmıştım.

Buz’un yüzünden tiksindiği belliydi. “Herhangi bir sidhe kadınının kendini goblin erkeklerine vermesi mide bulandırıcı bir şey. Prenses kanı taşıyan geleceğin kraliçesinin böyle bir şey yapması ise kelimelerle ifade edilemez. Kraliçe Andais bile goblinleri kazanmak için bu kadar küçülmedi.”

“Kitto yarı goblin yarı sidhe, öyle veya böyle ona güçlerini kazandırdım, seks sayesinde sidhe güçleri kazandı. Kimse yarı kanlı bir goblinin tam bir sidhe olabileceğini düşünmüyordu.”

Buz, “Kanları saf değil,” dedi.

Rhys, “Nefret ediyor olabilirim,” dedi. “Ama Kitto’nun büyüsü bizim kanımızın büyüsü. Onunla parıldadığını gördüm.” Birden çok yorgun göründü. “Kitto bir goblin için çok da kötü değil.”

Buz, “Merry,” dedi. Öne bir adım attı. “Merry, bunu yapma. Yarım kanlı goblinlerden daha fazlasını getireceğini söyleme. Onları görmedin. Büyük bir kısmı Kitto gibi değil. Birçoğu sidheden çok goblin gibi.”

“Biliyorum, Buz.”

“O zaman kendini nasıl teklif edebiliyorsun?”

“Öncelikle, ne olursa olsun, anlaşma yapmak istiyorum. Ayrıca, sidhe yüzlerce yıldır ölüyor ama Kitto tam kanlı sidhe olabiliyorsa belki tam güçlerini kazanabilecek başka yarı-sidheler de vardır. Demek ki, Unseelie Sarayı görünüşünden daha güçlü olabilir.”

Rhys, “Kraliçe, Merry’nin Kitto’ya güçlerini kazandırdığını duyunca çok heyecanlandı,” dedi. “Kraliçe mümkün olduğunca çok yarı-sidheyi yatağına almasını istiyor.”

Buz, “Ya birinden çocuğu olursa?” diye sordu. “Hiçbir sidhe yarı goblin bir kralı kabul etmez.”

“Şu anda, Buz, sadece hamile olmam bile yeterli. Yatağıma aylardır hepinizle paylaşıyorum ama hâlâ bebeğim olmadı. Artık yarışı kazanmak konusunda endişelenmeye başladım. Sonra yanımda kimin oturacağı için endişelenirim.”

“Hiçbir sidhe bir goblını kral olarak kabul etmez.” Buz için konu kapanmış gibiydi.

Rhys, “Bu plandan Buz’dan çok nefret ediyorum,” dedi. “Ama söz konusu olan benim beyaz vücudum değil.” Derin bir nefes aldı, sakinleşti, sanki topuklarından başının tepesine kadar oksijenle doldu. Sonunda, duygudan yoksun ama sakin bir ses tonuyla, “Sen onları yatağına alabiliyorsan ben de krallarının karşısında vücudumu sergileyebilirim,” dedi.

“Rhys!” Buz o kadar şaşkıncı ki ağzından tek bir kelime çıktı.

Rhys kendisinden daha uzun boylu adama baktı. “Hayır, Buz, zamanı geldi. Merry haklı.” Bana baktı, ağ-

zının köşesinde bir gülümsemenin hayaleti gezindi. “Beni çıplak görmek Kurag’ın dikkatini ne kadar dağıtır?”

“Bunun kadar.” Ellerimi kırmızı mayomun içine güçlükle sıgan göğüslerimin üzerinde gezdirdim. Elimi aşağıya, belime doğru indirdim ve ardından kal alarımaya attım. Rhys a  bir adam gibi bakışlarıyla beni takip etti. Çıplak olduğu için beni seyretmenin kendisini ne kadar etkilediği belli oluyordu.

B y yene kadar küçük görünen erkeklerdendi, ama büyüdüğünde hiç de küçük olmadığını anlıyordunuz. Bakışlarımı yüzüne  eviren kakhahası oldu. “ ok teşekkür ederim, kadınların yüzünde bu ifadeyi görmek hoşuma gidiyor.”

Bir insan cinsel organına bakarken yakalansa yüzü kızarırdı ama bakışlarımı kaldırırken benim yüzüm hiç kızarmadı. Rhys’in güzel vücuduna bakmıyor olsaydım bakılmaya değer olmadığını düşünebilirdi. Biraz daha insan ve biraz daha az peri olsaydım gözlerimdeki sıcaklık yüzümü kızırtmaya yeterdi. Gözlerimdeki sıcaklık yüzüne aktı ve    renkli gözünü ısıttı. Boğazını temizlemek zorunda kaldı. “Gerçekten de çok dikkat da ıtıcıymı ,” dedi. Hafifçe gülümsedi. “Sen g   ss n ben kıcım, öyle mi?”

Bunu duyunca güldüm. “ yle de diyebiliriz.”

 ne bir adım attı, gözlerinde bir dokunuştan daha özel olan bakış vardı. Bu bakışın altında derim parıldardı, sanki ayı yutmu um ve derimin altında parıldıyormu  gibi olurdu. Tüylerim diken diken oldu, nefesim kesildi. Tek bir bakışla. Bana bakıp gülümserken hiçbir şey düşünemedim. “Vücudunun bakı ıma bu şekilde tepki verdiğini, derinin parıldadığını görmek için,” dedi.    geçirdi. “... binlerce gobline meydan okuyabilirim.”

Sesim çok nefes nefese, Marilyn Monroe gibi çıktı ama elimde değildi. “Tek bir bakışla bunu yapabilen neden sadece sensin?”

Sırıtmaya başladı ve yan gözle Buz’a baktı. Buz kaşlarını çatmış bize bakıyordu. “En iyi âşğın olduğum için bunu yapabildiğimi söyleyebilirim,” dedi. Buz öne bir adım atınca elini havaya kaldırdı. “Ama bir düello yapmaya hiç niyetim yok.”

“O zaman neden?” diye sordum.

Neşesi kayboldu, yerini derin duygular, zekâ ve Rhys’in yüzlerce yıldır gizlediği şeyler aldı. Bir ay önce, kazayla, Rhys, ondan yüzlerce yıl önce alınan bir gücü geri kazanmıştı. Bütün korumalar kaybettiklerini kazanmıştı ama en büyük kazancı sağlayan Rhys’ti çünkü güçlerinin büyük bir kısmını kaybetmişti. Avrupa’dan kovulan periler Amerika’ya girmek için bir bedel ödemişti. Periler arasında büyük savaşlar istenmiyordu. Amerikan topraklarında birbirimizle savaşırken topraklarından kovulacaktık. Böylece gidecek yerimiz kalmayacaktı. Bu sorunun çözümü İsimsiz’di: Her iki saraydan geriye kalanların vahşi büyüleriyle yaratılan bir yaratıktı. Ama vahşi büyüyle ilgili her şey gibi önceden tahmin edilmesi kolay değildi. Bazı sidheler güçlerinin çok azını kaybederken bazılarınıninkiler neredeyse tamamen silinmişti. Sidhe İsimsiz ile bunu ilk kez yapmıyordu. İlki büyük insan-peri savaşından sonra Avrupa’da kalmak içindi. İşe yaramamış ama Rhys ilk büyüde çok fazla şey kaybetmiş, büyük tanrılardan biri olarak görülürken sidhelerin en güçsüzlerinden birine dönüşmüştü. İsimsiz birçok şeyini aldığı için eski ismini bile kullanmıyor ve diğerlerinin kullanmasına da izin vermiyordu. Diğerleri saygıdan ve

aynı şey kendilerinin de başına gelebileceği için bu isteğini yerine getirmişti. Şimdi sadece Rhys'ti ve kaybedilen kaybedilmişti. Bir ay önce kendine gelmişti. Artık daha fazlasıydı. Sadece bakarak derimi ılıdatabiliyordu. Büyüsünün doğası mı böyleydi yoksa sadece daha mı güçlüydü bilemiyordum. İkincisi olduğunu düşünüyordum çünkü Rhys bir doğurganlık tanrısı değil ölüm tanrısıydı. Vücudumun ölüme değil yaşama daha çok tepki vereceği kesindi.

Kısık bir sesle, "Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu.

Bir an için ne dediğini anlayamadım. Dizlerimin bağının çözülmemesi için Rhys'e odaklandım.

"Ne?" diye sordum.

Buz tiksindir gibi bir ses çıkarttı. "Güç sarhoşu, Rhys, daha dikkatli olmalısın."

"En son bu kadar güce yedi yüz sene önce sahip olmuştum. Biraz paslanmışım."

Buz, "Prenses'i etkileyiş tarzın hoşuna gidiyor," dedi. Şimdi daha yakındaydı ama kafamı çevirip Buz'a bakmak çok zordu.

Rhys, "Sen olsan olmaz mıydın?" diye sordu.

Buz tereddüt etti. "Belki ama bunun için zamanımız yok, Rhys." Buz'un güçlü elini kolumda hissettim, beni yavaşça kendine döndürdü. "Ben bunu tedavi ederken sen gidip ikiniz için de giyecek bir şeyler bul."

Rhys'in odadan çıktığını duydum ama emin değildim. Buz'un göğsüne bakmakla meşguldüm. Beyaz gömleğini yakasına kadar iliklemişti. Düğmelenmiş gömleğin altında ne olduğunu biliyordum. Göğsünün şişkinliğini kendi elimi biliyormuş gibi biliyordum. Düşüncelerim ağırlaşmıştı, sanki elim de havaya kaldırırken her zamankinden daha

ağırdı. Göğsüne dokunmadan elimi tuttu. Kırmızı ojem derisinin önünde çok parlak duruyordu, kan damlaları gibiydi. Kısık sesle, “Biraz daha zamanımız olsaydı,” dedi. “Seni bir öpücükle kendine getirirdim ama kafanı başka bir şeyle dağıtmak istemiyorum.” Öne eğildi ve yüzüme fısıldadı. “Eğer öpücüğüm seni kendine getiremeyecekse bunu bilmek istemiyorum.”

Romantik ve aptalca bir şey söylemeye hazırlandım, öpücüğünün her zaman büyüğü olduğu gibi bir şeydi ama bana dokunan eli soğudu. Buz’un eli buz gibiydi. Düşüncelerim daha berrak olsaydı cümlesi sona ermeden elimi geri çektim ama tabii ki böyle bir şey olsaydı Buz bunu yapmazdı. Soğuk vücuduma işledi, derimi ve kanımı dondurdu. O kadar yoğun bir soğukluktu ki nefesimi tuttum. Yeniden nefes alabildiğimde nefesim buharlaşarak çıktı. Elimi çektim ve beni bıraktı. Artık kafam karışık değildi. Hayır, kendimdeydim ve soğuktan titriyordum.

Dişlerim takırdıyordu. “Lanet olsun, Buz, beni dondurmamak zorunda değildin.”

“Özür dilerim, Prenses ama Rhys gibi ben de yüzlerce yıldır güçlerimin hepsine sahip değildim. Ne kadar güzel bir şey olduğunu zamanla öğreniyorum.” Gri gözleri karla kaplıydı, sanki gözlerinin irisi karların uçuşması için havada salladığınız bir kar küresiydi. Diğer bütün sidheler güçle parıldardı ve Buz da en güzel parıldayanlardan biriydi ama soğuğu çağırıldığında gözlerine karlar doluyordu. Bazen gri gözlerine bakarken, yeterince uzun süre bakarsam karların arasında ben doğmadan yüzlerce yıl önce hikâyenin nerede başladığını görebileceğimi düşünürdüm.

Bakışlarımı kaçırdım. Her defasında bunu yapıyordum çünkü kış gözlerinin beni nereye götüreceğinden veya içinde hangi sırları barındırdığından emin değildim. Bu karlarda beni korkutan bir şey vardı. Hiçbir sebebi yoktu. Hiçbir mantığı yoktu. Fakat karı sevmiyordum.

İnsan olsam görüntünün garipliğinin sinirlerimi bozduğunu düşünebilirdim ama o kadar insan değildim ve Tanrıça şahidimdi, kar taneleriyle dolu gözlerden çok daha garip şeyler görmüştüm. Şimdi daha sıcaktım. Soğuk hiçbir zaman çok uzun sürmezdi ama hoşuma gitmiyordu. Bir defasında bunu ön sevişme sırasında yapmıştı ve o zaman ilgi çekici olduğunu düşünmüştüm. Bunu tekrarlamak istemiyordum. Büyüsünden sidhelere yakışmayacak şekilde rahatsız olduğum gerçeğini gizlemek için, “Neden sadece Rhys’in büyüü beni bu hâle getiriyor?” diye sordum. Bunu söylerken gözlerine bakmadım. Sonunda, gözleri normal gri rengine geri döndü.

“Hiçbirimiz Rhys kadar çok şey kaybetmemiştik, bir zamanlar neredeyse tanrıydı.” Bunu duyunca kafamı kaldırdım. Gözlerinde bir hareketlilik oldu sonra yeniden grileşti.

“Hiçbiriniz daha önce nasıl olduğundan bahsetmiyorsunuz.”

“Kaybettiklerimiz ve asla kazanamayacaklarımızdan konuşmak zordu.”

“Rhys’in eskiden hepinizden daha güçlü mü olduğunu söylüyorsun?”

“Ölüm Lordu’ydu. Ölüm isterse onunla birlikte yürürdü. Bizimle birlikteyken kimse bize karşı koyamazdı, Meredith.”

“O zaman Unseelie neden Seelie’yi yok etmedi?”

“Rhys her zaman Unseelie değildi.”

Bunu duymak beni şaşırttı. “Seelie miydi?”

Buz başıyla onayladı, sonra kaşlarını çattı. Kaşlarını o kadar çok çatıyordu ki alnındaki deri kırışsaydı şimdiye kadar çoktan yüzüne derin çizgiler kazınırdı. Fakat yüzü pürüzsüz ve kusursuzdu. “Rhys bağımsız bir güçtü. Ölüler diyarının efendisiydi ve orası ne Seelie ne de Unseelie’dir. Parlak sarayda hoş karşılanıyordu ama onlardan ayrıydı, bazılarımız gibi. İki saray kavramı yakın zamana aittir. Bir zamanlar çok sayıda saray vardı. İnsanlar güzel olan ve kendilerine zarar vermeyenlere Seelie, çirkin olan veya kendilerine zarar verenlere de Unseelie dedi. Fakat çok belirgin bir çizgi değildir.”

“Goblinler ve lanetliler gibi mi?”

“Goblinlere daha çok benziyor. Lanetliler’in Kral’ı Unseelie’den bir asil. Onlar artık ayrı değiller. Kral Kurag’ın bizim içimizde bir unvanı yok, herhangi bir sidhenin de onun sarayında unvanı yok.” Rhys üzerinde beyaz bir bornozla geri döndü. Uzundu ve dizlerine kadar geliyordu. Benim üzerimde yerlerde sürünürdü. Bornozun beyazlığında bukleleri daha koyu renkli görünüyordu, taze karla fildişi arasındaki fark gibiydi. Beyazın tonları. Bikinimle uyumlu bornozu uzattı. Kırmızıydı, vücudumu kapatmak yerine dekore edecek bir şeydi, çünkü büyük bir kısmı tül gibi incecikti, derime alevlerin arkasından bakmak gibi bir etki yaratacaktı. Rhys önce birimize sonra diğerimize baktı. “Neden bu kadar ciddisiniz? Ben gidince kimse ölmedi, değil mi?”

Başımı iki yana salladım. “Bildiğim kadarıyla hayır.” Bornozu aldım ve tüllerle ipeklerin içine girdim. Bir daha-

ki sefere saf saten veya ipek bir bornoz giyecektim. Hareket ederken derime sürtünen bir şey istemiordum.

Rhys, “Kurag ile konuşurken ne yapmamı istiyorsun?” diye sordu.

“Sadece kendini göster, belki biraz baldırlarını veya kalçanı açığa çıkartırsın. Vücutlarımızdan kesilip alınabilecek en büyük et parçaları.”

Rhys düşünür gibi başını yana yatırdı. “Tadına bakamayacağı et görmek onu rahatsız eder mi?”

“Biraz işkence gibi olacak ve abartmıyorum. Bir goblince yapabileceğin en büyük kötülük istediği ama alamayacağı bir şeyi göstermektir. Kurag’a etini göstermek, alamayacağını bildiği için, onu delirtecek.”

Buz, “Ya da kızdıracak ve konuşmayı kısa kesecek,” dedi.

“Hayır, Buz, Kurag çok sinirlenirse konuşmayı kısa kesmez. Bu rauntluk yenilgiyi kabullenir. Bir dahaki sefere dikkatimizi dağıtacak bir şeyler bulmaya çalışır ama yaptıklarımızdan dolayı bizi sorumlu tutmaz. Goblinler böyle mücadeleleri sever. Bunca zahmete girdiğimiz için bunu bir iltifat olarak görecek.”

Buz, “Goblinleri anlamıyorum,” dedi.

“Anlaman gerekmiyor,” dedim. “Babam benim anlamamı sağladı.” Buz bana baktı ama yüzünde anlamadığım bir şey vardı.

“Prens Essus seni sarayların başına geçecekmiş gibi yetiştirmiş ama Cel’in tahtın vârisi olduğunu biliyordu. Cel’in bir çocuğu olsaydı kraliçe sana bu şansı asla vermezdi.”

“Bu konuda haklısın.”

“Sence, tahta geçemeyeceğini bilmesine rağmen, neden sana yönetmeyi öğretti?”

“Babam ikinci çocuktuk ve asla başa geçemeyecekti, ama babası onu bir lider gibi yetiştirdi. Sanırım o da bana aynısını yaptı.”

Buz, “Belki,” dedi. “Belki de Prens Essus kehanet yeteneklerini diğerlerimiz gibi kaybetmemişti.”

Omzumu silktim. “Bilmiyorum, üzerinde düşünecek zamanım olmadı.” Doyle koridora çıktı. “Kurag seninle konuşmak istiyor, Meredith ve çok mutlu değil.”

“Olmasını da beklemiyorum.”

Buz, “Düşmanlarından korkuyor,” dedi.

“Ben de,” dedim.

Rhys, “Ben de,” dedi.

Doyle, “Ben de,” dedi.

Buz başını iki yana salladı, saçları bir Noel ağacının pulları gibi parıldadı. “Ben de. Senin güvenliğin için korkuyorum. Goblinleri kaybedersek Cel’in müttefikleri bize karşı harekete geçer.”

“O zaman anlaştık,” dedim.

Doyle’un bakışları odadakiler arasında gidip geldi. “Hangi konuda anlaştık?”

Rhys, “Goblin Kralı’na güzel bir gösteri sunacağım,” dedi.

Doyle’un siyah üzerine siyah kaşları havaya kalktı. “Bir şey mi kaçırdım?”

“Rhys, Kurag ile uzlaşırken bana yardımcı olacak,” dedim.

Doyle, “Nasıl?” diye sordu.

Rhys bornozun bir omzunu düşürdü, bir göğsü açığa çıktı. Sırıttı ve bornozu düzeltti.

Doyle kaşlarını havaya kaldırdı. “Beni yanlış anlamayı istemem ama Kurag ile uzlaşırken bize hep köstek oldun.

Seni giyinikken aşağıladı ve neredeyse ağzından köpükler saçacaktın. Şimdi bunu yapabileceğini..." Doğru kelimeyi arar gibiydi, sonunda karar verdi. "Kurag seni aşağılarsa buna nasıl katlanacaksın?"

"Bugün ben de oyunu oynuyor olacağım. Merry, Kurag'ın okullardaki kabadayılar gibi olduğunu söyledi ve bu konuda haklı. Ayrıca, Merry yapabiliyorsa ben de yapabilirim." Birden vahşi bir görünüm kazandı. Gülümsemesi silinince duygudan yoksun yüzü açığa çıktı.

"Gerçi uzlaşmaktansa goblinleri öldürmeyi tercih ederim."

Doyle, "Komik," dedi. "Kral Kurag da aynısını az önce sidheler için söyledi."

"Harika," dedim. "Gidip birbirimizi sinir ederim." Doyle koridorda yürümeye başladı. Arkadan çok çıplaktı. Kurag sadece Rhys ve benimle uğraşmak zorunda değildi. Doyle'u potansiyel bir seks partneri veya yiyecek olarak görüp görmeyeceğini merak ettim. Sanırım bu Kurag'ın sidhe erkekleri hakkında ne düşündüğüne bağlıydı, siyahı beyaza tercih eder miydi bilmiyordum.

3

İçeriye girmeden koridordan Kitto'nun sesini duydum. Son dediğini duyamadım ama yalvarır gibiydi. Kitto'ya cevap veren ses ise Kurag'a değil Kurag'ın kraliçesine aitti. Creeda. Son birkaç ayda kadından tiksinimeyi çok iyi öğrenmiştim.

Kitto aynalı şifoniyerin önündeydi, sırtını dikleştirmişti. Yatağıma aldığımda kendimi uzun hissettiğim tek erkekti. Bize gösterdiği çıplak sırtı kusursuz bir görünüme sahipti, omuzları, göğüsleri ve dar beli görüntüyü tamamlıyordu.

Önden yeterince insan görünüyordu ama arkadan gömleği de olmayınca pulları görünüyordu. Parlak ve yanardönerdiler, omurgasının her iki yanından aşağıya doğru birer gökkuşağı uzanıyor gibiydi. Kalçasının yukarı kısmına doğru yayıldıklarını biliyordum. Vücudunun geri kalanı ise inci beyazıydı. Seelie annesi son goblin savaşında bir

yılan goblinin tecavüzüne uğramıştı. Kıvırcık siyah saçlarının ensesindeki pulları kapatacak kadar uzadığını gördüm. Goblinlerin deformasyonlarını gizlememe geleneğine sadık kalacaksa bir berbere gitmeye ihtiyacı vardı. Biz içeriye girerken, “Lütfen, Goblin Kraliçesi, beni bunu yapmak zorunda bırakmayın,” diyordu.

Kraliçe sanki aynada bir yansıma değildi ve bizimle birlikte odadaydı. Kitto’dan çok daha uzun değildi, saçları uzun ve siyahtı. Kitto’nun saçları ipeksiyken kraliçenininki kuru ve kabaydı. Yüzüne saçılmış gözlerini saymakta zorlanıyordum. Buna bir de vücudunun orta kısmındaki fazladan kollar eklenince bir örümceğe benziyordu. Dudaksız ağzı aralandı ve bütün örümceklerin gurur duyacağı keskinlikte dişleri açığa çıktı. Sadece iki bacağı ve iki göğsü vardı. Eğer bacakları ve göğüsleri de ikiden fazla olsaydı goblin güzellik sembolü olurdu.

Goblin kadınlarını görünce goblin erkeklerin neden sidhe kadınları arzuladıklarını merak ediyordum. Belki de seksten çok güç içindi, tecavüzlerde olduğu gibi.

Kraliçe Creeda öne doğru eğildi ve gözümüzün önünde düzinelerce göz ve garip bir biçimde yüzünün ortasında durmayan ağzı belirdi. Bir yerlerde bir burun olmalıydı ama odaklanıp bakmak çok zordu. “Sana söylediğimi yapacaksın,” diye ciyakladı. Sesi yine hepimizin nefret ettiği tiz tona bürünmüştü.

Kitto’nun küçük elleri şortunun üzerinde durdu. Şortunu indirmeye başladı.

“Dur, Kitto,” dedim. Mümkün olduğunca berrak ve neşeli bir ses tonuna bürünmeye çalıştım. Yüzüm Creeda’dan ne kadar nefret ettiğimi belli etmedi.

Kitto şortunu geri çekti ve bana döndü, yüzündeki minnettarlığı görünce yanına gidip yeniden aynaya bakmasına engel oldum. Kitto'yu bir kolumla yanıma çektim ve diğer elimi saçlarının arasında gezdirdim. Yüzünü boynuma yasladım, böylece Creeda'yı göremezdi. Kitto'nun kendisinden ne kadar çok korktuğunu bilse bu fırsatı için elinden gelen her şeyi yapardı.

"Araya girdin," diye sızlandı.

Gülümsedim, yüzümün hoş olduğunu biliyordum. Peri saraylarında çocukken beni hayatta tutan kibar yalanları yeniden öğreniyordum. Sağ kalmak için yüzümle, gözlerimle, vücut dilimle yalan söylemek zorunda kalırdım. Bu konuda her zaman kusursuz değildim ama goblinler bu gibi şeyleri zor fark ederdi. Gerçek test Hava ve Karanlık Kraliçesi'ydi. Hiçbir şeyi gözden kaçırmazdı.

"Merhaba, Goblin Kraliçesi. Seni beklettiğim için özür dilerim." Bana hırladı ve dişlerle dolu ağzını gösterdi. Sanki gözleri gibi dişleri de çok fazlaydı ve buna ihtiyacım vardı. Azı dişleri olmadan yemek yemekte zorlanıp zorlanmadığını merak ettim. Isırığının zehirli olduğuna şüphem yoktu. Tabii ki, Kitto'nunki için de aynısı geçerliydi, sivri dişlerinden bir çifti geri çekilebiliyordu. Creeda'ninkiler böyle değildi. Yüzü konuşmaya başladığında bir öfke maskesiydi. "Merhaba, Meredith, Sidhe Prensesi. Seni beklerken çok eğlendim. Aslında, yapacak başka işlerin varsa, bir süre daha idare edebilirim." Gözlerinin büyük bir kısmı Kitto'ya odaklandı. Ama çok gözü vardı ve yüzüne gelişigüzel serpiştirilmiş gibiydi, bu yüzden hepsini birden Kitto'ya döndüremezdi. Bazıları bağımsız hareket ediyordu ve içeriye giren Rhys ile Doyle'a odaklandı.

Biraz daha gülümsedim. “Bu ne demek?”

“Senin dediğin gibi gerçekten sidheye onu çıplak ve parıldarken görmek istiyorum.” Pes bir ses aynadan görünmeyen bir yerden konuştu. “Bütün konuşmalarımızda Kitto’nun sidhe olduğu söyleniyor. Periler arasında seks sırasında parıldamayanlar da vardır. Goblinler de bunlardandır.” Kurag görüntüye geldi. Sidheler kadar uzun boylu değildi ama genişti. Omuzları neredeyse Doyle’unkiler kadar genişti. Kurag’ın üç gözü kanlıydı. Derisi eski yaraların sarıydı, elinize aldığınızda parçalanacak çürümüş kâğıt gibiydi. Vücudu şişkinlikler, kitleler ve siğillerle kaplıydı, hepsi goblin kültüründe güzellik sembolüydü.

Sağ omzundaki şişliğin üzerinde bir göz vardı. Goblinler buna gezinen göz diyordu çünkü bu göz yüzden bağımsız hareket ediyordu. Kurag’ın diğer gözleri turuncuya kaçan bir sarıyken bu göz menekşe renkliydi, etrafını siyah kirpikler çevreliyordu. Göğsünde, biraz yanda, menekşe renkli gözüyle uyumlu bir ağız vardı. Ağzın dudakları ve dişleri insana benziyordu. Vücudunun yanındaki küçük kollar bu göze yakındı ve ağzı bana el salladı.

Ben de el salladım. “Merhaba, Kurag, Goblin Kralı. Merhaba Kurag’ın ikizi, Goblin Kralı’nın Eti.” Bahsettiğim parçalar goblinin vücudunda kapana kısılmış parazitik ikizine aitti. Ağız nefes alabiliyor ama konuşamıyordu. Eller ve göz Kurag’dan bağımsız hareket edebiliyordu. Ben çocukken babam Kurag ile iş yaparken ben de bu ellerle kart oynardım. Ellerin bir erkek vücudunun içinde hapsolmuş başka birine ait olduğunu on altı yaşında fark etmiştim. On altı yaşındayken Kurag bana hem kendi erkeklik organını hem de ikizinininkini göstermişti. İki penisin beni etki-

leyeceğini düşünmüştü. Yanılıyordu. Kurag'ın yanında bir daha rahat olamamıştım. Birinin bir başkasının vücudunda kapana kısılması, konuşmaması veya kendi seçimlerini yapamaması, birlikte olacağı kişileri bile seçememesi beni o kadar korkutmuştu ki periler arasında hiçbir genetik bozukluk beni bu kadar etkilememişti. Fazla parçaların başka birine ait olduğunu fark ettiğimden beri ikisini de selamlıyordum. Bunu yapan sadece bendim.

“Merhaba, Merry, Sidhe Prensesi.” Kraliçesine baktı ve kadın tahta sandalyeye çöktü. Emre hemen itaat etti. Kurag'ın ağır hareket ederse kendisine vurabileceğini biliyordu. Kurag kendisini sinirlendirenleri hemen cezalandırırdı. Goblinler Kurag'dan korkardı ve çok az şeyden korktuklarını biliyordum.

Kurag sandalyesine yaslandı. Sandalye ağırlığı altında inledi. Kurag'ın şişman olduğunu söylemeye çalışmıyordum, değildi. Sadece ağırdı. “Son bir aydır bunu konuşup duruyoruz ama gerçeği dile getiren Creeda oldu. Kitto gerçekten sidhe değilse boşuna konuşuyoruz.”

“Sana sidhe olduğunu söyledik. Sidhe seni kandırmaya çalışabilir ama yüzüne yalan söylememiz yasaktır.”

“Kendi gözlerimizle görmek istiyoruz diyelim.” Göründüğünden daha zeki olduğunu ima eden bakışı attı. Sadece arzuların hükmettiği biri olmadığını belli etti. Bu güçlü bedende güçlü bir zihin vardı. Bunu çoğunlukla gizlerdi ama bugün garip bir biçimde ciddiye. Kurag'ı bu hâle neyin getirdiğini merak ettim.

Neredeyse soracaktım ama bunun bir hata olduğunu anladım. Hiçbir peri bir diğerine kendisini okumanın kolay olduğunu itiraf etmezdi. Hele bir de söz konusu olan

bir krala. Hiçbir krala ruh hâlinin kolay okunduğunu söylemek akıllıca olmazdı.

“Aklından neler geçiyor, Kurag?”

Kurag bakışlarını Rhys’e çevirdi. Rhys gelip yanımda durdu. “Ah, beyaz şövalyemiz.” Rhys genelde, ben senin beyaz şövalyen değilim, derdi. Bugün ise sadece gülümsedi. Kurag kaşlarını çattı. Yorumunun ciddiye alınmamasından hoşlanmamıştı. Sarı elini havaya kaldırdı ve Kraliçe yanına geldi. Tek eliyle Creeda’yı havaya kaldırdı ve kucağına oturttu. “Creeda’nın canı sidhe eti istiyor. Buradayken beyaz şövalye ile birlikte olamamıştı.” Rhys’in yanımda irkildiğini hissettim. Bunu başaramayacaktı. Rhys’ten çok fazla şey istemiştim. Lanet olsun.

Ama yanılmışım.

Rhys yatağa oturdu. Hafifçe öne eğildiğini ve bornozun içinden göğsünün görüldüğünü gördüm. Beyazın beyazı sarışı bulutlara sarılmış bir fildişine benziyordu. Topuklarını yatağın altına taktı ve böylece bornoz ortadan biraz daha açıldı, çok fazla eti görünmedi ama biraz daha hareket ederse bacakları, baldırları veya her yeri açığa çıkabilirdi.

Aynadan hafif bir ses geldi. Creeda’nın gırtlğından zayıf bir ses çıktı. Provokatif olduğunu sanmıyordum. Bir hayvan sesi gibiydi ama tüyleri olan bir hayvana ait olamazdı. Böceksi bir tınısı olduğuna emindim.

Kurag, “Bize etini mi göstereceksin?” diye sordu.

Rhys sadece gülümsedi.

Kurag gözlerini kıstı. Yüzünde öfkenin ilk belirtileri açığa çıktı. Bunu görünce Rhys’in eyleminin çok kötü geri tepebileceğini fark ettim.

Doyle ağır sessizlikte öne çıktı. Benim diğer yanımda durabileceği çok yer olmasına rağmen gösteriyi seyrettiği yerden çıkıp Rhys'in diğer tarafında dikildi. Üzerinde çok daha az şey vardı, neredeyse çıplaktı ama ne Kurag ne de kraliçesi bir şey söyledi. Doyle hâlâ Kraliçe'nin Karanlık'ıydı, ya da sadece Karanlık'tı. Goblinler istediğini söyleyebilirdi ama herkes gibi Karanlık'tan korkuyorlardı.

"Seyahat vakti yaklaşıyor, Kurag, Goblin Kralı ve biz senin sidheni ziyaret edip etmeyeceğimizi merak ediyoruz. Prenses Meredith goblin sarayını onurlandıracak mı onurlandırmayacak mı?" Uzun ve siyah vücudunu yatağın direklerinden birine yasladı. Genelde sırtını dikleştirdi ama sanırım Rhys gibi goblinlerle oyun oynuyordu. Kollarını göğsünde birleştirmişti ve göğsündeki halka parlıyordu. Bir ayağını diğerinin üzerine atmıştı, mayosu derisinin rengiyle neredeyse aynı olduğu için çıplak gibiydi. Mayo da çıkınca ne kadar etkileyici görüldüğünü ben biliyordum ama goblinler bilmiyordu. Creeda'dan yine aynı ses çıktı. Üç eliyle Karanlık'a dokunmak ister gibi öne uzandı.

Kurag elleri kendine çekti, kraliçesine sarıldı. Eller Kurag'ı okşamaya başladı. Tedirgin olduğunun işareti olabiliyordu ya da erkekleri gördükten sonra sekse ihtiyacı vardı. Goblin kültüründe sekse ihtiyacınız varsa istediğinizi alırdınız. Nerede olduğunuz veya ne yaptığınız önemli değildi. Bu yüzden goblinlerle iş görüşmesi yapmak garipti.

"Kitto'nun sidhe olduğunu ispatlayın. Hiç şüphe kalmasın."

"İspatlarsak," dedim. "Teklifimizi kabul edecek misin?"

Başını iki yana salladı. "Hayır ama sidhe değilse konuşmamız son bulacak."

Sabırsızlandığımı biraz belli ettim. “Kitto size bir gösteri sunacak ve biz bundan bir şey kazanmayacak mıyız? Hiç sanmıyorum.”

Kraliçe ellerini Kurag’ın pantolonun içine soktu. Kurag hiçbir şey olmuyormuş havasındaydı. “Bence konuşmalarımızın hepsi boşunaydı. Bence Prenses senin düşündüğünü yapabilecek kadar cesur değil, Karanlık.”

“Ben onu bir şey yapmaya zorlamıyorum, Kurag. Prenses Meredith kendi yolunu kendi çiziyor.”

Kurag başını iki yana salladı. “Yüzüme yalan söylemeyeceğini biliyorum ama bir adamdan büyülenen bir kadının imalardan etkilenebileceğinin de farkındayım. Bir emir olmak zorunda değil. Ara sıra birkaç kelime etmen yeterli olabilir.” Bakışları bir anlığına odağını kaybetti ve Kraliçe’nin ellerini vücudundan çekti. Kraliçe ellerini Kurag’ın kasiğında tutmak için mücadele etti. Kurag dev eliyle Kraliçe’nin kolunu sıktı. Kraliçe ancak canı acıyınca ellerini geri çekti. Kurag kadının kollarını ezecekmiş gibi bir süre daha basınç uyguladı, sonra Kraliçe’yi bıraktı.

Creeda, Kurag’ın kucağında oturup kollarını ovalamaya başladı. Suratı asıktı, sevdiği bir oyuncak elinden alınan bir çocuk gibiydi. Creeda öfkesini başka şeylere saklıyordu.

Doyle sonunda cevap verdi. “Prensesi ikna etmek için hiçbir şey yapmadım, sadece bir gün kraliçe olabileceğini hatırlattım.”

“Kraliçe olacağı garanti değil. Cel hâlâ kral olabilir.”

Doyle her zamanki gibi sırtını dikleştirdi. “Ben ne zaman kaybeden tarafın yanında oldum?”

Kurag derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. “Hiçbir zaman.” Mutlu görünmüyordu.

“O zaman bu kadar yeter. Size bir teklif yaptık.”

Kurag bana baktı. “Karanlık senin sesin mi, Merry?”

“Hayır ama söylediği hiçbir şeye itirazım yoksa bitirmesine izin vermemem için bir sebep yok.”

“Öyleyse, pazarlığa o mu devam edecek?”

İç geçirdim. “Hayır, demek istediğim bu değildi ve bunu sen de biliyorsun. Savaşçıların güçlerini kazanmasını sağlayabiliriz. Bir düşün, Kurag: Damarlarında sidhe büyü taşıyan goblin savaşçıları.”

“Büyü yapabilen goblinlerden korkanlar var.”

“Ben onlardan biri değilim.”

Kaşlarını çattı ve bana baktı. Sessizliğin uzamasına izin verdim. Birçok insanın sessizliğe dayanamadığını biliyordum. Elleri olmadan sessizliği bozmaya çalışırlardı. Bekledim ve sonunda konuştu. “Neden korkmuyorsun? Goblinlerin perileri fethetmesine engel olan tek şey sidhe büyüleri idi. Bize bu gücü verirsen karşımızda kimse duramaz.”

“Goblinler Amerikan topraklarında savaşa girerse sadece perileri değil seni de buradan sürerler. Sana tolerans gösteren son ülkeden de kovulmuş olursun.” Başımı iki yana salladım. “Yüzlerce yıl önce, birbirimizle savaştığımız dönemde yaşıyor olsaydık, korkardım. Ama artık buna gerek yok. Burada olmayı seviyorsun, Kurag. Zafer garanti olsa bile bunu riske atamazsın.”

“Sidhe arasında büyü gücü kazanmamızdan rahatsız olacaklar var.”

Başımla onayladım. “Biliyorum ama bu senin sorunun değil. Benim.” Aslında, yarım düzine goblina güçlerini kazandırmanın dengeyi bozacağını sanmıyordum. Yarı-

sidheler, goblinler arasında genelde çocukken hayatını kaybederdi. Büyüyüp güçlendiğimizde durdurulmamız zordu ama çocukken her tür gibi kırılığandık. Goblinler doğuştan sertti.

Köpeğini sever gibi büyük elleriyle Kraliçe'sini okşadı. "Çok fazla risk alıyorsun, Merry."

"Ne kadar risk aldığımı beni ilgilendirir, Kurag. Sana goblinlerin bir milenyumdur başaramadığını başarma şansını sunuyorum. Bunu sana kimse veremez. Cel bile. Sadece ben ve benim yanımda duranlar verebilir."

"Sidhe yaptığın her goblin için fazladan bir ay çok fazla. Fazladan bir gün."

Öne eğildim, bornozum biraz açıldı. Kırmızı satenin beyaz mücevherlere benzeyen göğüslerimi çevrelediğini biliyordum. Bunu başka bir sidhe üzerinde asla kullanmazdım. Birçoğuna çok insancı bir davranış gibi gelirdi ama goblinler için güzel olabilirdi. "Fazladan bir gün hakaret gibi, Kurag. Bunu sen de biliyorsun."

Bakışları göğüslerimin üzerinde gezindi. Uzun ve kaba diliyle ince dudaklarını yaladı. "O zaman bir hafta."

Creeda, Kurag'ın yüzünü okladı, gözlerinin yarısı bende yarısı kocasıdaydı. Sebebini bilmiyordum ama Goblin Kraliçesi'ni rahatsız ediyordum. Kurag bir defasında bana evlenme teklif etmişti ama bence beni istemesinin sebebi soyunda sidhe büyüğü görmektir. Ah, izin versem Kurag beni becerirdi ama bu büyük bir iltifat değildi. Kurag muhtemelen uzun süre sahip olduğu her şeyi becerirdi. Sırtımı biraz dikleştirdim ve ısınmış gibi bornozumla oynamaya başladım. "Güçlerini kazandırdığım her goblin için bir yıla ne dersin?" Kafamı kaldırıp yüzüne baktım. "Evet,

bunu sevdim. Her biri için bir yıl ve buna Kitto da dâhil.” Önümü açtım ve şimdi vücudum bornoz ile çevreleniyordu. İçime ne kadar az şey giydiğimi gösterdim.

“Hayır, yıl olmaz. Benim için soyunsan bile bir yıl alamazsın.”

Gülümsedim, üç renkli gözlerim parıladı, iki yeşil bir altın renkli çember belirginleşti. “Sen de beni bir güne ikna edemezsin.”

Bir kakhaha attı, derinden gelen ve karnını titreten bir kakhahaydı. Sanki goblinlerin bunca yıldır sahip olduğu tüm neşeyi açığa çıkartıyordu. Aynanın diğer tarafından erkeksi bir kakhaha daha geldi. Kurag ve Creeda’nın yalnız olmadığını biliyordum. Biz pazarlık ederken kimi güvenerek yanlarına aldıklarını merak ettim.

“Sen babanın kızıydın, Merry, hakkını vermeliyim. Değerinin ne olduğunu biliyorsun.” Bakışlarımı önüme indirdim, mütevazı rolü oynadım, çünkü yüzümü görmesini istemiyordum. Düşüncelere dalmıştım ve bunu gizlemem mümkün değildi. Kurag’dan istediğimi almak önemliydi. Başarmama engel olmak için hayır demesi yeterliydi. Evet demesine ihtiyacım vardı. Önemli olan sidhe işlerine karışmama içgüdüsünü nasıl aşacağımdı. İstemediği bir şeyi Kurag’a nasıl kabul ettirirdim? Belki de istemeye korkuyordu.

Bornozu yere bıraktım. “Beni çıplak görmek için gökyüzünü ve yeri satmayacaksan değerim nedir? Gerçekten çok güzel olsaydım bunu söylemezdin.” Sorgularcasına yüzüne baktım ve sidhelerin yanındayken açığa çıkan şüpheyi gözlerime yansıttım. Beni en çok eleştirenlerden biri annemdi. Beni kışkırdığını birkaç ay önce öğrenmiştim.

Sonra annemin benden daha çok insana benzediğini fark etmiştim. Boyu ve zayıflığı annemi ele verebilirdi ama saçları, derisi ve gözleri insandı. Benimkiler değildi.

Kurag gözlerimdeki şüpheyi okudu ve bakışlarının bulunduğunu gördüm. “Kendinden şüphe ediyorsun,” dedi. Çok şaşırmış gibiydi. “Kendisini erkeklere Tanrıça’nın bir hediyesi olarak görmeyen bir sidhe kadını tanımadım.”

“O kadınlar benim güzel olamayacak kadar kısa olduğumu söylüyor.” Ellerimi göğüslerim üzerinde gezdirdim. “Göğüslerimin çok büyük olduğunu söylüyorlar.” Ellerimi kalçalarımın götüne götürdüm. “Olmaması gereken yerlerde kıvrımlarım olduğunu düşünüyorlar.” Baldırlarımı okşadım. Sidhe kadınların baldırları olmazdı. Hareket ederken gözlerimi kızıl saçlarımın ardına gizleyebilmek için saçlarımı öne düşürdüm. “Bana çirkin olduğumu söylüyorlar.”

Sandalyesinden kalktı ve kraliçesini yere bıraktı. “Bunları kim söylüyor? Çenelerini kırıp onları kendi yalanlarında boğarım.”

Yüzündeki öfkeyi ve vücudunun titremesini iltifat olarak kabul ettim. Bunu görünce Kurag’ın beni politikadan veya süper güçlere sahip bir soydan daha fazla istediğini anladım. Belki de Goblin Kralı bana âşıktı, garip bir şekilde de olsa. Bugün birçok şeye hazırlıklıydım ama buna değildim.

Sebebinin bilmiyordum ama gözlerimden yaşlar boşaldı. Bir goblin onurunu savunduğu için mi ağlıyordum? Kurag’a baktım ve yüzümü, gözlerimi görmesini istedim. Çünkü hâlâ güzel olduğuma inanmadığımı görmesini istiyordum. Korumalarım beni istiyordu çünkü bensiz kalmak demek bakır kalmak demektir. Peşimden geliyorlardı çünkü

kral olabilirlerdi. Hiçbiri beni ben olduğum için istemiyordu. Belki de adil değildi ama yatağıma neden girdiklerini nereden bilebilirdim? Kurag'a baktım, beni çocukluğumdan beri tanıyan ve güzel olduğumu düşünen bir erkek gördüm. Beni savunuyordu, asla yatağıma girmeyecek olsa da, asla kralım olmasa da. Birinin sadece ben olduğum için bana hayran olması ayrı bir şeydi. Buna verecek bir cevabım yoktu ve Kurag'ın bunun benim için ne kadar değerli olduğunu görmesini istedim. Ona ve benim hakkımdaki düşüncelerine değer veriyordum.

"Merry, kızım, ağlama. Bana acı çekirtme." Sesi yumuşadı ama yüzü hâlâ sertti. Kitto yerden kalktı ve yanıma gelip ağzını yanağıma dayadı. Dilini çıkartı ve derimin üzerinde gezdirdi, ikiz uçlar yanaklarımda gezindi. Ben itiraz etmeyince devam etti ve gözyaşlarımı içti. Goblinlere göre bütün vücut sıvıları değerliydi ve boşa harcanmamalıydı. Ne yaptığını fark ettim ama buna herhangi bir şey de sebep olabilir. Kolumu omzuna koydum ve gözyaşlarımı yalar-ken öne eğildim.

Rhys arkamda dizleri üzerindeydi. Bana arkadan sarıldı. Kitto ile çok yakın olduğumuz için Kitto'ya da sarılmak zorunda kaldı. Kitto'ya bu kadar yakın olmasının ne kadar büyük bir şey olduğunu sadece odadakiler biliyordu. İstekli olması bile kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.

"Bir yıl olmaz, Merry, gözyaşların için bile. Yüzündeki ifade için bile." Kurag hâlâ ayakta-
yaydı, neredeyse aynayı dol-
duruyordu. Tepeden bize bakıyordu çünkü ayna yerden yu-
karıdaydı, ayrıca Kurag kendi aynasının çok yakınındaydı.

Kitto yüzümün bir yanını yalamayı bitirdi. Diğer tarafa uzanmak için bana biraz daha yaslanmak zorunda kaldı.

Rhys'in kollarını açmasını ve Kitto'nun diğer tarafa geçmesini kolaylaştırmasını bekledim ama bunu yapmadı. Bizi birbirimize bastırmaya devam etti. Rhys bizi bırakana kadar kapana kısıldığımızı anlayınca nefesimi tuttum, nabzım gırtlığımda atmaya başladı.

Sesim heyecanımı belli etti. "Gözyaşlarım bir ay eder mi, Kurag?"

Kitto, Rhys'in gücüne karşı koydu. Kitto bunu yapınca bana biraz daha yaslandı ama Rhys kulağıma fısıldadı. "Yüzünü ona dön." Diğer yanağıma ulaşması için kafamı çevirdim. Kitto'nun dili yanağımda gezindi, nefesi çok sıcaktı. Rhys bizi daha da sıktı, etten ve kastan zincirlere vurulmak gibiydi. Odaklanmakta, düşünmekte güçlük çekiyordum.

Kurag, "Herhangi bir goblinin ilgisini çekecek bir yiyecek ve seks," dedi. Sesi kısıktı, kükrüyordu ama öfkeli değildi.

"Rhys, lütfen, düşünemiyorum."

Kollarını hafifçe gevşetti ve bana özgür kaldığımı düşündürdü. Oyunu biliyordum ama politik pazarlığın ortasında bunun için vaktim yoktu. Bir yandan Rhys'e beni bırakmasını söylemek istiyordum ama bir yandan da kollarının beni sarışından hoşlanıyordum. Vücudunu bana yaslayışı, nefesini saçlarıma verışı çok güzeldi. Kitto'nun emir almaktan daha fazla sevdiği bir şey olmadığını biliyordum. Kendini güvende hissetmesini sağlıyordu. Rahatlatıcı bir deneyimdi ama benim aradığım güvende olmak değildi. Kurag'a odaklamayı başardım ama yüzümün hislerimi belli ettiğini biliyordum. Doyle'un araya girmesini ve gösteriye bir son vermesini bekledim ama odada sanki sadece Rhys, ben ve Kitto vardık.

Kurag, “Sana gerçek bir goblinin neler yapabildiğini göstereyim, Merry,” dedi. Bakışlarını Rhys’e kaydırıldı. “Etinden bir parça kopartayım. Doğru yaparsan kendini yeniler. Bunun için her şeyi kabul ederim.”

“Kitto’yu pazarlığın dışında tuttun,” diyen Rhys oldu. Sesi kısık çıktı.

“Kitto bir goblin, ona ne istersem yapabilirim.”

“Hiç sanmıyorum,” dedim.

Rhys tahrik edici bir ses tonuyla, “Artık bir sidhe,” dedi. “Bir zamanlar herkesin eti olabilir ama artık bu durum değişti.”

“O, neyse o. Hâlâ kendisine hükmeden birine ihtiyaç duyuyor. Kendine efendi arayan kimseden korkmam.”

Sesimi buldum, neredeyse normal gibiydi. “Ama onun efendisini kesmekten bahsediyordun. Bu, çok mu mantıklı, Kurag?”

“Kitto’dan istediğimi almak için izin istememe gerek yok. Bana karşı koyacak gücü yoksa bütün goblinlerden istediğimi alırım.” Kitto’yu işaret etti. “Ve o güçlü değil.”

“Güç görecelidir, Kurag,” dedim.

Geri adım attı ve sandalyesine oturdu. Başını iki yana salladı. “Hayır, Merry, sadece tek bir güç vardır: İsteddiğini almaya yarayan.”

Aynanın diğer tarafından bir ses, “Ve istediğini elinde tutacak güç,” dedi. Kurag sesin geldiği tarafa bakıp kaşlarını çatı ve bana döndü. “Seninle birlikte olup beyaz şövalyenin tadına bakacaksam her goblin için bir ay.”

Rhys beni isteksizce ve yavaşça bıraktı. Kitto’ya bu kadar yakın olmaktan rahatsız oluyorsa da belli etmedi. Kitto yüzümdeki son yaşları da yaladı ve vücudunu bana bastırdı.

“Senin için çok değerli olmasa da evlilik yeminlerini bozmana yardım edemem. Kanunlarımız bunu yasaklıyor. Korumalarımıza gelince, hiçbiri et değildir.” Kitto’nun kafasını öptüm.

“O zaman pazarlık etmeye gerek yok.” Bir an için yüzündeki rahatlamayı gördüm. Doyle’un sesi sessizliği bir çanın çalması gibi doldurdu, ses tonu tüylerimi diken diken etti. “Goblinlerden büyü gücü alındığında oradaydım, Kurag. Büyücülerinizi hatırlıyorum. Bir zamanlar goblinlerin fiziksel gücü kadar büyü gücünden de korkulurdu.”

“Ve bütün büyücülerimiz ve cadılarımızı kim öldürdü?” Yine öfkelenmeye başlamıştı.

Doyle, “Ben öldürdüm,” dedi. İçinde hiç duygu barındırmayan iki kelimeydi.

“Damarlarımızdaki büyü gücünü alan da sidhe büyüleriydi.”

“O, Unseelie büyüsü değildi, Kurag. Biz savaşı kazanmak istedik, sizi yok etmek değil.”

“O Taranis denen piç bizi yok etmedi. O ve parıldayan halkı büyüyü yaptı. Büyü gücümüzü emdiler ve kendilerine aldılar. Aksine inanma, Karanlık. O ikiyüzlüler çaldıklarını hâlâ ellerinde tutuyor.”

Doyle, “Aydınlanma ve İllüzyon Kralı’yla ilgili her şeye şüphyle bakarım,” dedi.

Kurag bir süre Doyle’a baktı, sonra hâlâ öfkeli olmasına rağmen ağır ağır konuştu. “Büyü gücümüzü almalarına yardım ettin. Geri almamıza neden yardım edesin?”

“Sizden alındığında alınması gerektiğini düşünmüyordum. Sizinkileri öldürmekle ilgili bir sorunum yoktu. Bizi

katlediyorlardı. Büyüleri yanlarında olsaydı sidheler için sonu çok kötü olabilirdi.”

“Biz kazanır, hepinizin parlak kıcı bizim olurdu.”

Doyle omzunu silktilti. “Savaşta neler olacağını kim bilebilir? Ama şunu söyleyebilirim, sizden alınan size geri verebiliriz.”

Kitto’nun kulağına fısıldadım. “Onun için parla, Kitto.” Kitto bakışlarını yüzüme odakladı. Çok ciddiye, sanki bunu istemiyordu. Nedenini sormak isterdim ama Kurag’ın önünde bunu yapamazdım çünkü Kitto’nun vereceği cevabı bilmiyordum. Pazarlık yaparken cevabını bilmediğim bir soru sormamam gerektiğini uzun zaman önce öğrenmiştim. Cevap zarar verici olabilirdi.

Kitto zayıf bir ses tonuyla, “Korkuyorum,” dedi.

Anladım. Öfke, şehvet, her tür duygu büyüü alevlendirebilirdi. Ama korku onu öldürebilirdi. Korkunun türüne bağlıydı. İnsanın zihnini donduran ve paniğe sebep olan korku odaklanmaya engel olabilirdi. Fakat birazcık korku açığa çıkmasına yardımcı olabilir ve en büyük korkular en büyük güçleri açığa çıkartabilirdi. Yine de, en başlarda, büyü yeniye, korkunun nasıl bir etki göstereceği tahmin edilemezdi.

Kitto büyü gücünü çağıramıyordu çünkü Kurag ve Creeda’dan çok korkuyordu. Büyü yapmak bir kenara mantıklı bile düşünemiyordu.

Yüzünü ellerim arasına aldım. “Anlıyorum.” Rhys’e baktım ve iç geçirdi. Rhys şimdiye kadar rolünü iyi oynamıştı ama güçlü bir sarılma Kitto ile etkileşime geçmesinin tek yoluydu. Kitto ile ön sevişmeye yardımcı olmasını istemek çok fazla olurdu. Beyaz şövalyem bugünlük üzerine düşeni yapmıştı.

Yüzü ellerimin arasındayken Kitto'nun ağzına bir öpücük kondurdum.

Kurag, "Bu neydi?" diye sordu.

Kafamı kaldırdım. "Kitto'dan büyü gücünü çağırmasını istedim ama sizden çok korkuyor."

"Bu kadar zayıf bir büyü gücü goblinlerin ne işine yarar?"

Doyle, "Güçlerini yeni kazanınca bazen çağırırken yardıma ihtiyaç duyarsın," dedi. "Diğer silahlar gibidir, Kurag. Kılıca alışkın olmayan biri tereddüt eder veya nereye vurması gerektiğinden emin olamaz."

Kurag kaşlarını çattı, rahatsızmış gibi sandalyesinde kıpırdandı. "Ben büyü bilmem ama sen silah gibi olduğunu söylüyorsan öyledir." Yüz ifadesinden ne demek istediğimizi anladığı belliydi. Creeda yeniden göründü. Kurag kucağa alınmayı bekleyen bir evcil hayvanmış gibi kadını kucağına aldı. Creeda tiz ve mekanik sesiyle hevesli bir biçimde, "Bizim için parla, Prensese, bizim için parla," dedi.

Kurag kadını hafifçe yana çekti. Creeda gözlerini devirdi. "Ne? Benden küçük olanı parlatmamı istememiş miydin?"

Yüzüne duygusuz bir ifade takınmaya çalışan Kurag'ı görünce, Creeda'nın Kitto ile dalga geçmesiyle benimle dalga geçmesini aynı kefeye koymadığını anladım. İki şeyin farkına vardım. Birincisi, bütün pazarlıklarda Kurag'dan üstündüm. İkincisi, diğer goblinler bunu fark etmediyse edecek ve bir zayıflık olarak görecekti. Goblinlerde nesilden nesile aktarılan bir krallık yoktu. Eski kralı öldürebilecek kadar güçlü olan yeni kral olurdu. Hiçbir Goblin Kralı uykusunda ölmezdi. Kurag'dan korkuyor olabilirlerdi ama

bir zayıflık sezerlerse başka zayıflıkları da olduğunu düşünürlerdi. Goblinler köpekbalığı gibiydi, kanın kokusunu alırdı.

“Geriye kalanlar şovu kaçıracak mı?” Daha önce konuşan erkek sesiydi. Kurag sesin geldiği tarafa doğru sert bir bakış attı. “Prenses gösteri yapmaz,” dedi. “Bana döndü. Yoksa hareme sahip olduktan sonra değiştim mi?” Yüzü yine ifadesizdi, aklından ne geçiyorsa öfkeyle gizlemeyi başardı.

“Kitto’nun korkularını yatıştırmak için onu okşayacağım.”

Aynanın arkasından bağırışlar ve sesler geldi. Cumartesi akşamları barlarda duyabileceğiniz türden tipik erkek sesleriydi.

Kurag sesleri umursamadı ama ellerindeki ve omuzlarındaki gerginlikten ne düşündüğü belliydi. Kraliçe de güvenli bir yere sıçramaya hazırlanıyormuş gibi gerildi.

“Goblin veya Unseelie standartlarıyla bir gösteri sayılmaz ama korkularından arındırıp büyü gücünü açığa çıkartacağım.”

“Onu parlat, Merry. Sidhe olduğuna inanıyorum. Büyü gücü olduğuna inanıyorum. Ama savaşta işe yarayacak bir güç olduğunu sanmıyorum. Bizim ihtiyacımız olan ise bu.”

Doyle, “Böyle söylemenin sebebi goblinlerin başka büyü bilmemesi,” dedi.

“Böyle söylüyorum çünkü gerçek bu.” Gözleri şimdi sarıdan çok turuncuydu, öfkesinin rengiydi.

“Senin olabilecek büyü gücüyle parıldamasını mı istiyorsun, Kurag?” diye sordum. Sesimi biraz alçalttım. Bana olan ilgisini kullandığımı itiraf etmeliydim. Goblinleri ya nımıza çekebilirsek düşmanlarımızın büyük bir kısmını

kendimizden uzak tutabilirdik. Sevdiklerim için, Unseelie Sarayı'nın geleceği için, bir kralı manipüle edebilirdim.

Başıyla onayladı. Creeda ellerini çırpı ve bir çocuk gibi Kurag'ın kucağında zıpladı.

Kitto'ya baktım. Gözlerimle hazır olup olmadığını sordum. Dudaklarıyla evet dedi. Onu ağzından hafifçe öptüm, bir teşekkür ön sevişmesi gibi değil bunu yapmak zorunda olduğu için bir özür gibiydi.

Vücudundaki isteksizliği fark edince çok üzüldüm. Kitto'yu çok iyi tanıdığım için istediğim ruh hâline sokabilirdim ama bunu goblinlerin önünde yaparsam nasıl yapılacağını göstermiş olurum. Kitto'yu nasıl parlatacağımı biliyordum çünkü hem sevgilisi hem de dostuydum. Yavaş hareket eder ve başka şeyler de yaparsam, en sevdiği dokunuşları çok sayıdaki dokunuşun arasına gizlersem, Creeda vücudunun kilit noktalarını öğrenemezdi. Daha uzun sürecekti ama Creeda'nın Kitto'ya işkence etmesini istemiyordum. Creeda'nın Kitto'ya el sürmemesi için elimden geleni yapacaktım ama kraliyet politikalarını bildiğim için söz veremezdim. Bir kraliçeyi, kim olursa olsun, kibarca reddetmek kolay değildi.

Kararımı verdim ve Kitto'yu kollarıma aldım.

4

Kitto'yu kucağıma alıp yatağın kenarına oturdum, sanki ben erkekmişim Kitto kızmış gibi bacaklarını iki yanına attı. Şortu yuvarlak kalçası üzerinde gerilmişti ve ellerimle kalçalarını avuçladım. Ağzımla yüzünü, boynunu ve omuzlarını keşfederken Kitto'yu kucağımda tuttum. Nazikçe omzundan ısırdım ve ürperdi. Üzerinde kıyafetleri olmasına rağmen sertleştiğini hissettim. Bir elim kalçasında kaldı ve düşmesine engel oldu, diğeriyle sırtını okşadım. Gökkuşağı renklerindeki pulların üzerinden geçtim ve omuru boyunca uzanan çıplak deriyi buldum. Parmak uçlarımı pürüzsüz derinin üzerinde gezdirdim ve titremeye başladı, başını geriye attı. Gözleri kapalı ve dudakları yarı açıktı, yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Ama hâlâ parıldamıyordu.

Kucağımda çok güzel görünüyordu ama sadece çıplak derinin büyüğü ve tenin aldığı zevk vardı. Güçle parıldamıyordu.

Creeda, “Onu parlat, onu parlat!” diye haykırdı. Sanki bunu söylemek için ancak bu kadar bekleyebilmişti. Sesi duyunca Kitto yumuşadı, omuzları çöktü ve başı önüne düştü. Vücudunu vücudumdan biraz uzaklaştırdı. Sanki sadece sesi duymak bile hoş olmayan şeyleri hatırlamasına sebep olmuştu. Goblinler evlilik yeminlerini bizim gibi görmezdi, her iki tarafın da belirli özgürlükleri vardı. Bunda utanılacak veya kızacak bir şey yoktu. Belki de nesilden nesile aktarılan bir monarşi olmamasının sebebi buydu. Kitto’nun Creeda’nın evcil hayvanı olduğunu bilemezdim.

Kurag, “Kes sesini, Creeda,” dedi. Ama olan olmuştu.

Kitto kendini güvende hissetmeye çalışan bir çocuk gibi bacaklarını belime doladı. Bana sarıldı ve yüzünü omzuma gömdü.

Kurag’a baktım. “Kraliçenin Kitto’yu bu kadar iyi tanıdığını bilmiyordum.”

“Tanımıyor.”

Kitto’nun sırtına vurdum ve Kurag’a inanmakta güçlük çektim. Ama yalan söylemesi için de bir sebep yoktu.

“O zaman neden onu bu kadar korkuttuğunu anlayamıyorum.”

“Creeda, kadınlarımızın birçoğu gibi, sidhe olan goblinleri tanımaya heveslidir. Baloda istediği kadınları seçebilecektir.” Kurag bunu söylerken çok mutlu değildi ve sebebi ni anlayamadım ama zaten fark etmezdi.

“Goblinler düşmanlarına veya tutsaklarına tecavüz eder ama birbirlerine etmez,” dedim.

Kurag arkamda duran Rhys’e baktı. “Soluk prensin tutsaklara ne yaptığımızı biliyor.”

Yeniden hoşuna giden bir konuya girmiş gibi saldırganca gülümsedi. Rhys ile dalga geçmeyi seviyordu. Rhys arkamda durdu. Ben Kitto ile ilgilenirken inanılmaz sakindi. “Aptal olduğumu biliyorum, Kurag. Prenses bana ne isteyeceğimi bilseydim daha az acı çekeceğimi söyledi.”

Kurag’ın sırtımasının yerini çatık kaşları aldı. “Aptal olduğunu itiraf eden bir sidhe, bir mucize.”

Kafamı çevirince Rhys’in başıyla onayladığını gördüm. “Küstah bir ırkız ama bazılarımız hatalarından ders alıyor.”

“Ve ne öğrendin, soluk prens?”

“Sarayınıza gelmeden önce bize ne olabileceği veya ne olmayacağıyla ilgili açıklama yapacağız. Kitto dâhil hepimiz için.”

Kurag, “Bu, küstahçaydı,” dedi. “Hiçbir sidhe bir goblinin başka bir goblin üzerindeki haklarını kısıtlayamaz. Kitto kadınlarla birlikte olmak istemiyorsa hayır diyebilir.”

Creeda, “Ben onun tadına bakacağım,” dedi.

“İstemezse bakamazsın.”

Creeda aynaya doğru eğilip “Ben bakacağım,” dedi.

Kitto kollarımda kıvrandı. “Kraliçeni kontrol et, Kurag.”

“Neden, onun gibi hisseden yüzlercesi var, Merry.”

Kitto’ya biraz daha sarıldım. “Yüzlerce kadın goblinin ilgisinden sağ çıkamaz,” dedim.

Kurag omzunu silkti. “Biz ölümsüzüz. İyileşiriz.”

Başımı iki yana salladım ama cevap veren Rhys oldu. “Hayır, Kitto’ya böyle bir şey yapmanıza izin veremeyiz.”

Kurag, “O benim,” dedi. Yine kükremeye başladı. “Onu Merry’ye vermiş olabilirim ama hâlâ benim. Ben onun kralıyım ve ona ne olup ne olmayacağına ben karar veririm.”

“Kurag,” dedim. Turuncu gözler bana odaklanınca devam ettim. “Kanunlarınızı biliyorum. Kendi insanlarınıza bir kanuna karşı gelmediyse veya bir cezaya uygun olduğunu düşünmüyorsanız tecavüz etmezsiniz.”

“Bu kuralın tek bir istisnası var, Merry.”

Şaşkınlığım yüzüme de yansımış olmalıydı. “Ben istisnası olduğunu biliyorum.” Sessizce düşündüm. Sahibinin emrine karşı gelmek tehlikeli bir şeydi.

“Babanın sana bizi öğrettiğini sanıyordum.”

“Ben de öyle,” dedim. “Ama birbirinize zorla sahip olmazsınız, buna gerek yok. Her zaman yakınlarda istekli bir partner vardır.”

“Ama birimiz vücudunu güvende olmak için satarsa, vücudunu başkalarına verme hakkından da feragat etmiş olur. Sadece sahibi ona kimin dokunabileceğine veya dokunamayacağına karar verebilir.” Ben hâlâ kaşlarımı çatıyordum.

Kurag iç geçirdi. “Merry, Kitto’nun senin yanına gideceğinden ve istediğimi yapacağından nasıl emindim?”

Bunun üzerinde düşündüm ve cevap verdim. “Hayır, kraliçe korumalarından birinden benimle birlikte olmasını ve ne istersem yapmasını istese yapar. Bu, bizim kanunumuz değil ama kraliçeyi reddetmek sağlıklı bir seçim değildir. Aynısının sizin için de geçerli olduğunu sanıyordum.”

“Sana Kitto’yu verdim çünkü sahibinin ondan sıkıldığını biliyordum. Biz sert bir ırkız, Merry, ama kendisini koruyacak birini bulamıyorsa Kitto’nun paramparça edildiğini görmeye hevesli değilim. İyi bir kral insanlarına göz kulak olur.”

Başımla onayladım. Kurag zalim, şehvet düşkünü ve bazen öfkesine yenik düşen biri olabilirdi ama kimse Kurag’ı

insanlarına karşı ilgisiz olmakla suçlayamazdı. Zaten şimdiye kadar krallığına meydan okunmamasının bir sebebi de buydu. Sertti ama adildi. İnsanların yarısı ondan korkuyor, geriye kalanlar onu seviyordu çünkü herkesi güvende tutuyordu.

“Böyle bir korumaya ihtiyaç duyan bir goblin tanımadım,” dedim. Kitto hareketsiz kaldı ve korkusunun kokusunu aldım. Kendisiyle ilgili ne düşüneceğimden korkuyordu.

“Aramızda yarı-sidhe olmak kolay değildir, Merry. Birçoğu genç yaşta ölür ve meşhur büyü gücünü kazanamaz. Ama bir sidhe ile birlikte olmayı isteyenlerin sayısı çoktur. Birçok yarı-sidhe güvenliği için etini verir.”

Fahişelikten bahsediyordu, periler arasında ya da en azından perilerin içinde duyulmamış bir şeydi. Perilerin dışında ise sürgünde yaşayan birinin hayatını kazanabilmesi gerekirdi ve bunu yapmanın yolları çok fazla değildi. Ama yine de, perilerin sıradan zevklerinin tatmin edilmesi demekti. Biz genelde şehvetli bir ırktık ve seks bazılarımız için sadece seksti. Birbirimizi yargılamazdık, seks gerçeğin kendisiydi. Ama goblinlerde fahişe diye bir kelime yoktu. Topluluklarına hiç uymayan bir kavramdı.

“Ama goblinler arasında seks her zaman vardır. Goblinler bir seks partnerinin diğerinden çok farklı olmadığını düşünmüyor mu?”

Kurag omzunu silkti. “Bütün goblinler vahşi âşıklardır, Merry ama daha narin etlerin menüye girmesi bizi memnun eder. Kendilerini koruyamayanlar ve teklif edecek başka yeteneği olmayanlardan bahsediyorum. Bunlar zanaatkâr değildir, bir şey yapıp satamaz. Sadece tek bir

yetenekleri vardır, bu yüzden bu yeteneklerini kullanmalarına izin veririz.” Bundan çok mutlu değildi, sanki kavramı bir hakaret olarak görüyor ve dünyada böyle bir şeyin var olmaması gerektiğine inanıyordu.

“Normalde zayıf olanları öldürmemiz gerek ama kendilerini güvende tutacak birini bulduklarında yaşamalarına izin veriyoruz.”

“Aranızda bunların sayısı çok olamaz.”

“Hayır, ama neredeyse hepsi sidhe kanı taşıyor.” Aynanın yanına baktı. “Gerçi bütün sidhe kanı taşıyanların zayıf olduğu söylenemez.” İşaret etti ve iki erkek aynanın önüne geçti. İlk bakışta sidhe olduklarını düşünebilirdim, Seelie sidhesi gibi duruyorlardı. İkisi de uzun boylu, zayıf, uzun saçı saçlı ve sidheler gibi yakışıklıydı. Görkemli çeneleri ve bana Buz’u hatırlatan kaşlarından yanaklarına kadar inen çizgileri vardı. Derileri Seelie Sarayı callssun-çocukları gibi zarif bir altın rengiydi. Nadir görülen bir şeydi, Unseelie’de benzeri yoktu. Ama bir kez daha bakınca gözlerinin yüzleri için fazla büyük ve Kirtto’nunkiler gibi dikdörtgen olduğunu gördüm. Tek bir renge sahiptiler ve gözlerinin beyazı yoktu, sadece birinde yeşil diğeri kızıla bir denizde yüzen yuvarlak göz bebekleri vardı. Yeşil yaz çimenlerinin rengiydi. Kırmızı kışın ortasında toplanan böğürtlenler gibiydi. İkisi de sidhelerden daha iriydi, sanki çok fazla ağırlık çalışmışlardı. Ya da goblin genetik kodları sayesinde normalden daha kaslıydılar.

“Bu, Holly. Bu da Ash. Son büyük savaşta bir Seelie kadınının kapımıza bıraktığı ikizler. Korkulan savaşçılardır.” Bir Goblin Kralı’nın bunu söylemesi bir savaşçı için büyük bir iltifattı ve sanırım hepimiz için bir uyarıydı.

Gözleri kırmızı olan öfkeyle bize baktı. Yeşil olanın bakışları daha tarafsızdı, sanki bizden nefret etmeli mi kararsız kalmıştı. Kardeşi ise kararını çoktan vermişti.

“Merhaba, Holly ve Ash, Kurag’ın savaşçıları,” dedim.

Yeşil gözlü cevap verdi. “Merhaba, Meredith, Sidhe Prensesi, et elini kullanan. Benim adım Ash.” Sesi tarafsızdı. Konuşurken hafifçe selam verdi.

Kardeşi dönüp sert bir bakış attı, sanki Ash’e vurmayı düşünüyordu. “Ona selam verme. Bizim için hiçbir şey. Ne kraliçe, ne prenses, hiçbir şey.”

Kurag sandalyesinden indi ve bir tepki veremeden Holly’nin tepesine bindi. Holly önce elini bıçağına attı sonra tereddüt etti. Bıçağı çekmiş olsaydı Kurag bunu ölümcül bir hakaret olarak algılayacak ve ölümüne dövuşecekti. Bıçak çekilince karar Kurag’a kalacaktı. Bir an için yüzünde bir kararsızlık gördüm ve sonra Kurag’ın eli önümüzden geçti. Genç goblin kendini sandalyenin yanında yerde buldu. Altın renkli derisi üzerindeki kan koyu kırmızı mücevherler gibi parılıyordu.

“Burada kral benim, Holly, sen aksini iddia edecek kadar goblin değilsen sözüm kanundur.”

Holly çenesindeki kanı koluna sildi ve yerden kalkmadı. “Biz suçlu değiliz. Kanunlar karşı gelecek bir şey yapmadık, bizi onun yatağına veya bir başkasının yatağına gönderemezsin. Bizim etimizi korumak için kimseye ihtiyacımız yok.” Öksürdü ve yere kan tükürdü. Goblinler arasında kanı boşa harcamak bir hakaretti. Kanı içmesi gerekirdi. “Önce sidhe değil goblin olduğumuzu ispat ettik ama sen bizi bu soluk tenli sidheye veriyorsun. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadık.” Kurag ağır çekimde hareket etti,

vücudundaki bütün kaslar gerildi. Holly'yi parçalamak istiyordu, yüz ifadesinden belliydi. Öfkesini kontrol altına almaya çalışmasını seyrettik. Ash hafifçe hareket etti, ne yaptığını bilmiyordum ama dikkat çekti. Belindeki bıçak hâlâ kınındaydı ama bir şey yapmıştı.

Doyle, "Kurag, bu iş isteksiz partnerler olmadan da yeterince zor," dedi.

Kurak kafasını kaldırdı. "Bunlar çok genç, Karanlık, ne olduğumuzu hatırlamıyorlar. Holly bir zamanlar ne olduğumuzu ve neler yapabildiğimizi bilseydi gönüllü giderdi."

"Yarı-sidhelerinizin büyük bir kısmı son savaştan mı?"

Kurag başıyla onayladı. "Eskilerin büyük bir kısmı öldü. Sidhe-kanları yüzünden biz onlara fahişelik imkânı tanımazsak uzun yaşamıyorlar."

Holly, "Biz fahişe değiliz," dedi.

Ash, Kurag'ın arkasında durmuş sırtıyordu ama ellerinden biri yanında gizliydi. Creeda tahtın arkasındaydı ama ellerinden birinde bıçak tuttuğunu gördüm fakat Ash'e bakan yödekilerden biri değildi. Ash bıçak mı çekmişti? Her ne yaptıysa Creeda'nın hoşuna gitmemişti. Benim de hoşuma gitmemişti.

"Bu kadar yeter, Kurag," dedim. "Kimseye zorla bir şey yaptıramam. Holly sidhe olmak istemiyorsa olmasın."

Ash hafif gülümsemesiyle uyumlu bir sesle, "Ama ben istiyorum," dedi. Yeşil gözleri ifadesiz ve hoştu. Bir politikacı olarak doğduğu belliydi. Gülümsemesi genişledi ama hüznlendi. "Kardeşim ve ben şimdiye kadar hiçbir konuda anlaşmazlığa düşmedik. Ama ben sidhe olacaksam Holly de olacak." Creeda artık elinde ne tuttuğunu görecektik kadar yakındı. Elini açığa çıkarttı ve Creeda irkildi. Doyle

ve Rhys de irkildi. Ash'in eli boştu. Ama az önce bir şey tuttuğuna yemin edebilirdim.

Konuşunca sesim biraz kısık çıktı. "Gel ve sidhe ol, Ash. İstemiyorsa kardeşini neden sürüklüyorsun?"

Ash, "Çünkü ben öyle istiyorum," dedi. Yüzündeki hoş ifadenin yerini ancak sidhelerde görülebilecek küstahlık aldı. Ah, evet, Ash bizden biriydi. Goblinler arasında hayatta kalmıştı ama bizden biriydi.

Holly şimdi ayaktaydı, büyük sandalyeyi kendisiyle Kurag'ın arasında tutuyordu. Sırtı bize dönüktü ve yüzünü göremiyordum ama sesini duyunca korku veya tanımlayamadığım bir duyguya kapıldığını anladım. "Kardeşim, bunu bize yapma. Parıldayanlardan olmamıza gerek yok. Biz gobliniz ve böylesi daha iyi."

Ash başını iki yana salladı. "Biz birlikte hayatta kaldık, Holly ve birlikte hayatta kalmaya devam edeceğiz. Hikâye anlatanların anlattıklarını dinledim. Biz zamanlar nasıl olduğumuzu biliyorum, sen ve ben o görkemli günleri geri getireceğiz." Kardeşinin yanından geçti, odada değilmiş gibi Creeda'yı geride bıraktı. Creeda yanından geçerken Ash'a tısladı. Elindeki bıçak parıldadı ama çok sayıda kolunun arasındaki kınına geri girdi.

Elini Holly'nin omzuna koyan Ash konuşmaya başladı. "Ben her şeyde yanındayım, sen kralımıza kızarken bile, ama iki bin yıldır goblinlerin görmediği görkemli günleri geri getirmek üzereyken bizi öldürtme." Bu konuşmanın bir yerinde Kurag'ın Holly'yi öldürmesine izin vermeyeceği iması vardı, gerekirse kralı sırtından bıçaklayabilirdi.

Holly vahşice bizi işaret etti. Nefret dolu bir bakış attı. "Bizi ölüme terk ettiler. Onların yatağına nasıl girersen?"

Ash kardeşini kolundan tuttu ve parmaklarını etine geçirdi. Kardeşini sarstı. “Bu sidheler bize bir şey yapmadı. Hiçbiri annemiz veya babamız değil.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Onlara bak, Holly, onlara nefretinden başka bir şeyle bak.” Kardeşinin yüzünü bize döndürdü, Holly’nin yüzündeki ifade öfke ve acı karışımı bir şeydi.

“Altın renkli derileri veya saçları yok. Bunlar Unseelie sidhesi ve bize bir şey yapmadılar.” Holly neredeyse ağlayacak gibiydi. Bir goblinin yüzünde bunu göreceğimi düşünmezdim. Kitto ağlıyordu ama Kitto’ydu. Benim için bir goblin değildi, başka bir şeydi. Ne kadar sidhe görünürse görünsün Holly benim için bir goblindi. Genetik olarak yarı sidhe olabilirdi ama kültürel ve etik olarak goblindi. Beni aksine iddia edene kadar da böyle kalacaktı.

Holly, “Bu goblinin bir sidhe gibi parıldadığına inanmıyorum,” dedi. Sesi öfkeliydi ve hâlâ inat ediyordu.

Kurag, “Parlat onu, Merry,” dedi. “İnanmaya ihtiyacı var.”

“Kitto’nun sidhe etinin tadına bakmak isteyen herkes için et olmayacağına dair söz verirsiniz onu parlatırım. Böyle bir garanti vermezseniz korkusu buna engel olur.” Kitto titriyordu. Başını çevirip aynaya baktı ama hâlâ bana sıkı sıkı tutunuyordu. Sanki aynaya çekilmekten korkuyordu.

Holly, “Hayır,” dedi. Kardeşinin elinden kurtuldu. “Hayır, o güvende olursa bütün fahişeler bunu ister.” Başını iki yana salladı ve sarı saçları uçtu.

“Ne yazık ki Holly ile aynı fikirdeyim, Merry. Birine ayrıcalık tanırsak diğerleri de ister.”

Kaşlarımı çattım. “Ben onun âşığıyım. Bu, beni onun koruyucusu yapmaz mı?”

Kurag ne diyeceğini bilemedi. Ash başını iki yana salladı. “Ne istediğini bilmiyor.”

Kurag, Doyle’a baktı. “Karanlık, prenses bir sidhe ama ne sana ne de soluk prense benziyor. Kitto’nun tadına bakmak isteyen bütün goblinleri durduracak güce sahip değil.”

Holly, “Söyleyeceğini söyledi,” dedi. “Bırakalım onun koruyucusu olsun.”

Creeda, “Evet,” dedi. “Geldiğinde onunla ilk ben dövüleceğim. Kitto’yu alacağım ve Prenses’in saf etini de kesersem çok daha iyi olur.”

Yanlış bir şey söylediğimi biliyordum ama nasıl geri alacağımı bilmiyordum.

Doyle, “Bütün geceyi düellolarla geçirecekse Prenses’i sarayınıza getirmeyiz,” dedi. “Böyle bir şey yaparsak korumalığımızın anlamı kalmaz.”

“Holly haklı. Kitto’ya güvenliğini kazandırırsam diğerleri de aynısını isteyecek. Biz sizden daha demokratik bir halkız ve ben halkımın sesini herhangi bir sidhe yöneticiden daha çok dinlerim.” Dev omuzlarını silktilti. “Bizim için işe yarayabilir ama Merry bir goblin değil. Geceden sağ çıkamaz.”

Holly tiksinererek “Sidheler bu kadar zayıf mı?” diye sordu.

Kurag, “Beni sana tekrar vurmak zorunda bırakma,” dedi.

“Ben ölümlüyüm,” dedim.

Holly’nin yüzünde şaşkınlık vardı ama konuşan Ash oldu. “Bunun düşmanlarının çıkarttığı bir söylenti olduğunu düşünüyorduk. Gerçekten ölümlü müsün?”

Başımla onayladım.

Ash şaşkındı. “Öyleyse fahişeyi korumaya çalışırken ölabilirsin.” Rhys öne çıktı ve kollarını sadece benim üzerime değil Kitto’nun da üzerine attı. Çenesini kafamın üzerine koydu ama ellerini Kitto’nun başında gezdirdi.

Rhys, “Biz onun koruyucularıyız,” dedi. Sesi berraktı ve duygudan yoksundu. Kitto kafasını kaldırdı ve aynanın öbür tarafından kimse yüz ifadesini görmediği için mutluydum. Rhys, Kitto’ya bakmıyor sadece aynaya ve Kurag’a odaklanıyordu. Goblin kralı bir an için sessiz kaldı. Hepimiz kaldık. Sadece Creeda daha iyi görmek veya daha iyi görünmek için hareket etti. “Sana goblin etini tattırdık mı, beyaz şövalye?”

Rhys, “Kitto bir sidhe,” dedi. “Ben de öyleyim.”

Doyle başıyla onayladı.

Havada bir çınlama vardı ama gerçek çanların sesi veya kulaklarınızla duyabileceğiniz bir şey değildi ama bir ağırlığı vardı ve odayı titreştirdi. Kurag’ın yüz ifadesinden hissettığını anladım. Önemli bir şey olmuştu. Öngörülen bir şeydi, ya bir kehanet gerçekleşmiş ya da herkesin kaderi bir anda değişmişti. Ağırlığını herkes hissediyordu ama ne anlama geldiğini anlamak mümkün değildi, anladığımızda iş işi ten geçecekti. Bu birkaç saniye içerisinde ne olduğunu günler veya yıllar sonra öğrenebilirdik.

Kurag’ın odasında ses daha da belirgindi. Yerde sürünen çok bacaklı bir yılanın sesi gibiydi. Sesin ne olduğunu bilmiyordum ama Kitto’nun yüzü bembeyaz kesildi, kendisini kollarıma bıraktı. Ben tutmasaydım yere düşecekti. Rhys dizleri üzerindeydi, elleri omzumdaydı ve arkamda duruyordu. Ellerindeki gerginliği hissedebiliyordum.

Sorunun ne olduğunu sormak istedim ama Kurag'ın önünde zayıf görünemezdim. Sonra Kurag sormadığım soruya cevap verdi.

“Seni henüz çağırmadım.” Kurag öfkeliydi ama biraz tereddüt eder gibiydi. Sanki öfkesi resmiyetin bir parçasıydı. Gerçekten öfkeliydi ama bunun bir şeyi değiştireceğini düşünmüyordu. Kurag'ı hiç bu kadar... yenilgiyi kabullenmiş görmemiştim.

Aynadan bir ses geldi. Tiz bir tıslamaydı, önce yılan sesi olduğunu düşündüm ama Creeda'nınki gibi metalik bir tınısı da vardı. “Kendimi göstermemi istiyordun, değil mi, Kurag? Herkesin Holly ve Asshh gibi ssidhe olmadığını Prensess'e göstermemi istiyordun.”

Kurag, “Evet,” dedi. Aynaya döndü. Ciddiydi. “Şunu bil, Merry. Bütün yarı sidheler sidhe soyuna çekmedi. Bunu kabul etmeden önce yatağına neleri alacağını bilmen gerek.” Rhys'e döndü ama dalga geçmiyordu. “Ve bütün yarı-sidheler erkek değil.”

Rhys, “Kurag, bunu yapma,” dedi. Sesi boştu ama bu boşluğun içinde beni korkutan bir şey barındırıyordu.

“O yarı-sidhe, beyaz şövalye ve seninle yeniden birlikte olmaya can atıyor.” Yerde sürünen şeyin sesi yaklaştı, sanki bir şey hem yerde sürünüyor hem de vücudunu yerde sürüyordu.

Kitto'nun gırtlığından tiz bir ses çıktı, çaresiz bir çığlıktı. Kitto'ya sarıldım ama sanki beni hissedemiyordu. Vücudu kollarımda cansız gibiydi, kendi içine çekilmişti.

“Neler oluyor?” diye sordum.

Rhys tek bir kelime söyledi, kelime içinde o kadar çok nefret barındırıyordu ki duymak bile acı verdi. Kurag'ın san-

dalyesine doğru bir şey süründü. Sanki farklı kâbuslardan
bir araya getirilmiş bir varlıktı.

“Siun.”

Kitto çığlık attı.

5

Kitto bir kedinin yakaladığı yavru bir tavşan gibi zavallı sesler çıkarttı. Kucağımdan indi, yatağı aştı ve kendini diğer taraftan yere bıraktı. Buz bir elinde silahı diğerinde kılıcıyla odaya girdi. Düşmanı aradı ama vuracak bir şey bulamayınca kaşlarını çattı. “Neler oluyor? Kitto’nun neyi var?”

Sandalyedeki şey, “Küçük fahişem efendisini selamlamayacak mı? Sana öğrettiklerimi unuttun mu, Kitto?” dedi.

Doyle gidip Kitto’nun yanma çömeldi ama goblini sakinleştiremedi. Çığlıkların ardından Kitto sonunda konuşmayı başardı ama ardı ardına, “Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır,” dedi.

Arkama dönüp Kitto’ya yardım etmek istedim ama Rhys’in elleri omzumdaydı. Yüzüne bakınca tek yardıma ihtiyacı olanın Kitto olmadığını anladım. Ne yapacağımı

bilemedim ama olduğum yerde kaldım, Rhys öne eğildi ve vücudunu vücuduma değdirdi. Bana yaslanması ve yere düşmemesi için sırtımı dikleştirdim.

Sandalyedeki gobline döndüm ve gördüklerimden bir anlam çıkartmaya çalıştım. Önce büyük, siyah ve tüylü bir örümcek olduğunu düşündüm. Bir Alman kurdu büyük-lüğünde bir örümcekti. Ama boynun ucunda bir kafa vardı ve ağız insansıydı, dudaklar ve dişler gördüm. Şişkin beden-in iki yanında saf örümcek bacakları yere iniyordu ama önden çıkan iki kol farklıydı. Sandalyede rahat etmek istiyor gibi kıpırdandı ve çıplak göğüslerini gördüm. Dişiydi. Buna kadın demeye dilim varmazdı.

Periler arasında kâbuslardan çıkmış gibi diyeceğim biri olduğunu asla düşünmezdim. Ben Unseelie sidhesiydim ve biz kâbuslardan çıkmıştık. Ama Siun kâbusların ötesinde bir şeydi. Biraz daha az yaratık veya biraz daha çok insan gibi görünse belki daha az korkunç olabilirdi ama her neyse oydu.

Garip bir şekle sahip ağız siyah kılların ve gözlerin arasında duruyordu. “Rhysss, seni gördüğüme çok mutlu oldum. Gözün raflarımdan birinde bir kavanozun içinde duruyor. Bizi yeniden ziyaret et. Yanına bir göz daha koymayı çok isterim.”

Rhys’in görünmez bir rüzgârda kalmış gibi ürperdiğini hissettim. Sesinde sahilde yalnız kalmış bir deniz kabuğunun boşluğu vardı. “Bizimle anlaşma yapmak istemiyorsan bunu söylemen yeterliydi, Kurag. Bunca zahmete girmez-dik.” Omzumu tutan eline hafifçe vurdum ama ne hissettiğini bilmiyordum.

Doyle, “Buz,” dedi. “Kitto ile ilgilen.”

Buz kılıcını kınına soktu ve silahını kılıfına koydu, Kitto'nun yanına diz çöktü. Buz ve Doyle normal zamanda birbiriyle sürekli tartışırda ama acil durumlarda hepsi Doyle'a itaat ediyordu. Yüzlerce yıllık alışkanlıklar hemen bozulmuyordu.

Doyle yanımıza gelip dikildi. "Amacın nedir, Kurag?"

Siun, "Tatlı sidheleri görmek istedim," dedi.

Kurag, "Kes sesini, Siun," dedi. Yaratığa bakmadı, sanki emrine itaat edeceğinden emindi.

"Merry'nin ne teklif ettiğimizi bilmesi gerektiğini düşündüm." Bu kadar yakından bakınca hafifçe sırtıttığını gördüm. "Ayrıca, Karanlık, Siun'u yatağına alan Merry olmayacak."

Rhys, "Kimse onu yatağına almayacak," dedi.

Doyle koluna dokundu. "Yeniden Rhys veya Kitto ile yatağına girmesini bekliyor olamazsın."

Kurag, "Gönüllü müsün?" diye sordu.

Doyle gözlerini kırıştırdı. "Ne demeye çalışıyorsun, Kurag?"

"Sidheye dönüştürdüğünüz her goblin için fazladan bir ay vereceksem bunu denemek isteyen herkese bu şansı vermelisiniz."

Doyle'un bakışları Siun ile Kurag arasında gidip geldi. "Buna neden karşısın, Kurag? Neden goblin damarlarında büyü gücü olmasını istemiyorsun?"

"Buna karşı değilim, Karanlık. Sadece belirli şartlar koyuyorum. Merry'ye istediği gibi goblin başına bir ay bile veriyorum."

Doyle eliyle Siun'u işaret etti. "Önüne gelenle birlikte olmamızı istemek büyük bir hakaret."

“Sizinkiler bizimkilere tecavüz etmeseydi böyle bir şey olur muydu?”

Rhys, “Annesine tecavüz edilmedi,” dedi. Duygusuz ses tonunu duymak acı vericiydi.

Kurag bunu umursamadı ama Doyle araya girdi. “Ne demeye çalışıyorsun, Rhys?”

“Son savaşta annesinin bizden birine tecavüz ettiğini söyleyip böbürlenir.” Ellerini canım acıyana kadar omuzlarıma geçirdi. “Bu korkunç şey için sidheyi suçlama, Kurag. Bunun sorumlusu goblinler.” Kurag’ın yüz ifadesinden gerçeği bildiği belliydi.

Doyle, “Bize yalan söyledin,” dedi.

“Hayır, Karanlık, sizinkiler bizimkilere tecavüz etmeseydi böyle bir şey olurdu muydu, dedim. Bunu bir soru olarak sordum, bir gerçeği dile getirmedim.”

“Bu, yalana yakın bir ifade,” dedim.

Kurag bana baktı. Başıyla onayladı. “Belki de gerçeğin ne kadar kaypak bir şey olduğunu sidhelerden öğrenmişimdir.”

Rhys, “Bu ne demek?” diye sordu.

Doyle elini havaya kaldırdı. “Bu kadar yeter. Ya Kurag’ın şartlarını kabul edeceğiz ya da kendi yolumuza gidip sadece iki ay daha goblinlerin desteğini alacağız.”

Kurag, “Kendi aranızda konuşmanız için size zaman tanıyorum,” dedi. Aynayı siler gibi bir hareket yaptı.

Doyle, “Hayır,” dedi. “Hayır, sana zaman verirsek bu anlamadan kurtulmanın bir yolunu bulursun. Bunu hemen şimdi yapacağız.”

Doyle’a baktım, yüz ifadesinden veya vücut dilinden bir şey anlamadım. Dokunulmaz Karanlıktı, Kraliçe’nin

sağ eliydi. Çocukken korktuğum bir figürdü. Gerçi o zaman Doyle'u bu kadar çıplak görmemiştim. Kraliçe'nin Karanlık'ı sene boyunca havalar nasıl olursa olsun boynundan bileklerine kadar vücudunu kapatan giysiler giyerdi. Doyle'un kollarını çıplak görmek Karanlık için halkın içinde soyunmak kadar utanç vericiydi ama şimdi üzerinde neredeyse hiçbir şey yoktu ve karşımızda dikiliyordu. Yine de, hâlâ dokunulmaz, okunmaz ve ürkütücüydü.

Kurag, "O zaman Siun ile kim birlikte olacak?" diye sordu.

Doyle, "Ben," diye cevap verdi.

"Hayır," diyen ben oldum.

Rhys, "Ona kimse dokunmaz," dedi.

Doyle, "Bu anlaşmayı yapacağız, Rhys," dedi.

Rhys başını iki yana salladı. "Hayır, Siun'u bir sonraki karşılaşmamıza öldüreceğime yemin ettim. Kan bedeli üzerine yemin ettim."

Doyle, "Kan bedeli üzerine mi yemin ettin?" diye sordu.

Rhys sadece başıyla onayladı.

Doyle iç geçirdi. "Senin yarı-sidhelerini güçlendirmeyi kabul ettik, Kurag ama bu Siun sarayına geldiğimizde Rhys'e hesap vermeli."

Kurag, "Ya onu öldürürse?" diye sordu.

"O zaman kan bedeli tatmin olur. Bunun için intikam almayız."

Kurag, "Anlaştık," dedi.

Siun, "Ben Rhys's'i öldürdükten sonra," dedi. "Fahişesini altıma alacağım, Kittom, parıldayana kadar tepesinden inmeyeceğim." Bir düzine gözüyle Rhys'e baktı. Mavi, gök mavisi, peygamber çiçeği ve menekşe renginde

gözleri vardı. Gözleri güzeldi ama başka bir bedene aitti. “Bu şey benim için parıldamamıştı. Benim için parıldasaydın gözünü almazdım.”

“Sana o zaman da söylemiştim, şimdi de söylüyorum. Bana zorla sahip olabilirsin ama zevk almamı sağlayamazsın. Sen buna değmezsin.”

Siun sandalyeden çıktı ve aynanın üzerine atladı. Birden büyümüş gibiydi, bacakları ve elleriyle bize uzandı. Garip ağzı büküldü. Uzuvarıyla aynayı dövdü ve ciyakladı.

“Seni öldüreceğim, Rhyss ve prensessin Kitto’yu kurtaramayacak. Onu alacağım ve benim için parlatacağım!”

Kitto yatağın diğer tarafından çılgık attı. Hepimiz dönüp Kitto’ya baktık. Yüzü solgundu, mavi gözleri iyice büyümüşü. Sağ elini havaya kaldırıp “Hayır!” diye bağırıldı. Ben büyüğü havada hissetmeden Rhys beni yataktan aşağıya attı. Cam sanki eridi ve Siun erimenin içinde kayboldu. Kafası, bir kolu ve diğer kolu havada savruldu, tutunacak bir yer aradı. Biraz daha kaydı, düşmemeye çalıştı ve kendini durduramadı. Kitto yaratıktan korunmak ister gibi ellerini öne attı ve yeniden bir çılgık attı, kelimesiz ve korku dolu bir çılgıktı.

Rhys beni haliya bastırdı ve vücudumu vücuduyla kapattı. Çılgıklar biraz daha devam etti ve hepsi Kitto’ya ait değildi. Doyle, “Prenses’i kaldır, Rhys,” dedi. Şaşkın gibiydi. Rhys dizleri üzerinde doğruldu, etrafına bakındı, sonra cama baktı ve beni ayağa kaldıran Doyle oldu.

Buz, Kitto’yu tutuyor ve bir çocuğu rahatlatır gibi sallıyordu. Kafamı çevirip Rhys’in nereye baktığını gördüm. Siun aynanın içinden geçerken donup kalmıştı. Uzun siyah bacakları bizim tarafımızdaydı ama diğer yarısı Kurag’ın

yanındaydı. Ellerinden birini odaya uzatırken diğeriyle öbür tarafı dövüyor, aynayı kırmaya çalışıyordu. Sessizce küfürler ediyordu. Kendini kurtarmaya çalışırken çıplak göğüsleri parıldadı ama kapana kısılmıştı. Ölümlü olsaydı ölürdü ama ölümsüz olduğu için ölmüyordu. Sıkışıp kalmıştı.

Doyle camın yanına gitti ama Siun'un bacaklarından uzak durdu. “Şimdi sağlam gibi,” dedi.

Kurag diğer taraftan konuştu. “Bu, içinden çıkılması zor bir durum olmadı mı?” diye sordu.

Doyle, “Evet,” dedi.

Kurag, “Onarabilir misin?” diye sordu.

Doyle kafasını çevirip Buz'un kollarındaki felç geçirmiş Kitto'ya baktı. “Kitto'nun büyüydü. Tersine çevirebilir, tabii eğer nasıl yapıldığını biliyorsa. Aksi hâlde bu odadakilerden hiçbiri bir şey yapamaz.”

“Tanrıça adına, Kitto ne yaptı?” Kurag şimdi aynanın yanındaydı, yüzeyine bakıyor ama dokunmuyordu.

“Bazı sidheler aynalarla seyahat edebilir ama birçoğu aynaları sadece konuşmak için kullanır. Gerçi ben bu kadar uzak bir yere aynalardan geçiş yapanı duymadım.” Doyle aynanın önündeydi ve kapana kısılmış goblina akademik bir sorunmuş gibi bakıyor, nasıl çalıştığını anlamaya çalışıyordu.

“Kitto tersine çevirebilir mi?”

Doyle, “Buz,” dedi. “Kitto'ya sor bakalım bunu aynadan kurtarıp öbür tarafa gönderebilir mi?” diye sordu.

Buz kucağındaki goblinle konuştu. Kitto şiddetle başını iki yana salladıktan sonra yüzünü Buz'un göğsüne gömdü. “Aynayı tekrar açarsa bu odaya düşmesinden korkuyor.”

Kurag, "O zaman onu buraya itersiniz," dedi.

Buz, "Çürüyene kadar aynada kalabileceğini söylüyor," dedi.

"Çürümez." Kurag, Doyle'a döndü. "Ölümlü değil, Karanlık, ölmez." Hafifçe aynaya vurdu. "Bu onu yok etmez."

"Ama böyle aynada da kalmaz," dedim. Ne yapacağımızı bilmiyordum ama aynada kalması bir seçenek değildi.

Doyle, "Aslında, Meredith, kalabilir," dedi.

Başımı iki yana salladım. "İmkânsız olmadığını söylemedim, Doyle. Kabul edilemez olduğunu söyledim. Yatak odamın duvarında canlı bir hatıra gibi bu şeyi görmek istemiyorum."

"Anlıyorum." Siun'a baktı. "Tavsiyeler verirdim ama dürüst olmak gerekirse bunun kolay bir çözümü yok."

Kurag, "Aynayı kıramaz mıyız?" diye sordu.

"Bu, onu parçalarına ayırır."

Kurag, "Ölmez," dedi.

Siun, "Hayır, kırmayın," dedi.

Kimse Siun'u umursamadı.

Doyle, "O zaman bir parçası sizin tarafta bir parçası bizim tarafta kalır," dedi. "Goblinler bu kadar korkunç bir yarayı iyileştirebilir mi?"

Kurag kaşlarını çatı. "Ölmeyeceği kesin."

"Ama onu ikiye ayırınca parçaları birleşebilecek mi yoksa iki parça hâlinde mi yaşayacak?" Siun mücadele etmeye devam etti. "Aynayı kırmayın, lanet olsun!"

Siun'u suçlayamazdım ama periler arasında bile tuhaf olarak nitelendirilebilecek bir durumdu ve henüz bizi korkutmuyordu. Aynanın içine sıkışıp kalmış hâli bize gerçek gibi gelmiyordu.

Kurag, “Aynayı kırmayacaksak ne yapacağımız konusunda hiçbir fikrim yok,” dedi.

Holly cama yaklaştı. Siun’un vücudunun cama giren kısmına dokundu. Amacı zarar vermek değildi ama Siun söylenmeye başladı. Holly’nin sesinde şaşkınlık vardı. “Bunu Kitto yaptı. Gördüm. Büyüyü bir rüzgâr gibi tenimde hissettim.” Ellerini yeniden Siun’un vücudunda gezdirdi.

Siun, “Bana dokunma,” dedi.

Holly bize baktı. “Kardeşimin isteğini kabul ediyorum. Böyle bir güç kazanma şansım varsa yanına gelirim, Prenses.” Aynaya ve Siun’un vücuduna baktı. “Yanına geleceğiz, Prenses.” Bana baktı ve gözlerinde şehvete yakın bir şey vardı ama sadece seks istemiyordu, güce de açtı. Soğuk bir arzuydu ama sıcak şeylere, tehlikeli şeylere gebeydi.

“Baloda görüşürüz, Holly,” dedim. Seni görmeyi dört gözle bekliyorum demek yalan olurdu.

Ash, “Baloda görüşürüz,” dedi.

“Açık açık şartları beyan edelim, Kurag,” dedim. “Sidhe yaptığımız her goblin için bir ay.”

“Anlaştık,” dedi.

Doyle, “Ve şunu açıkça ifade edelim,” dedi. “Bir sidheye gücünü kazandırabilecek başka seremoniler de vardır. Hepsi cinsel içerikli değildir.”

Kurag, “Kan dövüşü gibi mi?” diye sordu.

“Evet, büyük avlar ve büyük maceralar gibi.”

“Artık büyük av yok, Karanlık ve maceralar da sona erdi. Bunun için büyümüz yok.”

“Belki, Kurag, ama ben seçenekleri söylemek istedim.”

“Hayatlarına mal olmayacaksa goblinlere güçlerini istediğiniz gibi kazandırabilirsiniz. Bir sidhe ile yatmak iste-

meyen sadece Holly değil." Sırıttı ve gülümsemesi genişledi. "Hiçbirinizin yakışıklı olacak kadar çok uzvu yok."

"Ah, Kurag," dedim. "Harikasın."

Ash, "Bir şeyi açıkça ifade etmek istiyorum," dedi. "Kardeşim ve ben için Prenses ile seks olacak, başka bir şeyi kabul etmeyiz."

Holly, "Kardeşim, bunu kabul etmek zorunda değiliz," dedi.

Ash başını iki yana salladı, sarı saçları dalgalandı. "Ben istiyorum." Kardeşine baktı ve aralarında bakışlarla bir mesajlaşma oldu. "Onunla yatacağım, Holly. Ben yapıyorsam sen de yapacaksın."

"Hoşuma gitmeyecek."

Ash, "Gitsin veya gitmesin, yapacaksın," dedi.

Holly başıyla onayladı.

Ash gülümsedi. "O zaman baloda görüşürüz, Prenses."

"Anlaştık," dedim.

Siun yarı çılgık atarak yarı sızlanarak "Ya ben?" diye sordu.

Omzumu silktim. "Hiçbir fikrim yok."

Kurag, "Benim de," dedi.

Rhys, "Ben bu sorunu nasıl çözeceğimizi biliyorum," dedi. Siun'un tepesinde dikildi. Siun örümcek bacaklarıyla saldırdı ama Rhys geri çekilip bir kahkaha attı. Garip, hem hoş hem de nahoş bir kahkahaydı.

Doyle, "Nasıl?" diye sordu.

"Siun için kan bedelini hemen şimdi istiyorum."

Doyle, "Onu öldürmek ayna sorununu çözmez," dedi.

Rhys başıyla onayladı. "Evet, çözer."

Goblinin tepesinde, bacaklarının ve kollarının uzanamayacağı bir yerde durdu. "Bir defasında bununla bir düş-

manın kapana kısıtıldığını gördüm. Adam ölünce ayna kapandı ve aynanın her iki tarafına parçaları düştü ama ayna sağlam kaldı.”

Siun mücadele etti, camı dövmeye başladı, bacaklarıyla çerçevenin ahşap yüzeyinde çiziklere sebep oldu. “Hayır,” dedi.

“En son birlikte olduğumuzda kapana kısılan ve çaresiz olan bendim. Bundan senin de hoşlandığını sanmıyorum.”

Siun saldırıya geçti, bacağının yanındaki siyah diken ahşap yüzeye saplandı ve Siun bacağına kurtarmak için mücadele etti.

Rhys, “Sakin ol, Siun,” dedi.

“Lanet olsun sana, Rhysss.”

Doyle, “Bize lanetler okursa,” dedi. “Biz de goblinlere lanet ederiz. Sidhe güçlerini kaybetmiş olabilir ama bizimle lanet yarışına girmek istemezsin, Kurag.”

Kurag, “Bir kez daha lanet okursa minnet nedir bilmeyen kafasını kesebilirsiniz,” dedi. Siun’un çılgınlığı korkudan çok öfke ve hayal kırıklığı barındırıyordu. Ölümsüz bir periyi öldürebilecek şeylerin sayısı sınırlıydı. Çok fazla miktarda büyü veya özel bir silaha ihtiyaç vardı. Bizde ikisinden de yoktu. Rhys, Siun’un uzanamayacağı bir yere çekildi ve Kitto’ya döndü. Buz, kısa kılıcını Kitto’ya ver.”

Buz, Doyle’a baktı. Kitto kafasını bile kaldırmadı.

Doyle, “Ne yapıyorsun, Rhys?” diye sordu.

Rhys, Buz ve Kitto’nun yanına gitti. Goblin ile göz göze gelene kadar eğildi. Kitto’nun saçlarını okşadı. Goblin kafasını kaldırıp Rhys’e baktı. “Onunla sadece birkaç saat birlikte oldum, Kitto. Aylarca yanında kalmanın ne demek olduğunu hayal bile edemiyorum.”

Kitto'nun sesi kaba ama berraktı. "Yıllar."

Rhys goblinin yüzünü elleri arasına aldı ve alınlarını birbirine bastırdı. Kısık sesle bir şeyler söyledi, ne dediğini duyamadım ama ses tonu ikna edici ve sakinleştiriciydi.

Buz, "Ondan bunu isteme, Rhys," dedi.

Rhys, Buz'a baktı ama hâlâ Kitto'nun yüzünü tutuyordu. "Korkularından kurtulmanın tek yolu onlarla yüzleşmektir, Buz. Bunu birlikte yapacağız, o ve ben."

Kitto başıyla onayladı, kafası hâlâ Rhys'in elleri arasındaydı.

"Ona kısa kılıcını ver, Buz yoksa gidip benimkini getiririm." Rhys'in yüzünde ve sesinde daha önce olmayan bir güç vardı. Nasıl bir güçse Buz hemen itaat etti. Kitto'yu yatağın kenarına koydu ve doğruldu. Elini ceketinin içine attı ve uzun bir bıçaktan daha büyük olmayan kısa kılıcını çıkarttı. Buz'un ellerinde küçük duruyordu. Kılıcı kabzasından Kitto'ya uzattı. Kitto önce tereddüt etti sonra tedirgin bir biçimde elini uzattı. Korumalar goblina aylardır silah kullanmayı öğretiyordu. Bu konuda bilgisi vardı ama goblin taktikleri güce ve vücut kütlesine dayalıydı. Kitto'nun büyüklüğünde birine uygun değildi. Vücudunu farklı bir şekilde kullanmayı öğreniyordu ama kendine güvenmiyor-muş gibi her hareketi tedirgindi.

Küçük ellerini kılıcın kabzasına doladı, iki eliyle ancak tutabiliyordu. Sanki dönüp kendisini ısıracakmış gibi kılıca baktı. Rhys gözden kayboldu ve yatağın altından kınında bir kılıç çıkarttı. Evin her yerinde her ihtimale karşı silahlar vardı. Ama sanırım yatağın altında Kitto'ya uygun bir şey yoktu.

Rhys elini Kitto'nun omzuna koydu, goblini yarı iterek yarı yönlendirerek yürüttü. Kitto köşeyi dönerlerken du-

raksadı. Kılıcın ucu yere baktı. Siun haykırmaya başladı. “Kurag, Kral’ım, buna izin veremezsin.”

“Bana Kral demek şimdi sana yardım etmez, Siun.”

“Yardım et, Kurag, yardım et. Goblin beni öldürürken durup izleyecek missin?” Aynanın diğer tarafındaki ellerinden birini yalvarırcasına arkaya uzattı. Kurag iç geçirdi. “Senin için yapabileceğim bir şey var mı, beyaz şövalye? Hayatına karşılık ödeyebileceğim bir bedel?”

Siun, “Ben ölmem, Kurag,” dedi. “Beni kesebilirler ama ölmeyeceğim.”

“Siun haklı, soluk prens, onu öldüremezsin.”

Kitto durdu, daha ileri gitmeyi reddediyordu. Rhys goblinin ayaklarını yerden kesip Siun’un yanına taşımadığı sürece Kitto’nun daha fazla gitmeye niyeti yoktu. Rhys goblini olduğu yerde bıraktı ve aynanın yanına, Siun’un uzanamayacağı bir yere gitti. Kapana kısılmış goblina bakarken yüzünde dalgın bir ifade vardı, bir şeyler hatırlıyor gibiydi. “Öldürmeyi bana bırak, Kurag,” dedi.

“Benden ne istediğini söyle, soluk prens, sana hayatının bedelini ödeyeyim. Mutlaka istediğin bir şey vardır.” Kurag, Siun’un arkasında duruyordu. Goblinin siyah tüylü sırtını okşadı, rahatlatmaya çalıştı.

Rhys, “Tek istediğim onun hayatı, Kurag,” dedi.

Kurag’ın yüzünde hem endişe hem zevk aynı anda belirdi, sanki karmaşık duygular içerisindeydi. Konuşmaya başladığında sesi ihtiyatlıydı. “Seninle birlikte olan erkek goblinlerden birinin hayatı. Buna karşılık Siun’un hayatını bağışlar mısın?” Yüzü ve sesi mümkün olduğunca duygusuzdu ama turuncu gözlerindeki parıltı Rhys’i huzursuz etmekten hoşlandığını gösteriyordu. Kurag’ın Rhys’in er-

kekler tarafından kullanılmasını seyrettiğine şüphem yoktu. Görkemli sidhelerden birinin aşağılandığını görmekten büyük zevk almış olmalıydı.

Rhys'in yüzü öfkeyle bulutlandı ama hemen kendine geldi. Düşünceli yüzünü Kurag'a döndü. "Siun'un yerine teklif edeceğin belirli biri var mı?"

Şimdi düşünceli olma sırası Kurag'daydı. "İsimleri hatırlıyor musun?" Sırtıyordu.

"Birçoğu beni kimin kullandığını bilmemi istiyordu. Siun'un ismini hatırlıyorum."

Kurag başıyla onayladı ve ciddileşti, sanki geri almak isteyeceği bir şey söylemişti. Rhys ile birlikte olanlar içerisinde Kurag'ın nefret ettiği veya tehdit olarak gördüğü birileri olmalıydı. En mantıklısı buydu. Goblin Kralı'nın birisini tehdit olarak gördüğünü itiraf etmesi çok tehlikeli olabilirdi. Goblinler birbirlerini sırtından bıçaklamazdı. Bunu korkaklık olarak görürlerdi. Birilerini başkasına öldürten bir kral idam edilebilirdi. Ama Rhys kan bedeli olarak birini öldürürse Kurag suçlanamazdı. Yine de, ismi Kurag'ın tavsiye etmesi hoş olmazdı. İsim veremezdi.

"Bana bir isim ver, beyaz şövalye, birini söyle."

Rhys başını iki yana salladı. "Bana en çok öldürmek istediğim goblinin kim olduğunu sorarsan sana Siun derim." Kapana kısılmış goblini işaret etti. "Başka kimsenin ölümü beni tatmin etmez."

Doyle, "Ya Goblin Kralı sana ölümünden başka bir şey teklif ederse?" diye sordu.

Kurag, Doyle'a baktı ama Rhys'in gözleri Siun'un üzerindeydi.

"Aklında ne var, Karanlık?"

Doyle hafifçe gülümsedi. “Ne teklif edebilirsin?”

Rhys başını iki yana salladı ve ne diyeceğini söylemeden anladım. “Hayır, Doyle, hayır, bunun ölmesini istiyorum. Başka bir şey yerini alamaz.” Uzun boylu ve siyah korumaya baktı, Doyle ile göz göze geldi. “Özür dilerim ama politika için olmaz. Bu ölümü politika için feda etmem.”

“Ya Meredith’e avantaj sağlayacaksa?”

Rhys kaşlarını çatı ama sonunda başını iki yana salladı. “Hayır.” Bana baktı, yatağın kenarında unutulmuş dikiliyordum.

“Özür dilerim, Merry ama bunu öldürmem lazım.” Doyle’a döndü. “Güven bana, Doyle. Siun’un ölüsü canlısından daha çok işimize yarar.”

Doyle elini havada sallayarak pes etti. “Nasıl istersen.”

Rhys elini yatağın yanında donup kalmış Kitto’ya uzattı. “Gel, Kitto, bunu yapalım.”

Kitto titriyordu. Sonunda, “Yapamam,” dedi.

Rhys, “Evet, yapabilirsin,” dedi. Elini uzattı. “Gel.”

Doyle elini bana uzattı. “Gel, Meredith, seni ateş hattından uzaklaştıralım.” Bunu söylerken sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi duraksadı. Yanına gittim, dikkatlice Rhys ile Kitto’nun arasından geçtim.

Rhys kılıcını kınından çıkarttı ve boş kını Doyle’a fırlattı. Doyle boştaki eliyle kını havada yakaladı. Diğer eliyle elimi tutuyordu ve avucu biraz terliydi. Doyle tedirgindi. Neden?

Bir şeyi gözden kaçırıyordum ama ne olduğu hakkında bir fikrim yoktu. Doyle tedirginse muhtemelen kötü bir şeydi. Burada prenses bendim, aslında her şeyi bilmem gerekirdi ama çoğu zaman olduğu gibi yine her şeyden biha-

berdim. Doyle'un elini tutmamış olsaydım endişeli olduğunu asla anlayamazdım. Demek ki goblinler henüz sorunun ne olduğunu bilmiyordu. Böyle kalması daha iyiydi. Rhys kılıcı havaya kaldırıp sert bir darbe indirmeye hazırlandı.

Siun, "Kral'ım, Kral'ım, yardım et!" diye yalvardı.

"Ben sana onun etini ve vücudunu sundum, Siun. Onu sakat bırakman gerekmiyordu." Kurag son bir kez Siun'un sırtını okşadı ve geri çekildi. "Bir sidheyi öldürebileceksen öldür ve işini bitir, öldüremeyeceksen onlara bulaşma çünkü asla unutmazlar ve asla affetmezler." Rhys'e baktı. "Senindir," dedi. Çok mutlu görünmüyordu ama çok mutsuz olduğu da söylenemezdi. Siun'a çok fazla değer verdiğini sanmıyordum. Goblini kurtarmaya çalışmasının tek sebebi halkından biri olmasıydı.

Siun, Rhys'e yalvarmaya çalıştı ama kolunu havaya kaldırmak için vücudunu kaldırması gerekti. Çıplak göğüsleri açığa çıktı ve Rhys'in yüzünde asla bana doğrultmasını istemediğim bir bakış açığa çıktı. "Onlara ne yapmamı istediğini hatırlıyor musun?" diye sordu. Sesi odayı yakacak kadar sıcaktı.

Siun, "Hayır," dedi. Kolunu uzattı, ağzını açtı ve yalvardı.

Rhys, "Ben hatırlıyorum," dedi. Kılıcı indirdi. Kılıç goblinin sırtına inince plastiğin kırılmasına benzer bir ses çıktı ve bu ses bana Siun'un iskelet sisteminin sidhelerinki gibi olmadığını düşündürdü. Ama kanı kırmızıydı. Rhys karşı koyamayan bir ağacı keser gibi kesmeye devam etti. Siyah bacaklardan biri hançer gibi bornozu parçalayıp bacağı kesti. İkinci yarayı yanına aldı, bir an için tereddüt etti ve yarasını tuttu.

Kitto birden Rhys'in yanında bitti ve Rhys'e saldırıma-
dan siyah bacaklardan birini kesti. Tek bir darbeye vücut-
tan ayrılan bacak havada bir takla atıp halının üzerine düş-
tü. Doyle beni biraz daha geriye çekti ve itiraz etmedim.

Buz yanlarına gidip yardım etmek istedi ama Doyle
elinde kını bir bariyer gibi havaya kaldırıp engel oldu.
Başını iki yana salladı ve Buz yanımızda kaldı. Sanki dövü-
şemiyorsa bir şey tutması gerekiyormuş gibi bir eliyle diğer
elinin bileğini tuttu.

Kitto çığlık atıyordu, delirmiş gibiydi. Bir tür savaş na-
rasıydı ama lanetli, kayıp ve yaralı olanların efendilerini
cezalandırırken kullandığı türden bir şeydi. Ses tüylerimi
diken diken etti ve Doyle'a sarıldım. Sessizce bana sarıl-
dı ama gözlerini Rhys'ten ayırmadı. Rhys geri adım attı.
Sırtını duvara yasladı ve yaralarını gözden geçirdi, kılıcının
ucundan yere kan damlıyordu. Bornozunun önü Siun'un
kanına ve kendi kanına bulanmıştı. Yüzünün bir yanında
ve beyaz saçlarında kırmızı damlalar vardı. Yorgun değildi
ama dövüşmeyi bırakmıştı. Yaralı mıydı?

Kitto tek başına goblinle dövüşmeye devam etti, kesti
ve biçti, Siun'u parçalarına ayırdı. Siun kafasını korumaya
çalıştı, hiçbir insanın yapamayacağı gibi başını vücudunun
altına aldı ama Kitto'nun bir darbesiyle etrafa kan ve başka
şeyler saçıldı. Siun hâlâ yaşıyordu. Kitto tepeden tırnağa
kana ve ete bulanmıştı. Mavi gözleri yoğun bir maviydi, bir
kan maskesinden mavi alevlere bakmaya benziyordu.

Sırtını duvara yaslamış Rhys'e baktım. Yaralı olmalıydı.
Yanına gitmek istedim ama Doyle bana engel oldu, başını
iki yana salladı.

"Kitto'ya yardım etmek zorundayız," dedi.

Doyle asık suratla başını iki yana salladı.

Kolunu tuttum. “Neden?” diye sordum. Hançere benzeyen bacaklarla mücadele eden Kitto’ya baktım, Siun savaşmaya devam ediyordu. Kitto ağır yara alabilirdi. İlk kez Doyle’un üzerinde bir gömlek olmasını arzuladım, böylece yakasından tutum sarsabilirdim. “Yaralanacak,” dedim. Doyle beni kendine çekti, daha öncekiler gibi heyecan verici bir deneyim değildi, sinir bozucuydu.

“Bırak beni.”

Öne eğildi ve kulağıma fısıldadı. “Bunu Kitto yapmalı, Merry, bırak yapsın.” Yanında dikilirken ne demek istediğini anlayamadım. Yaratığı Kitto değil Rhys öldürmeliydi. Sonra hiçbir şey yapmadan dikilen Rhys’e baktım. Kitto’yu izliyorduk. Neyi unuttuğumu anladım. İlk güç elim açığa çıktığında Doyle yaşayan bir et yığınının dönüştürdüğüm cadiya gerçek ölümü tattırmama izin vermişti. Et etli böyle bir şeydi, etleri alıp içini dışına çıkartabiliyordu. Bana bir seçim sunmuştu, ya cadiyı sonsuza kadar yaşayacak bir et topu olarak bırakacak ya da öldürecektim. Yaşamaya izin verseydim hep böyle kalacaktı. Ölümsüzleri öldürebilen bir kılıçla bile tepeden tırnağa kana bulanmıştım. İç çamaşırlarıma kadar ıslanmıştım. İşim bittiğinde, Doyle bana ilk güç elim açığa çıktıktan sonra dövüşerek kana bulanmam gerektiğini, bunun bir tür kan bedeli olduğunu söylemişti. Bana bunu yaptırdığı için ondan nefret ediyordum. Şimdi aynısını Kitto’ya yaptıkları için Doyle’dan ve Rhys’ten nefret ediyordum.

Kitto sesi kısılana kadar savaş narası atmaya devam etti. Kesti ve biçti, artık kollarını kaldıracak hâli kalmamıştı ve kana bulanmış halinin üzerinde dizleri üzerine çöktü.

Nefes almaya çalıştı, Siun'un tiz çığlıklarını bastıracak kadar yüksek sesle nefes aldı.

Rhys, Doyle'a baktı. Doyle başıyla onayladı ve Rhys öne çıktı, goblinden arda kalanın yanına gitti. Kanın ortasında dizleri üzerine çöktü ve Kitto'yu kendine çekti. Doyle'un o gece benim için söylediği ayın sözcüklerini söyleyip söylemediğini merak ettim.

Rhys ayağa kalktı ve Kitto'yu kendi kanlı kılıcıyla selamladı, sonra Siun'dan arda kalana döndü.

Kurag, "Ortalığı kana buladınız," dedi. "Ama bununla ölmez."

Rhys kılıcı elinde gevşekçe tutuyordu ama diğer elini Siun'a doğru uzattı. Goblinin türlü sırtına bir parmağıyla dokundu ve tek bir kelime söyledi. Berrak ve yumuşak bir çanın çalmasına benzer bir sestti.

"Öl," dedi. Siun hareketsiz kaldı. Yerde kıvranan parçalar durdu. Rhys sanki bir düğmeye basmıştı. Öl, demişti ve Siun ölmüştü.

Doyle tıslar gibi bir ses çıkarttı ve birkaç saniyeliğine nefes almayı unuttum. Hiçbir sidhe bir dokunuş veya emirle öldüremezdi. Büyümüz böyle çalışmazdı.

Buz, "Tanrıça bizi kutsasın," diye fısıldadı.

Genç goblinler kendi aralarında fısıldaştı ama Kurag konuştuğunda ses tonu ihtiyatlıydı.

"En son bunu yaptığını son büyük savaştan önce görmüştüm, Beyaz Prens," dedi. Rhys kanlı bornozunun içinde dikiliyordu, üstü başı kıpkırmızıydı.

"Neden goblinler o savaşı neredeyse kazanıyordu sanıyorsun?" Bakışında, vücudunun duruşunda daha önce görmediğim bir şey vardı. Sanki fiziksel boyutundan daha faz-

la yer kaplıyordu, sanki çok daha uzundu, varlığıyla bütün odayı dolduruyordu. Hava âdeta Rhys'in büyüyle titreşiyordu. Bu an geçince yeniden nefes alabildim, hava serin ve tatlıydı, az öncekinden çok daha güzeldi. Destek almak için Doyle'a yaslandım, dizlerimin bağı çözüldü. Bir saniye önce Kitto'ya yaptıkları için Doyle'a kızgındım, şimdi ise adama sarılıyordum. Gerçi yanımda kim olsa sarılırdım. Başka birinin dokunuşuna ihtiyacım vardı.

Goblin önünce cesedin parçaları iki tarafa düştü ve ayna yeniden tek parça oldu. Goblinler istediğimizi kabul etti. Rhys aynaya baktı ve arkasına döndü, bornozunda beyazdan çok kırmızı vardı. Beyaz saçlarında ve derisinde kan vardı, sanki üzerine kırmızı mürekkep saçılmıştı. Kanın derisine ve saçlarına değdiği yerler parılıyordu. Parlayan kan damlaları kaybolmaya başladı, sanki derisi tarafından emindi. Kısa süre sonra tertemizdi, sadece bornozu kanlıydı. Mavi gözünde renkler dans ediyordu, çok renkli bir fırtınanın içine bakmak gibiydi.

Doyle kılıcın kınını kullanarak selam verdi ve Buz da kılıcını çekti. Kılıç ve kın alınlarına değdi, konuşan Doyle oldu. "Selam olsun, Cromm Cruach, gururu ve insanlar karşı işlediği suçlar yüzünden Ölüm Lord'u Tigernmas'ı öldüren."

Rhys kanlı kılıcıyla arkadaşlarını selamladı. "Geri dönmek güzel." Yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. "Kan çimenleri büyütür."

Galen, "Ben hep çimenleri seksin büyüttüğünü sanırdım," dedi. Hepiniz dönüp Galen'e baktık. Sadece Kitto güçleri aktif olduktan sonra kanların içinde kaybolmuş gibiydi.

Galen odaya adım atıp sırtını duvara yasladı. Uzun boylu ve havalıydı, soluk yeşil atkuyruğu omzunun üzerinden aşağıya sarkıyordu, geniş omuzlu ve ince belliydi, üstüne krem renginde bir takım giymişti. Yakası açık beyaz gömleği teninin hafif yeşil tonunu açığa çıkartıyor, birkaç yüz yıl önce yaşamış olsa bir doğurganlık tanrısına ancak bu kadar benzeyebilirdi. Uzun bacakları vardı ve bol pantolonu kah-verengi ayakkabılarına kadar iniyordu. Sırtını duvara yasladı, kollarını göğsünde birleştirdi, gülümsemesiyle çimen yeşili gözleri mücevherler gibi parıldıyordu ama bunun sebebi büyü gücü değil sadece Galen olmasıydı. Hoş ve serin bir içeceğe benziyordu, susuzluğunuzu dindirecek soluk yeşil bir sıvı gibiydi. Yanına gittim, bir hoş geldin öpücüğü verdim. Zaten Galen ile aynı odada olup ona dokunmadan duramazdım. Galen'e dokunmak nefes almak gibiydi, çok uzun süredir yapınca insan nasıl duracağını ve hayatta kalacağını unutuyordu. Bir aydır sevgilimdi, bir çocuk sahibi olma ümitlerimizin artık suya düşmesi hem acı verici hem de rahatlatıcıydı. Galen'i seviyordum, on iki veya on üç yaşımdan beri Galen'e âşıktım. Ne yazık ki, artık yetişkin biri olduğum için babamın yıllar önce söylediği şeyin doğru olduğunun farkındaydım. Galen güçlü, cesur ve neşeli bir adam olabilirdi, beni seviyordu ama gördüğüm sidheler içerisinde politikadan en çok anlamayan sidheydi. Galen'in kral olması tam bir felaket olurdu. Babamı çocukken kiralık katiller öldürmüştü. Birini daha, özellikle de Galen'i, aynı şekilde kaybetmek istemiyordum. Bu yüzden, bir yandan sonsuza kadar yanımda olmasını isterken bir yandan da kralım olmasını istemiyordum. Ama beni kim hamile bırakırsa o kral olacaktı. Bebek yoksa evlilik de yoktu, sid-

he asillerinin kuralı buydu. Kollarımı Galen'e doladım, ellerimi ceketinin içine soktum, üzerinde gömleği olmasına rağmen sıcaklığının nabız gibi attığını hissedebiliyordum. Kolları beni sararken başımı göğsüne yasladım. Yüzümü kaçırdım çünkü gözlerindeki endişeyi görmek istemiyordum. Galen politik açıdan ümitsiz bir vakaydı ama benim ruh halimi en iyi anlıyandı, şimdilik bütün hislerimi paylaşmaya hazır değildim.

Sesi göğsünü titreştirdi. "Maeve stüdyonun başındaki-
lerle yaptığı toplantıdan geldi. Odasında ağlama krizine
girdi."

Doyle, "Sanırım toplantı iyi gitmemiş," dedi.

"Stüdyo hamile olmasından memnun değil. İnsanların yanında çok sevinmişler ama kapalı kapılar ardında hoşnutsuzluklarını dile getirmişler. Bir sonraki filmde çok seksi bir rol oynayacakmış ve o zaman üç veya dört aylık hamile olacakmış."

Yüzümü geri çekip suratına baktım. "Sen ciddi misin? Bu adamlara bunca zamandır bu kadar para kazandırdı ve tek bir filmi mi dert ediyorlar?"

Galen omzunu silkti ama beni bırakmadı. "Sen sadece neler olduğunu söylüyorum, sebebini açıklayamam." Kaşlarını çattı, gözlerindeki mutluluk yok oldu. "Kocası ölmemiş olsaydı... demek istediğim, daha sonra da hamile kalabileceğini ima etmişler."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Çocuğu aldırmasını mı istiyorlar?"

"Bunu yüksek sesle söylememişler ama ima ettiklerini söyleyebiliriz." Ürperdi ve yüzünü görmemem için başımı göğsüne yasladı. "Maeve kocası öleli bir ay olduğunu hatır-

latmış, bunun kocasından çocuk sahibi olmak için tek şansı olduğunu dile getirmiş, onlar da özür dilemiş. Öyle bir şey söylemek istemediklerini dile getirmişler. Oturdıkları yerden yalan söylemişler.” Kafamın tepesini öptü. “Bunu ona nasıl yaparlar? Ben onların büyük yıldızı olduğunu sanıyordum.”

Galen’e biraz daha sarıldım, sesindeki acıyı alabileceğim gibi vücudumu vücuduna bastırdım. “Maeve kocası kanserken iki film teklifini reddetti. Sanırım yeni bir film çekmek için sabırsızlanıyorlar.”

Galen çenesini saçlarıma koydu. “Sebebi ne olursa olsun ona böyle bir şey yaptıklarına inanamıyorum. Sadece rol yapıyorlar, asla öyle bir şey söylemek istemediklerini dile getirip yalan söylüyorlar.” Yeniden titredi. “Anlayamıyorum.”

Ve sorun buydu. Galen insanların ne kadar acımasız olabileceğini anlamıyordu. Birçok güç arenasında sağ kalmak için önce bunu anlamak gerekti, herkes yalan söyler, herkes aldatırdı ve kimse dostunuz değildi. Paradoks ise herkesin yalan söylememesi, herkesin aldatmamasıydı, bazı insanlar dostunuzdu. Sorun etrafınızda herkes gülümseyip size iyi davranırken, etrafınız usta yalancılarla çevriliyken, doğrunun gerçekten dostun düşmandan nasıl ayırt edileceği idi. Herkese karşı profesyonel olmak, gülümsemek, arkadaşça davranmak ama arkadaş olmamak en iyisiydi. Ama kimin sizin tarafınızda olduğunu anlamanız mümkün değildi. Galen bunları anlamıyordu. Anlayabilen birine ihtiyacım vardı. Kafamı çevirince odanın diğer tarafında dikilen Doyle’u gördüm. Soğukkanlı ve karanlıktı ama bana susuzluğumu dindirecek bir içeceği değil sevdiğim her şeyi koruyacak bir silahı hatırlatıyordu.

Galen'in kollarındaydım ama Doyle'a bakıyordum. Buz beni seyrediyordu. Buz'u da çok seviyordum. Sonunda Galen'i ve hatta Doyle'u kıskanması gerektiğini anlamıştı. Perilerin insanlar gibi kıskanç olmaması gerekiyordu ama Buz'un gözlerine bakınca sidhenin belki de düşündüğüm-den daha çok insanlaştığını düşündüm.

6

Hollywood'un altın tanrıçası yuvarlak yatağının üzerindeki saten örtünün üzerinde bacaklarını karnına çekmiş yatıyordu. Yirmi yıldır Gordon Reed ile paylaştığı yataktı. Üzüntüsü azalana kadar başka adar başka bir odada kalmasının daha iyi olabileceğini söylemiştim ama bana öyle bir bakış atmıştı ki bunu hiç söylememiş olmayı arzulamıştım.

Yahudi otu rengindeki ceketı yerdeydi. Çok yumuşak bir deriden yapılmış botlarını soyunurken odanın bir köşesine fırlatmıştı. Ceketıyla uyumlu pantolonu hâlâ ayağında ve bakır renkli yeleğı üzerindeydi. Yelekle uyumlu saç bandı yatağın üzerindeki son şeydi. Saçları yatağın kenarına değiyordu. Saçları yumuşak tereyağı rengiydi, demek ki ne kadar üzgün olursa olsun hâlâ cazibesi için büyü gücünü harcıyordu. Perilerin arasından sürüldüğünden beri

yüzlerce yıldır insan gibi görünmek için kullandığı şey cazibe büyüsydü. Yaklaşık elli senedir Hollywood'un altın kraliçesiydi. Çok daha öncesinde ise yüzlerce yıl boyunca tanrıça Conchenn'di. Yatak odasının kapalı kapıları önünde kişisel asistanı gözyaşlarına boğulmuş, çaresizce ellerini ovalıyordu. Maeve kızı dışarıya atmıştı. Uzun kahverengi saçları ve soluk kahverengi derisi olan Nicca kapının yanında dikiliyordu. Gözleri bile kahverengiydi. Bütün korumalarım içerisinde insana en çok benzeyen Nicca'ydı, tabii eğer sırtındaki kanat şeklindeki izleri görmezseniz. Bu izler dünyanın en zarif dövmesi gibiydi. Genetiği izin verseydi Nicca'nın gerçek kanatları olabilirdi. Kapının bu tarafında olduğu için özür diledi ama Maeve korumanın yanında kalmasını istemişti. Henüz neden böyle yaptığını bilmiyordum ama mantıklı bir sebebi olmalıydı. Nicca kadına tedbirli yaklaşıyordu ve onu suçlayamazdım.

Maeve bahar ve aşk tanrıçasıydı. Hâlâ istediği kişiyi cazibesiyle büyüleyebilirdi. Büyülemek derken kelimenin normal kullanımından bahsediyordum. Onlarca yıldır ilk kez yatağında yalnızdı. Yalnızdı ve artık çok sıcaktı, uzun bir kışın ardından yeni bir hayata adım atmıştı. Doğal içgüdülerinize karşı koyabilirdiniz ama stres altında bunu yapmak çok zordu. Maeve de çok stresliydi.

Odayı sessizce ağlama sesi doldurdu. Çıplak ayakla Maeve'e doğru yürüdüm. Bornozumun önünü kapattım, üstümü değiştirecek zamanım olmamıştı. Doyle ve Rhys giyinmesine ve temizlenmesine yardım etmek için Kitto'nun yanındaydı. Benimle birlikte gelen buz kapının yanında dikiliyordu ama ben istemediğim sürece yatağa yaklaşmazdı. Maeve'in cazibesi umurunda değildi. Buz öyle veya böyle

sekiz yüz yıl bakir kalmış bir erkekti. Bu cezaya kimseyle oynaşmayarak, kimseyle oyun oynamayarak katlanmıştı. İsmi gibiydi, soğuk ve buzluysa. Galen kapının yanında dikiliyordu ama çok rahattı, gülümsüyordu. Maeve kendisine imalarda bulunduydu da bunu bize söylemezdi. Ya odada yalnız kalınca Nicca'ya yakınlaşmış ya da Galen bunun önemli bir şey olmadığını düşündüğü için bize bir şey söylememişti. Galen ile aynı fikirdeydim. Nicca'nın paniğe kapılması garip bir şeydi. Yatağın yanına giderken Nicca'nın neden hayal kırıklığına uğradığını merak ettim, acaba Maeve ne yapmıştı? Yumuşak bir ses tonuyla ismini dile getirdim. "Maeve." İki kez tekrarladım ama bir tepki alamadım. Omzuna dokundum ve ağlaması şiddetlendi, şimdi omuzlarını ve vücudunu titreten bir şeydi.

Eğildim, Maeve'e sarıldım, yanağımı ipeksi saçlarının üzerine koydum. "Hepsi geçti, Maeve. Hepsi geçti."

Bana doğru döndü, yüzünü görebilmek için kafamı kaldırdım. Cazibe büyüünün bir kısmını kaldırdı çünkü gözleri filmlerde gördüğüm mavi değildi, üç renkliydi. En dıştaki geniş çember zengin bir koyu maviydi, göz bebeklerinin etrafında iki zarif çember vardı, birisi erimiş bakır diğeri ise sıvı altın rengiydi. Ama gözlerini diğerlerinden farklı kulan şey altın ve bakır tonların gözlerinin mavisine doğru metalik yıldıırımlar gibi dallanmasıydı. Gözlerini sanki şimşekler öpüyordu, herhâlde Tanrıça dünyadaki en güzel gözlere Maeve'in sahip olmasını istemişti. Yanında durup gözlerine bakarken bir an için nerede olduğumu unuttum. Gözyaşlarına bulanmış yüzünde çaresiz bir ifade vardı. Kendi cazibesinin kontrolünü mü kaybetmişti, gözlerini gerçekten göstermek istemiyor muydu?

Bileğimi tuttu ve her parmağının ucunda nabzını hissettirdi, derimin üzerinde atıyordu. Birden Nicca'nın neden paniğe kapıldığını anladım. Maeve eli hâlâ bileğimdeyken dizlerinin üzerinde doğruldu. Dizlerinin üzerindeyken bile yüz yüze bakacağımız kadar uzundu. Olduğum yerde dondum kaldım, sebebi kararsızlık değil güçtü. Maeve'in gücüydü.

Sanki derimin üzerinde sıcak bir bahar esintisi gezindi. Başımı geriye attım ve rüzgârın saçlarımı dalgalandırmasını bekledim. Gözlerimi açtım ve Maeve'e baktım, cazibe büyüsünün solmasını seyrettim, derisinin altın rengini kaybetmeye başladı. Gücünün sıcaklığıyla beyaz-sarı saçları dalgalandı. Gözlerindeki parlak çizgiler kışın soğuğunu kovan bir bahar fırtınası gibi ışıldadı. Sanki benim derim de üzerime çok sıkı gelen eski bir ceketmiş gibi çekilip alındı. Daha hafif bir forma bürünüp uçabilmek için derisini değiştiren bir hayvan gibi hissettim. Derim ayı içine çekmiş gibi parıldadı. Yüzüme düşen saç telleri canlı bir varlığa dönüşen lâl taşları ve yakutlar gibi parıldadı. Gözlerimin parladığını hissettim. Sanki birisi bir parça elması, yeşimtaşını ve altını bir araya getirerek üzerine kendi ateşini salmıştı.

Gücü üzerimde her zaman açık olan cazibe büyümünü alıp götürdü. Göğsümün altında kaburgalarımın üzerindeki el şeklindeki yara izi birden canlandı, parıldayan ışıkların arasında karanlık bir leke gibiydi. Yara izine benim kalbimi büyü gücüyle ezmeye çalışan bir Unseelie sidhesi sebep olmuştu. Kaburgalarımı kırmış, kaslarımı yırtmış ama esas amacına ulaşamamıştı. Kaburgalarımındaki iz canlıysa sırtımdakiler de aynı durumda olmalıydı. Yara izlerim insanların, hatta birçok perinin bile anlayabileceği şeyler

değildi. Biri dövüşürken beni şekil değiştirmeye zorlayan bir Unseelie sidhesinin eseri idi. Beni öldürecek bir şey değildi ama zaten amacı benimle oyun oynamaktı. Ne kadar üstün olduğunu ispatlamaya çalışmıştı. Ben kalbine bir bıçak saplamıştım ve ölmüştü. Ölmüştü çünkü düelloların yapıldığı yerin etrafını kan ayinleri kuşatırdı. Ölümlü kanı ölümsüzleri zayıflatırdı. Eski bir büyüydü ve beni kurtaran da bu olmuştu. Yaralarımı büyü'nün ortasında bile gizlerdim. Kusurlar sidheler arasında popüler değildi. Cazibe büyü'mün tamamından olunca Maeve'den uzaklaşmaya çalıştım. Gözlerimi kapattım çünkü benden tiksindiğini görmek istemedim. Sadece, "Maeve," dedim. Ama gözlerimi açtığımda yüzünün yüzüme değmek üzere olduğunu gördüm. Gözleri o kadar yakındı ki neredeyse dünyamı dolduruyordu. Fırtına, rüzgâr ve renklerle dolu parıltılı bir dünyaydı. Dudaklarını yaladı ve bu hareketi dikkatimi çekti. Dudaklarının ne kadar dolgun olduğunu daha önce fark etmemiştim, nemli ve pembeydiler. Ağzı iştah açıcı pembe bir meyve gibiydi ve içinde barındırdığı tatlı suyun ağzımdan girip gırtlığımdan aşağıya akmasını istiyordum. Neredeyse tadını alabiliyor, hissedebiliyordum. Ağzımda nefesini hissettim, çok tatlıydı, toprakta yeni biten taze çimenler gibiydi. Dudaklarımız birbirine dokundu ve dünyaya sanki birden çiçeklerin güzel kokusu doldu. Büyülü bir meyve bahçesine düşmüş gibi elma ağacı çiçeklerinde boğuldum. Bu büyülü bahçede her zaman bahardı ve her şey mümkündü. Maeve'in bir ağacın altında oturduğunu gördüm. Arkasında bir tepe vardı ve üzerine yeni yaprakların yeşil-altın renginde bir elbise giymişti. Bileklerinde ve kalçasında beyaz ketenler gözüme ilişti. Keten güneşin

altındaki beyaz tüyler gibi parılıyordu. Saçları köpüklü beyaz sular gibi dizlerine kadar iniyordu. Derisi güneş ışığından yapılmış gibiydi, o kadar parlaktı ki bakmakta zorlanıyordum. Gözlerim yansa da bakışlarımı kaçıramıyordum.

Sonra kar yağmaya başladı. Sıcaklık azaldı, dallardaki çiçekler beyaz ve pembe bir yağmur gibi yere düştü, çimenler karla kapladı. Soğuktu, çok soğuktu. Sırtüstü yatıyor ve Buz'un yüzüne bakıyordum. Endişeli gibiydi, gözlerinde kar taneleri uçuşuyordu. Karlara bakarken yine tanelerin ardında bir şeyin gizli olduğunu düşündüm. Uzun süre bakarsam görebilirdim. Ama bu sefer korkmuyordum. Beni kendime getirdiğini ve kurtardığını biliyordum. Güçlü elleri kollarımdaydı, vücudunu vücuduma yaslamıştı, artık korkmuyordum.

Buz'un karla kaplı bir tepede dikildiğini gördüm ama tepe peleriniydi, kardan bir pelerindi ve buzla birlikte hareket ediyordu. Saçları güneşin altındaki buz gibi parılıyordu ve derisi üzerinde güneşin dans ettiği karların ısıltısına sahipti. Bu ısıltıya bakmak güneşe bakmak gibi kör edebilirdi. Kar pelerini açıldı, Buz kollarını açmış olmalıydı, beyazlığın altında rahatlatıcı bir karanlık vardı. Hâlâ dünyanın nefesini tuttuğu bir kış gecesi gibiydi. Karanlıkta dikiliyor ve üşümüyordum ama bileklerime kadar karın içinde olduğumu biliyordum. Ay tepemizde dolunaydı ve karlar bembeyaz parılıyordu ama günün ısıltısından daha zarif bir parıltıya sahipti. Kış sessizliğinde mavi gölgelerin içinde bir form belirmeye başladı. Benden daha küçüktü ama çok küçük değildi, uzun ve zayıf kollarıyla bacakları vardı, olması gerekenden daha uzundu, belki de insandı. Ama tabii ki insan değildi, hiç de olmamıştı.

Üzerinde yırtık pırtık kıyafetler vardı ama ay ışığı altındaki parıltısı en parlak elması bile utandırırıldı. Derisi ay ışığı altındaki gölgelerin mavisiydi. Yüzü hoş bir çocuğunkine benziyordu. Saçları buzların gümüş rengiydi. Bana doğru uzun parmaklı ve fazla eklemli elini uzattı. Zarif parmaklarıyla yanağıma dokundu, dokunuşu olması gerekenden daha sıcaktı. Gri gözlerine baktım ve gülümsedim.

O zaman arkasını döndü ve çıplak ayakla karın üzerinde yürümeye başladı. Geçtiği yerlerde karlar saf ve bozulmamıştı, sanki ağırlıksızdı. Sessiz gecede neden burada olduğumuzu anladım. Buzdu, gerçekten buzdu. Buz tutmuş kırağı gibiydi. Böyle zarif bir şey güçlü bir rüzgâra dayanamazdı.

Mavi gölgelerin içinde gözden kaybolana kadar parlayan karların üzerinde yürüyüşünü seyrettim.

Bir kez daha kendime geldim. Buz beni tutuyordu ama bu sefer gözlerinde karlar yoktu. Gözleri şimdi griydi, kış gökyüzünün grisiydi. Sesi boğuktu, bir fısıltıdan ibaretti, sanki konuşmaya korkuyordu.

“O kadar soğudun ki, korktum...” Söyleyecek bir şeyleri varsa da sustu, sonra yavaşça kalktı ve uzaklaştı. Odanın diğer tarafına yürüdü ve kapıyı açıp dışarıya çıktı.

Galen yanıma gelip yere çömeldi. Ama bana dokunmadı, bu çok garipti. “Sen iyi misin?” diye sordu. Sorarken gülümsemedi.

Bu soru üzerinde düşünmek zorunda kaldığıma göre iyi değildim. Bir şey olmuştu ama tam olarak ne olduğunu bilmiyordum. İki kez konuşmayı denedim, sesim çıktığında kaba ve garipti.

“Ne oldu?” diye sordum. Yutkundum, öksürdüm, boğazımı temizlemeye çalıştım.

Maeve yatağın diğer tarafından konuştu. "Emin değiliz."

Maeve'e baktım. Hâlâ tanrıça Conchenn'di, gözlerini yıldırımlar öpüyordu, uzun beyaz-sarı saçları vardı ve derisi altın rengiydi ama parıldamıyordu. Harika görünüyordu ama gücü şimdilik gitmişti. Utanıyor gibiydi, normalde bir tanrıçada bunu görmek zordu. "Benim hatam. Başka bir sidhenin dokunuşuyla rahatlamak istedim. Nicca'yı baştan çıkartmaya çalıştım ama işe yaramadı." Küstah bir ifade takındı ama gözlerinde belirsizlik vardı. "Gerçekten istediğim biri tarafından reddedilmeye alışkın değilim. Erkeklerinden birini paylaşacağını düşündüm." Bakışları yere düştü, sonra yeniden kafasını kaldırdı, şimdi küstah değil kararlıydı. Bütün aktrisler böyle miydi bilmiyordum ama Maeve Reed bir duygudan diğerine göz açıp kapayıncaya kadar geçiş yapabiliyordu. Her zaman böyle miydi yoksa mesleği yüzünden miydi bilemiyordum. "Aptalca ve düşüncesizce olduğunu biliyorum. Gordon'a ve bana bir çocuk sahibi olma şansı verdiniz. Senin büyük ve Galen'in büyüyle. Ben minnet nedir bilmeyen biriyim, özür dilerim."

"Sorun değil," dedim. Sesim hâlâ boğuktu. Boğazım kurumuştı. Galen'e bakıp kaşlarımı çattım.

"Boğazım neden bu kadar kuru?"

Arkasına baktı ve Maeve ile göz göze geldi. Bakışları bir şeyler olduğunu söylüyordu, benim hatırlamadığım bir şeydi ve kötü bir şey olmalıydı.

"Söyler misin?" Elimi kaldırdım ve koluna dokundum.

Derisini ısırmışım gibi geri çekildi. "Bana dokunma, Merry, şimdi olmaz."

"Neden?" diye sordum.

“Örtüyü bak,” dedi. “Kafanın yanına.” Başımı çevirdim ve yatak örtüsünün üzerinde geniş bir ıslaklık gördüm. Kaşlarımı çattım ve anlayamadım, dokununca suyun içinde buz kristalleri olduğunu anladım. Galen’e döndüm. “Yatağın üzerinde neden eriyen buz var?”

“Çünkü buzları sen kustun.”

Yüzüne baktım, şaka yapıp yapmadığını sormak istedim ama ciddi olduğunu anladım. “Nasıl, neden?”

Maeve, “Emin değiliz,” dedi.

“Emin olduğunuz şeyleri söyleyin.”

Yatağın yanından geçti ve tam karşımda durdu ama yatağın üzerine çıkmadı veya bana yaklaştı. “Seni baştan çıkartmaya çalıştım ve işe yaradı, planladığımdan çok daha iyiydi. Bazen yarı insan olduğunu unutuyorum. Bir başka sidhe, bir başka tanrı üzerinde kullanacağım gücü kullandım.”

Boğazım acısa da başımla onayladım. “O kısmı hatırlıyorum ama sonra bir şey oldu, bir şeyler değişti. Bir ağacın altında oturduğunu gördüm, sana bakmak bile acı veriyordu.”

Galen, “Hiçbir ölümlü bir tanrının yüzüne bakıp hayatta kalamaz,” dedi.

“Ne?” diye sordum.

Maeve öne eğildi. “Bir anlığına Conchenn’dim. Eskiden olduğum gibiydim. Sanırım nasıl olduğunu unutmuşum. Bir periyi kaybetmek taze bir yaradır, Merry, tanrılığı kaybetmeye benzemez.”

Başım ağrımaya başladı. “Anlayamıyorum.”

“Ben izah edeyim.” Galen çok ciddi ve kararlıydı, hiç Galen’e göre değildi. “Maeve güçlerini kullandı ya da güçlerinden arta kalanı. Tanrıça Conchenn olup seni baştan

çıkarttı. Ama sen gücü açığa çıkarttın. Ona yeniden tanrılığı kazandırdın.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Bir kez tanrılığı bırakınca bir daha geri alamayacağını sanıyordum.”

Maeve, “Bugüne kadar ben de öyle olduğunu düşünüyordum.”

Kaşlarımı çattım. “Ayrıca, seni ancak bir Tanrıça tanrı yapabilir.”

Maeve, “Bence bu hâlâ geçerli,” dedi. “Ama belki de herhangi biri onun gücünün aracısı olabilir.”

Galen, “Herhangi biri değil,” dedi. “Bunu herhangi biri yapabilseydi yüzlerce yıl önce olurdu.” Kabalık etmiş gibi Maeve’e baktı.

“Haklısın. Haklısın. Hediye küçümsemeyeyim. Tanrıça’nın dokunuşunu biliyorum.”

“Hangi tanrıça?”

“Danu.” Fısıldadığı kelime odada yankılandı. Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım, verdim ve bir nefes daha aldım. “Gaipen sesler duyuyorum,” dedim. “Danu dediğini sandım.”

“Danu dedim.”

Başımı iki yana salladım, gırtlığımın acıması umurumda değildi. “Danu, Dana çocukları Tuatha De Danaan’a verilen isimdir. Tanrıçadır. Hiçbir zaman kişiselleştirilmedi.”

Maeve, “Ben bir kişi olduğunu söylemedim,” dedi. “Bana tanrılığı geri verdi dedim.”

Kaşlarımı çattım, baş ağrım gözlerimin ardına doğru yayıldı. “Anlamıyorum.”

“Formorii ile yapılan ilk barış anlaşmasında, iki taraf da bir büyü üzerinde çalıştı. İki ırkın paylaştığı toprakları

yok etmemesi için güçlerimizi azalttık. Danu veya Dana, büyük büyüün yapılması için bizden uzaklaşmayı kabul etti.” Maeve’in gözleri parıldadı ama sebebi büyü değil gözyaşlarıydı. “Sanırım hiçbirimiz neden feragat ettiğimizi bilmiyorduk. Belki sadece Danu biliyordu.” Yatağın kenarına oturdu ve ağlamaya başladı. Bu sefer işte kötü bir gün geçiren bebek hormonlarına sahip biri olduğunu düşündüm. Sanırım Güney diyarında bir yerde, Batı Denizi’nin kıyısında oturup Amerika’yı asla görmemiş bir Tanrıça için ağlıyordu.

7

Doyle koşarak içeriye girdi, üzerinde hâlâ tangası vardı ama silah kılıfı çıplak göğsüne çarpıyordu ve elinde bir silah tutuyordu. Gücü de bir fırtına gibi aktifti. Rhys arkasındaydı, üzerinde beyaz bir pantolon ve düğmeleri iliklenmemiş bir gömlek vardı, silahı elindeydi ama kılıfından eser yoktu.

İkisi de kapının eşiğinde durdu ve vuracak bir şey aradı. Nicca içeriye girerken az kalsın Rhys'e çarpıyordu. Diğer ikisinden daha nefes nefeseydi ama misafir evinden ana eve kadar koşmak zorunda kalmıştı. Kapıya yaslanırken, "Kiralık katil değil. Kontrolden çıkan... büyü," dedi.

Doyle ve Rhys rahatladı. Doyle silahını kınına koydu ama diğer eliyle kılıfı düzeltti çünkü kayışları bağlamamıştı. Rhys olduğu yerde dikildi ama silahının ucu şimdi yere

bakıyordu. İkisinin gücü de okyanus gibi geri çekildi, şiddeti azalan bir fırtına gibiydiler.

Ben yatağın üzerine uzanıp ikisine baktım çünkü sırtımı dikleştirmeye çalışırsam göğsüm acıyordu. Sanki bir şeyi yanlış bir şekilde yutmuştum. Çok büyük ve sert bir nesneydi, bütün kaburgalarım ağrıyordu. Bunun dışında bir sıkıntım yoktu. Maeve ve Galen'in söylediğini yapmış olsaydım çok yorgun olmam gerekirdi. Birini tanrı yapınca yorulmak gerekmez miydi? Tabii eğer yaşanan buysa. Bu, imkânsız olduğuna göre hâlâ alternatif bir teori arıyordum. Bir şey üretebilecek olan biri varsa o da Doyle'du. Peri sarayından bir asil için çok pratik bir adamdı. Gelip yatağın yanında durdu. Yüzme havuzuna girip çıkmış gibi belden aşağısının ıslak olduğunu fark ettim ama klor kokusu almıyordum. Kitto'yu hatırladım. Goblinin temizlenmesine yardım ediyordu. Bugün güç elini kazandığını unutmuştum. Geleceğin kraliçesi böyle bir şeyi unutmamalıydı, değil mi? Belki de zihnim düşündüğüm kadar berrak değildi.

"Kitto nasıl?" diye sordum.

Doyle gülümsedi. "İyi. Biraz kafası karışık ama iyi olacak." Gülümsemesi soldu. "Sen nasılsın?"

Kaşlarımı çattım. "Emin değilim." Sesim hâlâ kaba çıkıyor ama gittikçe normale dönüyordu. "İyi olduğumu düşünüyordum ama sanırım aklım başımda değil. Buna ne dersin?"

Başıyla onayladı, Maeve ve Galen'e döndü. "Ne oldu?"

İkisi birden konuşmaya başlayınca elini havaya kaldırdı. "Önce bayanlar." Maeve'e yatağın diğer tarafını işaret etti ve odanın diğer ucuna gidip konuşmaya başladılar. Yatak odası eski dairemnden daha büyüktü, bu yüzden baş başa

kalabilecekleri kadar yer vardı. Rhys gülümsedi, sonra ne konuştuklarını duymak için yanlarına gitti. Geriye Galen kaldı ama bana hâlâ dokunmuyordu. Dokunulmaya, rahatlamaya ihtiyacım vardı.

“Bana neden dokunmuyorsun?”

Tepeden bana bakıp gülümsedi ama elleri önündeydi. “İnan bana, dokunmayı istiyorum ama sen Maeve’e dokundun ve büyük bir tanrıçanın enerjisi açığa çıktı, sonra Buz seni kurtarmak için sana dokundu ve aynısı ona da oldu.”

“Maeve beni kullanmaya mı çalıştı?”

“Üzerinde büyük-tanrıça-baştan-çıkartma gücünü kullandığını düşünüyorduk. Buz gücünü kullanarak üzerindeki etkiyi kırmak istediğinde başka bir şey olduğunu anladık.” Kolunu uzattı, bana dokundu ama sonra elini geri çekti. “Rahatlamaya ne kadar ihtiyacın olduğunu biliyorum ve Tanrıça biliyor ya sana sarılmayı çok istiyorum ama sana dokunursam her şeyin bir daha olmasını istemiyorum.”

“Herhangi birine tanrı güçlerini geri verdiğimi kabul etmiyorum,” dedim.

Başıyla onayladı. “Biliyorum ama Maeve bunu daha önce yaşadığını söyledi. Nasıl bir şey olduğunu bilir.”

“Ben ölümlüyüm, Galen. Kanım ne kadar karışık olursa olsun ölümlü olarak doğan ilk sidheyim. Ölümlüler ölümsüzlere güç kazandıramaz. Mantıklı değil.”

Omzunu silkti. “Daha iyi bir açıklaman varsa, Merry, dinlemeyi çok isterim.” Yaz çimenleri yeşili gözlerinde endişe vardı. “Bir an için, Merry,” dedi. Bakışlarını önüne indirdi ve dudağını ısırdı. “Seni kaybettığımızı düşündüm.”

Eğildi, beni öpecek gibiydi ama dokunmaya cesaret edemedi. “Seni kaybettiğimi düşündüm.” Elimi kaldırıp yüzüne dokunmak istedim ama Doyle odanın diğer ucundan seslendi. “Henüz değil, Prenses. Galen’in hikâyesi bitene kadar tedbirli olmakta fayda var.”

Elimi isteksizce indirdim. Hoşuma gitmiyordu ama riske değmezdi. “Pekâlâ.”

Galen yataktan inerken gülümsedi. “Sadece şimdilik, Merry, sadece şimdilik.” Telaşlı grubun yanına gitti. Dans eder gibi yürüyordu, sanki müziği sadece Galen duyabiliyordu. Bazen bana sarıldığında ben de aynı müziği duyduğumu düşünüyordum.

Nicca gelip yatağın yanında dikildi. Kendine gelmişti ama korkuyor gibiydi. Entelektüel olarak, Galen’den yüzlerce yıl büyük olduğunu biliyordum ama diğer korumalarımın daha küçük görünüyordu. Yaş her zaman her şeyi belli etmezdi. Çok genç ve çok endişeli bir hâli vardı. Saçları parıldayan kahverengi bir perde gibi dizlerine kadar iniyordu. Saçlarını serbest bırakmıştı, koyu kahverengi pantolon giyyordu ve ceketi de aynı renkti. Saçları yosun yeşili tişörtünü çevreliyordu, bir kez daha göğsünün ne kadar güzel olduğunu fark ettim. Tişört ipekti ve Maeve’in hediyesiydi. Bütün korumalarımın derilerinin rengiyle uyumlu ipek tişörtler vermişti. Bir kadının kendi kıyafetlerini seçince daha mutlu olacağı teorisiyle beni en sevdiği dükkânlarda alışverişe götürmüştü, erkeklerin ise seçimin kendileri için yapılmasından hoşlandığını varsayıyordu. Aslında haklı sayılırdı. Hediyeleri alsalar da renkleri herkes mutlu olana kadar kendi aralarında değiştirmişlerdi. Yosun yeşili olan aslında Galen’e verilmişti ama Nicca’da daha güzel duru-

yor, derisinin zengin kahverengi rengini açığa çıkartıyordu. “Birkaç dakika öncesinden daha iyi görünüyorsun,” dedim. Sesi hafifçe titredi.

“Nasıl görünüyordum?”

Gözlerini kırptırdı, sonra duyguların yüzünde ne kadar kolay dans ettiğini biliyormuş gibi başını yana çevirdi. “Solgun, çok solgundun,” dedi. Duygularını sakladığını düşünerek bana baktı ama hissettikleri yine de yüzüne yansıyor. Gözlerinin etrafında fazla gerginlik vardı, kahverengi gözlerinin derinliklerinde endişe yüzüyordu. Odanın diğer tarafına baktı. Grup dağıldı ve herkes bize doğru yürüdü. Doyle bana baktı, yüzü saf bir karanlıktan ibaretti. Nicca veya Galen ile her zaman poker oynayabilirdim ama Doyle ile asla oynamazdım. Yüzünün okunmasını istemediğinde okunmazdı.

“Prenses Meredith, neler olduğunu anlamamız gerek ama bu sorunu çözmeye çalışırken güvenliğini garanti edemem.”

Karanlık yüzünden bir şey okumaya çalıştım ama başaramadım. “Bu ne demek, Doyle?”

“Deney yapmak zorundayız ve sonucun ne olacağını bilmiyorum.”

“Nasıl bir deney?”

“Maeve içindeki gerçek büyüyü, tanrılığını uyandırdığını düşünüyor. Bir zamanlar gerçekten tanrıydı, bu yüzden sen sadece kaybettiklerini geri getirdin. Ama Buz bir tanrı değil ve ona vücudunda asla olmayan bir gücü verdin.” Yüz ifadesini değiştirmeden ciddi görünmeyi başardı.

“Teoriyi bana anlattı. Bana bir tanrıça ismi bile verdi ama Doyle ben Danu değilim. Ben bir tanrı değilim. Bu nasıl olabilir?”

“İsimsiz ile dövüştüğümüzde hepimizin üzerine vahşi büyü gücü döküldü, sanırım orada kendine tanrıça şeklinde bir beden arayan güçler de vardı. Maeve dövüş sona erdiğinde güvenli bir yerdeydi. Tanrıça şeklinde beden sadece sendin, Meredith. Gücün ihtiyacı olana en yakın sen vardın.” Gözlerimi kırıştırdım. Yatakta uzanmaktan sıkılmışıyım. Karmaşık felsefi teoriler dinleyeceksem en azından sırtüstü yatmayabilirdim. Doğrulmaya çalıştım ama yüzümü buruşturdum, yine de mücadele etmeye devam ettim. Nicca bana yardım etmek istedi ama Doyle elini havada salladı, sonra karar değiştirdi ve yardım etmesini işaret etti. Nicca koluma dokundu, beni doğrulttu. Dokunuşu sıcaktı. İçinde büyü yoktu, sadece derinin deriye değmesi vardı. Nicca arkama yaslanmam için yastıklar koydu. İlk dokunuşta bir şey olmayınca istediği gibi bana dokundu, beni mümkün olduğunca rahatlatı.

“Nicca’nın dokunuşu başka bir güç toplanmasına sebep olsaydı ne yapabileceğimizi bilmiyordum. Ama Nicca zarar görmeden sana dokunabildiğine göre geriye kalanlar da denemek zorunda.” İşaret etti ve Maeve yanıma geldi.

“Ona dokun.”

Maeve emir almaya alışkın değilmiş gibi Doyle’a baktı. Sonra derin bir nefes aldı ve bana dokunmak için uzandı. Maeve kısa boylu bir kadın değildi ve yatağın üzerinden uzanmak zorunda kalmasının sebebi yatağın çok büyük olmasıydı.

Tereddüt etti, yüzüme baktı.

“Yap,” dedim.

Dokundu. Avucu sıcak, kuru ve yumuşaktı ama daha fazlası yoktu. İçinde büyü barındırmıyordu. İkimiz birden

Doyle'a baktık, eli hâlâ omzumdaydı. "Hiçbir şey olmadı," dedi.

Doyle, "Biraz güç vermeyi dene," dedi.

Rhys, "Sence bu güvenli mi?" diye sordu.

Doyle, "Bilmemiz gerek," dedi.

"Bugün çok şey yaşadı. Ona dokunabildiğimiz sürece güçle deney yapmayı erteleyebiliriz."

Doyle dönüp Rhys'in yüzüne baktı. "Bu akşam prensesle birlikte olma sırası sende mi, Rhys? Gerçekten onunla birlikte olup gücün işin içine girmeyeceğine inanıyor musun?" Rhys öfkeli bir bakış attı, silah tutmayan elini yumruk yaptı. Bir dakika boyunca sessiz kaldıktan sonra isteksizce, "Hayır," dedi.

"Hiçbirimiz gücümüzü açığa çıkartmadan onunla birlikte olamayız, Rhys. Bilmemiz gerek, belki yardım edebiliriz, büyü gücümüzün bu şeyi, her neyse, harekete geçirip geçirmeyeceğini öğrenmemiz gerek."

Maeve, "Size ne olduğunu söyledim," dedi. "Neden kimse bana inanmıyor?"

"Senden şüphe etmiyorum, Maeve, ama tanrılık verilen bir hediye değildir, hak edilir. Kazayla olmaz. Meredith bunu sana ve Buz'a kasıtlı olarak yapmadı." Bana baktı ve bir kaşını havaya kaldırdı. "Değil mi?"

"Aklıma bile gelmedi," dedim.

Maeve'e döndü, sanki aldığı cevaptan memnundu. "Bunu neyin aktif hâle getirdiğini bilmeliyiz çünkü Meredith'i kaybetmeyi göze alamayız, geriye kalan herkesi tanrı yapsa bile."

Maeve, "O zaman yanlış yoldasın," dedi.

Doyle kadına baktı, bu bakışın altında titreyen bir sürü asil görmüştüm. Maeve etkilenmedi. Kolunu omzuma koy-

du ve beni kendine çekti, hafifçe gülümsedi. “Danu’nun gücü biz öpüşene kadar açığa çıkmamıştı.”

“O ismi söyleyip durma,” dedim. İçimde bir Tanrıça’nın büyü gücünün olduğunu duymak hoşuma gitmiyordu. Teorik olarak hepimiz Tanrıça’yдық, ya da onun ilahi kursuzluğundan birer parça barındırıyorduk. Teori olması ayrı bir şeydi, böyle bir güce sahip olup kullanabilmek ayrı bir şeydi.

Maeve şaşkın bir ses tonuyla, “Neden?” diye sordu.

Galen elini havaya kaldırdı. “Ah, buna ben cevap verebilirim.”

Maeve şaşkın gözlerini bana döndürdü.

“Merry içine bir Tanrıça girmiş olmasından korkuyor.”

“Öyle değil,” dedim.

“Tanrıça’nın gücünün içine girmiş olmasından korkuyorsun,” dedi.

“Korkuyor değil de şaşkın diyelim,” dedim.

Maeve, “Gurur duyman gerek,” dedi. Bana sarıldı.

“Duyuyorum,” dedim. “Ama bu onur beni neredeyse öldürecek.”

Maeve’in yüzü birdenbire ciddileşti. “Evet, benim hatamdı.”

“Hayır,” dedim.

“Büyü gücümü kullanarak seninle oynadım, Merry. Bütün erkekler senin için beni reddedince seni baştan çıkartmak istedim.” Kafamın üzerini öptü. “Onları yenemiyorsam onlara katılırim diye düşündüm.” Bana sıkı sıkı sarıldı. “Sidhe eti istiyorum, Merry. Duvarlara gölge düşürecek şekilde benim parlaklığım ile uyumlu bir parıltı istiyorum.” Vahşi bir ses tonu vardı.

“Bir öpücükle idare edebilir misin?” diye sordum. Sesim omzunda boğuk çıktı. Gülümsemesini gösterecek kadar geri çekildi. “Büyüyle gelecekse, evet.”

“Büyüyle birlikte gelmezse Tanrıça’nın gücünün yeniden açığa çıkıp çıkmayacağını bilmeyeceğiz.”

Gülümsedi ve bir kaşını havaya kaldırdı. “Sanırım öyle.”

Doyle, “Buz da gücünü öpücükle birlikte mi kullandı?” diye sordu.

Maeve ve Galen birlikte, “Evet,” dedi.

“Buz onu Maeve’in gücünden kurtardı ama sonra sanki kendine hâkim olamadı.” Galen odaya baktı, sanki yaşananları tekrar gözünün önünden geçiriyordu. “Eğilip onu öpmeden önce yüzünde böyle bir bakış vardı.” Gözlerini kırıştırdı ve Doyle’a baktı. “Büyülenmiş gibiydi.”

Doyle, “Şimdi nerede?” diye sordu.

Kimse cevap veremedi. “Kraliçe’nin laneti adına. Nicca, Galen, onu bulun ve buraya getirin.”

Nicca kapıya döndü ama Galen tereddüt etti. “Ya Merry’nin bize ihtiyacı olursa?”

Doyle, “Gidin,” dedi. “Şimdi.” Tartışmaya açık bir konu olmadığını belli etti. Galen son bir kez arkasına baktıktan sonra Nicca’ya katıldı, birlikte dışarıya çıktılar.

Rhys, “Gösteriyi kaçırmak istemiyor,” dedi.

“Hangi gösteri?” diye sordum.

Bana bakıp sırtıttı. “Tanıdığım en güzel iki kadın birbirine sarılıyor. Birçok insan bunu görmek için para öder.”

Başımı iki yana salladım. Maeve Reed’in, Seelie güzelliğinin sembolünün yanında, benim güzelliğimin lafı bile olmazdı. Yüzümde bunu belli etmiş olmalıydım çünkü Maeve çeneme dokundu, gözlerime baktı. “Sen de güzel-

sin, Merry. Bir zamanlar güzellik tanrıçası olduğum için, biliyorum.”

Yumuşak bir ses tonuyla, “İnsana benziyorum,” dedim.

“İnsanlarımız sence neden yüzlerce yıldır insan kadınları kaçııyor? Çirkin oldukları için mi?” Başını iki yana salladı ve sesinde yumuşak bir azarlama vardı. “Merry, Merry, değerini bil.” Derisi altın renginde parıldamaya başladı, sanki birisi içinde bir mum yakmıştı ve ışık gittikçe yoğunlaşıyor, vücuduna akıyordu. Sonunda derisinin altında bir güneş varmış gibi parıldamaya başladı. Gücü bana baktı, nabzımı hızlandırdı, derim kendi ışığımla parıldamaya başladı, güneşine ayım eşlik etti. Saçları sıcak bir rüzgârla dalgalandı. Gözlerine ışık doldu ve yine bir bahar fırtınasının kalbine bakmak gibiydi, çakan şimşekleri gördüm, gökyüzü âdeta yarıyor ama üzerime yağmur değil gücü yağıyordu. Gerçekten üzerime yağması için yüzümü Maeve’e çevirdim. Elleri mayom üzerimde değilmiş gibi derimin üstünde gezindi. Beni kollarına aldı ve kendimi Maeve’e bıraktım, ellerimi kollarının sıcak derisi üzerinde gezdirdim. Üzerinde bu kadar çok kıyafet olması yanlış gibiydi. Bundan daha fazlasına dokunmam gerekti. Maeve’in deriye duyduğu açlığı hissettiğimi fark ettim. Sidhe etine duyduğu özlem bana da geçiyordu. Bu açlığı çok iyi biliyordum, ben bunu ancak dört ay önce doyurabilmişim. Çok uzun zaman olmuştu, çok yalnızdım. Bunlar kendi hislerim miydi yoksa Maeve’inkiler miydi bilemiyordum. Onun büyüsünün parçası olduğunu biliyordum. İhtiyaçlarını bana yansıtıyor ve içime akıtıyordu.

Yeleğinin düğmelerine uzandım ama çok küçüklerdi, açmak zordu. İki elimle tuttum ve yeleği iki yana çektim.

Düğmeler uçtu, duvarlara ve yatağa çarpınca çıkarttıkları sesleri duydum. Maeve nefesini tuttu, gözleri fal taşı gibi açıldı, arzularında boğuldu. Göğüslerinin büyük yuvarlak uçları kırmızı bir mücevherden yapılmış gibi parlamaya başladı. Ellerimi çıplak karnının üzerinde gezdirdim. Ellerimin beyaz parlaklığı altın derisinin nabız gibi atmasına sebep oldu, dokunuşumla rengi açıldı ve ellerim bileklerine dolanırken rengi solmaya devam etti. Ellerimi yukarıya çıkarttım, şimdi parmaklarım göğüslerinin tam altındaydı. Biri bana böyle dokunsa göğüslerim parmaklarının üzerine gelirdi ama Maeve'inkiler küçük ve sıkıydı, dokunulmamıştı.

Büyüsünün parlaklığı ellerimin altında şiddetini artırdı, sanki göğüslerinin altı yanıyordu. "Lütfen!" diye inledi.

Tam bu sırada arzularından sıyrıldığımı hissettim, artık bana ait değillerdi. Gücün içine batmıştım ama bu konuda kendimdeydim. Maeve'e dokunursam kendi seçimim olacaktı. Yüzüne baktım, kafasını geriye atmıştı ve gözleri yarı kapalıydı. İhtiyacı güzel kokulu bir parfüm gibi odaya yayıldı, şimdi içinde nefes alıp boğulmadan durabiliyordum. Ellerimin altındaki parlak altın renkli deriye baktım ve bu kadar gücün göğüslerime değmesinin nasıl bir şey olacağını merak ettim. Bu kadarını ona verebilirdim.

"Öp beni, Maeve," dedim.

Gözlerini açıp bana baktı ama odaklanmakta güçlük çekti, büyü ve derinin dokunuşuyla kendinden geçmişti.

Tekrarladım. "Öp beni."

Başını öne eğdi ve ağızlarımızın buluşmasını bekledim, sonra ellerimi göğüsleri üzerinde gezdirdim. Ağzını ağzıma daha çok bastırdı, öpüşmemiz daha derin ve acil bir şeye

dönüştü, ellerimi sert göğüs uçları üzerine kaydurdım, sanki dünya patlamak üzereydi. Güç bizi yatakta geriye doğru fırlattı ve üzerime düştü, ellerim hâlâ göğüslerindeydi, sanki elimi elektrikli bir tele atmıştım ve kurtaramıyordum.

Bir yanımlı özgür kalmak istemiyordu. Bir yanımlı bu altın renkli parıltının içinde kaybolmak istiyordu. Tepemde yükseldi, titriyor, ciyaklıyordu. Ellerim eriyerek derisine geçmiş gibiydi. Kalçasını bir erkekmişim gibi bana bastırdı. Ama ben erkek değildim ve büyüünün bir kısmı harikulade orgazmının bana da geçmesine sebep oldu. Güç dalga dalga üzerime akarken Maeve üstümde dans etti, ama sonsuz zevk sadece ve sadece Maeve'e aitti. Böyle olması gerekti. Çok beklemişti.

Bir ara gözlerini açtı, yüzümü görmüş olmalıydı, gücü ona verdiğimi ama almadığımı anladı, bundan hoşlanmadı. Elini karnıma değdirdi ve dokunuşuyla beyazlığımı arttı. Bahar sıcaklığının dokunuşu gibiydi, derimin üzerinde titreyen yoğun ve zengin bir şeydi. Ben ellerim göğüslerine değince aynısını hissedip hissetmediğini merak ederken elini mayomun önüne attı ve parmaklarını bacaklarımın arasına soktu. Zonklayan ve nabız gibi atan güç derime aktı ve orgazm dalga dalga geldi, sanki dokunuşuyla derin bir göle bir taş atmıştı, şimdi yayılan her bir dalga bir zevk halkasıydı, taş dibe indikçe zevk artıyordu. Seks ile okşanıp ilişkiye girmek gibiydi. Kendime geldiğimde yataktaydım ve Maeve üzerimdeydi. Nefesini duyamıyordum çünkü kendi nabzım kulaklarımda atıyordu ama göğsünün inip kalktığını hissediyordum. İkimiz de gırtlaklarımızdaki zonklamayı aşırıp nefes almaya çalışıyorduk. Yeniden sesleri duyduğumda önce Maeve'in kesik kesik nefes almasını sonra bir erkeğin

kahkahasını duydum. Rhys'in sesiydi. "Alkışlayayım mı yoksa ağlayayım mı bilemiyorum."

Galen, "Ağla," dedi. "Çünkü bütün gösteriyi kaçırdık." Kafamı çevirdim ve bunu yapmak bile çok zordu. Maeve'in soluk sarı saçları arasından odaya baktım. Yurtkundum ve konuşmak istedim ama yapamadım. Galen, Nicca ve Buz içeriye girmişti. Rhys ve Doyle yataktaydı ama kazayla bize dokunmayacak kadar uzaktı.

Maeve sesini buldu. "Unutmuşum. Unutmuşum. Tanrıça beni kutsasın, bir başka sidhe ile birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuşum." Üzerimden beceriksizce indi, sanki vücudu işlemiyordu. Bana bakmak istedi, gözlerini odaklamaya çalışırken gülümsedi. "Sen harikasın," diye fısıldadı.

"Bir dahaki sefere hatırlat da öpücüğü nereye istediğimi söyleyeyim," dedim.

Bunu duyunca kahkaha attı. "Boğazım kurudu," dedi. Komik olan benim de boğazımın kurumuş olmasıydı.

Doyle, "Nicca," dedi. "Bayanlara su getir." Nicca dışarıya çıkarken sol tarafında biri duruyormuş gibi açıktan alarak geçti.

Konuşan Galen oldu. "Koridorda bir ağaç var. Sanırım elma ağacı. Havuz bölgesindeki taştan zeminden çıktı ve biz üst kara çıktığımızda buraya kadar ulaşmıştı." Rhys gidip koridordaki ağaca baktı. "Çiçek açıyor," dedi. Burnuma çiçeklerin kokusu geldi.

Doyle bize baktı, bana odaklandı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyiyim. Artık boğazım acımıyor."

Bana elini uzattı ve elini tuttum, beni yataktan kaldırdı. Dizlerim beni taşımadı ve beni belimden tuttu. Beni

kucağına aldı ve çıplak göğsüne yasladı. Ben hiçbir şey yapamadım çünkü çok yorgundum. Göğüs ucundaki gümüş halkayla oynamak istedim ama bu bile gözüme çok fazla gözüküyordu. Tükenmiştim. İyi anlamda bir tükenmeydi ama enerjim kalmamıştı. Beni koridora taşıdı, beyaz ve pembe çiçekler açan ağacın yanından geçtik. Yeniden ağacın çiçeklerinin kokusunu aldım ve bir anlığına gücüm alevlendi. Doyle birden tökezledi.

“Dikkatli ol, Prenses. Seni düşürmek istemem.”

“Özür dilerim,” dedim. “İsteyerek olmadı.”

Merdivenlerin dengesiz olduğunu fark ettim ve kayar kapılara ulaşmadan ağacın gri gövdesini gördüm. Ama son hatırladığım şey mavi su ve havuzun parıltısıydı. Sonra gözlerimi kapattım ve başımı Doyle’un göğsüne yasladım, karşı koymadım. Uyku beni ele geçirdi, hiç bu kadar kusursuz ve derin bir uyku çektiğimi hatırlamıyordum. Tanrılar geceleri uyur muydu? Belki.

8

Rüya gördüm. Bir tepenin üzerinde dikilmiş devasa bir ovaya bakıyordum. Yanımda bir kadın vardı ama yüzünü göremiyordum. Üzerinde gri veya siyah bir cübbe vardı, belki de yeşildi. Ne kadar çok bakmak istersem gölgeler etrafını o kadar çok kuşatıyordu, sonunda kadını görmem gerektiğini anladım. Yüzü pelerininin başlığı içine gizlenmişti. Yaşını tahmin edemedim ama genç değildi. Çok görmüş geçirmiş ve bundan memnun olmamış birinin havasına sahipti. Tek bir şeyden emindim: Kadını tanı mı yordum.

Elinde bir asa vardı, çok eski ve siyahtı, kullanılmaktan yüzeyi aşınmıştı. Boştaki eliyle ovayı işaret etti. Doyle çimenlerin üzerinde av köpekleriyle yürüyordu, gözleri alev gibi parıldayan siyah köpeklerdi. Gabriel Ratchetler, Cehennem Köpekleri, etrafında gölgeler ve duman gibi duruyordu. Kulağını veya başını okşatmak isteyenler yanına gidiyor-

du, köpeklerin göğüsleri benimkinden büyüktü. Doyle gü-lümsüyordu ve çok rahattı, sonra köpeklerle birlikte birden kayboldu. Galen açığa çıktı, yürüdüğü yerde ağaçlar çıkıyor ve ormanlar belirliyordu. Ormanın içinde beliren çocuklar peşinden koşuyor, kollarını çekiştiriyordu. Galen başlarına dokunuyor, çenelerini okşuyor, ağaçların ve çiçeklerin ara-sında oyun oynuyordu. Küçük çocuklardan biri bir ağaca dokundu ve avucu altın rengi bir parıltıya büründü. Nicca ağaçların arasından çıktı ve nereye gitse çiçekler bitti. Galen ve çocuklarla buluştu, birlikte oyun oynadılar. Ovanın di-ğer tarafında, mutlu manzaradan uzakta, Rhys açığa çıktı. Büyük bir ordunun başındaydı ve peşinden giden savaşçıla-rın ölü olduğunu biliyordum. Sonra iki sağlam gözüyle bana baktı, yaraları yoktu. Bunun bir cazibe büyüğü olmadığını anladım, iyileşmişti. Elinde bir çekiç vardı ve kendi ışığıyla parılıyordu. Yerde yaralıları vardı. Rhys'in çekiçe dokundu-ğu savaşçı iyileşmiş olarak yerden kalkıyordu. Kadın bana dönüp Kitto'yu bulmama yardımcı oldu. Parılıyordu ve tam bir sidheydi, ama arkasında bir grup goblin vardı. Elini kaldırdı, avucundan yıldırım gibi parlak ve beyaz bir ışık çı-kıp karşılarındaki orduya doğru atıldı. Goblinler bir dua gibi ismini sayıkladı. Çok uzaktan, karşılarındaki ordunun ara-sında yılanlar olduğunu gördüm. Zehirli yılanlar düşmana saldırdı ve bunu Kitto'nun yaptığını biliyordum. Düşman kaçmaya başladı ve goblinler geride kalanları kesip parçaladı.

Kadın hareket etti ve dikkatimi üzerine çekti. Asası te-penin ortasında yere saplı duruyordu, ben bakarken büyü-yerek bir ağaca dönüştü, o kadar eski bir ağaçtı ki gövdesi yarık ve gövde ölüydü. Elini gövdedeki açıklığa koydu ve geri çekildiğinde bir kupa tutuyordu, değerli taşlarla süs-

lenmiş gümüştten bir kadehti. Kadeh bir sidhenin derisi gibi güçle parıldamaya başladı. Sonunda kadeh elinde bir yıldız gibiydi, ışıldıyor ve nabız gibi atıyordu. Dışarıya ışık aktı, sanki ışık sıvıydı ve kadehin içinde tutuluyordu. Kadehi bana uzattı. “İç,” dedi. Bu tek kelime ovada yankılandı. Hayır demek aklıma gelmedi. Kadını sorgulamak aklıma gelmedi. Ellerimi elleri üzerine koydum ve derisinin çok yumuşak, yaşlılıktan çok narin olduğunu anladım. Yaşlıydı, düşündüğümünden daha yaşlıydı. Birlikte kadehi dudaklarıma götürdük ve içindeki şey o kadar parlaktı ki bir an için sıcak, rahatlatıcı ve kusursuz altın renkli parıltıdan başka bir şey görmedim. Kadehten içtim ve gücü içmek, ışığı içmek gibiydi. Kadehi indirdi ama ellerim hâlâ ellerindeydi. Elleri değişti. Şimdi genç, güçlü, temiz ve zarif parmakları vardı. Tepede bir rüzgâr esti ve yaprakları etrafa savurdu. Kafamı kaldırdım ve ölü ağacın yaz yapraklarıyla dolu olduğunu gördüm. Gövde iyileşmişti, içine elimi sokabileceğim küçük bir açıklık kaldığını gördüm. Dallardan birinde bir kuş ötmeye başladı. Bir sincap yanımıza atladı.

Kadın ellerimi sıktı ve yüzünü gördüm. Bir an için bendi, gülümsedi. Başlığın içindekinin benim yüzüm olmadığını biliyordum ama öyleydi.

Karanlığın içinde garip bir yatakta uyandım, kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Kendimi yenilenmiş ve iyi hissediyordum ama aynı zamanda çok korkmuştum.

Rhys bana döndü ve beyaz saçları ay ışığında parıldadı. “Merry, iyi misin?” diye sordu. Evet demek istedim, sonra kalçamda bir şey hissettim. Elimi örtünün içine soktum, sert ve metalik bir şeye dokundum. Örtüyü açınca ay ışığıyla parıldayan, rüyamda gördüğüm kadehi gördüm.

9

Otuz dakika sonra Sage dâhil hepimiz mutfaktaydık. Bir Barbie bebekten daha büyük olsaydı yakışıklı olabilirdi. Tabii eğer sarı derilileri seviyorsanız. Ama sarı ve siyah kanatlarının hoş olduğunu itiraf etmeliydim. Neredeyse benim boyumda bir figüre dönüşebiliyordu, hayvan formu alabilenlerinki kadar ilgi çekici bir şekil değiştirme değildi ama minik bir perinin insan büyüklüğüne çıkabilmesi nadir görülen bir yetenektir. Unseelie yarı-peri kraliçesi Niceven'in temsilcisiydi. Onlarla da bir anlaşma yapmıştım. Kuzenim Cel için casusluk yapmayı bırakıp benim için çalışmaya başlamışlardı. Halam Kraliçe Andais için zaten casusluk yapıyorlardı ama halamın benim müttefikim olması gerekiyordu. Bazen bunu sorgulardım ama bu akşam buna ayıracak vaktim yoktu. Bu akşam Andais'in, kimin vârisi olmasını istediğinden önemli sorunlarımız vardı.

Kadeh mutfak masasının üzerindeydi, beyaz modern mutfağın ortasında çok garip duruyordu. Doyle masanın üzerine ipek bir yastık kılıfı koymuştu ama siyah ipek parçası bile kadehi odaya yakışır göstermeye yetmemişti. Tepedeki ışıkla aydınlanıyor, etrafını çevreleyen dört sandalyeye ancak yeten bir kahvaltılık masasının üzerinde eski zamanlardan kalma bir güç kalıtına benziyordu. Kadehin aslında çok büyük bir yemek masasına, parıldayan ahşap yüzeylere, kalkanlara ve silahlara ihtiyacı vardı. Duvardaki kuyruğu ve gözleri hareket eden saat kadehle tam bir tezat oluşturuyordu ama üzerinde siyah-beyaz kediler olan teneye kutularla uyumluydu. Maeve'in bir kedisi yoktu ama dekoratörünün kedisi olduğuna emindim.

Galen bize çay, kahve ve sıcak çikolata yaptı. Hepimiz birer bardak aldık ve elimizde tuttuğumuz içeceğe baktık. Saatin sesi mutfağın sessizliğini daha da açığa çıkartıyor gibiydi.

Doyle, "Bir zamanlar bir kazandı," dedi. Üzerine çay veya başka bir şey döken sadece ben değilim. Galen ihtiyacı olanlara kâğıt havlu getirdi. Buz sessizce küfretti ama gri ipek bornozunun önünü silmeye devam etti. Hepimizin ipek bornozları vardı, üzerlerine isimlerimizin baş harfleri işlenmişti. Bunlar Maeve'den hediye idi. Gündüz işe gidiyor ve akşam eve paketlerle geliyorduk. Sage hediyeler almıyordu. Belki de yarı-peri olması yüzündendi çünkü sidhelerin büyük bir kısmı yarı-perileri böcek gibi görürdü. Çok iyi casus olmalarının bir sebebi de buydu: Kimse yarı-perilere çok dikkat etmezdi. Hediye almamasının bir sebebi de Maeve'in insan boyutuna geçebildiğini bilmemesiydi. Peri etine o kadar açtı ki bunu bilseydi belki hediye verir-

di. Belki de umurunda olmazdı çünkü Seelie âşığı olacak periler konusunda çok seçiciydi. Ama Niceven'in halkının bir kısmının insan boyutuna geçebilmesi çok iyi saklanan bir sırdı. Bildiğimiz kadarıyla bunu sadece şimdi mutfakta oturan sidheler biliyordu.

Sage mutfak dolabının köşesinde oturmuş bacaklarını aşağıya sallandırıyordu. Kanatları arkasında yavaşça hareket ediyordu, düşündüğü zamanlarda böyle olurdu. Minik ve yakışıklı yüzünü dikkatlice yanında duran kupaya doğru eğdi, neredeyse omuzlarına kadar inen tereyağı sarısı saçlarını sıcak çikolata köpüğüne batırmamaya özen gösterdi. Bütün küçük perilerin tatlıya zaafı vardı. Soluk mavi tül den yapılmış gibi duran minik bir etek giyiyordu, kumaş sanki örümceklerin imalatıydı, incecikti. Sage'in çok fazla kıyafeti yoktu ama üzerine giydikleri bizim ipeklerimizden daha narindi.

Benim bornozum koyu kırmızıydı, derimin üzerine gelen çay miktarı bornozumun üzerine gelenden daha fazlaydı. Canım yanmıştı ama çok önemli değildi, lekelenen ipek işe yaramazdı. Göğsümü temizlemek daha kolaydı. "Eskiden kazandı derken ne demek istiyorsun?"

Cevap veren Rhys oldu. "Bir gün tapınağa girdiler ve çok eski görünümlü siyah kazanın yerinde bu yeni kadehin durduğunu gördüler." Üzerine bornoz giymemişti. Mutfakta çıplaktı, göğsünü gere gere oturuyordu. Kahve lekeli kâğıt havluyla kadehi işaret etti. Doyle sağındaydı, üzerinde sadece siyah bir kot pantolon vardı. "Aydınlanma ve İllüzyon Kralı kazanın çalındığını düşündü. Az kalsın bizim sarayımızla savaşıacaktı." Öne eğildi, elindeki kupadan bir yudum bile çay içmemişti. "Ama çalınmamış, sadece değişmişti."

Çayımдан bir yudum aldım. “Vahşi avın Kara Arabasının bir zamanlar faytonken artık kimse at arabasına binmemeye başlayınca siyah parlak bir limuzine dönüşmesi gibi mi?”

“Ever,” dedi. Sonunda çayından bir yudum aldı. Gözlerini kadehten hiç ayırmadı, sanki en önemli şey kadehti.

Kitto solumdaki sandalyeden, “Vahşi büyülerin kendine has bir zihni vardır,” dedi. Büyük bir kupadan bir şey içen bir çocuk gibi sıcak çikolatasını iki eliyle tutuyordu. Dizlerini karnına çekmişti, saten şortunun bacaklarında şarap rengi ince bir çizgi göze çarpıyordu.

Rhys, “Goblinler kalıtlar hakkında ne bilir?” diye sordu. Sesi biraz saldırgandı.

Kitto, “Bizim de güç kalıtlarımız var,” dedi.

Rhys ağzını açtı ama Doyle araya girdi. “Yeter. Sidhenin en büyük hazinelerinden biri geri dönmüşken saçma sapan şeyler için tartışmayalım.”

Bunu duyunca herkes sustu. Ben söyleyecek bir şey bulamadım. “Hepinizin kutlama yapması gerekmiyor mu? Birisi ölmüş gibi davranıyorsunuz.” Neden korktuğumu biliyordum. Hayatım boyunca büyüyle iç içeydim ama hiç rüyamdan gerçek dünyaya bir nesne getirmemiştim. Büyük bir şey olsun veya olmasın hayal dünyasından gerçek dünyaya bir şey getirebilmek ürkütücüydü.

Doyle, “Hâlâ anlamıyorsunuz,” dedi. “Bu, o kazan. Binlerce kişiyi doyurabilen ve hiç boşalmayan kazan. Ölü savaşçıları yeniden ayağa kaldırabilen kazan, her ne kadar hayata geri döndükten sonra konuşmasalar da. Bu, insanların elemental gücünün bir sembolüydü, Meredith.

Kara Araba gibi bir gün bizimleydi, diğer birçok nesne gibi. Sonra bir gün kayboldu ve bize inananları besleyemedik. İlk kez aç kaldıklarını gördük.” Ayağa kalktı ve arkasına döndü, ellerini cama koydu, sanki dışarıdaki karanlığı öpecekmiş gibi yüzünü cama yaklaştırdı. “Büyük kıtlık yaşandığında ülkede değildik ama kazan hâlâ bizde olsaydı sırtıma vurur, İrlanda’ya kadar yüzerdim.” İlk kez sesinde İrlanda aksanı yakaladım. Birçok sidhe, aksanının olmamasıyla övünürdü. Doyle’un bu ses tonunu kullandığını hiç duymamıştım.

“Büyük patates kıtlığından mı bahsediyorsun?” diye sordum.

Neredeyse kükreyerek “Evet,” diye cevap verdi.

Ben doğmadan iki yüz sene önce ölen insanlar için yas tutuyordu. Ama acısı sanki geçen hafta yaşanmış gibi gerçikti. Ölümsüzlerin bütün güçlü duyguları barındırdığını biliyordum. Aşk, nefreti ve üzüntüsü insanlardan çok uzun süre taşıyabiliyorlardı. Sanki ölümsüzler için zaman farklı akıyordu. Yanlarında oturup onlarla yaşasam da zaman kavramlarımızın aynı olmadığını biliyordum.

Arkasına dönmeden konuşmaya devam etti. “Tanrılar kendilerine inananların dualarına birden cevap veremeycekse ne yapar? Bir gün önce insanları iyileştirirken bir gün sonra hastalıklardan kırılmalarını seyreder. Sen çok gençsin, Meredith, hatta Galen de öyle: Hiçbiriniz bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsunuz. Sizin hatanız değil. Sizin hatanız değil.” Son cümleleri cama fısıldadı, yüzünü nazıkçe cama bastırdı. Sandalyemden kalktım ve yanına gittim. Sırtına dokunduğumda irkildi, sonra kollarımı beline dolayabilmem için hafifçe geri çekildi ama rahatla-

madı. Doyle'u rahatlatmaya çalışıyordum ama işe yaramadı. Yanağımı sıcak sırtına dayayıp konuşmaya başladım. "Birden fazla kazan olduğunu biliyorum. Hepsinin şekil değiştirip kadehlere dönüştüğünü de biliyorum. Babam Kutsal Kâse için Kral Arthur hikâyelerini suçladı. Çok sayıda insan bir şeye inanırsa her şeyi etkileyebilirmiş. Er ruhu etkilermiş." Ben konuşurken Doyle rahatlamaya başladı, acısı biraz olsun azaldı.

"Evet," dedi. "Ama ilk kazan hepsinin yapabildiğini yapabilen büyük bir kazandı. İki tane de daha küçük kazan vardı. Birisi iyileştirir ve besler, diğeri altın gibi hazineleri içinde tutardı." Cümleyi söyleyiş şeklinden altın veya benzeri şeylerin Doyle için iyileştirme ve insanları doyurma gücü kadar değerli olmadığını anladım.

Rhys, "Kazanlar daha fazlaydı," dedi.

Doyle başını yana çevirdi ve arkasındaki adamlara baktı. Ben Doyle'a sarılmaya devam ettim. "Gerçek değillerdi."

"Gerçektiler, Doyle, sadece bize tanrılar tarafından verilmemişlerdi. İçimizden bazılarının bunları yapacak gücü vardı."

Doyle, "Büyük kazanların yapabildiğini yapamıyorlardı," dedi.

"Hayır, ama tanrılar bize yüz çevirince ortadan kaybolmadılar."

Doyle arkasına döndü, Rhys'e doğru adım atması için Doyle'u bıraktım. "Bize yüz çevirmediler. Biz onlarla doğrudan çalışmak için gücü bıraktık. Biz onlara yüz çevirdik, onlara bize değil."

Rhys ellerini havaya kaldırdı. "Bu konuya girmek istemiyorum, Doyle. Birkaç yüzyılın konuyu ilgi çekici kıldı-

ğını sanmıyorum. Sadece aynı fikirde olmadığımızı itiraf edelim. Tek bildiğimiz şey bir gün büyük kalıtların ortadan kaybolmaya başladığı. Perilerin kendi güçleri ve büyüleriy-le yaptığı şeylerse geride kaldı.”

Buz, “İkinci büyü garipsemesine kadar,” dedi. Öğleden sonra kurduğu en uzun cümleydi. Koridorda Buz ile konuşmaya çalışmıştım ama benden kaçmıştı. Neredeyse ölen bendim ama öfke krizine giren Buz’dü. Tipik Buz tepkisiydi.

Nicca yumuşak bir ses tonuyla, “Evet,” dedi. “Sonra bizim yaptıklarımız da bozulmaya veya çalışmamaya başladı. Sanki güçleri tükendi.”

Nicca sadece birkaç yüz yaşındaydı ama bu gerçeği geçmişle ilgili bir şey söyleyene kadar unutuluyordum.

“Bence asalarımıza veya eşyalarımıza ne olacağını bilseydik kimse ikinci garipsemeyi kabul etmezdi.” Nicca başını iki yana salladı, koyu kahverengi saçları ışığın altında parıldadı. “En azından ben etmezdim.”

Doyle, “Birçoğumuz etmezdi,” dedi.

“Bu doğruysa,” dedim. “O zaman İsimsiz’i yaratan garipsemeyi neden kabul ettiniz? O, üçüncü garipsemeydi, hepiniz neler olabileceğini biliyordunuz. Ne kadar çok şey kaybedebileceğinizi.”

Rhys, “Başka seçeneğimiz var mıydı?” diye sordu. “Ya güçlerimizi verecek ya da ülkesiz bir halk olacaktık.”

Buz, “Avrupa’da kalabilirdik,” dedi.

Doyle, “Kalsaydık ne olacaktı?” diye sordu. “Tepelerimizi terk edip insanların komşusu olarak mı yaşayacaktık? İnsanlarla mı evlenecektik?” Bana döndü ve ekledi. “Üzerine alınmanı istemem Prenses ama biraz karışmış

kan başka bir şey, insanlarla evlenmek bambaşka bir şey. Avrupa'da kalanlar kültürlerini feda eden anlaşmalar imzaladı." Kollarını iki yana açtı. "Kültürü ve inancı olmayan bir halk var olamaz."

Rhys, "Bu yüzden yaptılar," dedi. "Bizi yok etmenin başka bir yolu vardı. Soykırım dışındaki yol."

Buz, "İnsanlar bizi öldürecek kadar güçlü değildi," dedi.

Rhys, "Hayır," dedi. "Ama bizi anlaşma masasına oturup peri ırkının yarısının adil olmadığını düşündüğü bir şeyi imzalatmayı başaracak kadar güçlüydüler."

"Neler olduğunu biliyorum," dedim. "Ama ilk kez sizi sürgün hakkında bu kadar duygusal tepkiler verirken görüyorum."

Doyle, "Biz perilerden arda kalanı kurtarmak için Avrupa'yı terk ettik," dedi. "Şimdi bu kadeh yeniden masamızda ve her şey yeniden başlayacak."

"Ne yeniden başlayacak?" diye sordum.

"Tanrıça bize hediyeler verdi. Eşi bize hediyeler verdi, sonra hepsi birden aniden ortadan kayboldu. Şimdi bize verilenlerin en çok ihtiyaç duyduğumuz anda ortadan kaybolmayacağını nereden bileceğiz?" Karanlık yüzünde acı, öfke, hayal kırıklığı ve ümit birbiriyle savaştı.

"Bence şimdilik bunları sorun etme," dedim. "Yeniden ortadan kaybolmasından korkmadan önce eskiden yaptığı şeyi yapıp yapmadığını öğrenmemiz gerek."

Rhys başını iki yana salladı. "Hiçbir zaman biz istediğimizde çalışmadı. Bizi, beslenmemiz gerektiğinde besledi. Bizi iyileşmemiz gerektiğinde iyileştirdi. Kutsal kalıtlar istediğimiz anda sergilenen bir gösteri değildir. İhtiyaç duyulduğunda çalışırlar."

Nicca, “Daha çok bir inanç meselesi,” dedi. “İhtiyacımız olduğunda bize yardım edeceğine inanmalıyız.” Bunu söylerken mutlu değildi.

Rhys, “İnanç,” dedi. Sesinde o kadar çok duygu vardı ki içinde söylenmemiş bir sürü şeyi barındırıyordu. “İnancı çok uzun zaman önce kaybettik, Nicca. Yeniden kazanmak istediğime emin değilim.”

Doyle, “Sanırım hepimiz gerçek tanrılar olduğumuza ya da onlara denk olduğumuza inanıyorduk,” dedi. “Güçlerimizde ilk azalma olduğunda öyle olmadığını öğrendik.” Masanın yanına gitti, kadehi eline alacak gibiydi ama almadı. “Tanrı olmakla tanrı rolüne bürünmek arasındaki farkı öğrendik.” Başını iki yana salladı. “İkinci kez deneyimlemek istediğim bir ders değil.”

Rhys, “Benim de,” dedi.

Buz, “Ben hiçbir zaman şimdikinden fazlası değildim,” dedi. “Ben farklı dersler öğrendim.” Aldığı derslerden bahsederken diğerleri gibi mutlu değildi.

Babam tarihimizin soğuk gerçeklerini bana öğretmiş ama hiç şikâyet etmemiş, şimdi gördüğüm acılardan hiç bahsetmemişti. Birçok sidhenin çok şey kaybettiğini biliyor ama bunun ne demek olduğunu anlamıyordum. Muhtemelen şimdi de anlamıyor ama anlamaya çalışıyordum. *Tanrıça bana yardım et*, diye dua ettim.

Kitto, “Dana’nın çocukları goblinlerin insanlara tanrı olmamasını emretmedi mi?” diye sordu. “Bizimle yaptığınız ilk barış anlaşmasında bu yok muydu? Bu, insanların hepimize yaptığı şeyden çok mu farklı?”

Rhys goblina döndü. “Bizi kendinle mukayese etmeye nasıl cesaret...” Cümlesini yarıda kesti ve başını iki yana sal-

ladı. Elini yorgunmuş gibi yüzünde gezdirdi. “Kitto haklı,” dedi.

Doyle’un yüzünde bile şaşkınlık vardı.

Nicca, “Kitto ile aynı fikirde misin?” diye sordu.

Rhys başıyla onayladı. “Buraya ilk geldiğimizde küstahlık ve goblinlerin gücünü azaltmaya kararlıydık, tıpkı insanların bize yaptığı gibi.”

“Ben küstahlık kısmının insanlar için geçerli olmadığını düşünüyorum,” dedim. “Bence bunun sebebi bir peri-insan savaşının Avrupa’yı yok etmesinden korkmalarıydı.”

Rhys, “Yine de, ataları mağaralarda yaşamayı bırakmadan binlerce yıl önce bile var olan bir medeniyete kurallar dikte etmek küstahlıktır,” dedi.

Buna söyleyecek bir şeyim yoktu, denemedim bile. “Sözümü geri alıyorum,” dedim.

Sırıttı. “Benimle tartışmayacak mısınız?”

Omzumu silktim. “Neden tartışayım? Sen haklısın.”

“Biliyor musun, tahtın vârisi olan biri için fazla demokratiksin.”

“On sene boyunca demokratik Amerikalılar arasında yaşadım. Galiba bana mütevazı olmayı öğretiler.” Gülümsedim, Rhys’in bazen üzerimde böyle bir etkisi vardı.

Galen, “Âşıkların sohbetini yarıda kesmek istemem ama kazan veya kadeh, her neyse, bununla ne yapacağız?” diye sordu.

Galen politikada işe yaramazdı ama pratik olmak konusunda çok iyiydi. “Ne yapabiliriz?” diye sordum.

“Pekâlâ,” dedi. Gülümsemesi hafifçe soldu. “Herkes söyleyecek miyiz?”

Herkes birden ciddileşti. Doyle, “Galen haklı,” dedi. “Birilerine söyleyip söylemeyeceğimize karar vermeliyiz.”

Buz, “Bunu Kraliçe’ye söylememe ihtimalimiz var mı?” diye sordu.

“Ondan sır saklamayacağız, sadece bir süre bu konuyu paylaşmayabiliriz.” Kitto’yu işaret etti. “Çok yoğun bir gün ve gece geçirdik, Buz. Kitto güç elini kazandı. Öyle bir güç eli ki ikinci garipsemeden bu yana böylesi görülmedi.”

“Bu arada,” dedim. “Güç elinin ismi nedir? Demek istediğim, benimki et eli ve kan eli ama bu aynayla ilgili olana ne diyeceğiz?”

Doyle, “Buna uzanan el diyorlar,” dedi. “Çünkü iki farklı nokta arasında uzanıyor ve insanları birinden diğerine geçiriyor. Çünkü insanlara uzanıyor.”

“Açıklanınca mantıklı,” dedim.

“Birçok şey açıklanınca mantıklıdır.” Sesi normaldi ama yüzünde cevaplanmamış soruların stresi vardı. Belki cevaplanmamış, belki de cevaplanamayacak sorular yüzündendi.

Buz, “Kraliçe, Kitto’nun yeni gücünü bilmek ister,” dedi.

Doyle, “Ona zaten söyledim,” dedi.

“Ve Rhys’in tanrı güçlerini geri kazanmasını?”

Doyle başıyla onayladı. “Biliyor.”

“Ona bunları anlatacak zamanı nereden buldun?”

“Sen Prenses’le Maeve’i görmeye gittiğinde.” Buz kaşlarını çattı. Sonra gözlerinde korkuya benzer bir şey açığa çıktı, sonra kontrolünü geri kazandı ve Doyle’a yakışıklı yüzünü gösterdi. “Geriye kalanları biliyor mu?” Gözlerinde belirsizlik vardı.

“Meredith’in Maeve’e tanrısal güçlerini geri kazandırdığını ve belki de sana ilk kez tanrılık verdiğini mi? Yoksa bunları yaparken neredeyse öldüğünü mü? Yoksa Prenses’in şimdi büyülü rüyalar görme gücüne sahip olmasından mı bahsediyorsun? Ya da kadehi bilip bilmediğini merak ediyorsun. Hangisinden bahsediyordun, Buz?”

“Seni kızdırmak istemiyor,” dedim.

Buz, “Beni savunmana gerek yok,” dedi.

“Senin neyin var, Buz? Uyandığımdan beri delirmiş gibisin.” Önündeki masaya baktı. Bana çok fazla yaklaşıyor, belki de uzak duruyordu.

“Bana bunu nasıl sorarsın? Ben senin korumanım, Kuzgun’unum, seni korumaya yeminliyim ve bugün seni neredeyse öldürüyordum.”

Gidip yanında dikildim. Dokunmak istedim ama geri çekildi. “Sana tekrar zarar vermek istemiyorum.”

“Maeve ile ne yaptığımızı gördün, Buz. Sanırım artık güvendeyiz.” Başını iki yana salladı, gümüş rengi saçları yüzünü ve vücudunun büyük bir kısmını benden gizledi. Saçları her zaman bir Noel ağacının süslerinin inanılmaz rengine sahipti ama bu akşam her zamankinden de parlaktı. Uzanıp saçlarına dokundum ve ıslak olduklarını anladım.

Yine geri çekilmek istedi, kendisine dokunmamı istemiyordu. Sırtını mutfak dolabına verdi ve kendine sarıldı. “Çıglıkların bizi uyandırdığında üzerim buzla kaplıydı,” dedi. Başını iki yana salladı. “Hayır, buz değil, buz parçacıklarıyla. Kendime gelir gelmez eridiler ama saçlarımda yoğunlaştılar. İlk hareket ettiğimde saçlarım donmuş ağaç dalları biri çatırdadı.” Korkmuş gibiydi, yeniden uzandım

ve geri çekildi. “Hayır, Meredith, bu güçleri henüz kontrol edemiyorum. Bir zamanlar bildiklerimi yeniden öğrenmek gibi. Bunlar benim güçlerim değil.” Korku dolu gözlerle bana baktı. “Nasıl tanrı olunacağını bilmiyorum, Meredith. Daha önce hiç olmadım.”

Rhys, “Sana öğretiriz,” dedi.

Buz, “Ya öğrenmek istemiyorsam?” diye sordu.

Doyle, “Bu, farklı bir sorun, eski dostum,” dedi. “Tanrıça kime isterse ona güç verir ve bunu neden yaptığını sorgulamak bize düşmez.”

Aynı şeyi kısa süre önce Doyle’un yaptığını Buz unutmuş gibiydi, belki de Tanrıça hakkında şüphelerini ifade edebilecek tek kişi Doyle’dur. Sebebi ne olursa olsun bunu söyleyecek değildim.

10

Rhys, “Kraliçe’ye kadehi söylememiz gerek,” dedi. “Hayır.” Doyle başını iki yana sallayınca saçları dalgalandı.

“Bunu ona söylemezsek bize çok kızar ve ben şahsen Ölümlülük Holü’nde bir gece daha geçirmek istemiyorum.” Ölümlülük Holü, Unseelie Sarayı’nın işkence odasıydı. Hristiyanlar bir dönem Unseelie’nin cehennemden gelen şeytanlar olduğunu düşünüyordu. Sarayımızda Dante’nin *İlahi Komedya*’sından çıkmış gibi duran cehenneme benzer bir yer varsa o da Ölümlülük Holü’ydü.”

Buz, “Bunu ben de istemem,” dedi.

Galen, “Ben de,” dedi.

Nicca, “Hayır,” dedi. “Hayır.”

Mutfak dolabına yaslanıp Doyle’a baktım. Bin senedir Kraliçe’nin Karanlık’ıydı. Sağ koluydu. Kusursuz katiliydi.

Her ne kadar son dönemde yanımda da olsa Kraliçe'ye sadıktı. Bu kadar büyük bir şeyi Kraliçe'den gizlemek Doyle'a göre değildi, özellikle de eninde sonunda öğrenecekse. Hava ve Karanlık Kraliçesi'ydi, karanlıkta söylenen her şey eninde sonunda kulağına giderdi. Ve kazan veya kadeh gibi kelimeler ilgisini çekecekti. Sonsuza kadar saklayabileceğimiz bir sır değildi.

"Kraliçe'ye neden söylemek istemiyorsun?" diye sordum.

"Çünkü bu bizim kalıtımız değil. Bu kazan Seelie Sarayı'na aitti. Yüzlerce yıl önce ortadan kaybolduğunda Taranis çaldığımızı düşünüp az kalsın bize savaş açıyordu. Şimdi bizim elimizde olduğunu öğrenirse ne yapar?"

Galen, "Kraliçe ona asla söylemez," dedi.

Doyle öyle bir bakış attı ki Galen bir adım geriledi. "Gerçekten aramızda casuslar olmadığını mı düşünüyorsun? Bizim Seelie'de casuslarımız varsa Taranis'in de bizim sarayımızda casusları olmalı." Masum masum masanın üzerinde duran kadehi işaret etti. "Bu, saklanamayacak kadar büyük bir sorun. Bu odanın dışına çıktığı anda kulağına gider. Sonrasında neler olacağını düşünmemiz gerek."

Buz, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Taranis kadehi geri isteyecek. Ona verecek miyiz? Vermeyeceksek kadeh için savaşa girecek miyiz?"

Nicca, "Bunu Taranis'e veremeyiz," dedi.

Hepimiz dönüp Nicca'ya baktık. Bir konuda bu kadar kararlı olduğunu hiç görmemiştik. Sonu çok kötü olabilecek bir konuda bu kadar kesin bir açıklamada bulunduğu na şahit olmamıştık.

Doyle, "Sonu savaş olsa bile mi?" diye sordu.

Nicca masaya yaklaştı. “Bilmiyorum ama şunu biliyorum: Taranis en kutsal tabularımızı bozdu. Kısırlığını bir yüz yıl boyunca sakladı, kısır olduğu için kendisiyle evlenmeyeceğini söyleyen Maeve’i sürgüne gönderdi. Kendi sarayının gücünün, doğurganlığının ve her şeyinin azalmasına sebep oldu. Maeve’in sırrını bize söylemesinden korkunca da İsimsiz’i serbest bıraktı. En korkulan gücü açığa çıkarttı ama kontrol edemedi. Bu yüzden masum insanlar öldü ve Taranis’in umurunda değildi. Biz Maeve’i kurtardık ve İsimsiz’i öldürdük ama biz olmasaydık Maeve ölmüştü ve İsimsiz Los Angeles’ta dehşet saçmaya devam ediyordu. İnsanlar buna sidhe büyüsünün sebep olduğunu bilse sonuçları hepimiz için çok kötü olurdu. İnsan hükümetinin ne tepki vereceğini kim bilebilirdi? Burası sidheleri kabul eden son ülke, kültürümüzü ve büyülerimizi kısıtlamıyorlar.” Nicca konuşurken kelimelerinden güç alıyormuş gibi hafifçe parıldadı.

Doyle, “Hepimiz Taranis’in bencilce ve bir krala yakışmayacak şekilde davrandığını kabul ediyoruz,” dedi. “Ama bir kral. Onu bunlarla suçlayıp cezalandıramayız.”

Kitto, “Neden?” diye sordu. Hâlâ sandalyesinde sıcak çikolatasını yudumluyordu.

Doyle, “Çünkü o bir kral,” diye tekrarladi.

“Goblinler arasında, bir kral kanunlarımıza uymazsa, onu mahkemeye çıkartabilirsiniz. Biz böyleyiz, kanunlarımız böyle.”

Doyle, “Sidhe o kadar dürüst değildir,” dedi.

“Evet, yüzlerce yıldır bize galip gelmenizin sebebi de bu. Bizden daha sinsisiniz.”

Rhys’e baktım, yüz ifademden endişemi anlamış olmaydı. “Kitto ile tartışmayacağım. Sidhe goblinlerden daha

sinsidir. Tanrıça bile bütün perilerden daha sinsi olduğumuzu biliyor.”

Sage, “Sidhelerin gerçeği kabullendiğini duymak çok güzel,” dedi.

Tezgâhın üzerindeki küçük adama baktım. Bir kupa büyüklüğünde biriydi, çok zararsız görünüyordu. Ağzının kenarındaki çikolata lekesiyle çocuksu bir masumiyete sahip olduğu bile söylenebilirdi. Yarı-periler sevimli görünmelerini çok güzel kullanırdı. Bir grup yarı-periyi Galen’in vücudundan etler kopartırken seyretmiştim. Emri veren Prens Cel’di ama yarı-periler bundan büyük keyif almıştı.

Yarı aşağıya atladı yarı düştü, havada süzüldü. “Benden bu kadar, sidhe dostlarım, ben Kraliçe Niceven’e bunları anlatmalıyım. Siz kendi kraliçenizden bir şeyler gizleyebilirsiniz çünkü Merry onun yerine kraliçe olacak ama Niceven’in koltuğu gayet sağlam ve onun gazabına uğramak istemem.” Masanın kenarına kondu, sanki ağırlıksızdı. Fakat aslında görüldüğünden daha ağır olduğunu biliyordum. Tam tersi olması gerekirdi ama üzerinizde yürüdüğünde bir ağırlığı olduğunu anlıyordunuz.

Kadehe doğru yürüdü ve Doyle elini yarı-perinin önüne koydu. “Olduğun yerden yeterince gördün.”

Sage ellerini kalçasına koydu ve Doyle’a baktı. “Neden korkuyorsun, Karanlık? Kadehi çalıp kendi sarayıma götürmemden mi?”

Doyle, “Bu bir sidhe kalıtı ve öyle de kalacak,” dedi. Sage havaya sıçradı, büyük bir güve gibi tepedeki ışığa doğru yükseldi, aslında güveden çok kelebeğe benziyordu. “Ama benim yine de bunu Kraliçe Niceven’e rapor etmem gerek. Siz kendi kraliçenize söyleyip söylememeyi tartışabi-

lirsiniz ama ben benimkine söylemek zorundayım. Bence siz de söylemeniz iyi edersiniz.”

“Yarın akşam sarayda olacağız,” dedim. “Kraliçe’ye söylemek için yarına kadar bekleyemez misin?”

“Neden bekleyeyim?” diye sordu. Gelip yüzümün önünde durdu, kanatlarının rüzgârı saçlarımı dalgalandırdı.

“Çünkü senin halkın dâhil herkes için böylesi daha güvenli. Ne kadar az insan bilirse o kadar iyi.”

Parmağıyla beni işaret etti. “Ah, Prenses, mantıkla bana galip gelemezsin. Büyü gücün bir sirenin aşk şarkısı gibi beni çağırırken bile senden uzak durdum.” Masanın üzerine kondu. “Yanına gelmedim çünkü yatağına davet edilmesem de istemediğim kadar harika sidhe seksine şahit oldum. İzlemeyi çok fazla sevmem.”

“Seninle haftada bir kanımı paylaşmayı kabul ettim, Sage. Sizinle yaptığımız anlaşma buydu. Ben sözüme sadık kaldım.”

Kanatlarının sarısıyla uyumlu tereyağı rengindeki ayaklarıyla bana doğru yürüdü. “Kan güzel bir şey, Prenses, ama güzel bir seksin yerini alamaz.” Ben bir çitmişim gibi elime yaslandı, minik siyah gözleriyle bana baktı. “Bu akşam beni yatağına al, saraya gidene kadar kimseye bir şey söylemem.”

Elimi hızla geri çekince tökezledi, kanatları öfkeyle bulanıklaştı. “Hâlâ kralım olmaya mı niyetlisin, Sage? Ben bu konuyu kapattık diye hatırlıyorum.” Yüzüme yaklaşıncan kanatlarının vızıltısını duydum. Gerçek kelebek kanatları böyle ses çıkartmazdı. Öfkeli bir sinekkuşu gibiydi. “Evet, kraliçem en başlarda benim de Unseelie tahtına aday olmamı istiyordu ama artık benim umurumda bile değil, Prenses.”

Doyle, "Umurunda olan nedir?" diye sordu.

Sage havada döndü ve hepimizi görmek için yükseldi. "Seks istiyorum. Yeniden bir kadınla birlikte olmak istiyorum. Buna inanması çok mu zor?"

Doyle, "Hayır," dedi.

"Hayır," dedim.

Kitto, "Yarı-periler de goblinler gibi seksi umursamaz, tabii eğer güç ve kana sahip olabileceklerse," dedi.

Sage arkasına döndü ve sidheye dönüşen goblina baktı. "Senin türün hâlâ bizi kızartıp çok lezzetli olduğumuzu düşünüyor. Senin düşüncene çok fazla değer vermezsem beni suçlama." Alaycı bir ses tonu vardı. Kitto yarı-periye bakıp tısladı.

Doyle, "Bu kadar yeter," dedi. "Yarın akşam saraya gidene kadar sırrımızı saklamak için ne istiyorsun? Prenses ile seks yapmayı isteme çünkü öyle bir şey olmayacak." Sage kollarını göğsünde birleştirdi ve bir çocuk gibi dudak büktü, çikolata bıyığıyla görüntüsü tamamlanıyordu. Ama dudaklarına kanımın bulaştığını birçok kez gördüğüm için bu haline kanacak değildim. Sevimli görünmek istiyordu çünkü yarı-perilerin taktiği buydu ama sevimli değildi. Tehlikeli, hain, sinsî ve kindardı ama sevimli değildi.

Rhys, "Bir Tanrı'nın kanına ne dersin?" diye sordu.

Sage havada fantastik bir helikopter gibi dönüp Rhys'e baktı. "Maeve'in kanını mı yoksa Buz'unkini mi teklif ediyorsun?"

"Benimkini."

Başını iki yana salladı. "Sen tanrı değilsin."

"Güçlerim geri döndü. Doyle bugün bana tekrar Cromm Cruach dedi."

Sage, Doyle'a döndü. "Bu doğru mu, Karanlık?"

Doyle başıyla onayladı. "Ona bugün Cromm Cruach dediğime yemin ederim."

Sage, Rhys'in önünde uçunca sidhenin beyaz saçları yüzünde dans etti. Sage biraz daha yakına girdi, neredeyse vücuduyla Rhys'e değecekti. Sonra öne atıldı ve Rhys'in alnını yaladı, Rhys bir tepki veremedi de uzaklaştı. Gerçi Rhys bir şey yapacak değildi. Galen olsa yapardı çünkü Rhys'in goblinlerden nefret etmek için bir sebebi olduğu gibi Galen'in de yarı-perilerden nefret etmek için bir sebebi vardı.

"Tadın tanrı gibi değil, Rhys. Güçlüsün, çok güçlüsün ama bir tanrı değilsin."

Rhys, "En son ne zaman bir tanrının tadına baktın?" diye sordu.

Sage, Buz'a doğru uçtu ama uzak durdu. Buz kendisine dokunulmasından hoşlanan biri değildi. Yüzlerce yıl bakır kaldıktan sonra bu konuda biraz insanlaştığı söylenebilirdi. Ona ben ve birkaç kişi daha dokunabilirdi.

"Derinin tadına bakayım, Buz. Şimdilik kanını istemiyorum."

Buz küçük yaratığa baktı ve başını iki yana salladı. "Ben kimsenin kan fahişesi değilim."

"Bu durumda ben neyim?" diye sordum. Öfkem ne kadar sıcaksa sesim o kadar soğuktu. Buz'un değişen ruh hâline daha fazla tahammül edemiyordum. Neredeyse ölen bendim, öfkelenme sırası ne zaman bana gelecekti?

Buz şaşırmış gibiydi. "Öyle demek..."

Üzerine yürüdüm. "Ben davamız için biraz kan vermeyi kabul ettiysem sen neden bunu yapamayacak kadar iyi olasın?"

Havada uçan yarı-periyi işaret etti. “Ağzını bana dayamasını istemiyorum.”

“Ben bunu haftada bir yapıyorum, Buz. Bir prenses yapabiliyorsa sen de yapabilirsin.”

Yüzüne küstah bir maske takınarak düşüncelerini gizledi. “Bana yapmamı mı emrediyorsun?” Sesi soğuktu ve aramızda uzun sürecektir bir soğukluğa gebeydi. Buz söz konusuysa bunun ne kadar süreceğini tahmin etmek zordu.

Yakınına girdim ama geri çekildi, elimi yanıma düşürdüm. “Tam olarak emir vermiyorum, rica ediyorum diyelim. Lütfen bize yardım et.”

“Bunu istemiyorum...”

Dudaklarına dokundum ve buna izin verdi. Nefesi sıcaktı. “Lütfen, Buz, çok fazla bir şey istemiyorum. Canın çok fazla yanmıyor ve Sage cazibe büyüleri konusunda çok yetenekli. Hiç hissetmeyebilirsiniz.”

Sage, “Sessizliğe karşı Buz’un kanını almayı kabul etmedim,” dedi. “Henüz tadına bakmadım. Belki de Rhys gibi tadı tanrıya benzemiyordur.”

Rhys, “İkimiz birden,” dedi. “Buz ve ben. Tek yapman gereken sarayda yüz yüze gelene kadar kraliçene bir şey söylemeyeceğine dair söz vermek.” Rhys havada uçan yarı-periyi bakabilmek için öne çıktı. “Yirmi dört saatten az bir sessizlik için iki sidhe asilin kanı. Kötü bir anlaşma değil.” Sage kanatlarını yavaşlatınca gözlerinin kırmızısı görüldü, en dıştaki mavi çizgiyle uyumlu yanardöner mavilik de açığa çıktı. Sanki Galen’e doğru uçmadı da süzüldü.

Galen sırtını uzaktaki dolaba dayadı ve kollarını göğsünde birleştirdi. Yüzündeki ifade saldırgandı.

“Sakın sorma.” Sesinde konunun kapandığını belli eden bir ton vardı, Sage bir insanın sendelemesi gibi hafifçe alçaldı.

Yeniden yükseldi, tavana iyice yaklaşıncı cevap verdi. “Ama sen çok tatlısın.”

Galen bana baktı. “Neden onu yirmi dört saatliğine bü-yülemiyoruz?”

“Çok cazip bir teklif ama böyle bir şey yaparsak Niceven anlaşmayı bozduğumuzu düşünür.”

Rhys, “Ama sorunu çözer,” dedi.

Sage, “Pekâlâ,” dedi. “Buz ve beyaz şövalyenin tadına bakmak karşılığında kraliçeyi görene kadar çenemi tutacağım.”

“Sarayda bizzat karşılaşana kadar,” diye ekledim.

Aylak bir kuş gibi tavanda daireler çizdi. Bir kahkaha attı ve bana doğru alçaldı. “Sizi kandıracağımdan mı korkuyorsunuz?”

“Sözlerimi tekrarla, Sage,” dedim.

İstediğimi yapacağını belli eden bir gülümseme gösterdi ama bize acı çektireceği de belliydi. Sage böyleydi. Aslında, Unseelie yarı-perilerinin büyük bir kısmı böyleydi. Belki de kültürel bir şeydi. Minik elini göğsüne koydu ve sırtını dikleştirdi. “İki adamın kanına karşılık, Kraliçe’yle sarayda yüz yüze gelene kadar kadehten bahsetmeyeceğim.” Yukarıya çıkınca nerede olduğunu görmek için kafamı geriye yatırmak zorunda kaldım. “Tatmin oldun mu?”

“Evet,” dedim.

Buz, “Ben kabul etmedim,” dedi.

Rhys, “Ben yanında olacağım,” dedi.

Buz’un koluna girdim, ipeğin üzerinden kaslarının gerginliğini hissettim. “Ben de yanında olacağım.”

Doyle, “Buz,” dedi.

İki adam birbirine baktı ve aralarında bir iletişim, bir tür bilgi alışverişi gerçekleşti. Paylaştıkları her neyse Doyle’un yüzü yumuşadı, şimdi bir insana daha çok benziyordu.

Buz başıyla onayladı. “Ya yeni büyü gücüm yeniden Meredith’e zarar vermeye kalkarsa?”

“Rhys buna engel olmak için yanında olacak.”

Buz bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra vazgeçti, ağzını kapatıp başıyla onayladı. “Sen emrediyorsan öyle olsun.”

Korumaların geri kalanı bazen Doyle’un Kraliçe’nin Kuzgunları’nın lideri olduğunu unutuyordu. Uzun zamandır kullanılmayan bir unvandı. Ama saygı ve korku her zaman unvanla birlikteydi.

Doyle, “Güzel,” dedi. “Bu konuyu da hallettiğimize göre konuşmamız gereken şeyler var. Kraliçemiz kadehin varlığından haberdar olunca Taranis’in de olacak. Kadehi geri isterse ne yapacağız?”

Odaya baktım, yüzlerini okumaya çalıştım ama başaramadım. “Taranis istedikten sonra kadehi vermemeyi gerçekten düşünmüyorsunuz, değil mi? Savaş çıkmasa bile kan döküleceği kesin.”

Nicca, “Kadehi ona veremeyiz,” dedi. “Artık onu hak etmiyor.”

Doyle, “Ne demek istiyorsun, Nicca?” diye sordu.

“O...” Nicca doğru kelimeyi aradı, sonra ellerini iki yana açtı. “O kadehin sahibi olacak kadar değerli değil. Değerli olsaydı kadeh ona giderdi ama gitmedi. Merry’ye geldi.”

Doyle yüksek sesle iç geçirdi. “Ama bir sorununuz daha var. Taranis kısırlığı açığa çıkacağı için tahtının tehlikede

olduğunu düşünüyor, sonra kadeh bir başka sidhenin elinde açığa çıkıyor, hem de bir yarı-Unseelie'nin elinde. Bu durum korkularını besleyecek.”

“Korkmalı da.” Rhys gelip yanımda durdu, diğer tarafımda Buz dikiliyordu.

“Doyle’un dediği gibi, Maeve ve Buz’a tanrısal güçler kazandırdı, belki de tanrıça şeklindeki tek vücut oydu.” Kolunu belime attı ve bana biraz sarıldı, ben ise Buz’un kolunu bırakmadım. Eli Buz’a çarpınca Buz biraz irkildi ama Rhys bunu fark etmemiş gibi yapıp odadakilere baktı. “Ama kadeh ona geldi ve bunun sebebi güce sahip olacak doğru cinsiyet olması değildi. Kazan ilk olarak kadınlara değil erkeklere verilmişti. Ya Merry’ye gitmesinin sebebi onu kendisine en layık sidhe olarak görmesiye?”

“Öyle olduğunu sanmıyorum,” dedim.

Buz, “Neden olmasın?” diye sordu.

Buz ile göz göze gelmek için bakışlarımı kaldırdım. “Çünkü ben ölümlüyüm. Birçok standarda göre sidhe bile değilim.”

Buz, “Hangi standartlara göre?” diye sordu. “Ortalıkta gezinip geçmişin görkemli günlerinden bahseden sözde tanrılara göre mi?”

Rhys, “Seelie Sarayı bir mezunlar balosuna benziyor,” dedi. “Eskiden ne kadar genç, ne kadar güçlü olduklarından bahsedip duruyorlar. Nostaljiye kapılmışlar.”

Kaşlarımı çattım ve sonra Buz’a baktım. “Tamam, pekâlâ, kadehi kaybeden insanların standartlarına göre sidhe sayılmıyorum. Ama yine de, savaş olsun veya olmasın, Taranis kadehin bizde kalmasını kabul etmez.”

Rhys, “Merry haklı,” dedi. “Çünkü bütün Seelie Sarayı kadeh ile güçlerini geri kazanacağını düşünecek.”

Doyle, “Bu mantıkla,” dedi. “Unseelie’nin elindeyse Unseelie güçlerini geri kazanacak.”

Buz, “Bunun doğru olduğunu sanmıyorum,” dedi. “Ben güçlerimi geri kazanmadım. Bir zamanlar sidhenin sahip olduğu güçleri kazandım ve bunları bana kadeh değil Merry verdi.”

Rhys bana sarıldı. “Kraliçe çok sevinecek, Taranis hiç sevinmeyecek.”

Doyle, “Buz için yaptığını kendisi için de yapabileceğini düşünürse mutlu olur,” dedi.

Rhys’in yüzünde bir anlığına saf korku belirdi, sonra sırtarak korkusunu gizledi. “Hangisi daha tehlikeli bilemiyorum. Merry’nin kaybolan güçlerini geri getirebileceğini düşünmesi mi, yoksa yeni güçleriyle Merry’nin güçlü bir kraliçe olabileceğine inanması mı?”

Doyle, “Kendine rakip olarak görebilir,” dedi.

Rhys başını iki yana salladı. “Hayır, rakip olarak görmez. Merry hepimize bütün güçlerimizi kazandırsa bile dövüşte bunun ona bir faydası olmaz. Sidhe asileri birbiriyle dövüşecekse kral da birçok kanuna göre sıradan bir asildir.” Bana baktı. “İki güç elin olduğunu biliyorum ama Taranis’i düello yaparken izledim.” Alnımı öptü ve hafifçe fısıldadı. “Kaybedersin.”

Doyle, “Taranis’in son düellosu üçüncü ve dördüncü garipsemeden önceydi,” dedi. “Aynı güçlere hâlâ sahip olduğunu kim söyleyebilir?”

Rhys, Doyle’a baktı. “Merry ölür.”

“Prensesin Aydınlanma ve İllüzyon Kralı ile teke tek dövüşmesini istemiyorum ama onu var olduğundan daha güçlü gösterme. Hepimiz garipsemelerde bir şeyler kaybettik. Sadece bazılarımız bunu daha iyi gizliyoruz.”

Rhys, “Belki,” dedi. Doyle beni alıp düelloya götürecekmiş gibi beni bırakmadı. “Belki Taranis ve sarayını gözümde büyütüyordumdur, belki de sen onları küçümsüyordundur.”

“Beni yanlış anlama, tehlikeli ve çok güçlüler. Saraylarında bizimkinden daha fazla büyü gücü var. Hâlâ ana salonlarında büyük ağaç var, yaprakları şimdi sonbahar renklerine bürünmüş olmalı. Güçleri hâlâ orada.” Doyle başını iki yana salladı ve bir sandalyeye oturdu, çenesini koluna koydu ve kadehe baktı. “Taranis’i suçlamaya hazır değiliz. Maeve sürgüne gönderildiği için ona karşı ifa veremez ve bunu başka bir peri için yapamaz. Bucca-Dhu’nun İsimsiz’i Taranis’in serbest bıraktığına dair ifadesi Bucca’nın aleyhine de kullanılabilir.”

Nicca, “Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

“Bucca’nın neye dönüştüğünü gördün. Bir zamanlar Kelt sidhelerinin en güçlü liderlerinden biriydi, o dönemde çok sayıda saray vardı. Şimdi ise şekilsiz bir cüceden ibaret. Seelie iddia ettiği kişi olduğuna inanmaz, buna inansalar bile onu kendi kelimeleriyle vururlar. Taranis suçluysa Bucca-Dhu da suçlu. Birisi suç için cezalandırılır ve gizem çözülür, Taranis’in ihanetine tanık olan tek şahit ölür. Konu kapatılır.”

Rhys, “Tam ona göre bir çözüm,” dedi.

Nicca, “Ama Bucca, Kraliçe’nin koruması altında,” dedi. “Şimdi bile Unseelie tarafından korunuyor.”

Doyle, “Evet,” dedi. “Ama Kraliçe, Bucca’nın korumalarına bunu neden yaptıklarını söylemedi. Şimdiden söyleniler dolaşmaya başladı.”

“Ne söylentisi?” diye sordum.

“İsimsiz ile ilgili fısıltılar ve Maeve Reed’e saldırmasının kime faydası olacağıyla ilgili tartışmalar. Bunlar sadece peri saraylarında konuşuluyor ama saldırı bütün kanallara çıktı, iki sarayın da sidhelerinden bazıları insan haber kanallarını takip ediyordur.” Konuşurken büyülenmiş gibi kadehe baktı. “Birçoğu Maeve’i Taranis’in sürgüne gönderdiğini biliyor. Dedikodular başladı. Maeve’i uzaktan öldürecek büyüler olsaydı kullanırdı. İsimsiz’in izini sürüp ona ulaşmak kolay olmayabilir ama herkes İsimsiz’i serbest bırakmanın yarattığı Maeve’in üzerine saldığını biliyor.”

Buz, “Korkuları onun sonu olacak,” dedi.

Doyle, “Belki,” dedi. “Ama köşeye sıkışmış bir kurt daha tehlikelidir. Seçeneklerinin azaldığını düşündüğünden Taranis’in yanında olmak istemeyiz.”

“Tabii bu noktada neden Seelie Sarayı’nı ziyaret ettiğine geri dönüyoruz,” dedim. İki erkekten uzaklaştım. Çok fazla soru, çok fazla olay vardı, birkaç kişiye dokunarak rahatlayamazdım. Çok insanca bir davranıştı ama birinin şimdi bana dokunmasını istemiyordum.

Doyle, “Sen artık Unseelie tahtının vârisi olduğun için arayı iyi tutmak istediğini söyledin,” dedi.

“Buna sen de benim gibi inanmıyorsun.”

“Ya doğruyu söylüyor ya da büyük bir yalancı. Biz birbirimize yalan söylemeyiz.”

“Belki, ama bir sidhe gerçeğin büyük bir kısmını kendine saklayabilir,” dedim.

Sage bir kahkaha attı, altın çanların çınlaması gibi bir sestti. “Ah, prenses halkını tanıyor.”

Doyle, “Senin sessizliğini satın aldık,” dedi. “Söyleyecek faydalı bir şeyin yoksa bu konuşma süresince de sessiz kal.”

Küçük adama baktı, hâlâ tavanda aylakça daireler çiziyordu. “Şunu unutma Sage, Unseelie Sarayı düşerse Seelie’nin merhametine kalırsınız ve onlar size asla güvenmez.”

Sage masanın kenarına kondu, kanatlarını katladı. Doyle çenesini kolunun üzerine koyduğu için şimdi aynı boydaydılar. “Unseelie düşerse, Karanlık, en çok zararı görecektir olarak yarı-periler değil. Bize güvenmiyor ama bizi tehdit olarak görmüyorlar. Sizi tamamen yok ederler. Bizi sinekler gibi savuştururlar ama yok etmeye değer bir varlık olarak görmezler. Biz hayatta kalırız. Unseelie için aynısı söylenebilir mi?”

Doyle, “Olabilir,” dedi. “Ama sadece hayatta kalmaktan fazlası daha iyi olmaz mı? Hayatta kalmak yok edilmekten daha iyi olabilir, Sage, ama hayatta kalmak bazen sıkıcı olabilir.”

“Yine beni kandırmak için yarım gerçeklerden bahsediyorsun, değil mi?”

“İstedigine inanabilirsin, yarım adam ama bir sarayın yarı-perilerinin kaderinin o sarayın sidhelerine bağlı olduğunu söylerken yalan söylemiyorum.”

Birbirlerine baktılar ve havaya yükselip bakışlarını kaçıran Sage oldu. Zaten bunu kimin yapacağına dair bir şüphe yoktu. “Prenses haklı, Karanlık, sidhelerin hiçbirine güven olmaz.”

Doyle omzunu silker gibi doğruldu. “Birçoğumuz için doğru olabilir.” Bana doğru baktı. “Taranis’in Sidhe Sarayı’na seni neden davet ettiğini öğrenmek için her şeyimi verirdim. Kimse bunu neden yaptığını bilmiyor. Kendi sarayı seni geri istediği için şaşıyor. Bir ölümlü için ziyafet vermesini garipsiyor.”

“Taranis benim dayım,” dedim.

Doyle, “Daha önce hiç dayılık yaptığı oldu mu?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. “Maeve Reed hakkında soru sorduğumda çocuktum ama beni öldüresiye dövdü. Bana hiç değer vermiyor.”

Galen, “Neden teklifi reddetmiyoruz?” diye sordu.

“Bunu konuşmuştuk, Galen. Teklifi reddedersek Taranis bunu bir hakaret olarak görür. Sidheler arasında savaşlar, lanetler ve hoş olmayan bir sürü şey bu gibi şeyler yüzünden çıktı.”

“Bunun bir tür tuzak olduğunu biliyoruz ama yine de gidiyoruz. Bana hiç mantıklı gelmiyor.” Yardım için Doyle’a baktım.

Doyle açıklamayı denedi. “Taranis’in davetini kabul edersek Kral bize iyi davranmak zorunda. Hiçbirimizi düelloya davet edemez, bize zarar veremez, misafirleriyken güvenliğimizi sağlamak zorunda. Dışarıya çıktığımız anda, sarayının içinde değilsek, bize istediği gibi meydan okuyabilir. Çok eski bir kanun olduğu için asillerinin karşı gelmeye cesaret edeceğini sanmıyorum.”

“O zaman neden sarayın içinde Merry’nin güvenliğini sağlamak için korumaları yanında olacak?”

Doyle, “Çünkü yanılıyor olabilirim,” dedi.

Galen ellerini iki yana açıp pes etti. “Bu, delilik.”

“Taranis bize gördüğü yerde saldıracak kadar deli olabilir. Sarayı belki düşündüğümde daha yozlaşmıştır. Düşmanın ne yapacağına değil ne yapabileceğine odaklanırsın.”

“Benden alıntı yapma, Doyle.” Galen enerjisinin bir kısmını boşaltmak ister gibi mutfakta volta atmaya başladı.

“Seelie Sarayı’na giderek Merry’nin hayatını riske atıyoruz, bunu biliyorsun.”

Doyle, “Bunu bilmiyoruz,” dedi.

“Hayır, bilmiyoruz. Ama hissedebiliyorum. Kötü bir fikir.”

“Kötü fikir olduğu konusunda herkes hemfikir, Galen.”

“O zaman neden yapıyoruz?”

Doyle, “Taranis’in ne istediğini öğrenmek istiyoruz,” dedi. “Tehlikesiz bir biçimde.”

“Bunu yapmanın en tehlikesiz yolu Seelie Sarayı’na gidip Aydınlanma ve İllüzyon Kralı’nın yanında durmaksa en tehlikelisinin ne olduğunu öğrenmeyi çok isterim.”

Doyle sonunda ayağa kalktı ve Galen’e doğru yürüdü. Galen hâlâ mutfakta volta atıyordu. Doyle önünde durarak buna bir son vermesine sebep oldu. Durup birbirlerine baktılar ve ilk kez aralarında bir şey olduğunu anladım. Doyle ile Buz, Doyle ile Rhys arasında olan bir tür irade savaşıydı ama daha önce Galen ile olmamıştı.

“En tehlikelisi Taranis’in teklifini reddedip ona Meredith’i düelloya çağırarak için bir fırsat vermemiz.”

Rhys, “Saray nezaketiyle ilgili konularda sidheler birbirini yüzlerce yıldır düelloya davet etmiyor,” dedi.

Doyle, “Evet,” dedi. Bakışlarını Galen’den ayırmadı. İlk kez Galen ile Doyle’un aynı boyda olduğunu fark ettim. Galen’in omuzları biraz daha genişti. “Ama yine de olmayacağı anlamına gelmez. Taranis, Merry’nin ölmesini istiyorsa, kusursuz bir fırsat olur. Teklifi anında reddedemez çünkü bunu yaparsa sürülür. Sebebi ne olursa olsun bir düelloyu reddeden bir sidhe korkak damgası yer ve hiçbir korkak bir sarayın başına geçemez.”

Galen'in omuzları hafifçe çöktü. "Buna cesaret edemez."

"Bir sidhe kadını için, sırrı açığa çıkacak diye İsimsiz'i serbest bıraktı. Bence Taranis her şeye cesaret eder."

Galen, "Bence..." diye başladı.

Doyle, "Hayır," dedi. "Sencesi yok."

Galen geri çekildi. "Tamam, ben aptalım, saray politikasından anlamıyorum, sinsî olmaktan anlamıyorum. Stratejide işe yaramam ama yine de Merry'nin Seelie Sarayı'na gitmesinden korkuyorum."

Doyle adamın kolunu tuttu. "Hepimiz korkuyoruz."

Bir an için göz göze geldiler, sonra gerginlik azaldı. Galen ufak tefek şeylerde Doyle'a karşı geliyor muydu yoksa bu ilk kez mi yaşıyordu? Meydan okumalar söz konusuysa, çok zayıf bir meydan okumaydı ama yine de Galen'den beklediğim bir şey değildi. Galen lider değildi ve olmak da istemiyordu. Ama benim güvenliğim için Doyle'a karşı gelmişti. Galen'e gidip arkadan sarıldım. Ellerimi ovaladı, derime dokunmak için bornozumu sıyırdı. Üzerinde sadece güne başlarken giydiği pantolon vardı, bu yüzden karnının çıplak derisine dokunabildim. "Sana sorun olmayacağını söyleyemem, Galen, ama Taranis'i durdurmaya yetecek kadar kas gücü ve müttefik ile oraya gidiyoruz."

Galen, "Planın o kısmından da hoşlanmadım," dedi. "Bütün yarı-goblinlerle yatmayı kabul edemezsin."

Geri çekilmeye başladım ama ellerimi yakaladı, buna izin vermedi. "Lütfen, Merry, deli olma."

"Ben deli değilim, Galen ama bunu kimseyle tartışmak istemiyorum. Çok ciddiylim. Planımızı yaptık ve elimizdeki en iyi plan bu." Ellerimi çektim ve bana karşı koymadı.

Doyle'a döndüm. "Kadeh işleri karmaşıklştırıyor ama aslında çok fazla şeyi değiştirmiyor."

Başıyla onayladı. "Nasıl istersen."

Nicca, "Ya Merry kadehi Tanrıça'nın kendisine verdiği yerde bırakırsa?" diye sordu. Kadehe daha yakından bakmak için masanın yanına çömeldi.

Rhys, "Bence ilahi müdahalenin mantıklı bir sebebi olmalı," dedi.

Nicca, "Ama geleneğimiz böyle," dedi. "Hikâyeyi bulandırıp başka hikâyelerle karşılaştırmış olabilirler, kim bu kılıcı taştan çıkartırsa gerçek kraldır gibi. İrlanda'da Ard-Ri'ler gerçek kral dokunduğunda ağlayan bir taş olduğuna inanır."

Doyle, "Taş artık Ard-Ri'yi seçmeyince İrlanda'nın İngiltere'ye karşı savaşını kaybettiğine inananlar da var," dedi. "Miraslarından, büyük büyülerinden vazgeçtiler. Gerçek kralların soyu tükendi."

Yüzüne baktım. "İrlanda tarihini bu kadar bildiğini bilmiyordum."

"İngilizlerin İrlandalıları politika, kültür ve hatta tarımı kullanarak yok etmeye çalıştığını anlamak için tarihi çok iyi bilmeye gerek yok. İskoçyalılara da kötü davrandılar ama İrlandalıları her zaman İngilizlerin şamaroğları oldu."

Rhys, "İrlandalıları kendi aralarında da savaşıp durdu, kaybetmelerinin sebebi buydu," dedi. Doyle düşmanca bir bakış attı.

"Bu gerçek, Doyle, bir Hristiyan Tanrı önünde diz çöktüklerinde kendilerine karşı gelenleri hâlâ öldürüyorlar. Hangi tanrıya dua edileceği konusunda değil aynı tanrıya nasıl dua edileceği konusunda İskoçyalılar veya Gallilerin

birbirini öldürdüğünü göremezsin. Demek istediğim, birbirini öldürmek için çok çılgınca bir sebep.”

Doyle derin bir nefes aldı. “İrlandalılar her zaman sert insanlardı.”

Rhys, “Sert ve melankolik,” dedi. “Yanlarında Galliler bile neşeli kalıyor.”

Doyle gülümsedi. “Evet.”

Galen, “Merry kadehi kadehin seçtiği yerde bırakmayı tercih edebilir mi?” diye sordu. “Ben bir taş ağladı diye birinin kral olduğunu görecektense kadar yaşlı değilim ama bu işe yarayabilir mi?”

Doyle, “Yarayabilir,” dedi. “Ama Seelie’nin geleneğe saygı duyup duymayacağını bilmiyorum. O kadar uzun zamandır büyük kalıtlarımız yok ki onlara nasıl sahip olduğumuzu unutmış olabilirler.”

Nicca, “Unuttular çünkü unutmak istediler,” dedi.

“Belki, ama Tanrıça’nın kendisi verdi diye kadehin Merry’ye ait olduğuna Seelie’yi ikna etmek kolay olmayacak.”

“Kadehi bana Tanrıça’nın verdiğini nasıl ispatlayabilirim?” diye sordum.

Doyle elini havada salladı. “Kadehin bizde olması bile bir kanıt.”

“Sadece bizde olması Tanrıça’nın kadehi bize verdiği anlamına gelir mi?”

“Evet.”

“Kısır bir döngü olmaz mı?”

“Evet.”

“Bunu kabul edeceklerini sanmıyorum.”

Doyle, “Tavsiyelere açığım,” dedi. Doyle bir strateji ustasıydı, ne zaman tavsiyelere açık olduğunu söylese huzur-

suz oluyordum. Ne yapılacağı konusunda şüpheleri varsa sonu da iyi olmuyordu.

Nicca, "Neye karar verirsek verelim kadeh Merry'de kalmalı," dedi. "Kraliçemizin de eline geçmemeli."

Rhys, "Ah, lanet olsun," dedi. "Ben bunu düşünmemiştim."

Doyle'a baktım. "Sen casuslardan bahsettin ama bilmesini istemenin tek sebebi bu değil, değil mi?"

İç geçirdi. "Şimdilik, öğrenince ne yapacağını bilmiyorum diyelim. Kadehin yeniden ortaya çıkması beklenmedik bir şey ve kadehi alış şeklin de çok sıra dışı." Omzunu silktilti. "Ne yapacağını bilmiyorum ve bilmemek hoşuma gitmiyor. Bilmemek tehlikelidir."

"Ben ancak Cel birini hamile bırakmadan hamile kalırsam vârisiyim. O hâlâ benim kraliçem ve benden kadehi isterse ona vermek zorundayım, değil mi?"

Doyle bir süre düşündü ve başıyla onayladı. "Sanırım öyle."

Nicca, "Kadeh Merry'de kalmalı," dedi.

Rhys, "Bunu söyleyip duruyorsun," dedi. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Bir defa kayboldu çünkü biz ona sahip olacak kadar değerli değildik. Ya Merry onu bir başkasına verirse ve yeniden ortadan kaybolursa?"

Doyle, "Bence sadece bu mantıkla bile kraliçe kadehin Merry'de kalmasına izin verir," dedi. "Onu tekrar kaybetme riskini göze alamaz."

Galen, "Taranis bizi kadehi kendisine vermeye zorlarsa ve kadeh ortadan kaybolursa," dedi. "O zaman yönetmeye layık olmadığı ispatlanmış olur."

Doyle, “Bu mantıkla kadehi bizden almasına engel olabiliriz,” dedi. “Ama bunu kapalı kapılar ardında yapmalıyız. Kimse yönetmeye layık olmadığını düşündüğümüzü bilmemeli veya bunu tahmin etmemeli.”

“Benim sarayım değil, benim sorunum değil,” dedim.

Doyle, “Bizim sorunumuz olmaması için uğraşacağız,” dedi. “Şimdi, bence hepimizin biraz uykuya ihtiyacı var. Saraya gitmemize bir günden az kaldı ve yapacak çok iş var.”

“Kadehle ne yapacağız? Burada masanın üzerinde bırakamayız.”

“İpeğe sar ve odana götür. Yanındaki çekmeceye koy.”

“Güvenli bir yere kilitlemeyecek miyiz? Misafir evinde kasa var.”

“Kadehi çalmak isteyenlerin kasayı duvardan sökmekte zorlanacağını sanmıyorum.”

“Ah,” dedim. “Belki de insanların yanında çok fazla zaman geçirdim. Bazılarımızın ne kadar güçlü olabileceğini unutuyorum.”

“Bence böyle şeyleri unutmasan daha iyi. Peri saraylarına gittiğimizde her şeyin ve herkesin ne kadar tehlikeli olabileceğini hatırlaman gerekecek.”

Sage, “Konuşmamız bitti mi?” diye sordu.

Doyle odaya göz gezdirdi, herkesin suratında ciddi bir ifade vardı. “Evet, sanırım bitti.”

Sage, “Güzel,” dedi. “Biraz kana ihtiyacım var ve şimdi istiyorum.”

Buz tartışmaya hazırlanıp nefesini tuttu ama ben hemen araya girdim. “Hayır, Buz. Sage haklı. Pazarlık yaptık ve sözünü tutmayan sidhelerin bir değeri yoktur.”

“Sözümden dönecek değilim ama hoşuma da gitmiyor.”

İç geçirdim. Sage’i bir aydır besliyordum ama Buz sadece bir kez kan verecekti ve bunu sorun ediyordu. Buz’u kollarımdayken seviyordum. Güzelliğini seyrederken bile seviyordum ama dudak büktüğünde sevmiyordum, ufak tefek şeyleri büyük sorunlara dönüştürdüğünde sevmiyordum. Böyle olunca Buz’u gerçekten sevip sevmediğimi sorguluyordum, yoksa benimki sadece şehvet miydi? Belki de çok yorgundum. Kanımı ve bedenimi sunmaktan yorulmuştum. Sıra Buz’daydı ve söylenip durmasını dinlemek istemiyordum, bunu yaparken ne kadar sevimli görünürse görünsün.

11

Rhys kendini yatağın üzerine attı ve yan tarafına yattı, yastıkları kabarttı ve sırtını yatak başına dayadı. Bir dizi tamamen diğeri yarı büküktü, içeriye girdiğimizde vücudunu sergiliyordu. Yüzündeki sırıtma manzaraya yakışmıyordu, beni baştan çıkartmaya çalışırken kullandığı gülümsemeydi. Buz bu gibi şeylere olumlu tepki vermezdi.

“Oyun oynama, Rhys, çok ciddiylim. Yorgunum, saat çok geç oldu ve yorucu bir gündü.” Yatağın yanındaki çekmeceyi açtım ve kadehi içine koymaya çalıştım ama sığmadı. Çekmece çok dardı. Sessizce küfrettim. “İpeğe sarılı olarak yatağın yanında dursa olur mu?”

“Olur,” dedi.

İpeğe sarılı kadehi lambanın yanına koydum ama ben-den mümkün olduğunca uzak durmasını istiyordum. Hiç

mantıklı değildi ama elimde tutmak, dokunmak da istiyordum. Ortadan kaybolmasını istemiyordum. Bir yandan da çekmecenin içine koyup giysilerimin altına gömmeyi ve bir daha dokunmamayı da arzuluyordum. En sonunda yatağın yanında yere koydum, en azından gözlerden uzaktı. Birisi içeriye girerse ilk gördüğü şey olmazdı ve gerekirse hemen elime alabilirdim.

Rhys, “Bu akşam çok alıngansın,” dedi. “Lezbiyen sekse alışkın değilsin, değil mi?”

Öfkeli bir bakış attım. “Maeve’e yüzlerce yıldır ilk sidhe orgazmını yaşatmak güzeldi ama bunu kasıtlı olarak yapmadım.”

Sırıtarak “Bana öyle görünmedi,” dedi.

Pekâlâ, işimi zorlaştırıyordu. “Ben ona dokunduğum ve sen dokunamadığın için beni kıskanıyorsun.”

Gülümsemesi hafifçe soldu. “Belki.” Sonra yeniden alevlendi. “Ya da aranızda olmadığım için kıskançlık yapıyorum.”

Bornozumu açtım ve beni çıplak gördüğü anda bakışlarında çok iyi bildiğim bir parıltı açığa çıktı. Acı çekmekle açlık arası bir şeydi, sanki bir şeyi o kadar çok istiyordu ki acı çekiyordu. Bu bakışa yüzlerce yıl bakir kalmanın sebep olduğunu düşünüyordum ama bana sadece Rhys böyle bakıyordu. Hoşuma gidiyor ve merak ediyordum, çok kişisel bir şey olduğu için sormaya cesaret edemiyordum. Arkasındaki hikâyeyi gönüllü olarak anlatmazsa bilemezdim. Ancak bir gün bu bakışı kaybederse sorabilirdim. Buz ve Sage koridorda tartışıyordu. Ne yazık ki oyunlar oynamaya hevesli olan sadece Rhys değildi. Sage’i kontrol edemezdim ama Rhys konusunda bir şeyler yapabilirdim.

Yatağın üzerine çıkıp “Lütfen, Rhys, Buz’u sinirlendirme, bu akşam olmaz,” dedim. Yüzüme bakmıyordu ve beni duyduğunu sanmıyordum. İlgisini çekmek için parmaklarımı şıklattım.

Gözlerini kırpıştırdı ama yüzüme bakması çok uzun sürdü. “Bir şey mi dedin?” diye sordu.

Yastıkla vurmak istedim ama yastığı yakalayıp kolunun altına aldı.

“Çok ciddiym, Rhys. Bunu zorlaştırmamı istemiyorum, çok kızarım.” Başka bir yastık aldım ve sarıldım. “Çok yorgunum, Rhys, sadece fiziksel yorgunluktan bahsetmiyorum. Uyumak istiyorum, Sage ile kanını paylaşan Buz’un duygusal bunalımında yüzmek istemiyorum.” Yüzüne baktım ve gülümsemesinin solduğunu görünce mutlu oldum. “Lütfen, bunu benim içim zorlaştırma.”

Şimdi çok ciddiydi. “Rica mı ediyorsun, emir mi veriyorsun?”

“Şimdilik, arkadaşın ve sevgilin olarak rica ediyorum, prensesin olarak değil.”

Yastığı arkasına aldı ve sırtını dikleştirdi. “Madem ki-barca rica ettin,” dedi. Yeniden sırtıttı. “Ayrıca, Buz benim tipim değil.”

Gözlerimi devirdim. “Bir tane daha homoseksüel espri yaparsan seni bu akşam yatağımdan atarım. Yemin ediyorum.”

“Hiç öyle bir şey yapar mıyım?”

“Evet, yaparsın.” Koluna dokundum. “Rhys, lütfen, yapma.” Buz ile Sage neredeyse odadaydı, şimdi ne hakkında konuştuklarını duyabiliyordum. Buz kanı cazibe büyüsü kullanmadan almasını istiyor Sage de itiraz ediyordu. Yarı-peri böylesi daha eğlenceli deyip duruyordu.

Rhys'in yüzü ciddileşti, sonra iç geçirdi. "Buz'u severim, dövüşte iyidir ama saraya sidhe olarak adım attığında bir kış günü açığa çıkan cehennem gibi alıngandır."

Eski bir sözdü ama ne demeye çalıştığını anladım. Buz'un ilk formunu biliyordum. İlk formu sidhe değildi. O kadar çok şey yaşanmıştı ki üzerinde durup düşünecek vaktim olmamıştı. Buz her zaman sidhe değildi ama bana sidhe olmak için damarlarında sidhe kanı olması gerektiği öğretilmişti. Karların üzerinde bir çocuk gibi dans ettiğini hatırladım. Rüzgâr esince havaya savrulan ve gümüş bir renkle parıldayan kar taneleri gibiydi. Gördüğüm şey sidhe değildi. Ne olduğunu bilmiyordum ama sidhe değilse neydi? Hiç sidhe olmadıysa şimdi nasıl sidheydi?

Sorular çoktu ama cevaplar için zaman yoktu, Buz omzunda uçuşan Sage ile içeriye girdi. Buz ile rüyamda gördüğüm şey hakkında Sage'in önünde konuşamazdım. Bunu Rhys'in önünde bile konuşacağını sanmıyordum ama Sage'in önünde hiç olmayacağının farkındaydım.

Sage, Buz'un yanında yürüyen uzun boylu bir peri gibi kanat çırpıyordu. "Cazibe büyüsü olmadan yapmam ve bu tartışma burada bitmiştir."

Buz başını iki yana salladı ve gümüşümsü saçları parıldadı. "Beni büyülemene izin vermem, Sage, bu tartışma burada bitmiştir."

"Beyler," dedim.

İkisi de bana dönüp öfkeli bakışlar attı. Ama Sage'in dudak bükmesinin yerini hemen şehvet aldı.

Gülerek yatağa doğru uçtu, kafamın üzerinde daha iyi bir bakış açısı yakalamaya çalışan bir helikopter gibi uçtu.

Buz kapının yanında kaldı, yüzünde öfke ve bir parça da korku vardı. Bir an için gri gözlerinde gerçek korku açığa çıktı sonra küstahlığın arkasında gözden kayboldu. Küstahlığının ardına ne düşündüğünü gizlediğini biliyordum. Şimdi bundan daha fazlası olduğunun farkındaydım ama bu farkındalık Buz ile uğraşmayı daha fazla kolaylaştırmıyordu çünkü kararsızdı ya da içinde bulunduğu durumdan hiç hoşlanmıyordu. Bu, iyi bir şey değildi.

Elimi uzattım. “Yanıma gel, Buz.”

“Senin yanına seve seve gelirim, Meredith ama hepini-
zin yanına gelmem.” Elim kucağımdaki yastığın üzerine
düştü. Sage arzu ettiği kadar güzel bir gösteri izleyemiyor
ama tepemde uçup duruyordu çünkü kanımı alacağı zaman
genelde kıyafetlerimi giyer veya örtünün altına girerdim.
Güvenilmez olduğunu birçok kez ispatlamıştı. İzin verdi-
ğimde bir yerlerimin yoklanmasından rahatsız olmazdım
ama izinsiz yapıldığında sinir bozucuydu. Rhys ile Buz’un
yanında güvende olacağıma emindim. Kapının yanında di-
kilen Buz’a bakarken merak ettim.

“Bunu yapmayı kabul ettin, Buz,” dedim.

“Kan vermeyi kabul ettim ama bunu yaparken beni bü-
yülemesini kabul etmedim.”

Sage havada döndü ve iri yarı adama doğru uçu. “Bir yarı-
perinin büyüünden korkan sidhe, bu nasıl bir bilmecedir?”

“Senden korkmuyorum, küçük adam ama hiçbir peri-
nin üzerime büyü yapmasına izin vermem.”

“Ben ona seks vermeyeceğim için kan alırken büyüünü
yapmasına izin vermek anlaşılmamızın bir parçası.”

Buz, “Benim anlaşılmam değil,” dedi. Sırtını dikleştirdi,
olduğundan daha uzun boylu göründü, kendinden emin-

di. Kendinden ne kadar emin görünürse aslında o kadar kararsız olduğunu biliyordum. Ama bunu paylaşmam bir kenara bilmemden bile hoşlanacağını sanmıyordum.

Rhys hafifçe öne eğildi. “Prenses, izin verir misin?” diye sordu.

Elimi havada salladım ve iç geçirdim. “İşe yarayacağını düşünüyorsan.”

“Bırakalım Sage, Buz’un tadına baksın,” dedi. Buz’un yüzündeki öfkeli ifade yüzünden kelimeleri ardı ardına sıraladı. “Benim tadıma baktığı gibi. Bir kez yalasın. Bakalım Buz’un tadı gerçekten bir tanrı gibi mi yoksa diğer sidhele-re mi benziyor.”

Kötü bir fikir değildi. “Buz, Sage’in seni yalamasına izin verir misin?” Buz ağzını açtı, sanırım itiraz edecekti, hemen ekledim. “Buz, lütfen, çok fazla bir şey istemiyorum.”

Bir an için tereddüt etti, sonra başıyla onayladı. “İzin veriyorum.”

“Sage,” dedim. “Diğer odada Rhys’e yaptığının aynısı, daha fazlası değil.” Sage yanıma gelip bana şeytani gülümsemesini gösterdi ama başıyla onayladı. Sage’e güvenmiyordum ama tekrar başıyla onayladı ve Buz’un yanına uçtu.

Buz bir adım geriledi, sonra ne yaptığını fark etti ve hareketsiz kaldı. Birçok sidhe üzerinde cazibe büyüsünü ancak başka bir sidhenin kullanabileceğine inanırdı. Doğru değildi ama birçoğu bunun doğru olduğuna inanıyordu. Buz’un buna inanmaması kimin büyüsüne maruz kaldığını merak etmeme sebep oldu. Sanki yarı-perilerden korkmak için bir sebebi vardı.

“Bekle,” dedim. “Buz’u da Galen gibi işkence etmeleri için yarı-perilere verdiler mi?”

Buz ve Rhys birlikte, “Hayır,” dedi.

Sage başını iki yana salladı. “Öldüren Buz’un tadına bakma şansına hiç sahip olamadık.” Minik dudaklarını yaladı, bunu abartılı bir gösteriye dönüştürdü. “Çok lezzetli.”

Buz bana baktı. “Bana bunu yaptırma.”

“Neyi? Sadece derini yalayacak, tadına bakacak. Çok zor bir şey değil, Buz. Daha önce sıradan perilerden biri tarafından büyülendin mi? Bunun için mi endişelisin?” Cümle ağzımdan çıktığı anda çok fazla şey söylediğimi anladım.

“Kimse bana bir şey yapmadı.” Yüzü soğuk, küstah ve güzeldi. Kemik yapısına en iyi plastik cerrah bile hayran kalırdı. Bornozunun grisi saçlarının gümüş renkli parıltısıyla iç içe geçiyordu. Dokunmaya kıyamayacağınız bir heykel gibiydi, kimsenin kendisine dokunmasına izin vermeyecek kadar gururluydu.

Sorunun ne olduğunu sormak istiyordum ama bunu diğerlerinin önünde yapamazdım. Yüzüne baktım, bakışlarımı göğsünde ve bileklerinde gezdirdim. Bornozun altında neler olduğunu düşündüm. Gerçi odada yalnız olsak bile sorunun ne olduğunu itiraf etmezdi.

“Tadına bak, Sage,” dedim. Sesim yorgun ve hevesiz çıktı. Sage’in kanatları hiç hareket etmiyor gibiydi, sanki uçmak yerine düşüyordu. Buz’un yüzünün önünde durdu, sonra birden kanatları bulanıklaştı, şimdi sarı, kırmızı ve mavi renklerden ibaretti. Tavana yakın bir yerdeydi ve sanki Buz’un kendisini kovuşturmaya çalışacağını biliyor gibiydi. Sage tısladı ve bunun sebebinin Buz’un yaptığı bir şey olduğunu düşündüm ama sesi öfkeliydi. “Tadı beyaz şövalyeden çok farklı değil.”

Rhys, "O zaman benim kanımı al ve Buz'u bırak," dedi.

Sage yatağın yanına geldi. Kollarını göğsünde birleştirdi ve havada yere basar gibi bir hareket yaptı. "Hayır, iki sidhe savaşçının kanı diye anlaştık ve ben iki tane istiyorum."

Buz, "Ben kan veririm," dedi. "Ama cazibe büyüü yok. Kana tamam dedim, büyüye demedim."

Rhys bir şey söylemeye hazırlandı ama koluna dokundum. "Sana istediğini vereceğim, Sage ama bırak Buz odasına geri dönsün. Bu akşam işimize yaramaz."

Buz sözlerimi duyunca irkildi, gözlerinin etrafı kıvrıştı ama yüz ifadesinden ne istediğini anlıyordum.

Sage, "Yerini kim alacak?" diye sordu. Yüz yüze bakmamız için alçaldı. "Galen olur mu?" Hem mutlu hem de şeytani görünmeyi başardı.

"Bunun olmayacağını biliyorsun, Sage."

Dudaklarını büzdü ama ciddi değildi. "Goblinle kan paylaşmam. Karanlık'ın kanını içmem." Bir süre düşündü, sonra kucığımdaki yastığa kondu. Mor saten ağırlığının altında ezildi. Göründüğünden daha ağırdı. "O zaman Nicca, geriye bir tek o kalıyor."

Başım la onayladım. "Anlaştık."

Buz, "Nicca'ya kanını bir yarı-periye verip vermeyeceğini sormadın," dedi.

Yüzüne baktım ve çok yakışıklı olduğu için bir anlığına nefesim kesildi. Soru güzeldi ama cevabı da çok basitti. "Nicca'ya sormama gerek yok, Buz. Onu çağırırım ve gelir, ne istersem yapar. Nicca benimle tartışmaz, yapılması gerekeni yapar."

Buz, "Ben yapmam," dedi. Çenesini meydan okurcasına ve küstahça havaya kaldırdı.

İç geçirdim. “Seni seviyorum, Buz.”

Yüzü yumuşadı, yüzeye bir anlığına kararsızlık çıktı.

“Seni yatağımda seviyorum. Sende bir sürü şeyi seviyorum ama bir gün kraliçe olacağım, saraya hükmedeceğim. Sen bunu unutup duruyorsun. Kral kim olursa olsun başta ben olacağım. Bunu anlıyor musun, Buz?”

“Kral sadece kukla olacak.”

“Hayır, hoş olmayan şeylerin yapılması gerektiğini bilen bir eş istiyorum, değişmeyecek şeyler için tartışmayacak birini.”

“Ben başka biri olamam,” dedi. Sesi yüzündeki çeliksi sakinliğe uymuyordu.

“Biliyorum,” dedim. Sesim yumuşaktı.

Bir an için kararsız kaldı sonra buzlu küstahlık yüzüne geri döndü. Sarayda yüzlerce yıldır taktığı maskeydi. Bana baktı ama yüzünde anlam çıkartabileceğim bir şey yoktu. Buz'du, Öldüren Buz'du. Kış soğuğuyla tartışılmazdı. Ya bir yere sığınırdınız ya da öldürdünüz. Sesi hiç bu kadar soğuk çıkmamıştı. “Nicca'yı gönderiyorum, ona sadece kendisine ihtiyacın olduğunu söyleyeceğim.”

“Tamam,” dedim. Sesimin soğuk çıkmasına engel olmadım. Öfkeliydim, öfkeliydim ve hayal kırıklığına uğramıştım, durumu nasıl düzeltereceğimi bilmiyordum. Geleceğin kraliçesiydim ama kendi özel hayatımı bile kontrol edemiyordum. Kötü bir işaretti. “Teşekkürler, Buz,” diye ekledim.

“Bana teşekkür etme, Prenses, ben sadece vazifemi yerine getiriyorum.”

Gitmek için arkasına döndü ama Buz'a seslendim. “Buz, bunu yapma.”

Hafifçe yana döndü. “Neyi?”

“Her şey seninle ve duygularınla ilgili olamaz. Bazı şeylerin seninle ilgisi yok. Bazı şeyler kişisel değildir, sadece gereklidir.”

“Gidebilir miyim?”

Bu kadar imkânsız biri olduğu için sessizce sabır dile-dim. “Evet, git ve Nicca’yı çağır.” Arkasına bile bakmadan dışarıya çıktı, çıkarken ensesini sıvazladı, demek ki orada bir silahı vardı. Buz nadiren silahsız gezerdi. Güvensiz his-settiğinde bir kadının mücevherlerine dokunduğu gibi si-lahlarına dokunurdu.

Rhys, “Bu, hiç iyi olmadı,” dedi.

Sage, “Öldüren Buz için bile fazla huysuz ve öfkeli,” dedi.

Rhys yumuşak bir ses tonuyla, “Korku,” dedi.

“Ne?” diye sordum.

“Korku,” diye tekrarladı. “Ne kadar huysuzsa o kadar tedirgindir, tedirginlik de korkunun başka bir türüdür.”

“Neden korkuyor?” diye sordum.

“Benden.” Sage havaya yükseldi, sanki kanatlarını ve ne kadar yetenekli olduğunu göstermek istiyordu.

Rhys sırtıttı. “Sen korkunç olabilirsin ama sebebin sen olduğunu sanmıyorum.”

“O zaman nedir?” diye sordum.

Rhys omzunu silkti. “Bilmiyorum.”

Nicca kapıda belirdi. Dizlerine kadar inen saçları bir pelerin gibi vücudunu kuşatıyordu ama üzerinde mor ipekten bornozu vardı. Renk Nicca’ya yakışıyor, gözleri-nin zengin kahverengisini açığa çıkartıyor, kestane renkli saçlarının kızıl tonlarını vurguluyordu. Derisi şimdi daha

koyu renkli görünüyordu, çikolata gibiydi. “Buz beni istediğini söyledi.”

Ne istediğimizi söyledim ve sadece ever dedi. Karşı koymadı, dudak bükmedi, itiraz etmedi. Hoş bir deneyimdi. Şimdi işleri zorlaştırmak yerine böyle bir şeye ihtiyacımız vardı. Yatağımdaki Buz çok aç, çok talepkâr ve vahşi bir zevkti. Bu akşam ise daha sıradan zevkler, daha az talepler ve daha nazik bir açlık ile idare edebilirdik.

12

Rhys'in koluna uzandım, omzuna yaslandım ve başımı sıcak göğsünün üzerine koydum. Nicca dirseklerinin üzerindeydi ve vücudu üzerimdeydi. Aramızda biraz mesafe vardı, şimdi derimin aurasıyla, büyüyle titreştiğini hissedebiliyordum. Aramızdaki mesafeyi kapatmasını, vücudunu vücuduma yaslamasını istiyordum ama söylemedim. Nicca'yı seks için çağırma-mıştım. Rhys'in gecesiydi ve İsimsiz ile dövüşüp güçlerini geri kazandığından beri beni Nicca ile paylaşmıyordu. Eski güçlerini geri kazandıkça beni paylaşmak konusunda daha isteksiz olacağını biliyor, bu yüzden sormuyordum. Fakat Nicca'nın sıcaklığını hissederken içimden sormak geldi.

Rhys'in göğsünü başımı hareket ettirerek okşadım. "Nicca'nın bu akşam bizimle kalmasını istiyorum."

“Eminim istiyorsundur.” Gülümsemesinin yerini ciddi bir bakış almaya başladı.

Karnını okşadım, elimi göğsünün üzerinde gezdirdim ve daireler çizdim, sonunda nefes alıp veriş hızlandı ve göğüs ucu sertleşti. Bileğimi tuttu. “Bunu yapma, mantıklı düşünemiyorum.”

“Amacım da bu,” dedim. Gülümsedim. Ama gözlerinde neşeden daha önemli bir şey vardı.

Sage, “Benim kalmamı istemediğini fark ettim,” dedi. Rhys’in sert karnına kondu.

“Geceyi bizimle geçirebilirsin,” dedim. “Ama yatağında değil, vücudumu paylaşarak değil.”

Sage ayağını Rhys’in etine vurdu. “Ben size harika şeyler hissettirmek için cazibe büyümü kullanıyorum ama çabalarımın ödülünü alamıyorum, bu hiç adil değil. Özellikle de çabalarımın meyvesini başkaları yerken.”

“İki sidhe erkeği isteyen sendin, Sage. Cazibe büyüsünün üzerimizde nasıl bir etkisi olduğunu biliyorsun.”

Kollarını göğsünde birleştirdi. “Evet, evet, tek suçlusunu benim.” Yarı neşeli yarı şehvet dolu bir gülümsemeyle dudaklarını büktü. “Bahse girelim mi?”

Kafamı Rhys’in göğsünden kaldırıp iki yana salladım. “Hayır.”

Rhys, “Nasıl bir bahis?” diye sordu.

“Bunu yapma, Rhys.”

Bana baktı. “Neden?”

“Sage’in cazibesini hissetmedin. Ben hissettim.”

Rhys’in dudaklarında hafif bir sidhe küstahlığı dans etti. Bizim ırkımız için Aşil’in topuğu buydu. Küstahlığımız ve kendini beğenmişliğimiz birçok kez başımıza büyük işler açmıştı.

“Bence üç sidhe yarı-peri büyüünden etkilenmez.”

Yüzüne dokundum. “Rhys, sadece sidhe olmadıkları için perileri küçümseme.”

Elimden kaçtı. Yaralarına dokunmak istememiştim, öyle bir imada bulunmak gibi bir niyetim yoktu. Şimdi öfkeliydi, goblinlerin kendisine yaptığını her hatırladığında olduğu gibi. “Bence kim olduğumuzu unutuyorsun,” dedi. Gözlerindeki renkler yumuşak bir ışıltıyla parıldamaya başladı, öfkesi ve gücüyle renkler nabız gibi attı.

“Ben yeniden Cromm Cruach’sam, Merry, o zaman Sage bana dokunamaz.” Ya değilsen, demek istedim. Fakat yüz ifadesi buna engel oldu. Bir erkeğin gururuna ne denirdi?

“Ben hiç tanrı olmadım, Rhys. Dokunulmaz olmak ne demek bilmiyorum.”

“Ben biliyorum,” dedi. Bunu söyleyiş şekli çok vahşiydi, daha önce görmediğim bir şeydi. Korkuyu gördüğümde tanırdım. Ne olmayabileceğinden korkuyordu. Kaybettiklerini asla geri kazanamamaktan korkuyordu. Bu korkuyu birçok kez, birçok sidhenin yüzünde görmüştüm. Irk olarak düşüşe geçtiğimiz korkusuydu. Başarısız olmaktan, yavaş yavaş solarak ölmekten korkuyorlardı. Uzun zamandır içimizde var olan bir şey olduğu için artık doğal bir fenomendi.

Sage ile bahse girmesine itiraz edersem yeterince güçlü veya yeterince iyi olmadığı anlamına gelecekti. İstedğim bu değildi ama Rhys erkekti, yapıları nasıl olursa olsun bütün erkeklerin doğasında aynı şey vardı. Ben kadındım, yapılarımız nasıl olursa olsun bütün kadınların doğasında ortak olan şeyler vardı. Rhys’in zayıflığı egosunun kırılğanlığıydı,

ben de her şeyi feda ederek egosunu okşamayı tercih ettim. Ağzımı açarken bunun bir hata olduğunun farkındaydım. “Ne istiyorsan yap ama sonra beni uyarmadın deme.”

Sage, “Pekâlâ, beyaz şövalye, bahse giriyor muyuz?” diye sordu. “Cazibemle hepinizi büyülersem, üç sidheyi birden etkim altına alırsam, kalbimin arzusuna sahip olacağım.”

Nicca, “Rhys,” dedi. “Dikkat et.”

Rhys, “O kadar aptal değilim,” dedi. “Kalbinin arzusu nedir? Kabul etmeden önce bunu bilmem gerek.”

“Prenses ile birlikte olmak,” dedi.

Rhys başını iki yana salladı. “Bana ait olmayanla bahse giremem, vücut onun benim değil.”

“İlişki yok,” dedim. “Tahta oturma şansını sana vermem, Sage.”

Minik omuzlarını silkti. “Pekâlâ. Eylemin kendisi olmayacaksa başka ne olabilir?”

Haftalardır Sage’in cazibesi zihnime ve vücuduma aktığı için meraklanıyordum. Baştan çıkartmak için kullandığı cazibesi hissettiklerim içerisinde en iyisiydi. Sadece elimi ısırarak, büyüyle, beni orgazmın eşiğine getirebiliyordu. Bana dokunmasına izin verirsem çok daha iyi olmayacağını söylemek yalan olurdu. Ama tereddüt etmemin sebebi sadece bu değildi.

Dünyanın en iyi âşıklarına sahiptim ama sahip olmadığım şeyler vardı. Hamile kalmam için uğraşıyorduk, demek ki bütün seksler öyle veya böyle aynı amacı güdüyordu. Çocuk sahibi olmayacaksam zamanımı boşa harcamazdım. Birkaç erkeği oral sekse ikna etmiştim ama ben ne kadar istersem isteyeyim, onlar ne kadar arzularsa arzulasınlar, ağzıma boşalmıyorlardı. Yüzlerce yıldır mahrum kal-

dıkları tek şey cinsel ilişki değildi. İlişki dışında özledikleri birçok şey vardı. Bunlardan bahsediyor ama yapmıyorlardı çünkü şanslarını değerlendirmek istiyorlardı. Amaç hamile kalmamdı. Kral olma şansını kaçıramazlardı. Kendimi birden damızlık bir kısırak gibi hissettim. Benimle istedikleri için değil beni hamile bırakmak için mi birlikte oluyorlardı? Beni istediklerini biliyordum ama gidecek başka bir alternatifleri olsa beni isterler miydi? Kazanacak bir taht olmasaydı erkeklerim yine de beni ister miydi?

Galen isterdi ama ya diğerleri? Diğerlerinden emin değildim. Göğsüm sıkıştı, hoş bir his değildi. Başka seçeneği olsa hangi sidhe kısa boylu insana benzer bir ölümlüyü isterdi? Bilmiyordum ve gerçeği bana asla söylemezlerdi. Tabii ki beni istiyorlardı, başka ne diyeceklerdi? Ama sadece Galen ve Rhys istenmeyen bir şeyken, babamın ölümünden sonra güçlkle tolerans gösterilen biriymen bana ilgi göstermişti.

Bitmek tükenmek bilmeyen çocuk sahibi olma mücadelesi yüzünden beni sadece bunun için isteyip istemediklerini düşünmeye başlamıştım. Ama tabii ki öyleydi. Ben hamile kalınca, çocuğun kim olduğunu öğrendiğimizde, ortadan kaybolacaklar ve araya mesafe koyacaklardı. Hepsine sonsuza kadar sahip olamazdım. Rhys'e, Kraliçe'nin Kuzgunları'nın en kısa boylusuna baktım. Her yeri kaslı, sert ve sıkıydı, çok güçlüydü. Nicca'ya döndüm, saçlarının arasından bana bakıyor, gözleri saçlarının rengin kahverengisi içinde alev alev yanıyordu. Dünyanın en güzel dövmesiymiş gibi ağzımla ve ellerimle sırtındaki kanat deseninin üzerinden geçmiştim. Yarakta neredeyse çok nazik, çok teslimiyetçiydi. Ama çok güzeldi ve kısa süreliğine

de olsa benimdi, ne istersem yapabilirdim. Diğer herkes hamile kalmadığım için endişeliydi. Ben de endişeliydim, böyle devam ederse bazı kapıların kapanacağını, arzu ettiğim şeylerden mahrum kalacağımı biliyordum. Hazır hepsine sahipken, onlara gerçekten sahip olmak istiyordum. Sadece bir bebek fabrikası olmak istemiyordum.

En çok neyi özlemiştim? Bu, kolaydı. Bir erkeği ağzımın içine almayı özlemiştim. Küçük ve yumuşak olarak başlar ama sonra dokusu ve hissi değişirdi. Başından sonuna kadar bunu çok seviyordum ama bunu en son eski erkek arkadaşımla yapmışım. Ve erkek arkadaşım sidhe bile değildi, Sage'in cazibesinin yanından bile geçemezdi. Sıcak patlamayı içimde hissetmek istiyordum. Sage'i düşünürken başka şeyler de istemiyor değildim ama gırtlığımdan aşağıya akan sıcaklığı özlemiştim.

Nicca, "Bir şey düşündü," dedi.

Rhys, "Yüzündeki ifade nedir, Merry?" diye sordu.

"Sage'in cazibesi gecenin kazananı olursa oral seks yapmak istiyorum. Birinin ağzımın içine boşalmasını istiyorum."

Rhys, "Bizim bunu neden yapmadığımızı biliyorsun," dedi.

Doğrudum ve Rhys'ten uzaklaştım. "Biliyorum, hamile kalmam gerek ama seks sadece bebek yapmak için değildir." Titreyerek nefes aldım. "Ben izlerken birinizin geldiğini görmek istiyorum. Siz gelene kadar sertliğinizi içimde hissetmek ama sonra vücuduma boşalmanızı istiyorum. Sadece bebek yapmak için ardı ardına seks yapmak istemiyorum." İçime garip bir hüznün çöktü. "Bir gün biri beni hamile bırakacak ve babanın kim olduğunu öğrendiğimiz-

de diğerleri çekip gidecek.” Hiçbirinin yüzüne bakamadım, Rhys’in karnındaki yarı-periye bile. “Fırsatım varken bunu en iyi şekilde değerlendirmek istiyorum.” Ellerimle iki erkeğin kasıklarına dokundum. “Yüzlerce yıldır sadece cinsel ilişkiden mahrum kalmadınız. Her şeyi yaşamak istemiyor musunuz?”

Rhys doğrulunca Sage havaya yükseldi. “Merry, çok üzgünüm, istediklerini yapmak isterdim ama...”

Rhys’i elimle ittim. “Ama tohumları boşa harcayamazsın. Evet, evet, en önemlisi bu. Buna itirazım yok. Ama arada bir de olsa istediğimizi yapsak, bebek endişesi olmadan birlikte olsak.”

Nicca, “Doyle’un buna izin vereceğini sanmıyorum,” dedi.

Nicca’ya döndüm ve öfkem sıcak bir rüzgâr gibi esti. Büyü gücümü de ele geçirdi ve derim parıldamaya başladı. “Doyle bu akşam bizimle mi?”

Nicca, “Hayır,” dedi. Endişeli gibiydi. “Özür dilerim, Merry, öyle demek...”

“Ben prensesim ve kraliçe olacağım.” Başımı iki yana salladım. “Herkesin benimle tartışmasından sıkılmaya başladım. Tamam, tamam, bu akşamlık sizinle birlikte olacağım ama Sage ile olmayacağım.”

Elimi Sage’e uzattım ve üzerine kondu. Garip bir ağırlığı vardı, olması gerekenden daha fazlaydı. Kraliçe Niceven’i de elime almıştım ama ağırlıksız gibiydi ama Sage öyle değildi.

“Ama sen istediğimi yaparsın, değil mi, Sage?”

“Seve seve, Prens.” Bir selam verdi, dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve bir kahkahayla havaya yükseldi.

“Kaç sidhe kadınının oral seks yapmadığını bilsen çok şaşırırsın.”

“Bence Seelie sidheleriyle fazla takılmışsın,” dedim.

Bana baktı, havada sabit kaldı. “Belki, belki de Unseelie Sarayı’nda birçok şeyin keskin dişleri olduğu içindir. Bir erkek nereye girdiğine dikkat etmeli, aksi hâlde erkeklğini kaybedebilir.”

“Isırmam,” dedim.

Dudak büktü. “Çok yazık.”

Gülümsedim. “Tabii eğer sert sevmiyorsan.”

Bir anlığına ciddileşti. “Bir yere kadar, sert olabilir.”

“Bana nereye kadar olduğunu göster.”

Rhys, “Sen üçümüzü birden büyüleyene kadar hiçbir şey gösteremezsin,” dedi. “Başarısız olursan biz ne alacağız?”

“Bir daha asla prenses ile birlikte olmaya çalışmayacağım.”

Rhys, “Onurun üzerine söz verir misin?” diye sordu.

Sage bir elini kalbinin üzerine koydu ve havada zarif bir selam verdi. “Onurum üzerine söz veriyorum.” Aslında bahse burada bir son vermem gerekirdi çünkü Sage’i iyi tanıyordum. Kendinden emin değilse böyle bir şey için bahse girmezdi. Ama ben bir şey diyemeden Rhys, “Anlaştık,” dedi. İç geçirdim ama bir yandan da bahsi kaybetmemizi istiyordum. Kazansak da kaybetsek de Doyle ile konuşacaktım. Kraliçe Andais korumaları bana vermişti ve onlara ne istiyorsam yapabilirdim ama bir kralım olunca onları geri alacak mıydı? Bir sonraki milenyumda bir kadının bedeninden mahrum mu geçireceklerdi? Korumaları geri alıp yeniden her şeyden mahrum bırakmak tam Andais’e göre idi. Sonuçta sadistti. Bunu Doyle’a anlatırsam benim bakış açımı anlayabilirdi. Anlamazsa emir verebilirdim fakat

çok fazla umudum yoktu. Karanlık'a hoşuna gitmeyen bir emir verirsem genelde beni umursamazdı. Andais, Doyle'u bir daha yatağına almamasının sebebinin hamile kalırsa Doyle'un pasif bir eş olmayı kabul etmeyeceği olduğunu söylemişti. Sadece isim olarak kral olmak istemezdi ve Andais gücünü kimseyle paylaşmazdı. Ne demek istediğini anlamaya başlıyordum. Tanrıça yardımcım olsun, halamla aynı fikirdeydim. Bu iyi bir şey olamazdı, değil mi?

13

Üçümüz yastıkların üzerine uzandık, başım hâlâ Rhys'in omzundaydı. Nicca başını karnıma koyabilmek için aşağıda kaldı, saçları kahverengi ipekten bir pelerin gibi vücudumun üzerini kaplıyordu.

Sage şehvetli bir melek gibi tepemizde uçtu. "Böyle bir manzarayı gören peri sayısı azdır."

Rhys, "Yüz ifadene bakınca," dedi. "Yiyecek mi yoksa seks mi düşünüyorsun anlayamadım."

"İkisi de, kesinlikle ikisi de." Yavaşça alçalmaya başladı. Rhys üzerine konması için elini uzattı ama Sage yana atladı. Çıplak göğüslerime konmaması için otomatik olarak eşimi uzattım. Şimdiye kadar vücudumun özel yerlerine konmasına izin vermemiştim.

Rhys, "Kanı sadece bizden alacaksın, Merry'den değil," dedi.

“Sen korkma, gwynfor, seni ihmal etmeyeceğim. Ama ben kadınları seviyorum ve bildiğim kadarıyla sen de öyle, bu yüzden güzel prensesimizle başlamam daha iyi olur.”

“Çok uzun zamandır bana gwynfor diyen olmadı.”

“Sen gwynfor’sun, beyaz lord ve yeniden olacaksın.”

Rhys, “Belki,” dedi. “Ama iltifatların neden benim veya Nicca’nın elinde değil de Merry’nin elinde olduğunu açıklamıyor.” Sage çok ağır değildi ama yine de yarı-periyi havada tutmak gittikçe zorlaşıyordu.

“Bu, onun cazibesi, Rhys. Bırak istediği gibi yapsın. Bu akşam biraz uyumam lazım. Ölümsüz sidhelerin aksine yorgun olunca yorgun görünüyorum.”

Rhys bana baktı. “Neden bunun uykuyla değil de bu bahiste taraf değiştirdiğinle ilgili olduğunu düşünüyorum?”

“Benim bahsim değildi,” dedim. “Bir dahaki sefere ödülü benim vücudum olan bahislere girmeden önce uzun uzun düşünürsün. Bana sormadın.”

Rhys, “Buradaydın,” dedi.

“Ama bana sormadın.”

Birkaç saniye düşündükten sonra başıyla onayladı. “Lanet olsun, Merry, haklısın. Özür dilerim.”

“Tanrılığını kazanalı sadece bir gün oldu ama eski alışkanlıklarına geri dönüyorsun.”

“Özür dilerim.”

“Bunun için özür dileme, Rhys, özür dilemen gereken başka şeyler var.”

“Ne gibi?”

“Seni şimdi yatağımdan atarsam Sage ne istiyorsa yapar. Kral olmaktan çok bana zevk vermekle ilgileniyor.”

Rhys, “Bu ne demek?” diye sordu.

“İçinizden biri krallık değil de daha fazla seks için burada olsaydı, sizden birini cinsel ilişki vagonundan inmeye ikna edebilirdim.”

“Merry, Cel bu yarışı kazanırsa seni öldürür. Kral olursa varlığına tahammül etmez. Biz senin korumalarınız ve her şeyden önce seni korumamız lazım, senin arzuların veya bizzimkiler ne olursa olsun.” Sage elleriyle parmağıma dokundu ve tek bir dokunuşla nefesim kesildi. Elim kendiliğinden aşağıya indi, göğüslerimin üzerinde durdu. Sage sanki artık daha ağırdı ve kolum çok yorulmuştu. Rhys bize bakıyor ama sanki odaklanmakta zorluk çekiyordu. “O neydi?”

“Sage,” dedim.

Nicca yüzünü karnımda gezdirdi, yanakları sanki içimde bir şeyleri okşuyordu. Bakışlarını kaldırıp bana ve Sage’e baktı. “Ne yaptı?” diye sordu. Sesinde şaşkınlık vardı.

“Elleriyle parmağıma dokundu,” dedim.

Rhys, “Lanet olsun,” dedi. “Lanet olsun.”

Sage neşeli bir kahkaha attı. “Ah, bu çok eğlenceli olacak.”

Rhys bir şey söylemeye çalıştı ama Sage kollarını üç parmağıma doladı, tenime değen derisi çok yumuşaktı. “Eş bizi korusun, neler hissettiğini az çok sezebiliyorum. Derisi çok yumuşak, hissettiğin her şeyden daha yumuşak.” Sage saçlarını parmaklarıma değdirdi. Saçları ince tüyler gibiydi, sanki saçlarına örümcek ağıları örülüydü. Saçlarının derime değmesiyle Nicca da ürperdi ve Rhys sertleşti. Hevesli ve hazırıldı.

Rhys yumuşak ve pes bir ses tonuyla, “Anlayamıyorum,” dedi.

“Sana söylemeye çalıştım ama beni dinlemedin.”

Nicca, “Sana dokunduğunda bunu biz nasıl hissediyoruz?” diye sordu.

“Bilmiyorum.”

Sage, “Ben biliyorum,” dedi. Vücudunu elimde kaydırды ve şimdi bileğimi tutuyordu. “Ama size söylemem.” Bacaklarını bileğime doladı ve üzerinde incecik eteğinden başka bir şey olmadığını fark ettim. Minikti ama dokunuşu olması gerekenden daha etkileyiciydi, daha önemliydi.

Birden bacaklarının arasında nabız gibi atan bir şeyin farkına vardım. Kasıklarının iki yanındaki kan akışı bileğimde ikinci bir nabız gibiydi, sanki kanım küçük vücudunun ritmine cevap veriyordu.

“Elin, gwynfor, şimdi.”

Rhys’in odaklanması ve anlaması biraz zaman aldı. Bir eli vücudumun altındaydı, diğeri incinmekten korkuyormuş gibi karnının üzerindeydi.

“Biraz kan, biraz tat, daha fazlası değil, gwynfor, daha fazlası değil.”

Rhys, “Bana gwynfor deyip durma,” dedi.

Sage, “Ama sen beyaz lordsun,” dedi. “Beyaz lord, zevkin ve ölümün elisin, kimseden ve hiçbir şeyden korkmazsın.”

Rhys yavaşça, isteksizce, minik yarı-periye uzandı. Yüzü şimdiden diğerrinin büyüünün çağrısında kaybolmuştu. Sage dokunmadan bahsi kaybetmişti.

Sage bileğime yaslandı, süpürgeye binen minik peri heykelleri gibiydi, fakat bileğime verdiği güçle bana hükmediyordu, tıpkı kanatsız perilerin küçük bitkilere hükmettiği gibi. Çiçekler de bu kadar zevk alıyor muydu? Köklerinden kopartılıp gökyüzüne savrulduklarında kendilerini iyi hissediyorlar mıydı?

Sage minik ellerini Rhys’in parmağına doladı. Küçük ağzını parmağın ucuna koydu. Rhys’in nabızı uzaktan gelen

bir müzik gibiydi, gece yatağınıza yattığınızda duvarların ardından duyduğunuz ve nereden geldiğini merak ettiğiniz bas ritimler gibiydi. Sage ağzını açtı ve dudaklarını Rhys'in derisine yasladı.

Rhys, "Hayır, hayır," dedi.

Sage parıldayan gözlerini göstermek için kafasını geri çekti. "Sözünden dönecek misin, beyaz lord? Bir yarı-peri-nin karşısında cesaretini kaybedecek misin?"

Rhys'in nabzının gırtlığında attığını gördüm ve sesi boğuk çıktı. "Senin ne olduğunu unutmuşum."

"Neyi unutmuşsun?" Ağzını yeniden Rhys'in derisi üzerinde gezdirdi.

Rhys yutkunmaya çalıştı. "Bir zamanlar, kendi sarayınız vardı ve büyüklük sadece güçle ilgiliydi."

Sage bir kahkaha attı. "Başka neler yapabildiğimizi hatırlıyor musun?"

"Cazibenizle hepimizi baştan çıkartıyordunuz, Cumartesi akşamları sarhoş olunan partiler gibiydi."

"Evet, beyaz lord, iki sarayın bizi yok etmesine engel olan buydu." Ağzını Rhys'in parmağı üzerinde gezdirdi ve ardından gelen kelimeleri Rhys'in parmağına doğru söyledi. "İsimsiz hepimize bir şeyler geri verdi." Dişlerini Rhys'in etine geçirdi. Rhys'in sırtı yay çizdi, başını geriye attı ve gözlerini kapattı. Hızla açığa çıkan acı zevk verici bir bıçak darbesi gibiydi.

Nicca kıvrandı, yüzü Sage'in bacağına değene kadar üzerime tırmandı. Kolu bileğimde titredi, korkuyormuş gibi bana tutundu. Vücudunu bana bastırdığı için benim gibi hem zevk hem de acı hissettiğini biliyordum.

Sage kan emmeye başladı ve çekim gücünü hissettim. Bunu uzun süredir yaptığım için minik ağzından kasıkla-

rına kadar uzanan incecik bir t p uzanıyormuş gibi hisse-
deceğini biliyordum. Sage her çekişte sanki parmaktraki k -
 k yaradan bir şeyler alıyordu. Sage'in nabzı bacaklarının
arasında ve derimin üzerinde atmaya devam etti, gittikçe
hızlandı. Sage sanki Rhys'in kalbini eline almış nabzını yu-
tuyordu. Rhys'in kalbinin de hızla attığını hissettim, sanki
küçük adam titreyen bir kalpten diğerine doğru bir bağlan-
tı kuruyor ve ince ayarlar yapıyordu. Rhys'in vücudu bana
iyice yaslandı. Kasıkları kalçama geliyordu ve istem dışı
olarak bana sürtünmeye başladı. Sert ve büyük olduğunu
hissettim. Kendine göre bir ritim tutturdu. Sage kan em-
meye devam etti ve her emişinde Rhys de kalçama bastırdı,
sanki derimin iine girmeye çalışıyordu.

Rhys iten gelen beyaz bir ışıkla parıldamaya başladı.
Üç renkli gözü bana bakarken mavi neon gibi parıldıadı.
Dudakları yarı aralıktı ve eğilip ağzını ağzıma değdirdi,
beni öptüğü anda benim gücüm de coştu. Geri ekildiğin-
de büyü gücü aramızda yıldızlar gibi parıldıyordu. Derim
ayı iine almış gibi parıldıyordu. Sage aramızda minik altın
bir bebek gibi oturuyor, kanatlarındaki damarlar güneşle
aydınlanan vitraylar gibi parıldıyordu. Sidhe değildi ama
g c l yd . Bir an için ağzını b z d ğ n  gördüm, sanki
Rhys'in kalbinin ritmini gerçekten ağzına almıştı.

Nicca da hafifçe parıldamaya başladı, sırtındaki dövme
pembe, mavi, siyah ve krem renklerine büründü. Gücünün
başlangıcıydı, ilk zevk vaadiydi.

Rhys'in omuzlarım altındaki kolu titredi, parmakları
etime geçti. Diğer eliyle Sage'i tutup sıkmamak için kendi-
ne zor hâkim oluyordu. Rhys'in nefes alıp verişi hızlandı,
vücudu iyice gerildi. Derisinin altında parıldayan ve ne-

redeyse sıvı bir şey dolaştı, gökyüzünde parıldayan bulutlar gibiydi, fosforlu bir ışık yaymaya başladı. Beyaz saçları kendi gücünün rüzgârıyla dalgalandı ve parıldadı, sanki birisi buklelerin içine minik ışıklar yerleştirmişti. Gözünü açtı ve bir an için neon mavi çemberler üzerimize akmaya hazırlanan bir fırtına gibi fırl fırl döndü. Sonra kalçama bastırdı, artık canımı acıtmaya başlamıştı. Bunu hissedince vücudunun farkına vardım ve güce hafifçe karşı koydum. Bir çığlık attı ve kavurucu bir dalga gibi gücü üzerime aktı, kalçama yayıldı. Bunu hissedince sırtım yay çizdi, boşta-ki elimi havaya kaldırdım ama yerimden kıpırdayamadım çünkü Rhys'in vücudu ile üzerime çıkmış Nicca arasında kapana kısılmıştım. Rhys'in kalbi damarlarımın içinde attı ve solmaya başladı, sonra birden durdu ve beni korkuttu. Gözlerimi açtım ama hâlâ yanımdaydı, hâlâ yaşıyordu. Garip bir histi çünkü bana yaslandığını hâlâ hissediyordum fakat üzerine çıktığım şey nabzının tadiydı. Yanıma kendini bıraktı, saçları yüzünün etrafına saçıldı, boynu çıplak ve pürüzsüzdü, nabzı kapana kısılmış bir şey gibi boynunda atıyordu. Gücü bulutların ardına gizlenen ay gibi soldu. İyi olup olmadığını soracaktım ama Sage'in nabzı kelimeleri ağzıma tıktı. Kafamı parıldayan minik gözlerine çevirdim. Altın renkli parıltısı solmamış, hatta daha da parlamıştı. Kanatları vücudunu çevreleyen renkli alevler gibiydi. Yüzünde şehvetten çok vahşi bir zafer ifadesi vardı. "Leydim ne isterse yapacağım," diye fısıldadı. Nicca titreyen elini havaya kaldırdı ve Sage bir kahkaha attı. "Çok heveslisin, bunu sevdim."

"Böbürlenmek yok, Sage," dedim. Hâlâ duyduğum şeyin kendi sesim olup olmadığından emin değildim.

“Ah, ama b  b  rlenmeliyim. Donnan bana büyük bir iltifatta bulundu.”

Nicca, “Donnan?” diye sordu. Sonra başını iki yana salladı. “Ben kimsenin   efi değilim, Sage.” Sesi titriyordu ama Rhys ile birlikte gücümüz ağaçların ardına giren ay gibi solsa da Nicca asla olmadığı bir şeyle   a  rılmayı kabul etmemeye kararlıydı.

Sage, “Nasıl istersen, Nicca,” dedi. Nicca’nın parmağını tuttu ve elini kendine çekti. Nicca’nın eli Sage’in vücuduyla parmaklarımın arasına girdi. Elinin tersi sıcaktı, avucumun ve parmaklarımın üzerinde kaydı. Tek bir dokunuşuyla solmaya ba  layan ı  ı  m yeniden güçlendi, sanki ay aynı gece ikinci kez g   e çıkıyordu.

Sage, Nicca’nın elini kucaa  na aldı ve minik ağzını bile  inin üzerine indirdi. Nicca’nın bile  ine kırmızı bir öpücük kondurdu. Mavi damarları derisinin altında atıyordu, y  zeyeye çok yakındaydı. Sahip olunmayı bekleyen hevesli bir sevgili gibiydi.

Nicca sürünerek üzerime çıktı, boştaki eliyle destek aldı, bir an için vücuduna baktım, uzun ve sert olduğunu gördüm. Altın renkli ışığı kahverengi derisinin üzerine yayılmaya başladı, sanki vücuduna güneş doğuyordu. B  y   gücü havayı titreştiren sıcaklık gibi tepemizde titredi. Sage’in büyüsü Rhys’i hazırlıksız yakalamıştı ama Nicca diğerinin hatasından dersini almıştı. Kendi büyüsünü kullanıyor, cazibeyi a  maya çalışıyordu.

Sage, Nicca’nın bileğini ısırırdı ve acı dikkatini dağıttı. Nicca gözlerini kapattı ve titreyerek nefes verdi, tepemde   nav çekiyor gibiydi. Nicca’nın nabzını Rhys’ininki gibi tadamadım. Nicca cazibeyle savaşıyordu.

Üzerimde manevra yapmayı başardı, bacaklarımın arasına yerleşti ve kendi büyüünün sıcaklığıyla titreyirken içime girdi. Sage bir anlığına tereddüt etti ve ürperdi.

Boştaki elimi Nicca'nın göğsünde ve karnında gezdirdim. Uzun sertliğini kavradım. Dokunuşumla sırtı yay çizdi, konsantre olmaya çalıştı. Sage'in cazibesi üzerimize aktı ve kanım beyaz bir ışıkla derimin altında aktı, saçlarım yüzümün etrafında dans etti. Nicca'nın derisi koyu bir kehribar rengiyle parıldadı, kavurucu ve koyu renkli bir bal gibiydi. Daha önce böylesine altın renkli bir parlaltıya büründüğünü görmemiştim. Derisini sıyrıp gerçek gücü açığa çıkartan Sage'in cazibesiydi.

Nicca'yı tutmaya devam ettim, sert ve gerçekti, ama o kadar parlıyordu ki daha fazla bakamadım, gözlerimi kapatmak zorunda kaldı. Sanki elimde titreyen, nabız gibi atan, sert bir büyü parçası tutuyordum. Avucumda sıcak kadife gibiydi, pürüzsüz derisi elimde nabız gibi atarak damarlarımda dans ediyor, sıcaklığı içime akıyordu. Üzerimde gezinen bir el gibiydi, arıyor ve aramaya devam ediyor, gücü gücümü bulmaya çalışıyordu. Özümü buldu, hiçbir şeyin dokunamayacağı yerime uzandı ve gücünü beni içten dışa doğru doldurdu. Altın renkli gücü gücümle, vücudumla ve zevkimle yarıştı. Parlaklığı parlaklığıma geçti, benimkini daha da ışıldattı, şimdi odaya bizim parlaltımızla gölgeler doluyordu. Sanki parlaltımız etrafımızda neler olduğunu göstermiş, bilinmeyenleri açığa çıkartmıştı. Saf ve vahşi bir güçtü, Sage bu gücün ortasında yanıyordu.

Vücuduma geri döndüğümde çılgılık attım, mücadele ettim, yatakla ve erkeklerle savaştım, dokunduğum her şeye karşı koydum. Tırnaklarımın birinin derisine geçtiğini his-

settim ama bu kadarı yeterli değildi. Beni kendime üç şey getirdi: Yüzüme saçılan sıcak kan, çığlık atan Nicca ve elimin altındaki kanatların dokusu. Her şeye rağmen elimin altında büyüyen Sage'in kanatlarını kopartmak istemiyordum. Birisi bileğimi tuttu ve kafamın üzerinde sabitledi, mücadele etmedim. Göremiyordum. Kan göz kapaklarıma damlamıştı ve kirpiklerim yapış yapıştı. Çok sert olmayan bir seks deneyimi için fazla kan vardı. Paniğe kapılıp gözlerimi kırptırdım ve çift görmeye başladığımı düşündüm. Tepemde neon camlar gibi iki çift kanat yükseliyordu. Biri şimdi benim boyumda olan Sage'e aitti, diğeri ise kahverengi ve krem rengindeydi, kenarlarında pembelikler vardı, içinde mavi ve kırmızı renkler dans ediyordu. Taze kelebek kanatları gibi yarı açıktı.

Nicca'nın yüzüne baktım. Yüzünde zevk ve acı karışımı bir ifade vardı. Üzerimize saçılan kan yakutlar gibi parıltıyor, havaya hükmeden büyü gücüyle nabız gibi atıyordu. Kan Nicca'nındı, kanatlarının derisini yarıp çıktığı yerlerden geliyordu.

Bileklerimi tutan Rhys'ti ama yataktan düşmek üzereydi. Üstü kana bulanmıştı ama ben bakarken sanki derisi kan damlalarını emdi. "Kanatlarını kopartacağını düşündüm," dedi. Sesinde biraz korku vardı. Sonlarda kaçımızın çığlık attığını merak ettim. Kan, Rhys'i seviyor gibiydi. Bu garip yaradan fışkıran garip kanın gücünü emiyordu.

Sage ile Nicca'nın altındaydım ama Sage ortaya daha yakındı. Nicca hafifçe üzerimden kaymıştı. Kanatlarına baktım, kendi ışığıyla parıltıyan vitraylara benziyordu. Nicca ben bakarken kanatlarını açtı ve kalbi attıkça kanatlarına kan pompalandı.

Sage'in ağzına sıvı yakutlar yapışmıştı. Kanın böyle parıldadığını hiç görmemiştim. Bana doğru eğildi ve gücü hissettim, cazibesinin veya Nicca'nın gücü değildi, kanın gücüydü. Dudaklarımı öptü ve güç derimi yaktı, yüzümü havaya kaldırdım ve birbirimizle beslendik. Bir çiçekmiş gibi ağzımla beslendi ve bir kupaymış gibi ağzından içtim. Birbirimizin gücüyle susuzluğumuzu giderdik. Yüzlerimiz birbirinden ayrıldığında kanın büyük bir kısmı kaybolmuştu, geriye kalanlar sanki başka bir şeydi. Rhys beyaz ışıktan oyulmuş gibiydi, gözleri mavi bir güneşe benziyordu. Yataktan indi ve başını iki yana salladı. "Benden bu kadar. Gösterinin geri kalanını seyredeceğim," dedi. Buna ne diyeceğimi veya söyleyecek sözüm kalıp kalmadığını bilmiyordum ama yataktaki erkeklerden biri kıpırdanınca kafamı çevirdim.

Ellerimi indirip Sage'in saçlarına dokundu. Küçük formunda saçları çok yumuşaktı ama şimdiki formunda inanılmaz bir yumuşaklığa sahipti, sadece parmaklarımı arasından geçirmek bile zevkten titrememe sebep oldu.

Nicca bir çığlık atınca kafamı kaldırdım, gözlerindeki korku yerini daha karanlık ve daha parlak bir şeye bıraktı. Nicca ağzını ağzıma indirirken gözleri parıldadı. Sage, Nicca'nın tadına bakabilmesi için kenara çekildi. Nicca bir kâseymiş gibi ağzımın kenarını yaladı, son damlaların tadına bakıyordu. Ellerimi vücudunun iki yanında gezdirdim. Sage'in derisi sıcak ipek gibiydi ama Nicca'nınki çok daha sıcaktı. Sage bana sürtündü, aynı anda bu kadar sert ve yumuşak olunamazdı. Ama Nicca güçten yapılmış bir heykel gibiydi, o kadar sertti ki içinde nabız gibi atan büyü gücünden ibaretti.

Sage üzerime çıkarken derime fısıldadı. "Sözünü hatırlıyor musun, Prenses?"

“Evet,” diye fısıldadım. “Evet.”

Sage bana biraz daha yaklaştı ve kalınlığı yüzüme yakınladı. Nicca kenara çekildi ama derimle teması kaybetmek için ellerini vücudumda gezdirmeye devam etti. Sage yüzümün önünde dizleri üzerine çöktü ve Nicca dizleri üzerinde bacaklarımın arasına girdi, böylece ikisi birlikte çalışabilecekti. O zaman içerideki aynayı hatırladım ve kafamı çevirdim. Sage’in kanatları Nicca’nın vücudunu kısmen kapatıyordu. Nicca’nın kanatları ise şimdi tamamen açılmıştı, büyük ve kavisliydi, renklerle parılıyordu.

Sage yüzüme dokundu ve dikkatimi yarı-periye odakladım. Daha önce Sage’i çıplak ve bu boyutta hiç görmemiştim. Beklediğimden daha büyüktü, daha uzun değil kalındı. Dilimi ucunun üzerinde gezdirdim ve vücudunun geri kalanı gibi inanılmaz yumuşaktı. Ellerimi üzerinde dolaştırdım, uzvu birçok erkeğin hayaları kadar yumuşaktı, hayalarının derisi sanki ipektendi. Bacaklarının arasındaki derinin kusursuzluğunu ifade edecek kelimem yoktu. Bir rüya gibi yumuşaktı, içinde büyümlü bir şeyler barındıran bir torba gibiydi. Ellerime dokundu ve derisinin üzerinde dolaşmama izin vermedi. “Dikkat et, Merry, yoksa arzu ettiğin gibi olmayacak.”

Dudaklarımın arasına aldım. Sıcak, kaslı ve canlı bir ipeği emmek gibiydi. Derinin yumuşaklığı ve sertliğiyle ağızım doluyken bir çığlık attım. Sage de bir çığlık attı ve tepemde sırtı yay çizdi. Nicca ellerini kasıklarına attı, beni hafifçe havaya kaldırdı. “Evet de, Merry, evet de.” Sesiyle yalvarıyordu, hayır dersem duracaktı. Ama hayır diyemedim. Sage’i ağızımdan çıkartıp, “Evet, Nicca, evet,” dedim. Nicca’nın elleri altıma biraz daha girdi ve beni biraz daha kaldırdı, ellerinin sıcaklığıyla bacaklarım biraz daha aralandı.

Boynum yay çizince Sage ağzımdan içeriye gırtlığıma kadar girdi, artık ipeksi ve kalın uzvunun her santimetresi dudaklarımın ve dişlerimin arasındaydı, daha derine iniyordu. Nicca bacaklarımın arasındayken Sage inebildiği kadar derine indi.

Bir çıgılık attım ama sesim boğuk çıktı. Nicca beni önünde tuttu ve vücudumun yay çizmesine yardımcı oldu, böylece Sage işini çok daha kolay yapılabiliyordu. Tepemde kanatlardan bir deniz gördüm, peri gemilerinin yelkenlerine bakmak gibiydi, kendilerine has bir ritimleri vardı. Biri diğerinin vücudunu hissediyormuş gibi zamanlamaları birbiriyle uyumluydu. Sıcak kaslı ipek ağzımdan içeriye girip çıkıyor, dudaklarımı okşuyor, dişlerime değiyor, dilimin üzerinde akıyor ve gırtlığımanın arkasına dokunuyordu. Nicca uzun ve sıcak bir şeydi, bacaklarımın arasında yanıyor, en derin yerlerime kadar giriyordu. Sonra ikisi birden dışarıya çıktı ve bir anlığına serbest kaldım, ardından tekrar içime girdiler. Bir dans gibiydi, sanki hangi ırk daha derine en çabuk inebilecek diye test ediyorlardı. Fakat ikisi de derine aynı anda iniyordu. Sonra ikisi birden dışarıya çıkıyor, ardından tekrar giriyor, ritimleri gittikçe hızlanıyordu. İçimde bir sıcaklık büyümeye başladı ve sanki bir havuzu doldurdu, damla damla aktı, her birinin girip çıkmasıyla birikti.

Sage güneş ışığından bir parça gibiydi, girip çıkıyordu. Nicca'nın koyu renkli derisini ara sıra görüyordum ama sanki güneşi içine almıştı ve yakmaya kararlıydı. Derim beyaz bir ışıkla kaynadı, tenimin üzerinde beyaz alevler dans etti, yeşil-altın renkli bir parıltı gördüm, gözlerimin ışığının yastıkların üzerine gölgeler düşürdüğünü fark ettim. Güneşi yuttum ve diğer güneş bacaklarımın arasında

atmaya devam etti, hepsinin üzerinde kanatlar parıltadı, renkler dans etti. Sonunda odanın neondan ve güçten yapılmış kelebeklerle dolduğunu gördüm.

Nicca içimdeydi ve artık inanılmaz uzundu, inanılmaz sıcaktı. Sanki biraz daha zorlasa Sage'e kadar uzanacak, iki güneş içimde birleşecek ve beni kavuracaktı. Damrlar havuzu doldurdu ve üzerime akmaya başladı, ağırlıklarının altında kıvrandım, bir yandan güneşi emerken bir yandan da bacaklarımın arasındaki güneş ile dövüldüm. Sage'den gırtlığıma sıcak ve yoğun bir şey aktı, tuzlu gücü yuttum, gücün gırtlığımdan içime aktığını hissettim. Nicca artık o kadar yanıyordu ki birazdan gücüyle beni ikiye ayırarak gibiydi. Artık örtülerin üzerinde kıvranan sıcak bir sıvı gibiydim, boşalırlarken vücutlarının üzerine aktım.

Kendime geldiğimde Sage yanımdaydı ve bir kolumun üzerine yatmıştı. Nicca vücudumun alt kısmının üzerindeydi, kanatları sırtının, kalçalarının ve bacaklarının üzerinde yay çiziyordu. Kanatlardan birinin ucu yatağın yanından aşağıya sarkıyor ve neredeyse yere değiyordu.

Damarlarımda akan kanımın sesinden başka bir şey duymuyordum. Kulaklarım yavaş yavaş kendine geldi ve ilk duyduğum şey Sage'in titreyen kahkahasıydı. "Siz sidheler seksten nasıl canlı çıkıyorsunuz?" diye sordum. "Beni bir ayda öldürür." Yüzümü görmek için bana döndü. Göz bebeklerinin etrafında siyah bir parıltı vardı ama bunun içinde kömür grisi bir halka vardı, en içte de beyaz-gri bir çember göze çarpıyordu. Üç renkli gözlerine baktım ve bir ayna görse ne diyeceğini merak ettim.

14

Sage parmak uçlarında yükseldi ve aynaya baktı, cama mümkün olduğunca yaklaştı. Yeni gözlerine baktı, görüntüden çok etkilenmiş gibiydi. Ben de etkilenmiştim. Görüş alanımdaysa Sage'e bakıyordum. Kendime hâkim olamıyordum. Yumuşak bir parıltıya bürünmüş derisiyle vücudu güneş ışığıyla yıkanmış gibi duruyordu. Parmak uçlarında yükselen vücudu baldırları, kalçaları, pürüzsüz sırtı ve şişkin omuzlarıyla birlikte kusursuz bir görüntüye sahipti. Kanatları şimdi sırtında katlı duruyordu. İçinde parlak mavi ve kırmızılıkların olduğu, turuncu bir kırmızılığa bulanmış altın renkli geniş çizgi şimdi her zamankinden daha berraktı. Tereyağı rengindeki deriyi bir arada tutan siyah damarlar şimdi minyatür yollar gibi kalındı, sanki istesem kanatlarında yolumu bulup başka bir yere gidebilirdim. Kanatlı sevgililerimi çağıracağım

ve hiç sorumluluğumun olmayacağı büyüğü bir yerdi. Taht yoktu. Kiralık katiller yoktu. Kaşlarımı çattım ve ellerimi gözlerimin önüne koyup Sage'in aynadaki görüntüsüyle arama aldım. Gerçekte istediğim bu değildi ama tabii ki aslında tam olarak da doğru sayılmazdı. Erkeklerin yatağıma Essus'un kızı ve tahtın vârisi olduğum için değil şehvetten, gerçek aşktan veya en azından dostluktan girdiği bir yer hayal etmiyor muydum? En iyi cazibe, en iyi büyüler sırlar ve arzularla beslenendi. Ne kadar kişisel, ne kadar özelse karşı koymak o kadar zor olurdu. Gözlerim kapalı, soğuk karanlıkta nefes almaya odaklandım. Sage'i görmüyor olmanın da yardımı oldu. Yaşadığımız birliktelikten başka bir şey düşünebiliyor, artık daha fazlasını ve kanatlarına dokunmayı istemiyordum. Kalın siyah damarların kalbinin en büyük arzusuna giden yollar olup olmadığını merak etmiyordum. Yeter, Meredith, yeter. Düşünmemeye çalıştım, sadece nefes alıp verişimi saydım. Derin derin nefes aldım ve verdim. Nabzım sakinleşince saymaya devam ettim. Altmışa gelince ellerimi yavaşça indirdim.

Baklava desenli bir karına bakıyordum ama o kadar kumsuzdu ki gerçek olamazdı. Bu karnı tanıyordum. Kafamı kaldırdım ve Rhys'in yüzüne baktım. "İyi misin, Merry?" diye sordu.

Kafamı iki yana salladım. "Bilmiyorum." Sesim sadece bir fısıltıdan ibaretti, sanki konuşmaktan korkuyordum. Korktuğumu o anda anladım. Ama neden korkuyordum?

Nicca'nın varlığını hissetmeden önce yatağın kıpırdığını hissettim. Şimdi kavurucu bir sıcaklık değildi ama toprak kadar sıcaktı. Zengin kahverengi toprağın içinde yaşayan ve tohumları canlı tutan sıcaklık gibiydi, bütün

küçük canlıları kış boyunca güvende tutan sıcaklıktan bahsediyordum. Elleri omuzlarıma değince dünyanın en yumuşak battaniyesinin dokunuşunu hissettim. Çok sıcak, çok güven vericiydi, sanki kendimi bıraksam aylarca uyuyabilir ve yenilenmiş bir biçimde uyanabilir, tekrar bir bütün olurdum. Ellerinin dokunuşunda baharın büyüğü vardı.

Yüzümde bir şey belli olmuş olmalıydı, korku muydu yoksa özlem miydi ancak Tanrıça bilebilirdi ama ben bilmiyordum. Rhys tekrar, “İyi misin, Merry?” diye fısıldadı.

“Doyle’u çağır,” dedim. Sonra Nicca beni kendine döndürdü ve boynuma bir öpücük kondurdu. Birden taze toprağın kokusu burnuma geldi, büyüyen canlıların yeşil kokusu içime doldu. Ağzının tadı taze yağmur gibiydi. Ellerimi omuzlarında gezdirdim ve kanatlarına dokundum. Gözlerimi açtım ve yeni kanatlarına bakmak için geri çekildim.

Kanatlar sırtında sadece bir desenken detayları bulanıktı. Şimdi renkleri ve şekilleri ikiz katedraller gibi görkemliydi. Ana renk soluk bir ten rengiydi, solgun bir aslanın derisi gibiydi. Kanatlarının ucu pembe ve menekşe renginde mürekkeplere batırılmışı benziyordu. Koyu mor renk kenarlardan aşağıya inerek beyaz ile morun karışımı karmaşık bir desen oluşturuyordu. Desenin bir tarafında kırmızımsı bir kahverengilik vardı, altın renginde derinin üzerine düşen kestane renkli saçlara benziyordu. Eflatun, beyaz, mor ve kırmızımsı kahverengiden oluşan gökkuşağı çizgisi kanatlarının altında bir fisto gibiydi, bu çizginin her iki yanında altın renginde bölgeler vardı. Ön kanatlarında elimden daha büyük mavi-yeşil bir benek vardı,

kenarları siyah ve derisinin soluk renginin yansıması olan bir sarıyla çevreleniyordu. Ardından göze benzer havuzun etrafını parlak bir mavi çevreliyor, eflatun ton sarı gör-
düren bir kaş gibi gözün üzerinde kendini tekrarlıyordu. Arka kanatlarındaki ikinci göze benzer nokta yüzümden büyüktü, mavi-yeşil tonlarda yanardöner bir bölgeydi, siyah çizgiler sanki her rengi vurgulamak için etrafını çevreliyordu. Parıldayan mavi-yeşil havuzun üzerinde soluk sarı bir halka vardı, hepsinin tepesinde mavi ve kırmızımsı mor bir çizgi ışıltıyordu. Büyük gözün etrafında daha kalın siyah bir halka vardı, renkleri çevreleyen kalın kadifemsi siyahlık sanki pembemsi turuncu bir havuzun ortasında duruyordu. Renk çizgileri öndekiler gibi arkadakilerin de kenarlarını kuşatıyordu. Kırmızımsı eflatun, mor ve kırmızımsı kahverengi kanatlarının uçlarından aşağıya doğru inerek parlak pembe ve turuncunun içine akarak uzun sivri kuyruklara doğru uzanıyordu. Böylece kanadın sonunda koyu renkli renk çizgileri zarif bir biçimde birleşiyordu.

Kanatlarının alt kısmı ise yüzeyin tozlu bir kopyası gibiydi, sadece belirli yerlerde yüzeyin görkemli parıltısı belli oluyordu. Kanatlarının altında ipeksi kıllara benzer kalın kahverengi tüyler vardı, bu sayede kanatların Nicca'nın sırtına girdiği yer gizleniyordu. Nicca yanağımı öptü ama ben sadece kanatlarını görüyordum. Daha aşağıya inmeye başladı ama ben yüzüne bakınca beni nazikçe boynumdan ısırdı. Bir anlığına nefesim kesildi ama bakışlarımı yüzünden alamadım. Daha aşağıya indi ve daha sert ısırdı. Artık gözlerimi kapatmak zorunda kaldım, açtığımda yüzü yüzümün önündeydi.

Daha önce gördüğüm yüzdü, Nicca'ydı ama aynı zamanda değildi. Güçlü bir havası vardı, gözleri, yüzü ve dudakları talepkârdı. Kahverengi gözlerine bakınca bir şey istediğini anladım. Nabzım gırtlığımda delice atıyordu. Yüzündeki arzudan korkuyordum. Bir istekten öteydi, bir ihtiyaçtı. Gırtlığından garip bir ses çıktı. "Dişlerimi etine geçirmek, beslenmek istiyorum," dedi. Kollarımı morartacak kadar sert tuttu ve korkusu gözlerinde parıladı. "Bana neler oluyor? Neye dönüşüyorum?"

"İstedğin şey yiyecek mi?" Soruyu sormayı başardım ama üzerinde çok fazla düşünemedim. Nabzım yavaşladı ve sakinleştim.

Nicca başını iki yana salladı. "Hayır, yiyecek değil, içecek değil." Beni sarstı, sonra kendine geldi ve durdu. Kollarımı bırakmak için mücadele etti ama beni bırakmadı. "Seni istiyorum, Merry, seni."

"Seks?"

"Evet, hayır." Kaşlarını çattı, sonra hayal kırıklığıyla bir çığlık attı. "Ne istediğimi ben de bilmiyorum." Şaşkın gözlerle bana baktı. "Seni istiyorum ama sanki sen yiyecek, içecek ve sekssin." Başımla onayladım ve ellerimi kaldırıp kollarını tuttum. Dirseklerindeki deri bile yumuşaktı. Kanatlar açığa çıkmadan önce de böyle miydi? Hatırlayamadım. Sanki Nicca'yı kanatsız hayal edemiyordum. Sanki sırtından kanatlar çıkana kadar gerçek değildi."

Doyle kapının eşiğinden, "O, Tanrıça," dedi. "Hepimiz ilahi olanın dokunuşunu isteriz."

Doğal olmayan sakinliğine rağmen haklı olduğunu biliyordum. "Onu Tanrıça'nın arzu ettiği şeye dönüştürebilirim, şimdi, bu gece."

"Ama o bir tanrıça ve sen ölümlüsün, senin uykuya ondan daha fazla ihtiyacın var," dedi. Hareket eden karanlık gibi odaya girdi. Yatağın diğer tarafına yürüdü, bir süre tereddüt edip eğildi. Yatağın kenarında eğilmiş dururken farkında olmadığım bir baskı azaldı. Yeniden nefes alabildim ve nabzım çılgın dansına son verdi. Korku adrenalinle birlikte geri gelince başım döndü ama korku açığa çıktığı gibi kayboldu. Nicca gözlerini kırıştıtırıp bana baktı.

"Az önce ne oldu? Ne oldu?" Kollarımı bıraktı ve dik-katlice geri çekildi, kanatları yüzünden dikkatliydi.

Doyle hâlâ yatağın yanında çömelmiş vaziyetteydi. "Galiba kadehin kendi zekâsı var."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Kendiliğinden ipeği çözmüş ve yatağın altına düşmüş."

Yatağın kenarına gidip eğilince kenarındaki ipekten tutup kadehi dışarıya çektiğini gördüm. "Kadehi ben sardım, Doyle. Kendiliğinden düşmüş olsa bile bu kadar düzgün çözülemez, ipek kusursuz bir dikdörtgen çizemez."

Bana baktı ama hâlâ dizleri üzerindeydi, iki parmağı ile ipeği köşesinden tutuyordu. "Dediğim gibi Merry, kadehin kendi zekâsı var, yerinde olsam yataktan uzak bir yerde tuttardım. Yoksa ne zaman birimiz yanına gelse çok yoğun bir gece geçirirsin."

Ürperdim. "Neler oluyor, Doyle?"

"Görünüşe göre Tanrıça yeniden bizimle uğraşmaya başladı."

"Açıkla," dedim.

Bana baktı. "Kadeh geri döndü ve döndüğü gün majestelerinin zarafeti üzerimize aktı. Cromm Cruach bir kez daha aramızda, Concheen de. Eskiden tanrı olanlar güç-

lerini geri kazanırken hiç tanrı olmayanları da hayal bile edemeyecekleri bir güç ziyaret ediyor.”

Rhys, “Tanrıça, Merry’yi habercisi olarak kullanıyor,” dedi. Kaşlarını çattı ve başını iki yana salladı. “Hayır, Merry kadehin etten hâli gibi. Zarafetle doluyor ve üzerimize akıyor.”

“Senin güçlerini geri kazanmanla benim bir ilgim yok,” dedim.

Rhys gülümsedi. “Belki.”

Doyle, “Sen odadaydın,” dedi.

Yüzüne baktım ama başımı iki yana salladım. “Hayır, Maeve ile Buz’un başına gelen Rhys’inkinden farklıydı.”

Doyle doğruldu, ellerini kot pantolonunun önüne sil-di, sanki eline tiksindiği bir şey bulanmıştı. Neyi siliyordu? Güç, büyü, ipeğin dokunuşu? Neredeyse soracaktım ama Sage konuştu.

“Gözlerime bak, Karanlık. Gözlerime bak ve Merry’nin bana ne yaptığını gör.” Sage gözlerine bakabilmesi için Doyle’un yanına gitti.

“Rhys bana gözlerinin üç renkli olduğunu söyledi.”

Sage’in kanatları biraz çöktü, sanki haberi kendisi veremediği için hayal kırıklığına uğramıştı. “Şimdi sidheyim, Karanlık, bunun hakkında ne düşünüyorsun?”

Doyle’un dudaklarında daha önce görmediğim bir gülümseme belirdi. Herhâlde zalim gülümsemesiydi. “Bu olduktan sonra küçülmeyi denedin mi?”

Sage kaşlarını çattı. “Bunun ne ilgisi var?”

Doyle omzunu silkti ve gülümsemesi derinleşti. “Gözlerin değiştikten sonra form değiştirmeyi denedin mi? Çok basit bir soru.”

Sage, Doyle ile benim arkamdaydı ve hareketsiz kaldı. Sonra kanatlarının güçlü bir rüzgârla okşanan çiçekler gibi titrediğini gördüm. Bir kez daha titredi, başını geriye attı ve çığlık attı. Kelimesiz, ümitsiz, insanın içini burkan bir sestti.

Ancak çığlığı sona erdikten sonra hareket edebildim. “Sorun nedir?” Kanatlarının yanından omzuna dokunmak istedim.

İrkilerek kaçtı. “Bana dokunma!” Geri çekiliyor, kapıya doğru gidiyordu. Buz kapının önünde belirince bu sefer başka bir tarafa çekilmeye başladı. Sanki hepimizden korkuyordu.

“Sorun nedir?” diye sordum.

Doyle, “Sidhe olmanın kanatları olanlar için bir bedeli vardır,” dedi. Sesinde bir mutluluk vardı. İkisi arasında talihsiz bir geçmiş olduğunu biliyordum ama ne kadar talih-siz olduğunu şimdiye kadar anlayamamıştım. Doyle’u hiç bu kadar sevimli görmemiştim.

Sage yatağın kenarındaki Nicca’yı işaret etti. “Kanatlar hakkında hiçbir şey bilmiyor. Hiçbir zaman bahar çimenlerinin üzerinde uçmadı, ya da rüzgârın ne kadar tatlı olabileceğini bilmedi.” Yumruğunu göğsüne geçirdi. “Ama ben biliyorum! Biliyorum!”

“Bir şeyi gözden geçiriyorum. Sidhe olmanın Sage için farkı nedir?”

“Kanatlarımı benden çaldın, Merry,” dedi. Yüzünde öyle dayanılmaz bir acı vardı ki Sage’e doğru bir adım attım. Sage’e dokunmam, sarılmam gerekiyordu. Gözlerindeki bu bakışı silmeliydim. Soluk sarı elini bana uzattı. “Hayır, hayır, Merry. Bu gecelik bu kadar sidhe bana yeter.”

Rhys boğazını temizledi ve Sage kafasını yana çevirdi. Rhys neredeyse arkasındaydı, aynanın yanına yürümüştü. Sage kapana kısılıp kısılmadığını anlamak için etrafına baktı, bir çıkış yolu aradı. Buz'un kapının yanında olduğu doğrudu ama kapana kısılmamıştı. En azından benim anladığım tarzda.

Sage, Nicca'yı işaret etti. "Çocukken kanatları olsaydı ona ne diyeceğimizi biliyor musun?" Kimse bir tepki vermedi, kimse espriyi anlamamış gibiydi.

Konuşan Rhys oldu. "Pes ediyorum. Çocukken kanatları olsaydı Nicca'ya ne derdin?"

"Lanetli." Sage kelimeyi en korkunç şeymiş gibi dile getirdi.

"Nasıl lanetli?"

"Kanatları var ama uçamıyor, Merry. Bu kanatlar onu taşıyamaz." Elini göğsüne geçirdi. "Ve ben de şimdi kendi kanatlarım için çok ağırım."

"Neler oluyor?" Galen kapının eşiğindeydi. Gözleri hâlâ uykuluydu. Yatak odası benimkine en uzak olanıydı.

Biz cevap veremeden Sage öne çıktı, Buz'un yanından geçip Galen'in yanına gitti. "Bak, bak bana ne yaptı!"

Galen, Sage'e baktı. "Ne... gözlerin."

Sage yanından geçti, geçerken omzu üzerinden tek bir cümle söyledi. "Lanet olasıca sidheler." Ve dışarıya çıktı.

15

Doyle, “Rhys, onunla git,” dedi. “Başına bir şey gelmesin.” Rhys hiçbir şey söylemeden dışarıya çıktı. Sage gibi hâlâ çıplaktı. Bir an için duvarların dışında elinde gece görüş özellikli kamera olan biri olup olmadığını merak ettim. Sonra basında çıplak resimlerimizin çıkmasının en büyük sorunumuz olmadığını hatırladım. Bunu düşünmem bile sidheden çok insan gibi düşündüğümü gösteriyordu.

“Sage’in başına ne gelebilir?”

Doyle, “Kendisi,” dedi.

“Uçamadığı için kendine mi zarar verir?”

Doyle başıyla onayladı.

“Kanatlarını kaybedince solan ve sonunda ölen periler tanıyorum.”

“Ona zarar vermek istemedim.”

Buz, “Sıdheler özellikle kimseye zarar vermek istemediğinde tehlikelidir,” dedi. Sesinde daha önce duymadığım bir acılık vardı.

Nicca, “Benim gecem,” dedi. Şimdiye kadar sohbete dâhil olmamıştı, kahverengi gözlerine bakınca içimde bir şeyler kıpırdandı. Her zamanki nazikliğiyle ilgili bir şey değildi, daha vahşi bir şeydi.

Doyle, “Şu hâline bak,” dedi. “Hâlâ gücün etkisindesin. Bence kadehin etkisinden kurtulamadın, Nicca. Bunun Merry’ye zarar vermesinden korkuyorum.”

Nicca başını iki yana salladı ama gözleri hâlâ üzerimdeydi, sanki odadaki tek gerçek bendim. “Benim gecem,” dedi.

Galen içeriye girdi ve Nicca’nın kanatlarına baktı. “Vay canına, bunlar yeni.”

Doyle, “Bu gece yeni bir sürü şey var,” dedi. Sesi yorgundu.

Nicca kimseyi umursamadı. “Benim gecem.” Elini bana uzattı.

Doyle, “Hayır,” dedi. Elini uzattı ve beni uzaklaştırdı.

Nicca, “Bu akşam benim,” dedi. Bir an için dövüşeceğini ya da tartışacağını düşündüm.

Doyle, “Teknik olarak, Rhys’in gecesi,” dedi. “Ve ikiniz de zevk aldınız.”

Buz, “Rhys’in gecesi sona erdiyse sıradaki sensin, Doyle,” dedi.

Nicca ellerini yumruk yaptı. “Hayır, benim işim daha bitmedi.” Sesi sanki şimdi yerin derinliklerinden bir yerden geliyordu. Kanatları olabilirdi ama enerjisini topraktan alıyordu. Doyle arkasına geçip benimle Nicca’nın

arasında yerini aldı. Nicca hâlâ yere çömelmiş vaziyetteydi, kanatları büyüğü bir cübbe gibi vücudunu sarıyordu. “Ağzından çıkanı duyuyor musun, Nicca? Tanrıça’nın senin için ne planladığını bilmiyorum ama öğrenene kadar Merry’ye zarar vermene izin veremem. Dikkatli olacağız. Tanrılık ya da başka bir şey, hiçbirisi Merry’nin hayatından değerli değil.”

Doyle’un koyu renkli kolu üzerinden Nicca’ya baktım ve kendini kontrol etmeye çalıştığını gördüm. Sanki söylediklerini o değil de başka bir şey söylüyordu, Nicca’nın ne istediğini umursamayan bir şey. Dört ayak üzerindeydi, kanatları sırtından aşağıya akıyordu. Saçları yüzünü çevreliyor ve yoğun kahverengi bir sıvı gibi yatağın üzerine de akıyordu. Bir nefes aldı ve sırtı titredi, kanatlarının gökkuşağı renkleri de titredi. Kafasını kaldırdığında yüzünde acı çektiğini belli eden bir ifade vardı ama başıyla onayladı. “Doyle haklı, Doyle haklı,” diye mırıldandı. Sanki içindeki şeyi buna inandırmaya çalışıyordu.

Doyle öne çıktı ve elini Nicca’nın yüzüne koydu. “Özür dilerim, kardeşim ama Merry’nin güvenliği önce gelir.”

Nicca, Doyle’un kendisine dokunduğunu fark etmemiş gibi başıyla onayladı. Gözleri hiçbir şeye odaklı değildi.

Doyle, hâlâ Nicca’ya güvenmediği için, vücudunu kullanarak beni de geri çekilmeye zorladı. “Tanrı olmayan hiçkimse kadeh ile Tanrıça’nın ne anladığını öğrenene kadar Merry ile birlikte olmayacak.”

Galen, “Bu tanıma sadece Buz ve Rhys giriyor,” dedi. Mutlu değildi.

Doyle, “Rhys’in gücünün ne kadarını geri kazandığını anlayana kadar sadece Buz,” dedi.

Rhys, "Düşündüğüm kadar güç kazanmamışım," dedi. "Sage bu akşam beni benden aldı."

"Sage nerede?" diye sordum.

"Görünüşe göre açığa çıkan gücü Conchenn de fark etmiş. Şimdi en yeni sidhemizi teselli ediyor."

Galen, "Bu akşamlık sidhe kontenjanını doldurdu diye düşünüyordum," dedi.

Rhys omzunu silktri. "Conchenn çok ikna edici olabiliyor."

Buz, "Onu kendine aldığına göre çok çaresiz olmalı," dedi.

"Bilmiyorum," dedim. "Son iki haftadır bizden birini yatağına almayı çok istediğini açıkça ifade ediyor."

Doyle, "Biz zaten onun yatağındaydık," dedi.

Kaşlarımı havaya kaldırdım. "Sadece ağladığında uyuması için ona sarıldık. Ben ondan bahsetmiyorum."

Doyle'un yüzünde bir gülümsemenin hayaleti dans etti. "Maeve üzüntüsü azaldıkça... daha aktif bir şekilde rahatlatılmak istediğini gösterdi."

Bu gülümseme dikkatimi çekti! Belki de Maeve kendi başına Karanlık'ı baştan çıkartmaya çalışırken düşündüğünden daha aktifti.

Rhys burnundan soludu. "Şu anda çok aktif olarak rahatlatılıyor," dedi.

Buz, "Anlamıyorsunuz," dedi. "Hiçbiriniz."

"Neyi anlamıyoruz?" diye sordum. Soğuk ama yakışıklı yüzüne baktım.

"Sage'i yatağına aldığına göre çok çaresiz olmalı."

"Artık Sage de sidhe. Kalıcı olup olmadığını bilmiyorum ama bu akşam sidhe."

Buz, “Kalıcı,” dedi.

Kaşlarımı çattım. “Hayır,” dedim. “Büyüyle bir geceliğine sidhe olabilirsin, Branwyn’in Gözyaşları bu işe yarar, ama ya sidhe doğarsın ya da doğmazsın.”

Buz, “Bu doğru değil,” dedi.

Gözümün önüne karların üzerinde dans eden güzel çocuk geldi. Hayatına başka bir şey olarak başlayan bir şeyin sidheye dönüşmesiyle ilgili bir sorunun yoktu. Şimdi mantıklı geliyordu. Ama sıradan periler veya insanlar bir gecede sidhe olmazdı. Olamazdı.

Buz, “Bir zamanlar bir ormandan meyve toplar gibi sidhe toplardık,” dedi. “Bize gelirlerdi.”

“Babam bundan hiç bahsetmedi.” Buz’a inanmadığımı ima etmek istemedim ama sesimde şüphe vardı.

Doyle, “İki bin sene ya da daha uzun zaman önceydi,” dedi. “İlk garipsemede çok fazla şey kaybettik. Birçoğumuz kaybedilenlerden konuşmayı sevmeyiz.”

Buz, “Biz inandığımıza göre çok da kaybedilmiş sayılmaz,” dedi.

Doyle, “Bizi kimse kandırmadı,” dedi.

Buz uzun süre Doyle’a baktı. “Kadehi kaybeden Seelie Sarayı’ydı, Doyle. Birçok şeyimizi onlar yüzünden kaybettik.”

Doyle başını iki yana salladı. “Seninle veya bir başkasıyla bunu tartışmam,” dedi. Rhys ve Galen’e baktı.

Galen ellerini iki yana açtı. “Bu konuyu daha önce kimseyle konuşmadım,” dedi.

Doyle, “Çok gençsin,” dedi.

“O zaman beş yüz yaşın altında olanlar için açıklarmısın?”

Doyle hafifçe gülümsedi. “Birden ortadan kaybolan kalıtların büyük bir kısmı Seelie’ye aitti. Unseelie kalıtları gücü azalsa da bizimle kaldı. Bazıları Seelie Sarayı’nın güç kaybetmesini Tanrıça veya Tanrı’yı kızdırmalarına bağladı.”

Buz, “Biz tanrıların yüz çevirmesi için çok kötü bir şey yaptıklarına inanıyorduk,” dedi.

Buz’a baktım. “Sanırım sen buna inanıyordun.”

Başıyla onayladı. Yüzü güzel bir heykel gibiydi, gerçek olamayacak kadar yakışıklı, dokunulmayacak kadar küstahtı. Unseelie Sarayı’nda yüzlerce yıldır kullandığı soğuk maskeyi takmıştı. Bunun bir tür koruma, bir tür kamufaj olduğunu biliyordum, acısını gizlemeye çalışıyordu. Bu katmanlardan bazılarını soymuş ve altında ne olduğunu bulmuştum. Ne yazık ki, ruh hâli değişken acıyı keşfetme sürecinde takılıp kalmıştık. Bir diğer katmanı soymayı dört gözle bekliyordum. Bundan daha fazlası olmalıydı ama neydi?

“Birçoğu buna inanır,” dedi.

Doyle omzunu silkti. “Ben sadece gücümüzün azaldığını biliyorum, Batı Diyarı’na geldik. Bundan başka hiçbir şeyden emin olamam.” Buz’a vahşi bir bakış attı. “Sen de bilemezsin.”

Buz konuşmak için ağzını açtı ama Doyle elini havada sallayarak Buz’u susturdu. “Hayır, Buz, bu yarayı tekrar açmayacağız. Bu akşam olmaz. Geri kalanımız güvende olduğundan emin olana kadar Merry’nin senin olması yetmiyor mu?”

Rhys, “Ben yatıyorum,” dedi. Hepimiz dönüp Rhys’e baktık. “Ben bu tartışmanın parçası değilim ve Sage’in cazibesi beni bu kadar etkiledikten sonra gerçekten Cromm

Cruach olduğuma inanmıyorum. Tanrı değilsem, belki de Merry için çok tehlikeliyim.” Bana bir öpücük gönderdi. “İyi geceler, Prenses, sabah erken kalkıp St. Louis’ye giden bir uçağa bineceğiz. Bu yüzden sabaha kadar ayakta kalmayın.” Parmağını bize doğru salladı ve ortadan kayboldu.

Galen içeridekilere baktı. “Ben de gitsem iyi olur,” dedi. Acı çeker gibi bana baktı. “Her ne oluyorsa, umarım yakında öğreniriz.”

Arkasından seslendim. “Kitto’yu kontrol et. Bu kadar ses onu uyandırmıştır.” Başıyla onayladı ve arkasına bakmadan yürüdü, sanki bizi görmek istemiyordu.

Doyle, “Sen de odana, Nicca,” dedi.

“Ben odasına göndereceğin bir çocuk değilim, Doyle.”

Hepimiz gözlerimizi kırıştırdık, Nicca daha önce Doyle’a değil kimseye kafa tutmamıştı.

Doyle, “Kanatlarınla birlikte biraz kendine güven de kazanmana sevindim,” dedi.

Nicca dostça olmayan bir bakış attı. “Benimle birlikte gelirsen odayı terk ederim.”

“Doyle seni bana tek başına sahip olmak için mi odadan çıkartıyor, böyle mi düşünüyorsun?” diye sordum.

Nicca aynı bakıştan bir tane daha attı.

Buz kendi kişisel bunalımından çıkıp Nicca’ya odaklandı. “Nicca, Doyle sadece benden odada kalmamı istedi.”

Nicca karanlık bakıştan bir tane de Buz’a attı. “Neden?”

“Çünkü Meredith’i güvende tutacağını biliyorum.”

Nicca yatağın üzerinden indi ve karşımıza dikildi, sırtını dikleştirdi. Vahşi saçları ve kanatlarıyla çevrelenmiş kaslı kahverengi bir vücuttan ibaretti. Kanatlar beni etkilemesi gerekenden fazla etkiliyordu. Hoş olmadıkları için değildi ama

dikkatimi üzerlerine fazla çekiyorlardı. İçimden kanatlarına dokunmak, parlaklıkları içinde yuvarlanmak ve vücudumu rengârenk tozlarıyla kaplamak geliyordu. Doyle koluma dokundu ve havaya sıçradım. Nabzım gırtlığıma takıldı ve sebebini bilemedim. “Bu akşam gitmelisin, Nicca. Yılanların küçük kuşları etkisi altına aldığı gibi sen de onu etkin altına alıyorsun. Üzerindeki bu etkinin bedelinin ne olacağını bilmiyorum ama Meredith’in hayatını riske atamam.” Nicca gözlerini kapattı, omuzları çöktü ama kanatlarının ucu yere değince sırtını dikleştirmek zorunda kaldı. Bir elini kullanarak yüzüne düşen saçları geriye attı, şimdi kestane renkli bir şelale gibi vücudunun bir yanından aşağıya akıyorlardı.

“Haklısın, Doyle.” Yüzünde acıya benzer bir ifade vardı. “Bu akşam uygun bir oda var mı bakacağım. Odaları bu kadar hızlı yok edersek yakında geriye kullanabileceğimiz oda kalmayacak.” Kanatlarını okşamak için uzandım ama Doyle elimi tuttu, beni kendine bastırdı, bileklerimi sıkı sıkı kavradı.

Nicca omzu üzerinden önce bana sonra Doyle’a baktı. “Bunu sonra konuşacağız, Karanlık.” Yine, sesi Nicca’nın sesi gibi değildi, gözlerindeki bakışın bir benzerini görmemiştim. Doyle bir adım geri çekildi ve beni tutmaya devam etti. “Memnuniyetle, ama bu akşam olmaz.” Buz, Doyle’un yanında durdu, Nicca’nın Doyle’u tehdit ettiğini görünce kendi dertlerini unuttu.

Nicca bakışlarını diğer adama çevirdi. “İstersen seninle de konuşabiliriz, Öldüren Buz.”

“Onlara meydan okuma, Nicca, bunu yapma,” dedim.

Bakışlarını bana çevirdi ve vücudumda gezdirdi. Bakışlarında ürkütücü bir şey vardı, sanki seks değil kalıcı bir şey düşünüyordu. Sahiplenmeyle ilgili bir bakıştı.

“Doyle’un vücuduna yaslanırken benden onlara meydan okumamamı istiyorsun.” Bu haline daha önce hiç şahit olmamıştım, sanki Nicca’nın vücudunda başka biri vardı. Yabancı yüzünü Buz’a çevirdi. “Ve sen, asla tanrı olmaması gereken, şimdi hepimizin kralı mı olacaksın? Her gece yatağına girecek kadar şanslıysan öyle olacak.” Sesinde nefrete yakın bir kıskançlık vardı.

Buz hafifçe öne çıktı. “Bu bakışı çok uzun süredir görmedim ama kıskançlığını ve bize neye mal olduğunu hatırlıyorum.”

Doyle, “Dian Cecht, bir şekilde Dian Cecht’in etkisi altındasın,” dedi.

Neler olduğunu anlayamadım ama iyi değildi. Ama bir şeyi biliyordum. “Dian Cecht, orijinal Tuatha De Danaan’dandı, neden gücüne bu ismi verdin?”

Doyle, “Hikâyenin geri kalanını biliyor musun?” diye sordu.

Doyle, “Kendi oğlunu öldürdü çünkü oğlu iyileştirme konusunda babasından daha yetenekliydi,” dedi.

Nicca bize tısladı, yüzü bir anlığına korkunç bir şeye dönüştü. Sonra yeniden Nicca’ydı ama gözlerindeki nefret hâlâ yerindeydi.

“Kontrol altına girmiş,” dedim. Çok korkunç bir şey olduğu için sesim kısık çıktı.

Buz, “Süreci tamamlanmadan kestir,” dedi. “Bu hilkat garibesine o sebep olmuş olabilir mi?”

Doyle, “Bilmiyorum,” dedi. Yine kalbinin hızlı attığını hissettim. Korkuyor ama bunu sadece nabızı belli ediyordu.

Nicca neredeyse kendinden geçti, sendeledi, sonra kafasını kaldırdı ve yüzünde dehşeti gördüm. “Bizi durdurdu-

ğün için kızgınlım. Kıskanıyorum. Kadeh siz ne verirsiniz size onu verir. Buna öfkem sebep oldu.” İnledi. “Buna karşı koyamıyorum.”

Binlerce kez ettiğim bir duayı ettim. “Anne ona yardım et.” Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz dünya sıkışmaya başladı, sanki evren nefesini tutmuştu. Oda parıldamaya başladı, sanki yatağımızın arkasından ay doğuyordu. Hepimiz dönüp baktık. Kadeh Doyle’un ittiği yerde, duvarın dibinde duruyor ama parıldıyordu. Kadehin ilk ortaya çıktığı rüyamı hatırladım. Saf ışığın, saf gücün tadı dilimdeydi.

“Beni bırak, Doyle,” dedim. Ellerini çekti. Bana itaat mı etti yoksa kadehin ışığı yüzünden miydi bilmiyordum.

Nicca’nın yüzü yeniden kendi yüzüydü ama ben biliyordum, geçici bir şeydi. Parıltı yok olunca Dian Cecht geri dönecekti. Işık sönmeden bu işi bitirmemiz gerekiyordu. Elini aldım ve vücuduna yaslanmak istedim ama yüzünde çirkin bir ifade vardı. Dian Cecht hâlâ oradaydı ve Nicca’nın vücudu duvarları delecek kadar güçlüydü. “Diz çök,” dedim. Nicca olduğu için hemen dizleri üzerine çöktü. Kanatları bükülmesin diye uçlarını yavaşça yere koydu, sonra sabırlı bir yüz ifadesiyle bana baktı.

“Birisi bileklerini tutsun.”

Buz, “Neden?” diye sordu. Yanıma gelen Doyle oldu. Nicca’nın bileklerini tutup önünde tutan Doyle’un kara elleriydi.

Nicca’nın arkasına geçtim, yerdeki zarif kanatlarının üzerine basmamak için etrafından dolaştım. Çıplak ayaklarımı ayaklarının arasına koydum ve dizlerini araladı, şimdi tam arkasında dikiliyordum. Vücudumu vücuduna, beline, omuzlarına yasladım. Göğüslerim kafasına değiyordu. Bir

an için kanatlarını dalgalandırdı ve içlerinde kendimden geçtim. Kadife dokunuşuyla derimin üzerine rengârenk tozlar düştü. Elimi boynundan saçları arasına soktum, parmaklarımı derisinin üzerine koydum, sıcaklığını hissetmek istedim. Saçlarını tutarak başını geriye çektim ve şimdi uzun boynu kusursuz bir çizgi şeklinde uzanıyordu. Kahverengi gözlerine baktım, ağzı açıktı ve üzerine doğru eğildim.

Diğer kişiliği bir an için Nicca'nın yüzünü kullanmak, gözlerine nefretini ve kıskançlığını yaymak istedi ama ben saçlarını tuttum, yüzünü öpmek için kapana kıştırdım ve Doyle de bileklerini tutmaya devam etti. Dian Cecht mücadele etti ama çok geçti. Ağzını öptüm ve gücün dudaklarımdan dudaklarına aktığını hissettim. Sanki nefesimin kendisi büyüdü ve titreyerek ağzına nefes verdim. Nicca'nın kanatları kadife bir örtü gibi vücudumu çevreledi, kanatlarına zarar vermek istemediğim için karşı koymadım. Ağzımın altında vücudunun titrediğini hissettim, kanatları beni çevreledikçe kuru bir yağmur gibi minik toz taneciklerinin derimin üzerine yağdığını hissettim. Güç azalmaya başladı ve güç solarken Nicca ağzımla beslendi. Kanatlarıyla beni sıktı, sıktı ve bıraktı, sıktı ve bıraktı, sanki düşündüğümde daha zarif bir şey tarafından sıkılıyordum. Kanatları kıpırdadıkça parıldayan renkler üzerime akmaya devam etti.

Kendimi öpüşüne, titreyen kanatlarına ve gücünün kadife okşayışına bıraktım. Nicca şimdi içinde yaz çiçeklerinin olduğu bir çayırda dikiliyordu. Geceydi ama Nicca o kadar parlıyordu ki Nicca güneşmiş gibi geçtiği yerlerde çiçekler açıyordu. Havaya birden yarı-periler doldu, be-

nim bildiğim gibi sayıları birkaç düzine değildi, yüzlerce si bir aradaydı. Sanki yer yarılmış ve içinden yarı-periler fıskırmıştı. Sonra bunların çiçekler olduğunu fark ettim, çiçeklerin kanatları vardı ve gökyüzüne yükseliyorlardı. Nicca çimenlerin üzerinde yürüyormuş gibi havaya yükseldi. Uçuşunu fark ettim, yarı-perilerden bir buluta doğru yükseldi.

Sonra düşmeye başladım, sanki kendi vücuduma geri döndüm. Hâlâ Nicca'nın vücuduna yaslanıyordum, bir elim saçları arasındaydı ama Doyle'un yüzüne bakıyordum. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve bir şey söylemek ister gibi ağzını açtı ama çok geçti. Bana dokunmuyordu, Nicca'ya ve dolayısıyla bana dokunuyordu. Daha önce görmediğim bir ormanda vakit geceydi. Başımızın üzerinde bir çatı gibi dev bir meşe vardı, budaklı gövdesi bir ev kadar büyüktü. Dallar sonbahar olduğu için çıplaktı. Bir şekilde ölü olmadığının farkındaydım, sadece kışın soğuşuna hazırlanıyordum. Ben bakarken kabuğun üzerinde ince bir ışık çizgisi belirdi. Çizgi genişledi ve bunun bir kapı olduğunu anladım. Ağacın ortasında bir kapı vardı ve açılıyordu. Altın renkli ışıkla yıkanırken karanlığa müzik yayıldı. Kapıdan siyah pelerinli bir figür çıktı, sonbahar gecesine adım attı ve kapı arkasından kapandı. Daha öncekinden daha karanlıktı, sanki gözlerim kamaşmıştı. Pelerininin başlığını geriye atınca dalların arasından bana bakan Doyle'un yüzünü gördüm, kafasını kaldırıp yıldızların soğuk parıltısına baktı. Ağaçların altındaki gölgeler dört bir yanda kalınlaşmaya, yoğunlaşmaya başladı. Bir süre sonra gölgeler kıpırdandı ve şekil aldı, dönüp kırmızı ve yeşil alevlerle yanan gözlerle bana baktı. Ağızlarında hançerlere benzeyen

dişler vardı ve hepsi teker teker karanlık kafalarını gökyüzüne kaldırıp uludu. Doyle karanlığın içinde bu korkunç müziği dinlerken gülümsedi. Buz'un uzaktan gelen sesini duydum. "Meredith, Meredith, beni duyuyor musun?" Evet demek istedim ama nasıl konuşacağımı unutmuştum. Nerede olduğumu bilmiyordum. Binlerce kanadın dokunduğu bir ormanda mıydım yoksa etrafımda yüzlerce köpeğin uluduğu bir ormanda mıydım? Nicca'nın vücuduna mı yaslanıyordum yoksa Doyle'un yüzüne mi bakıyordum? Neredeydim? Nerede olmak istiyordum?

Daha kolay bir soru vardı. Kendi odamda olmak istiyordum. Buz'un paniğe kapılmış sesine cevap vermek istiyordum. Üzerinde düşününce kendimi odada buldum. Hâlâ yerde dizleri üzerindeki Nicca'dan uzaklaştım. Doyle sendeledi ve sırtını duvara verdi. Nicca dört ayak üzerindeydi ve düşmemek için epey çabalıyordu.

Doyle nefesini tuttu. "Merry," dedi. Ama sanki yaşananlar ikisinin de enerjisini tüketmişti. Maeve ve Buz'da yorgun ve zayıftım ama bu sefer değildim. Buz'a döndüm, gözlerinde korku ve heyecan karışımı bir şey vardı.

"Bu sefer yorgun değilim," dedim. Buz'a doğru adım attım, diğer iki erkeği nefes nefese arkamda bıraktım.

Buz geri adım attı, aklı başında değildi çünkü yatakla dolabın arasına girip kapana kısıldı. Başını iki yana sallayıp duruyordu. "Kendine bir bak, Meredith, kendine bir bak." Aynayı işaret etti.

İlk gördüğüm şey renk oldu. Derime pembe, eflatun ve mor renklerde boyalar sürülmüş gibiydi, öyle bir beyaz vardı ki derimin beyazlığından daha parlaktı. Vücudumun yanlarında kırmızımsı kahverengi tonlar kurumuş kandan

kurdeleler gibi parılıyordu. Her bir omzumda mavi-yeşil canlı tonlar vardı, bacaklarımın altında da aynısından vardı. Mavi-yeşil renklerin etrafına siyahlar ve sarılar sürülmüştü, bir de çok parlak bir mavilik vardı. Üzerimdeki büyüyle derim içine bir mum almış bir inci gibi parılıyordu ama renkler bir prizma gibiydi, büyüm her bir rengin içinde yanıyordu. Şimdi parlak bir gökkuşağı gibiydim, sanki Nicca'nın kanatları derimin üzerinde patlamıştı. Gözlerimdeki üç renk alev alev yanıyordu. Erimiş altın, yeşimtaşı yeşili ve en parlak taşları bile kışkındıracak bir zümrüdün rengi. Ama gözlerim parılamıyordu. Her bir renk sanki kendi başına alev almış, alevler gözlerimi yalıyordu. Sage ve Nicca ile sevişirken gözlerimin düşürdüğü altın ve yeşil gölgeleri hatırladım. Gözlerim o zaman da şimdiki gibi olmalıydı. Renkli alevler iç içe geçince oraya gerçek bir aleve benzer bir görüntü çıkıyordu, önce bir rengi sonra başka birini alıyor ve sürekli değişiyordu. Aynaya baktım, parmak uçlarımda yükseldim ve kısa süre önce aynısını yapan Sage'e benzediğimi düşündüm. Saçlarım yakutlar gibiydi ama bu akşam her bir teli yakuttan bir alevle yanıyor, omuzlarımı okşuyordu. Kendimi büyüyle çıplak görmüştüm ama daha öncekiler böyle değildi. Bu akşam sanki gerçekten güç ile yanıyordum.

Buz, "Beni istemiyorsun, Merry," dedi. "Ben sidhe olarak doğmadım. Ben bir tanrıçaya uygun bir eş değilim."

Döndüm ve yanan gözlerimle Buz'a baktım, hareket edince görüşümün değişmesini bekledim ama değişmedi. "Seni karların üzerinde dans ederken gördüm. Çok güzel bir çocuktun."

"Ben hiç çocuk olmadım, Merry. Doğmadım. Bir düşünceydim, bir şeydim, bir kavramdım. Evet, tanrıların

hayat verdiği bir kavramdım. Şimdi onların gücü senin içinde akıyor. Benim büyüüp Öldüren Buz olduğumu görünce çok kıskandılar, Seelie Sarayı'nda bu yüzden kalamadım."

Buz'a doğru adım attım. "Onlar Kraliçe'nin Öldüren Buz'undan daha mı azlar?"

"Hayır, Merry, benim dengim olduklarını söyleyebilirim. Silah kullanmada onlardan üstün olabilirim ama bana bakıp bir zamanlar benim çok daha az ve kendilerinin çok daha fazla olduğu zamanı hatırladılar. Bunu fark etmek onlara acı verdi."

"Ve seni kovdular," dedi.

Başımla onayladım.

Şimdi tam önüneydim, parmaklarımı bornozunun üzerinde gezdirdim, o kadar hafif bir dokunuştı ki vücudunu değil ipeği hissettim. Ama ben altındaki vücudu istiyordum. Birden kafamda bir görüntü açığa çıktı, çıplak vücudumu Buz'un soluk derisine bastırıyor ve rengârenk parıltımı üzerine akıtıyordum. O kadar gerçekti ki gözlerimi kapattım, sırtım yay çizdi ve elimi öne uzattım. Buz ellerimi yakaladı. "Merry, sen iyi misin?"

Gözlerimi açtım. Yüzü endişeliydi. Kollarımı bileklerinden tutuyordu. Derimde renklerin olmadığı nadir yerlerdi, bu yüzden elleri hâlâ beyazdı. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım, Buz." Sesim garipti, sanki daha derinlerden geliyordu. Sanki boş bir kabuğa dönüşmüştüm ve sesim kabuğun içinde yankılanıyordu. Ellerimi ellerinden çektim ve kuşağına uzandım. Kuşağını çektim ve bornozunun önü açılmaya başladı.

Buz yine elimi tuttu. "Sana zarar vermek istemiyorum."

Bir kahkaha attım ama vahşi bir sestti. “Bana zarar vermezsin.”

Ellerimi acı verene kadar sıktı. “Güçle dolusun, Meredith ama bu ölümlü olmadığın anlamına gelmez.”

“Tanrılığı sadece bir kez kazanabilirsin ve sen sıranı savdın,” dedim. “Şimdi sadece fazladan büyü gücüyle nasıl baş edeceğini öğrenmen lazım. Disiplin, pratik ve kontrol meselesi.” Ellerimi çektim ve elleri gevşedi, ellerimi kurtarmama izin verdi. Önü açık bornozun içine elimi soktum ve daha ince kuşağı bulup çektim. Önü tamamen açıldı ve soluk derisi açığa çıktı. “Disiplinli olduğunu, kontrollü olduğunu biliyorum, Buz,” dedim. Ellerimi ipeğin içinde gezdirdim, tenine dokundum. “Pratik yapmak kusursuzluğa giden yolsa, bunu en iyi yapan sensin.”

Bir kahkaha attı, içinde neşe barındıran bir sestti. “Neden kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyorsun? Bugün seni neredeyse öldürüyordum.”

Ellerimi vücudunun üzerinde gezdirdim, göğsünü okşadım, parmaklarımı göğüs uçlarına değdirdim. Nefesini tuttu. “Bugün hepimiz şaşırdık, Buz. Ama sidhelere tanrılık kazandırmak konusunda gittikçe daha iyiye gidiyorum.” Ellerimi omuzlarına attım, bornozunu çıkartmak için parmak uçlarımda yükselmek zorunda kaldım. Hafifçe öne adım attı ve bornozu yere düştü, şimdi ayaklarının dibinde yeşil ipekten bir birikinti gibiydi.

“Bunu görebiliyorum,” dedi. Sesi şimdi daha derinden geliyordu, nefessiz kalmıştı. Çıplak vücuduna baktım ve ilk gördüğüm kadar güzel olduğunu gördüm. Buz’u çıplak görmenin mutluluğu asla yok olmazdı. Bakmaya kıyamayacağım kadar güzeldi, sanki bakmak kalbimi acıttı-

yordu. Göğsüne, kalbinin üzerine bir öpücük kondurdum. Derisini yaladım ve göğüs uçlarına odaklandım, hem nefesini tuttu hem de bir kahkaha attı. Gülen yüzüne baktım ve istediğimin bu olduğunu anladım. Seksten fazlasını istiyordum, neşesini istiyordum. Bana baktı, gri gözleri kahkahasıyla parıldadı. “Gözlerine bakıyorum ve bir fark göremiyorum.”

Göğsünü öpmeye devam ettim. “Fark?” diye sordum.

“Benim hakkımda kötü düşünmüyorsun,” dedi.

Dilimi göbek deliği üzerinde gezdirdim, iki yanındaki deriyi hafifçe ısırdım, ağzımı biraz daha aşağıya indirdim. Artık sert ve düz organına çarpmadan daha aşağıya inemezdim. Ağzımı kadife ucunda gezdirdim, dizlerim üzerine çöktüm. Tamamını ağzıma almaya çalıştım ama bu açıdan bunu yapmam çok zordu fakat yine de başardım. Başını geriye attı ve gözlerini kapattı. Geri çekildiğimde, “Ah, senin hakkında çok güzel şeyler düşünüyorum,” dedim.

Elimden de yardım alarak yine Buz’u ağzıma aldım. Gözlerimi kapattım, kalın ve kaslı organını hissederken nefes almaya odaklandım. Büyüsünün derimin üzerinde dans ettiğini ve ağzıma aktığını hissettim. Derisinin parıldadığını anlamak için gözlerimi açmama gerek yoktu. Dilimin ucunda, dudaklarımda hissedebiliyordum.

Ellerini saçlarımdan arasına soktu ve beni geri itti, beni kendisine bakmaya zorladı. “Sidhe olarak doğmadığım için benim hakkımda kötü düşünmüyorsun.”

Vücudunu öpmeye çalıştım ama elleri gerildi, dudaklarımdan hafif bir inilti çıktı. Şimdi nabzım az öncekinden de hızlı atıyordu. “Sana bir tanrı hayat verdi, Buz. Bu özel değilse, ne özeldir bilmiyorum.”

Beni saçlarımdan tutup yukarıya çekti, canım candı ve neredeyse korktum. Gerçek bir korku değildi ama vahşi seksin kıyısında dolaşan bir korkuydu. Beni öptü, vahşi ve hevesli bir şeydi, dilini ve dişlerini de kullandı. Sanki beni öpmeli mi yoksa yemeli mi karar veremiyordu. Geri çekildiğinde nefessiz kalmıştım.

Gözleri parlak buzlar gibi ışıladı, saçlarının her bir teli güneş ışığına bulanmış kar tanelerine benziyordu. "Bu sefer üzerime gelmeni istiyorum." Elini omzumda gezdirdi, eline biraz mavilik, yeşillik ve morluk bulaştı. Renkleri yüzüme, dudaklarıma sürdü. Sonra öpüşmeye açmış gibi beni tekrar öptü. Geri çekildiğinde bir yanağında renkler parıltıyordu, derisinin üzerine saçılmış neon parçaları gibiydi. Kollarımı boynuna attım ve belime dolandı, beni havaya kaldırdı ve vücutlarımız birbirine dokundu. Renkler derisine bulanmaya devam etti ve sadece bunu görmek bile hafifçe inlememe sebep oldu. Öpüştük, bacaklarımı beline doladım ve sertliğini hissettim. Buz'u hissedince içimden kalçamı vücuduna bastırmak, ıslaklığımı üzerine sürmek geldi. Dizlerinin bağı çözüldü ve elini yatağa attığı için yere düşmedik. Nazikçe yatağa uzandı ve ben yerimi alır almaz içime girdi.

Bir çığlık attım, başımı geriye attım ve gözlerimi kapattım, ikinci bir çığlık içimde yankılandı. Buz hareket etmeyi bıraktı ve dondu kaldı, çığlık atanın Buz olmadığını fark ettim.

Gözlerimi açtım ve yüzünü diğer tarafa döndüğünü, yatağın ayak ucuna baktığını gördüm. Çığlık yeniden geldi, erkeksi ve kelimesiz bir çığlıktı. Buz hemen yataktan indi ve sesin geldiği yere gitti. Dört ayak üzerinde Doyle'un

yanına çömeldi. Nicca da ayakları dibindeydi. Doyle'un sırtı yay çizdi, elleri havayı pençeledi. Sanki vücudundaki bütün kaslar farklı bir yöne çekiliyordu. İnsan olsaydı zehirlendiğini düşünürdüm ama sidheleri sıradan şeylerle zehirlemek mümkün değildi. Gırtlğından bir çığlık daha geldi ve vücuduna spazmlar girdi. "Ona yardım edin."

Buz başını iki yana salladı. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum."

Ayağıımı yere attım. Ama ben ona dokunamadan derisi sanki yarıldı, vücudu su gibi aktı. Sanki çığlık atıp kıvranan ve kanayan bir su birikintisiydi.

16

Uzandım ama Buz elimi tuttu, beni geri çekti. “Bunun ne olduğunu bilmiyoruz.” Karşı koymadım çünkü haklıydı.

Kollarına tutundum ve ne yapacağımı bilemedim. Bir peri prensesiydim ama tek yapabildiğim diz üstü çökmek ve bakmaktı. Vücudu çıplak kaslar ve etlerden bir kitleye dönüşmüş yuvarlanıyor, parıldıyordu. Tamamen kana bulanmıştı.

Doyle yeniden çılgılık attığında ben de attım. Diğerleri ellerinde silahlar ve kılıçlarla odaya girdi ama hiçbirinin yardımı olmazdı. Bu yüzden Nicca'ya ettiğim gibi Doyle'a da dua ettim ama kadeh bu sefer parıldamadı. Doyle yerde kıvranmaya devam etti, kan halının üzerinde gittikçe genişleyen bir birikintiydi.

Buz dizleri üzerinde geri çekildi, bizi kandan uzaklaştırdı. Bunu yaparken tökezledi ve ellerimden biri serbest

kaldı. Hiç mantıklı değildi, aslında bunu yapmamam gerekirdi ama yaptım. Halının üzerinde yatan şeye dokunmam gerekti çünkü Doyle olamazdı. Kaslar, kemikler ve dokulardan oluşan yığın benim yakışıklı Karanlık'ım olamazdı. İmkânsızdı. Parmak uçlarımla ıslak ve sıcak ete dokundum, derisi yoktu. Buz beni geriye çekmeden önce dokunduğum şey her neyse Doyle'un vücudunun derinliklerinde bir şeydi. Bir insan elinin asla dokunmaması gereken bir yerdi. Buz bileğimi tuttu ve parmak uçlarımda kan olduğunu görünce korktu. "Bunu bir daha yapma, Merry."

Rhys, "Şu tüy mü?" diye sordu. Eliyle işaret etti. Doyle'dan geriye kalana baktım ve önce göremedim. Sonra karanlık etlerin arasında tüyleri gördüm, bir zamanlar insan olan etlerin üzerini bir ceket gibi kaplıyordu. Çıplak kemikler tüylerin içine girdi ve taşların birbirine sürtünmesine benzer sesler çıkartıp yeniden şekil aldı. Kemiklerin ve tüylerin arasında bir ağız açığa çıktı, sesi insan gibi gelse de değildi.

Her şey sona erdiğinde yerdeki kanların ve vücut sıvılarının ortasında büyük kara bir köpek yatıyordu. Gözlerim gördüklerime bir anlam vermeye çalışıyor, Doyle'u arıyordu. Fakat yerde sadece bir köpek vardı. Dev siyah mastı cinsi bir şeydi. Rüyamdaki gölge köpekleri hatırladım. Önümüzde duran ağaçların gölgelerinden çıkanların aynısıydı.

Tüylü kafasını kaldırdı ama çok yorgunmuş gibi yere koydu. Uzanmak istedim ama Buz izin vermedi. "Bırak beni, Buz," dedim.

Rhys köpeğin yanında dizleri üzerine çöktü. "Karanlık'ın köpek formu. Bunu bir daha göreceğimi sanmıyordum." Silah tutmayan eliyle uzandı ve tüyleri okşadı. Köpek ka-

fasını kaldırdı ve Rhys'e baktı sonra başını yeniden halının üzerine koydu. Sanki bunu yapmak bile çok zordu.

Yerdeki tüylü forma bakarken hâlâ yaşadığı için çok sevindim, en azından bir et kitlesine dönüşüp ölmemişti, köpek olup olmadığı umurumda bile değildi. Korktuğum şey çok daha kötüsüydü. Ölmesinden korkmuştum. Reenkarnasyona gerçekten inanıyordum. Başka bir hayatta ölüleri göreceğimi biliyordum ama babam öldüğünden beri bu bile beni teselli edemiyordu. Doyle iyileşemeyeceği bir forma dönüşeceğine ölse büyük bir teselli olmazdı.. “Bırak beni, Buz.”

Beni isteksizce bıraktı.

“Doyle, beni duyabiliyor musun?”

“Buradayım, Merry.” Sesi kükrüyor gibi derinden geldi ama kesinlikle Doyle'un sesiydi. Yanına gittim, dizlerimi ıslak halının üzerine koydum. Kan soğumaya başlamıştı. Uzun ipeksi kulaklarından birine dokundum. Doyle başını elime yasladı.

Rhys tüylü yanını okşamaya devam etti. “Siz şekil-değiştirenleri hep kıskanırım. Ara sıra hayvan olmak çok havalı olmalı.” Elini Doyle'un göğsüne, kalbinin üzerine koydu, sanki nabzından başka bir şey hissedebilecekti. “Ama bu kadar vahşisini hiç görmemiştim.”

Sıcak ve garip bir kuruluğa sahip tüyleri okşadım, sanki tüyler kana hiç bulanmamıştı. Tabii ki, belki de bulanmamıştı. Şekil değiştirmenin mekaniklerini bilmiyordum, kimse bilmiyordu. Periler Avrupa'yı terk ettikten sonra ilk kaybedilen güçlerden biri şekil değiştirmekti. Amerika'ya kaçıp kendi tepelerinde yaşamaya başlayanlardan bazıları yeteneklerinin bir kısmını geri kazanmıştı ama birçoğumuz geri ka-

falıydık, modern bilime inanmıyor veya güvenmiyorduk. Bu yüzden bu fenomenle ilgili bilimsel testler hiç yapılmamıştı.

Tüyleri elimin altında çok yumuşak ve kalındı. “Bu kadar vahşi bir değişim ancak bir sidhe diğerini şekil değiştirmeye zorlarsa yaşanır,” dedim. Elim tüylerin üzerinde akarken Rhys’in parmak ucuna değdi. Tek bir dokunuşla bile kolumdan omzuma ve göğsüme doğru hem acı hem de zevk veren bir şey yayıldı. Nefesim kesildi ve gözlerim fal taşı gibi açık Rhys’e baktım. Doyle’un göğsü inip kalkmaya devam ediyor, ellerimizin altında bir davul gibi atıyordu.

Rhys boğuk bir ses tonuyla, “Büyü daha kaybolmamış,” dedi.

Doyle sırtüstü döndü, büyük ağzını açtı ve küçük beyaz bıçaklara benzeyen dişlerini gösterdi.

Rhys ile ellerimizi üzerinden çektik. Sadece bir kez konuşmuştu. Bazıları şekil değiştirince insanlığından daha fazlasını korurdu. Doyle’u hiç bu kadar sidhe görmemiştim. Doyle ellerimden daha büyük patileriyle havayı dövdü. Kükredi ama içinde kelimeler vardı. “Hissedebiliyorum, içimde büyüyor.”

Sonra sanki köpeğin vücudu birden yarıldı ve içinden büyük, siyah, daha ıslak tüylü bir şey çıktı. Rhys ile birlikte irkilerek geri çekildik. Buz beni bileğimden tuttu ve birlikte en uzak duvara koştuk, yatağın ucunda büyüyen şekle yer açtık. Bir şişeden çıkan cin gibiydi ama şişe Doyle’un bedeniydi. Büyük siyah bir at şekil aldı, sudan ve dumandan oluşan bir şey gibiydi. Büyük bir ateşten çıkan duman veya bir fiskiye den etrafa saçılan damlalar gibi havayı itmiyordu.

Maeve ve Sage içeriye birlikte girdiğinde at tamamen somutlaştı. Köpek formu gitmiş, karanlık toynakların etrafındaki siyah duman soluyordu.

Köpek küçük bir midilli büyüklüğündeydi, at ise çok daha büyüktü. Büyük başını geriye attı ve burnu neredeyse tavana değdi. Boynu belimden daha kalındı. Yemek tabakları büyüklüğündeki toynaklarıyla halının üzerine bastı. Dev bacakları üzerinde dengesizdi, en ufak bir hareketinde herkes geri çekiliyordu. Bütün erkekler ata bakıyordu. Kitto herkesten çok korkuyordu. Kapiya en yakın olan kişi olmak için en arkaya geçmişti, sanırım sadece Maeve ve Sage kapının eşiğinde olduğu için hâlâ bizimleydi. Goblinin korku listesine yeni bir şey eklenmişti.

Sessizliği bozan Sage oldu. "Lanet olsun."

At, "Aynı fikirdeyim," dedi. Hâlâ Doyle'un sesiydi ama köpeğin kükremesinin yerini daha tizdi ve daha önceki kadar hayvansı değildi. Atın sesinin insana daha yakın olduğunu söylemek kulağa garip gelebilirdi ama doğrudu.

Doyle saçları gibi siyah yelesini silkti. "İlk garipsemeden beri bu forma bürünmemiştim." Rhys öne çıktı ve elini atın zarif boynuna koydu. Atın vücudu karanlık bir mücevher gibi parıltıyordu.

Öne adım atmak istedim ama Buz beni tuttu, çıplak vücudunu vücuduma bastırdı ama heyecanlı değildi. "Bitmedi," diye fısıldadı. "Hissetmiyor musun?"

"Ne?"

"Büyü," dedi.

"Bu kadar yakınında olunca sadece seni hissediyorum. Sen başlı başına bir büyüsün." Bana tepeden baktı ve gözlerinde daha önce görmediğim bir şey gördüm. "O zaman büyüüyü hissetmene engel mi oluyoruz?" diye sordu.

Başımınla onayladım. "Evet."

"Bu, iyi bir şey değil," dedi.

Vücutumu vücuduna yasladım ve hemen sertleştiğini hissettim. “Bunu seviyorum,” dedim. “Sizinle, hepinizle birlikte olmayı seviyorum.”

Ne diyeceğini bilmiyordum çünkü at geri çekilmek istedi ama gidecek yeri yoktu. Tepemizde siyah bir şeytan gibiydi, toynakları havayı dövdü. Rhys kendini yere attı ve yuvarlandı, arka bacaklarının dibine düştü.

Dev form siyah bir battaniye gibi yayıldı, ortası biraz açıldı. Açıklıktan siyah kanatlar çıktı ve atın formu duma-na ya da siyah sise dönüştü. Sis dağıldığında halının ortasında dev siyah bir kartal duruyordu. Açık kanatları üç metreye yakın olmalıydı. Kanatlarından birinin ucu duvara değdi ve kendi üzerine katlandı. Yeterince yer yoktu.

Kuş neredeyse bizim boyumuzdaydı. Hayatım boyunca hiç bu kadar büyük kuşun bu kadar yakınında olmamıştım. Başını yana yatırdı ve siyah gözleriyle bana baktı. Garip bir biçimde hâlâ Doyle’a benziyordu.

Rhys ayağa kalktı. “Bir kartal, çok güzel. Kuş olduğunu bilmiyordum.”

Kuş gagasını açtı ve daha soluk renkler gördük. “Hiçbir zaman bu forma girmedim.” Sesi şimdi daha da tizdi, sanki insan gibi konuşmaya değil kartal gibi çığlık atmaya uygun bir sestti. Bu sefer kimse yakınına gitmedi. Kimse dokunmadı. Kanatlarını bir anlığına kapattı ve sonra tekrar açtı. Kabarık göğsü yarıldı ve Doyle karanlığın içinden açığa çıktı. Duman gibi hareket ediyor ama sis gibi kokuyordu.

Bir saniyeliğine karşımızda çıplak durdu sonra yere düştü. Yanına koşacaktım ama Buz beni bırakmadı. Yanına ilk giden Rhys ve Nicca oldu. Doyle bir elinden destek aldı.

Nicca, “Yaralı mısın?” diye sordu.

Rhys sırtıyordu. “Harika bir gösteriydi.”

Sanırım Doyle gülümsemeye çalıştı ama kolu titredi ve yavaşça kendini bıraktı, şimdi halının üzerinde yanı üzerinde yatıyordu. Garip olan, kıyafetleriyle birlikte, at kuyruğundaki lastiğin de gitmiş olmasıydı. Bu yüzden şimdi yeri saçları kaplıyordu.

“Beni hemen bırak, Buz.”

“Yanına gitmek istiyorsun,” dedi. Sesinde hüznün vardı.

Kafamı kaldırdım. “Evet, sizden biri yaralansa aynısını yapardım.”

Başını iki yana salladı. “Hayır, Doyle senin için özel.”

Kaşlarımı çattım. “Evet, sen de öylesin.”

Başını iki yana salladı. Eğildi ve yüzüme fısıldadı. “Yatağına girdiğinden beri benden uzaklaştın.” Geri çekildi ve beni bıraktı. Sırtını dikleştirdi ve yeniden uzun boylu, yakışıklı Buz’du. Görkemli, etkileyici, küstah ve ciddiydi. Ama gözlerinde acı ve üzüntü vardı.

Kafamı iki yana salladım. “Bunun için zamanım yok.”

Ben odada değilmişim gibi bakışlarını kaçırdı.

Diğerlerine döndüm. “Rhys, iyileşecek mi?”

“Evet, sadece yorgun. Sanırım ilk değişimden dolayı. Çok mücadele erti.”

Doyle’un sesi yorgun ama berraktı. “Ne kadar az savaşırsam o kadar kolay oluyor.”

“Pekâlâ, dinlenmesi için onu yatağa yatırın,” dedim. Buz’a döndüm. Yüzüne bakarak “Doyle, Rhys ve Buz dışında herkes dışarıya çıksın,” diye ekledim.

Birbirlerine baktılar. “Dediğimi yapın, çocuklar. Şimdi.” Artık yorgunluk kelimesi yetersiz kalıyordu. Bu kadarı yeterdi. Güzel Buz’umdan sıkılmaya başlamıştım. Acımasızca

da olsa dürüst olmaya karar verdim çünkü başka her şeyi denemiştim.

Sesimde bir şey olmalıydı çünkü kimse bana karşı gelmedi. Ne kadar güzeldi. Kapıyı arkalarından kapattılar. Rhys, Doyle'un uzanmasına yardım etti. Dikkatimi Buz'un üzerine odakladım.

"Normalde, bu gibi konuşmaları yalnızken yaparım ama hiçbiriniz bana inanmıyorsunuz, diğerleri yanımda olup beni desteklemediği sürece. Söylediklerimi yanlış yorumlama şansını sana vermeyeceğim, Buz." Buz bana çok soğuk bir bakış attı. "Buz, senden uzaklaşmamın sebebi Doyle değildi. Senden uzaklaşmamın sebebi sendin."

Bakışlarını kaçırdı, sanki dikkatini ne kadar toplasa da bir şey göremiyordu. Göğsüne sert bir yumruk attım çünkü yüzüne erişemiyordum. Buna çok şaşırdı ve bana baktı, bir an için gözlerinde başka bir şey gördüm. Sonra yeniden küstah bakışları geri geldi.

"Surat asmaya bir son vermelisin."

Soğuk gözlerle bana baktı. "Suratım asık değil."

"Evet, öylesin." Diğer iki adama döndüm.

Rhys, Doyle'un üstünü örtüyordu. Başıyla onayladı. "Dudak büküyorsun, suratını asıyorsun."

Doyle başını yastığa koyarken hafifçe kaldırdı. "Evet, eski dostum, dediği doğru."

Buz, "Ne demek istediğinizi bilmiyorum," dedi.

"Biri duygularını incitince surat asıyorsun. Benim gözümdeki yerini birinin tehdit ettiğini düşününce dudak büküyorsun. Tartışma istediğin gibi gitmiyorsa yine aynı-sını yapıyorsun."

"Yapmıyorum."

“Şimdi bile yapıyorsun.”

Ağzını açtı, kapattı, yüzünde şaşkınlık vardı. “Bu, dudak bükme değil. Senin dediğini savaşılar değil çocuklar yapar.”

“O zaman buna ne diyorsun?” diye sordum.

Bir süre düşündü. “Sadece senin eylemlerine tepki veriyorum. Doyle’u bana tercih ediyorsan yapabileceğim hiçbir şey yok. Senin için elimden geleni yaptım ama sana yetmiyor.”

“Aşk sadece seks değildir, Buz. Bunu yapmaman gerek.”

“Neyi yapmamam gerek?”

“Bu,” dedim. Parmağımla göğsüne bastırdım. “Bu soğuk hâlin. Kendin olmalısın.”

“Kendim olduğumda beni sevmiyorsun.”

“Bu doğru değil. Seni sen olarak seviyorum ama her şeyin duygularını incitmesine izin veremezsin. Dudak bükmeye bir son vermen gerek.” Geri çekildim, böylece başımı geriye atmadan yüzüne bakabildim.

“Her zaman senin ne tepki vereceğini düşünerek endişeleniyorum. Senin duygularının yanında parmak uçlarımda yürüyecek enerjim yok, Buz.”

Duvardan uzaklaştı. “Ne yapıyorsun?”

“Gidiyorum. İstedğin bu değil mi?”

Diğer iki adama döndüm. “Lütfen bana yardım eder misiniz?”

Rhys, “Gitmeni istemiyor,” dedi. “Seni seviyor. Seni benden daha çok seviyor.” İncinmemişti, sadece gerçeği dile getiriyordu. Doğru olduğu için itiraz etmedim. “Ama sen ne zaman soğuk ve küstah olsan Merry kendini geri çekiyor. Dudak büküğünde kendini geri çekiyor.”

“Sen buna soğukluk ve küstahlık diyorsun ama Kraliçe’nin yanında aklımı kaybetmediysem bunun sayesinde.”

“Ben kraliçe değilim, Buz,” dedim. “Yatağımda bir oyuncak istemiyorum. Yanımda bir kral istiyorum. Biraz büyümeni istiyorum.” Benden yüzlerce yaş büyük birine büyümesini söylemek aptalca ama gerekliydi. Ne yazık ki.

Doyle başı yastıktayken konuştu ama bunu yaparken bile zorlanıyordu. “Duygularını kontrol edebilsen seni ve sadece seni sevecek. Biraz anlayabilsen mücadele kalmayacak.” Bundan emin değildim ama yüksek sesle söylemenin faydası olmazdı. Bu yüzden sustum.

Buz, “Çocuk olmadığı sürece kimi sevdiği neyi değiştirir?” diye sordu.

“Senin için çok şeyi değiştirir.” Doyle gözlerini kapattı ve uykuya daldı.

Buz kaşlarını çattı. “Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Yüzlerce yıllık bir gelenek.”

“Bir deneyelim,” dedim. “Ne zaman dudak büksen ben sana durmanı söyleyeyim. Sen de beni duyunca bunu yapmayacaksın.”

“Bilmiyorum.”

“Sadece dene,” dedim. “Tek istediğim bu. Sadece dene.”

Yüzünde çok ciddi bir ifade vardı ama başıyla onayladı. “Denerim. Hâlâ dudak büktüğümü kabul etmiyorum ama yapmamaya çalışırım.”

Buz’a sarıldım. Geri çekildiğimde gülümsüyordu. “Gözlerindeki bu bakış için orduları öldürürüm. Bunun için biraz duygu nedir ki?”

Orduları yok etmenin içindeki duyguları kontrol etmekten daha kolay olduğunu düşünen biri yeterince terapi görmemiştir. Ama bunu da yüksek sesle dile getirmedi.

17

Sabah Hollywood'un altın kraliçesi mutfak masasının başında ağlıyordu. Bebek hormonları yüzünden olabilirdi ama tabii ki değildi. Maeve, evliyken zeki olanın Gordon olduğunu iddia ederdi ama aslında istedi- istediğinde çok zeki olabiliyordu. Mantıklı, tehlikeli bir zihni vardı. Birini baştan çıkartmaya çalışmıyorsa ve düşünüyorsa Maeve ile baş etmesi daha zordu. Ağlamasının sebebi ya gerçek duygulardı, ya da beni manipüle etmek üzereydi. Üzülmesini istemiyordum ama üzülmesini tercih ederdim çünkü dikkatini üzerime odaklamasını istemiyordum. Yeniden tanrıça Conchenn'di, yüzyıllar boyunca Maeve'e hayır diyemeyen benden daha büyük erkekler ve kadınlar vardı. Kapının eşiğinde durup geri çekilmeyi düşündüm ama fazla tereddüt ettim. Kafasını kaldırdı, gözyaşlarıyla yıkanmış ve yıldırımlar tarafından öpülmüş gözlerini gösterdi.

Saçları her zamanki gibi cazibe büyüsunün sarısıydı ama gözleri gerçektir. Tabii ki, Seelie sidhesi olduğu için teni kusursuzdu. Lekeli bir derisi veya çökmüş gözleri olamazdı. Her ne kadar burnunu mendil ile siliyor olsa da burnu hiç kırmızı değildi. Benim burnum kızarcınca gözlerim de kızarıyordu. Maeve büyük ihtimalle yüzlerce yıl ağlasa bile kusursuz görünürdü.

Gözlerini sildi. "Gitmeye hazırsın." Sesi teninin göstermediklerini gösteriyordu. Sesi boğuktu, sanki saatlerdir ağlıyordu. Sesinin kusursuz olmaması kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Belki kendimi bu kadar güvensiz hissetmemem gerekirdi ama doğrudu. Gitmeye hazır olduğumu söylemişti, güzel göründüğümü söylememiştir. Bizim aramızda bir nevi hakaret sayılırdı. Bir peri giyinmek için zaman harcadıysa ona iltifat etmemek hakaretti, tabii eğer seçimlerinde hata yaptığını düşünmüyorsanız. Bugün kıyafet seçerken çok dikkatli davranmıştım. Sadece halamı, Kraliçe'yi görmeyecektim. Muhabirler de beni görecek. Maeve'in evinden ne zaman çıksak gazeteciler bizi bekliyor olurdu.

Kalçalarımı siyah ve bileklerime kadar inen bir etek sarıyor, bacaklarımdan aşağıya indikçe genişliyordu. Kolay bulunmayan bir kumaştandı ve uçakta otururken bile kırışmayacaktı. Belimde siyah deriden uyumlu tokasıyla bir kemer vardı. Üzerime yeşil ipek ve sentetik fiberden bir gömlek giymiş, üzerine de bolero kesimli siyah bir ceket almıştım. Antika altın ve zümrüt küpelerim vardı. Uzun siyah botlarım eteğimin altında gözden kayboluyordu. Uzun topukları vardı ve derisi parlaktı, ışığın altında ışıldıyordu. Zümrüt yeşili gömleğin gözlerimin rengini açığa çıkarttığını, boy-

numu ve göğüslerimi güzel gösterdiğini düşünüyordum. Normalde daha kısa etekler giyerdim ama St. Louis'de ocak ayıydı, bacaklarımı göstereyim derken donacak değildim. Ama etek ben hareket ettikçe akıyor, en ufak bir rüzgârda dalgalanıyordu. Ben güzel görüldüğümü düşünüyordum, Maeve'in ağzından kelimeler dökülene kadar.

"Sanırım kıyafetimi beğenmedin," dedim. Çaydanlığa doğru yürüdüm. Galen çayımızı sıcak tutsun diye bir çaydanlık örtüsü aramak için Los Angeles'ın altını üstüne getirmişti. Erkeklerin büyük bir kısmı sabah kahve yerine sert siyah çayı tercih ediyordu. Tek istisna Rhys'ti. Sert dedektiflerin çay içmediğini düşündüğü için kahve içerdi. Rhys'in kayıydı. Ben çayı tercih ediyordum.

Maeve bana baktı, şaşırmış gibiydi. "Bazen uzun süre insanların yanında kaldığını unutuyorum. İnsan standartlarına göre bile fazla açık sözlüsün." Yine gözlerini sildi ama taze gözyaşları yoktu, sadece yüzünde kuruyan izler vardı. "Oyunu oynamıyorsun."

Çayıma biraz şeker koyup karıştırdım. "Hangi oyunu?"

"Sana kızgınım, bu yüzden güzel olmadığını ima ettim. Bana kıyafetin hakkında ne düşündüğümü sormaman gerekiyordu. Kötü görünmekten endişelenmen gerekiyordu. Bunun senin içini kemirmesi, güvenini azaltması gerekiyordu."

Çayımdan bir yudum aldım. "Bunu yapmayı neden isteyesin?"

"Çünkü dün akşam yaşananlar senin hatan."

"Neden?"

Dudaklarından hıçkırığa yakın bir ses çıktı. "O... sahte sidhe ile seks yaptım."

Kaşlarımı çattım ve sonunda ne demek istediğini anladım. “Sage’den mi bahsediyorsun?”

Başıyla onayladı ama gözyaşları tazelendi. Aslında, başını masanın üzerine koyup hıçkırmaya başladı. Sanki kalbi parçalanacaktı.

Çayımı masanın üzerine koydum ve yanına gittim. Bu sesi duymaya dayanamadım. Son birkaç haftadır kocası öldüğünden beri o kadar çok duymuştum ki yakın zamanda azalmasına sevinmiştim. Birçok hikâyede ölümsüz birine âşık olan zavallı ölümlülerden ve sonlarının ne kadar kötü olduğundan bahsedilirdi ama Maeve hikâyelerin tam tersiydi. Bir ölümsüz bir ölümlüye gerçekten âşık olursa sonu genelde ölümsüz için kötü biterdi. Ölümlü ölür ve ölümsüz geride kalırdı. Basit ve korkunç bir gerçektir. Maeve’in Gordon için ne kadar üzüldüğünü gördükçe kendime sidhe bir âşık bularak nasıl bir şeye bulaşacağımı merak ediyordum. Sonunda, kimle evlenirsem evleneyim yalnız kalacaktı. Başka bir yolu yoktu. Hoş bir düşünce değildi.

Omzuna dokundum ve ağlaması şiddetlendi. “Sage sana zarar verdi mi?” diye sordum. Ağzımdan çıkar çıkmaz ne kadar aptalca bir soru olduğunu anladım.

Kafasını kaldırıp yaşlı gözlerle buna-nasıl-cesaret-eder-sin bakışından attı.

“Seelie Sarayı’ndan bir prensese zarar veremez.”

Omzuna vurdum. “Tabii ki. Özür dilerim. Ama sana zarar vermediyse neden ağlıyorsun? Seks o kadar kötü olamaz.”

Ağlaması şiddetlendi, yüzünü elleri arasına gizledi. Sanırım, “Harikaydı,” dedi. Ama sesi çok boğuk çıktığı için emin olmadım.

Neden bu kadar üzüldüğünü anlayamıyordum ama acısı gerçekti. Omuzlarını sıktım, yanağımı saçlarına koydum. “Harikaysa neden ağlıyorsun?” Bir şey söyledi ama ağladığı için bir şey anlamadım. “Özür dilerim, Maeve, seni anlamıyorum.”

“Harika olmaması gerekiyordu.”

Yüzümü görmemesine sevindim çünkü çok şaşkındım. “Yüzlerce yıldır ilk kez bir sidhe ile birlikte oldun. Tabii ki harikaydı.”

Ellerini indirdi ve bana baktı, ben hava alması için biraz geri çekildim. “Anlamıyorsun,” dedi. “Sidhe değil. Bir yalan, bir illüzyon, evimdeki elma ağacı gibi. Bu sabah kayboldu.”

“Ağaç mı?”

Başıyla onayladı.

Kaşlarımı çattım, kendime hâkim olamadım. “Ama ben yapraklarına, gövdesine ve çiçeklerine dokundum. Kokusunu aldım. İllüzyonlar bir şeyleri gizleyebilir veya olduğundan farklı gösterebilir ama hiçbir şeyi yoktan var edemez. İllüzyonun var olması için gerçek bir şeye tutunması gerek.”

“Normalde, evet, ama sidheler o kadar inandırıcı illüzyonlar yapar ki içinde yürüyebilirsin. Hikâyelerdeki gökyüzü şatolarının peri masalı mı olduğunu sanıyorsun, Merry? Sidheler eskiden bunu yapabiliirdi. Yoktan bir şeyler var edebilirdik. Saf büyüden var olanlar gerçeği gibi olurdu.”

“O zaman gerçek bir ağaçtı,” dedim.

“Gerçekti, evet, ama büyüü var olduğu sürece. Ağacın elmaları olsaydı bir tanesini yiyip karnını bile doyurabilirdin. Az sayıdaki peri hayvanıyla defalarca kez beslenmemi-

zi sağlayan buydu. Büyülyüdüler ve yeniden var edilebiliyorlardı.”

“Gerçek olan illüzyonlardan bahsedildiğini duydum ama babam bu yeteneği çok uzun zaman önce kaybettiğimizi söylemişti.”

Başıyla onayladı. “Öyleydi.”

“Öyleyse diğer büyülerle birlikte bu gücü de geri mi kazandık?”

“Evet.” Gülümsedi, hasılat rekoru kırmanın ne demek olduğu bilinmeden önce bile binlerce filmde gösterilen bir gülümsemenin sulu versiyonuydu. “Ve sen bunu bize geri getirdin, Merry, sen ve büyün.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, ben değil, Tanrıça. İlahi bir yardım olmadan bunu yapamazdım.”

“Çok mütevazısın,” dedi.

“Belki,” dedim. Kendime hâkim olamadım. “Ama tabii ki kıyafet zevkin bu kadar kötüyse mütevazı olmak zordur.”

Benimle göz göze gelmedi. “Özür dilerim ama seni incitmek istedim.”

Elini sıktım. “Neden?”

“Çünkü dün akşam Sage’in beni baştan çıkartmasından seni sorumlu tutuyordum.”

“Rhys baştan çıkartmadan fazlasını yaptığınızı ima etti,” dedim. Yüzü kızardı.

“Doğru. Acı ama gerçek. Karanlıkta parıldadığını gördüm. Altından bir ay gibiydi. Ben...” Yüzünü görmemem için başını yana çevirdi. “Senin erkeklerinden biri olmadığını biliyordum. Beni reddedeceğini düşündüm ama etmedi.”

“Onu baştan çıkarttın. Harika. Ve şimdi de sabahında pişman mısın?”

“Aptalca ama değilim.”

“Periler seksten pişmanlık duymaz, Maeve.”

“Sen Seelie Sarayı’ndan değildin, Merry. Oranın kurallarını bilmiyorsun.”

“Yetenekleri veya büyüğü ne olursa olsun safkan olmayan herkesin küçük görüldüğünü biliyorum.”

Başını yana çevirip bana baktı. “Evet, evet.”

“Buna sadık kaldığını bilmiyordum.”

“Ben de.”

Mantık yürütmeye çalıştım. “Saf sidhe olmayan biriyle olmak hoşuna gittiği için mi hayal kırıklığına uğradın?”

“Hayal kırıklığına uğradım çünkü Sage her iki sarayda da prens değil. Senin büyüyle olduğundan fazlası olan bir yarı-peri ama sidhe değil, Merry. Asla gerçek bir sidhe olmayacak. Bundan yüz sene sonra, üç renkli gözleriyle bile, sidhe olmayacak.”

“Nasıl olduklarını görüyorsun.” Buz kapının eşikindeydi. İkimiz de geldiğini duymamıştık, havaya sıçradık.

Üzerinde beyaz bir gömlek vardı, gri bir pantolon gi-
yiyordu ama kravatı gümüş rengiydi, omuzlarını kuşatan
saçlardan bir ton daha parlaktı. Pantolonun kesimi o kadar
kusursuzdu ki önde ve bacaklarında boldu ama kalçasını
sarıyordu. Bu görüntü hoşuma gidiyordu. İçeriye girdiğin-
de gümüş ve elmas kravat iğnesi ve kol düğmeleri parıldadı.
Her zamanki ayakkabılarının yerini koyu gri botlar almıştı
ama büyük bir kısmı pantolonu tarafından gizleniyordu.

“Kim nasıl?” diye sordum.

“Seelie.” Seelie’yi pis bir kelimeymiş gibi söyledi. Birçok
Seelie’nin Unseelie kelimesini söyleyişi gibiydi.

Maeve yerinden kalktı. “Buna nasıl cesaret edersin?”

Buz, “Neye nasıl cesaret ederim?” diye sordu.

“Seelie’ye hakaret etmeye.”

Buz, “Bizim hakkımızda aynısını söylüyorlar,” dedi. Sesinde emin olamadığım bir öfke vardı. Bu yeni öfkenin dudak bükmeye cevap olmamasını ümit ettim. Bir sorunu bir başkasıyla değiştirmek istemiyordum.

Maeve ağzını açtı ama kapattı. Buz’a yalancı diyemezdi çünkü doğruydu. Sonunda, “Ne diyeceğimi bilemiyorum,” dedi.

Buz bana döndü. “Hâlâ altın sarayın bir parçası olsaydı Sage’e asla dokunmazdı.”

“Ah, bilmiyordum,” dedim. “Birden fazla Seelie’nin kendi sarayından olmayanlarla birlikte olmasının yaşayan kanıtıyım.”

Başını iki yana salladı, saçları küçük elmas taneleri gibi parıldadı. Hiçbir mücevher saçlarıyla başa çıkamazdı. “Zalim Uar bir lanetten kurtulmak için büyükannenle evlendi. Besaba bir anlaşımanın parçası olarak babana gitti. Güven bana, Merry, parıldayan sidheler yatağımıza isteyerek girmez.”

“Bunu sen de biliyorsun, Jackie Frost.”

Yüzünü buruşturdu ama geri adım atmadı. Maeve’e döndü ve Amerikan standartlarına göre bile kadının kişisel alanına tecavüz edecek kadar yakınına girdi. Maeve geri çekilmeyince peri standartlarını da aştı. Artık birbirlerine neredeyse dokunuyorlardı. Tehditkâr değil erotik bir görüntüydü. Buz daha uzundu ama birkaç santimetreyle. Birbirlerinin gözlerine baktılar, denk bir mücadele idi. Maeve karşısında dikilen Buz’a baktı ama sözleri benim içindi. “Her zaman sidhe değildi. Bunu biliyor musun?”

Sesi sakindi ama içinde bir fırtınanın uğursuzluğunu barındırıyordu.

“Evet,” dedim. “Buz’un nereden geldiğini biliyorum.”

Bana baktı, yüzünde şaşkınlık vardı. “Sana kendisi söylemiş olamaz.”

Başımı iki yana salladım. “Bana büyüyle kendisi gösterdi. Karların üzerinde dans ettiğini gördüm. Ne olduğunu biliyorum ve bu durum benim için bir şey değiştirmiyor.”

Yüzündeki şaşkınlık yerini dehşete bıraktı. Geri çekildi ve koluma girdi. “Tabii ki değiştiriyor. Bir sidhe ile birlikte olduğunu sanıyordun ama sadece hayat verilen bir soğukluk olduğunu öğrendin.”

Eline baktım, yüzümde düşmanca bir ifade olmalıydı, elini geri çekti.

“Ciddisin. Gerçekten ciddisin. Senin için bir fark yaratmıyor.”

Başımı iki yana salladım. “Kesinlikle.”

Şaşkın gözlerle bana baktı. “Anlayamıyorum.”

“Dün akşam Conchenn olarak güçlerini geri kazandın. Yüzlerce yıldır ilk kez bir sidhe ile birlikte oldun. Bu sabah uyandın ve Maeve Reed gibi değilsin. Diğer Seelie asilleri gibisin. Seelie’nin seks ile ilgili neden bu kadar muhafazakar düşünceleri olduğunu anlamıyorum. Hiç perilere göre bir şey değil.”

“Anlamıyorsun, Merry, ama nasıl anlayasın? Bir insanla yatmak affedilebilir ama bir yarı-periyle yatmak affedilmez. Dün akşam ihtiyacım sağduyuma baskın geldi. Güçle sarhoş oldum. Bu sabah kendime geldim.”

“Ama sen Seelie Sarayı’ndan sürüldün, Maeve. Unseelie Sarayı kimin nereden geldiğiyle değil sadece sonuçlarla il-

gilenir. Senin nereden geldiğin değil bizim için ne yapabileceğin önemli.”

Başını iki yana salladı. “Gözlerimi gizleyemiyorum. Bu sabah cazibe büyümle onları değiştiremedim ve sebebini bilmiyorum. Ben bunu yüzlerce yıldır yapıyorum. Gerçek formumdan daha gerçek gelen bir şey ama gözlerimi gizleyemedim. Bana güç verdin, Merry ama benden bir şeyler de aldın.”

“Öyleyse Sage ile birlikte olmanın sorumlusu ben miyim?”

“Belki,” dedi. Ama bu tek kelimenin içinde bile şüphe vardı. Buna gerçekten inanmıyordu.

“Seelie Sarayı’nın eylemlerin hakkında ne düşündüğü önemli değil, Maeve. Oraya gidersen, Aydınlanma ve İllüzyon Kralı seni öldürür. İstiyorsan Unseelie’ye katılabilir, bizimle olabilirsin. Bu akşam perilerin kalbinde olabilirsin.” Bunu söylerken yüzüne baktım ve gizleyemeden açlığını fark ettim.

Bana hoş bir gülümseme gösterdi. “Ben Seelie sidhesiyim, Merry, Unseelie değilim.”

Buz, “Bir zamanlar ben de Altın Saray’ın üyesiydim,” dedi.

“Sen hiçbir zaman sarayın parçası değildin, Buz. Hiçbir zaman.”

Buz soğuk gülümsemesini gösterdi. “Yeniden ifade edeyim. Bir zamanlar Güzellik ve İllüzyon Sarayı’nda bana zar zor tolerans gösteriyorlardı. Tolerans göstermelerinin sebebi diğerlerinin gücü azalırken benimkinin artmasıydı. Sidhe güçleri sayesinde değil insanların zihinleri sayesindeydi. Siz parıldayan güzel tanrıları unutturken beni hatırladılar. Jakuel Frosti, Jackie Frost, Jack Frost gibi.” Yeniden

öne adım attı, bu sefer Maeve hafifçe geri çekildi. “Senden kim bahsediyor, Conchenn? Şiirlerin, şarkıların nerede? Neden seni değil de beni hatırlıyorlar?”

Maeve’in sesi zayıf çıktı. “Bilmiyorum.”

“Ben de bilmiyorum ama onlar biliyor.” Bir öpücük verecekmiş gibi biraz daha yaklaştı. “Birçoğu unutulurken beni hatırladılar. Büyük bir gizem, değil mi?”

Ayı vücudunun içine almış gibi parıldamaya başladı, ışık gözlerinden dışarıya çıktı ve saçları gümüş bir renge büründü. Gücünün rüzgârı vücudunun etrafını saçlarından parıldayan bir hale ile kuşattı. Metalik bir görüntü gibiydi, sanki sıvı gümüşten yapılmıştı. Maeve gücün bu kadar yakınında olup tepkisiz kalamazdı. Sidhe dokunuşundan çok uzun süre mahrum kalmıştı. İhtiyacı tek bir dokunuşla, tek bir geceyle giderilemezdi. Açlığı çok daha derindi.

Buz’un gücü Maeve’inkini de açığa çıkarttı. Maeve’in saçları beyaz-sarı bir renge büründü ve etrafında dalgalandı. Birbirlerine o kadar yakındılar ki sarı ve gümüş renkli saç telleri birbirinin içine geçiyordu. Bu, tanrılık değildi, sadece sidhenin gücüydü.

İkiliyi izlerken insan atalarımın sidheleri neden tanrı olarak gördüğünü anladım. Onları muhtemelen melek veya Mars’tan gelenler zannetmişlerdi. Birbirlerine parıldayışlarını seyrettim, ışığın arasından Maeve’in saf ihtiyacını görebiliyordum. Buz aç değildi, sadece hâliinden memnundu. Öne eğildi ve parıldayan dudaklarını Maeve’inkilere değdirdi. Fiziksel dokunuş çok nazikti ama gücü gümüş bir mızrak gibi Maeve’e doğru fırladı. Gücü sarı-beyaz ışığı neredeyse parçalayacaktı. Bir an için Maeve’in özündeki

ışık soldu, turuncu ve kırmızı renkli aleve benzer bir şey açığa çıktı. Sonra Buz geri çekildi, Maeve artık yalnız parıldıyordu. “Şimdi bile bana tepkisiz kalamıyorsun, Sage’in anısı zihninde hâlâ çok taze olmasına rağmen.”

Buz’un gücü azaldı ve soluklaştı ama hâlâ çok güzeldi, sadece parıldamıyordu. Maeve’in gücü de konuşmaya başlayınca azaldı. “Son yüz yıldır yatağıma sıradan perileri alabilirdim. Benim gibi sürülenleri. Ama bunu yapmadım, bir gün Taranis’in ihanetinin açığa çıkacağını düşündüm. Taranis ölünce sarayıma geri dönecektim. İnsan âşıkları affederler çünkü Seelie insan etini hep sevmiştir. Ama sıradan perilerle birlikte olmayı affetmez. Bunu yaparsan peri sarayında eski konumunu geri kazanamazsın.”

Buz, “Perilerin yüce sarayı bir tane değil,” dedi.

Maeve başını iki yana salladı. “Hayır, benim için bir tane.”

Buz başını iki yana salladı. “Biz Seelie’yi ziyaret edene kadar bu tavrın sinir bozucu.”

“Buz, sen sadece nasıl olduklarını hatırlamıyorsun. Ne kadar sinir bozucu olduklarını görmedin.”

Buz iç geçirdi. “Her şeyi çok iyi hatırlıyorum, Maeve.” Bir an için yüzünde hüznü vardı. “Oraya geri dönüp, bize aşağılık varlıklarmış gibi davrandıklarını görmeye çok hevesli değilim.”

“O zaman burada benimle kal.” Bana döndü. “Oraya gitme, Merry. Taranis seni bir şey için istiyor. Hiçbir şeyi boş yere yapmaz ve seni çağırmasının sebebi muhtemelen hoşuna gidecek bir şey değildir.”

“Biliyorum.”

Ellerini yumruk yaptı. “O zaman neden gidiyorsun?”

Doyle, “Çünkü Unseelie’nin kraliçesi olacak ve Taranis’ten korkarak başa geçemez,” dedi.

Maeve, “Ama Taranis’ten korkuyorsun,” dedi. “Hepimiz korkuyoruz.”

Doyle omzunu silkti. Siyah kot pantolonunu dizlere kadar gelen siyah botlarının içine sokmuştu, üzerinde siyah bir tişört ve siyah bir deri ceket vardı. Kemerini bile siyahtı. Tek farklı renk kulaklarını süsleyen küpelerin parıltısıydı. Bir kulağında bir elmas tanesi vardı. “Korkarım veya korkmayalım, cesur görünmek zorundayız.”

“Ölmeye değer mi? Merry’nin ölmesine değer mi?” Beni işaret etti, dramatik bir hareketti ama sonuçta aktristi. Ayrıca, eğitim almamış olsa bile sidheler çok dramatik olabilirdi.

“Merry’yi öldürürse Kraliçe Andais de onu öldürür.”

“Sırrının açığa çıkmaması için beni öldürmek üzere İsimsiz’i serbest bıraktı. Saraylar arasında bir savaşa girerken tereddüt edeceğini mi düşünüyorsun?”

“Ben savaştan bahsetmedim, Maeve.”

“Kraliçe’nin Taranis’i öldüreceğini söyledin. Bu, savaş demek.”

Doyle başını iki yana salladı. “Tahtın vârisini öldürürse bence Andais iki şeyden birini yapar. Ya Taranis’i bizzat düelloya çağırır ya da gizlice öldürülmesi için katiller tutar.”

Maeve, “Taranis’i öldürürüm diyorsun,” dedi.

“Artık Kraliçe’nin Karanlık’ı değilim.” Gelip yanımda durdu. “Duyduğuma göre şimdi korumalarının başında yeni biri varmış.”

Buz, “Kim?” diye sordu.

Doyle, “Mistral,” dedi.

“Fırtına Getiren. Ama uzun süredir gözden düşmüştü.”
Doyle başıyla onayladı. “Yine de, yeni şampiyonu.”

“Mistral bir katil değil ve dikkat çekmemek ne demek bilmez. İsmi gibidir, rüzgârla ve gürültüyle gelir.” Buz’un Mistral’dan tiksindiği belliydi.

Doyle, “Ama Fısıltı bu açığı kapatabilir,” dedi.

Buz şaşkıındı. Maeve kaşlarını çatı. “Bu isimleri bilmiyorum.”

Doyle, “Hepsi isimleriyle birlikte solmuştu,” dedi.
“Artık onları eski isimleriyle hatırlamıyorsun.”

Buz, “Fısıltı,” dedi. “Ben delirdiğini duymuştum.”

“O söylentiği ben de duymuştum.”

Mistral’ı hatırlıyordum. Kraliçe’nin hoşuna gitmeyen bütün özellikleri taşıyordu. Gürültülü, böbürlenmeyi seven, çabuk öfkelenen, affetmek nedir bilmeyen biriydi. Bir kabadayılık sembolüydü ama altın saraydan kovulunca karanlık saraya girmesine çok güçlü olduğı için izin verilmişti. Kraliçe Andais güçlü olan herkesi kabul ederdi ama herkesi sevmek veya kullanmak zorunda değildi. Bazılarını kendisinden uzakta tutar ve uzak kalacakları görevler verirdi.

Mistral o kadar uzun süredir gözden düşmüş bir hayat sürüyordu ki yüzünü bile unutmuşum. Mistral ile konuştuğumu hatırlamıyordum. Babam bir aptal olduğunu düşünüyordu.”

“Korumalar arasında Fısıltı diye birini hatırlamıyorum,” dedim.

Doyle, “Çok uzun zaman önce Kraliçe’yi kızdırmıştı,” dedi. “Ve cezalandırıldı. Ölümlülük Holü’ndeki Ezeziel’e verildi.” Kaşlarını çatı ve Buz’a baktı. “Yedi seneliğine miydi?”

Buz başıyla onayladı. “Galiba.”

Konuşmadan önce yutkundum. “Yedi sene boyunca mı işkence gördü?” Sesim korkudan kısık çıktı. Ölümlülük Holü’nü görmüştüm. Ezekiël’in işinde ne kadar iyi olduğunu biliyordum, yedi senede neler yapabiliirdi hiçbir fikrim yoktu.

İkisi de başıyla onayladı.

Maeve’in bile yüzü solmuştu. Seelie Sarayı’nda işkence yoktu, en azından Ezekiël’inkiler gibisi yoktu. Bunu yapmanın daha nazik yolları vardı, büyü yollardı, kişisel olmayan kanlı olmayan yollardı. Birine ellerinizi kana bulaştırmadan çok acı verebilirdiniz. Kraliçe Andais ise tam tersiydi. İşkencenin kanlı olması gerekiyordu, yoksa ne işe yarardı?

“Sizin Cehennem Holü’nüz hakkında anlatılanları duydum.”

Buz, “Gördün mü, Taranis bize inanlara işkence eden bir inanca ait kelimeleri kendi sarayına uyarlamış,” dedi. “Sarayını maymunlar cehennemine çevirmiş.”

“On yedinci yüzyıla başlıyorsan ya da daha öncesinden,” dedim. Buz omzunu silkti, sanki birkaç yüz yıllık fark önemli değildi.

“Ne dersen de, ama Kraliçe’nizin böyle bir ceza vermiş olması bile sarayınızın bir parçası olmayı istememe yeter.”

“Ezekiël ile yedi yıl geçirmek için ne yapmış?”

Buz, “Bence bunu sadece Fısıltı ve Kraliçe biliyor,” dedi.

Doyle’a baktım. “Sen bir milenyumdursun onun yanındaydın. O seni beni getirmek için Los Angeles’a gönderene kadar yanından hiç ayrılmadın. Sen biliyor olmalısın.”

Doyle nefes verdi. “Başkalarının bilmesini isteseydi söylerdi, Merry. Bu gerçeği paylaşarak kimseyi riske atamam.”

Konuyu kapattım. Andais'in bizi Ölümlülük Holü'ne göndermek için bir bahanesi olmasını istemiyordum. Günlerimin geri kalanını Fısıltı'nın yedi yıllık cezayı nasıl hak ettiğini bilmeden de geçirebilirdim, Ezeziel ile bir dakika bile geçirmeye niyetim yoktu.

Buz, Maeve'e döndü. "Biz yokken Taranis'in seni öldürebileceğini bilmene rağmen bizimle Unseelie Sarayı'na gelmiyorsun, öyle mi?"

"Hava alanında beni yeni korumalara emanet edeceksiniz."

"Seni İsimsiz'den kurtarmaya çalışırken neredeyse ölen insan korumalar. Biz gelmeseydik, seninle birlikte ölecek olan korumalar."

"Başka bir ülkeye gideceğiz, Kral'dan ve güçlerinden uzakta olacağız."

"Muhtemelen güvende olacaktır, Buz. Çünkü biz ininde, gücünün kalbinde olacağız."

"Ama Kraliçe'nin koruması altında Unseelie'de daha güvende olur."

Doyle, "Bunu konuşmuştuk," dedi. "Bu konuyu kapattık."

Buz, Maeve'e baktı. "Unseelie'den nefret ettiğin veya onlardan korktuğun için değil. Karanlık Saray'a girer ve etrafın perilerle çevrilirse orayı bir daha terk edememekten korkuyorsun."

Maeve, "Beni tutsak edebilir, böyle bir şey yaparsa beni kurtaramazsınız," dedi.

"Sen tutsak olmazsın, Conchenn, sadece ışık seni istemediği için karanlığı kucaklırsın. Birçok Seelie lordu ve leydisi karanlığın düşündükleri kadar çirkin olmadığını

fark etti, hiç de düşündükleri gibi olmadı.” Buz öne bir adım attı ve Maeve geri çekildi.

Maeve boğulur gibi bir ses tonuyla, “Karanlığı kucakladılar çünkü başka seçenekleri yoktu,” dedi. “Ya karanlığı kucaklayacaklar ya da perilerden sonsuza dek sürüleceklerdi.”

Buz, “Kesinlikle,” dedi. “Bizim aramızda tutsak yoktur. Fısıltı istese Unseelie Sarayı’ndan kaçabilirdi. Kraliçe peşinden gitmezdi çünkü Unseelie’den kaçan bir sidhenin gidecek yeri olmadığını biliyor. Periler arasında kalamaz. Biz Kraliçe’nin kanunlarına uyuyoruz ama başka seçeneğimiz olmadığı için değil ama yedi yıl işkence görmek bile senin Kral’ının yaptığı gibi saraydan sürülmekten iyi olduğu için.”

Yanımızdan geçip giderken gözlerinde yaşlar vardı.

Doyle, “Bunu yapmak zorunda mıydın?” diye sordu.

Buz başıyla onayladı. “Evet, yapmak zorundaydım. Unseelie’ye gitmeyerek kendini tehlikeye atıyor. Çok aptalca.”

Doyle, “Kendi isteğimizle Seelie Sarayı’na gitmek kadar aptalca değil,” dedi. İki adam birbirine baktı ve aralarında sözsüz bir iletişim kuruldu. Buz’un omuzları önce hafifçe çöktü sonra tekrar dikleşti. “Planın hoşuma gitmediğini biliyorsun.”

Doyle, “Daha önce söylemiştin,” dedi.

Buz bana baktı. “Merry ile giderim ama hoşuma gitmek zorunda değil.” Gülümsedi, o kadar hüzünlü bir gülümseme-ydi ki göğsüm daraldı. “Ve korkarım, benim tatlı prensesimin de hoşuna gitmiyor.” İtiraz edebilirdim ama aynı fikirde olduğum için aptalca olurdu.

“Önce Unseelie Sarayı’nı ziyaret edeceğiz, sonrasında da Goblin Sarayı’nı, en son Seelie Sarayı’nı.”

Başını iki yana salladı ve gülümsemesi acılaştı. “Goblin sarayında gördüklerimizin en kötüsü olmasını isterim ama son duraktaki parlak güzelliklerle hiçbir şeyin boy ölçüşmemesinden korkuyorum.”

18

Maeve Reed'in özel uçağı konforsuz değildi, aksine çok konforluydu. İçimizde uçmaktan en çok nefret eden Doyle'du. Koltuğunu hemen seçmiş, kemerini bağlamış ve koltuğun kollarını sıkı sıkı tutmuştu. Gözlerini kapatıp koltuğa sarılan Doyle'u görünce uçakta saldırıya uğrarsak Karanlık'ın bir işe yarayacağını anladım. Aslında uçaklarla ilgili korkusunu ilk öğrendiğimde çok mutlu olmuştum. Böyle kusursuz değildi, Kraliçe'nin Karanlık'ı ve katili olmaktan uzaktı. Bunlara ihtiyacım olacağı aklıma gelmezdi. Dar koridorun diğer tarafından Doyle'a baktım. Vücudunun gerginliği bir tür güç gibi etrafını kuşatıyordu. Tabii ki, korku da büyüünün yakıtı olabilirdi.

Buz, "Sana ne düşündüğünü sorardım ama gayet açık," dedi.

Kafamı yana çevirip Buz ile göz göze geldim. “Ne düşünüyorum?”

“Doyle’u düşünüyorsun.” Öfkeli değildi, dudak bük-müyordu. Belki sesi mutsuzdu ama dudak bük-müyordu. Bu da bir gelişmeydi.

“Uçmaktan korktuğu zamanlarda Kraliçe’nin kusursuz katili gibi görünmediğini düşünüyordum.”

Yüzü duygularını gizlemeye başladı, soğuk maskesi açığa çıktı. “Hepsi bu değil.”

Koluna dokundum. “Bunun için dudak bükme, Buz. Uçakta saldırıya uğrarsak Doyle’un hiçbir işe yaramayacağına düşünüyordum, hepsi bu.” Huysuzluğunu yutmaya çalıştığını gördüm. Boğulacak gibiydi ama en azından deniyordu. Çok mücadele ettiği için aklımdan geçenleri söylemedim, Doyle ile vahşi bir fantezi de düşünüyor olabilirdim ama bu, Buz’u hiç ilgilendirmezdi. Hepsinden zevk almam gerekiyordu ama bunu kendime sakladım. Buz deniyordu ve beni sahiplendiği için Buz’u azarlayamazdım. Bu, çok insansı bir tepki olurdu ve yardımı olmazdı.

Kolunu sıktım ve bıraktım. Benim için bu kadarı yeterliydi.

Rhys önümde eğildi. Üzerinde minik inciler olan beyaz göz bandını takıyordu. Beyaz ipekten bir trençkot, beyaz fötr bir şapka ve soluk krem renkli bir takım gi-yiyordu. Üzerindeki tek renk buz pembesi bir kravattı. Dondurmadan yapılmış bir adamla 1940’ların dedektifleri arası bir görünüme sahipti. Saçlarının hepsini şapkasının içine sokmayı başarmıştı. Saçları gözükmeyince daha genç duruyordu, yumuşak çizgiler ve öpülesi dudaklardan iba-

retti. Benden yüzlerce yıl daha büyüktü ama karşıma çıkmadığına otuzundan büyük görünmüyordu.

Bana bakıp gülümsedi. “Doyle sana vermem için bir şey verdi.” Korumaların liderine baktı, Doyle’un gözleri hâlâ sıkı sıkı kapalıydı. Kıkırdarak bana döndü. “Böyle olacağını biliyordu.” Ceketinin cebinden beyaz bir yüzük kutusu çıkarttı.

Gülümsemem soldu. “Yapmak zorunda mıyım?”

“Evet.” Birden yaşlandı, hâlâ çok yakışıklıydı ama hayal ettiğim çocuksu görüntüsü kaybolmuştu.

Buz öne eğildi. “Kraliçe’nin yüzüğü, Merry, sana verdi. Vârisi olduğunu gösteren sembollerden biri. Takmalısın.”

“Yüzük umurumda değil,” dedi. “Ama kadeh de uçak-
tayken diğer şeylere yaptığı gibi yüzüğün büyüsunün de
artmasından korkuyorum.”

İki adam birbirine baktı, ilk kez akıllarından geçeni okudum.

Rhys, “Lanet olsun,” dedi. “Bu, büyük bir sorun olabilir.”

Buz çok ciddiye. “Bir sorun veya kurtuluş. Yüzük bir zamanlar güçlü bir kalıttı, sadece Kraliçe’nin çocuk sahibi olabileceği âşıkalarını seçen bir araç değildi.”

“Çok komik,” dedim. “Yüzüğün güçlü bir kalıt olduğunu çok duydum ama kimse, babam bile, bir zamanlar nasıl olduğunu anlatmadı.” Yüzlerine baktım, ikisi de bir şey söylemek istemiyordu.

“Ne?” diye sordum.

Birlikte iç geçirdiler. Rhys açık yüzük kutusu elinde yere oturdu. “Yüzük bir zamanlar Andais’i yüzüğün tepki verdiği erkek için karşı koyulmaz yapardı.”

“Yüzlerinizdeki ifade kadar büyük bir şey değil. Başka neyi vardı?” Birbirlerine baktılar.

“Ağzınızdaki baklayı çıkartın.”

Buz, “Bakla?” diye sordu.

Rhys, “Sırrı açıklayın demek istiyor,” dedi. Son elli seneyi peri tepelerinde geçirmeyen birkaç korumadan biriydi. Rhys’in peri tepelerinin dışında bir evi vardı. Elektriği, televizyonu, her şeyi vardı. Humphrey Bogart veya Madonna’nın kim olduğunu bilen tek sidhe olabilirdi.

Rhys, “Sindrella filmlerde merdivenlerin en tepesinde-
dir ve Prens kafasını kaldırır ya,” dedi.

“Evet,” dedim.

“Sonra başka seçeneği yokmuş gibi Sindrella’ya doğru yürür.”

Başımınla onayladım. “Evet.”

“O kadar karşı koyulmaz,” dedi.

“Demek istediğin, yüzük sana tepki verdiyse aptal liseli âşık gibi olursun.”

İç geçirdi. “Tam olarak değil.”

Buz, “Sadece erkekler değil,” dedi.

Önce birine sonra diğerine baktım. “Ne demek istiyorsun?”

Sage koridorda yürüdü. Üzerinde Kitto’nun bol pantolonlarından biri vardı ve kanatlarına uyması için tişörtünün arkasını kesmiştik. Beli Kitto’dan daha inceydi bu yüzden kemerini iyice sıkırmıştı. Kitto’nun ayakkabılarından birini giyiyordu ve bağları iyice sıkırmıştı çünkü ayakları daha küçüktü. Vücudunun üst kısmına bir battaniye sarmıştı çünkü arkası yırtık ceket yüzünden vücudu sıcak kalamıyordu. Saraylarda insan büyüklüğünde olan kanatlı periler

için tasarlanmış ağır yün pelerinlerden birine ihtiyacı vardı. Nicca da inene kadar çok üşüyecekti. Ama bizi karşılayacak olanlara haber vermiştik, battanileri olacaktı. O zamana kadar Sage elindekiyle idare etmek zorundaydı. Şimdiki boyutuna uyacak kıyafetlerimiz de yoktu.

“Sana kibar bir biçimde söylemeye çalıştıkları şey, Prenses, yüzük bir zamanlar çöpçatandı.”

Kaşlarımı çattım. İç geçirdi ve devam etti. “Ah, genç olmak,” dedi. Sanki kötü bir şeydi. “Yüzük uygun birini bulur ve bunu yapması için sadece tene dokunması gerekmez, odanın diğer tarafındaki birini de seçebilir. Erkek ve kadın çaresizce birbirine âşık olur, sonsuza kadar mutlu yaşar.”

“Kraliçe Andais bana sonsuza kadar mutlu yaşayacak tiplerdenmiş gibi gelmedi.”

“Yüzüğü kontrol edebiliyor, Merry, bütün güçlü silahlar veya aletler gibi kontrol edilebilir. Büyük bir balo verir ve bütün potansiyel sidheleri davet ederdi. Değerli olmayanlar masalara hizmet eder veya sidheleri eğlendirirdi. Sonra kapının yanında dikilir ve her bir kadın içeriye girerken yüzüğüyle dokunur, her zaman birisi öne çıkardı. Herkesin içinde birbirlerine sahip olurlardı. Kadın birkaç ay içinde hamile kalır ve evlenirdi, kusursuz bir eşleşme olurdu. Bir zamanlar sadece çocuk yapabilecek olanları seçmiyordu. Sonsuza kadar mutlu yaşayacakları seçiyordu. En azından biz öyle diyorduk. Sence insanlar bu cümleyi kimden kaptı?”

Kaşlarımı çattım. “Üzerinde çok fazla düşünmemiştim. Benim için peri masalları sadece masaldı.”

“Ama anlatılanlar,” dedi. Soluk elini battanienin içinden çıkartıp parmağını havada salladı. “Bize aitti, gerçek hikâyelerden alınmıştı.” Kaşlarını çattı. “Hepimiz İrlandalı,

İskoç veya İngiliz Adaları'ndan değiliz. Avrupa'nın dört bir yanında bizden birileri var."

"Bunun farkındayım," dedim.

"O zaman bilmen gerek. Prens Essus sana peri masallarının gerçek hikâyelere dayandığını söylemedi mi?"

"Babam bana uydurulduklarını söyledi."

Sage, "Birçoğu," dedi. "Hepsi değil." Parmağını tekrar salladı. "Kadeh yüzüğün gücünü tamamen geri getirirse," dedi. Kutuyu işaret etti. "Ve bu uçakta kusursuz eşin varsa bunun farkına varırsın. Yoksa, bunu da anlarsın."

Küçük kutuya baktım, şimdi gözüme az öncekinden daha önemli görünüyordu.

Rhys, "Kraliçe kendisi için yüzüğü böyle kullanmıyordu," dedi.

Nicca, "Hayır," dedi. Yumuşak sesi arkamızdan geldi. "Gerçek aşkı savaşta öldürülünce yüzüğün gücünü yatağını doldurmak için kullandı. Yüzüğün yardımıyla bir başka sidheyi peri çarpmışa döndürebiliyordu." Döndüm ve yüzüne baktım. Koyu kahverengi pantolonu vardı, rengi neredeyse siyahtı. Botları da pantolonla uyumluydu. Saçları çıplak göğsünün üzerine saçılıyordu. Üstünün çıplak olmasının sebebi kanatlarının Sage'den daha büyük olmasıydı, ipek ve sentetik fiberle bir şeyler yapmaya çalışsak da sonunda pes etmiştik. Kanatları çok büyüktü, şekli bir garipti, sarmalları ve kuyruğu vardı.

"Owain öldüğünde delireceğini sanmıştım." Doyle'un gözleri hâlâ kapalıydı, koltuğun kollarını sıkı sıkı tutuyordu ama sesi normaldi.

Sakin bir ses tonuyla, "Yüzüğün kimsenin fark etmediği bir gücü daha vardı," dedi. "Seçtiği çiftler etrafında

koruyucu bir etkisi de vardı. Mutlu bir sonu garanti ediyor, başlarına bir trajedi gelmesine engel oluyordu.”

Rhys başıyla onayladı. “Yüzüğün gücünün azaldığını büyük çöpçatan baloları başarısız olmaya başlayınca anladık. Bir sidhe içeriye girer ve kimse öne çıkmazdı. O zamana kadar bizi sadece mutlu ve doğurgan tuttuğunu düşünüyorduk, bizi güvende tuttuğunu anlamamıştık.”

Buz, “Rhoda Savaşı’na kadar,” dedi. “Orada iki yüz sidhe savaşçısını kaybedene kadar. Birçoğu bu balolarda evlenenlerdi.”

Doyle, “İlk kez büyüğün bir araya getirdiği çiftlerim sonsuza kadar mutlu yaşamayacağını anladık,” dedi.

Rhys, “Sadece bir çift de değildi,” dedi. “Düzinelerceydi.” Başını iki yana salladı. “Böyle bir hüznü görmemiştim.”

Doyle, “Geride kalanlardan bazıları solmaya başladı,” dedi.

Rhys, “İntihar etti demek istiyorsun,” dedi.

Doyle gözlerini açıp Rhys’e baktı, sonra tekrar kapattı. “Senin tercihin.”

“Tercih değil, gerçek.”

Doyle omzunu silkti. “Pekâlâ.”

Galen herkesin arkasında açığa çıktı. “Yüzük hiçbiri için birden fazla kişi seçti mi?” Kıyafetleri bahar yeşiliydi.

Doyle, “Eşini kaybeden birine tekrar bir eş bulup bulmadığını mı soruyorsun?” diye sordu.

“Hem onu hem de birden fazla kişi seçip seçmediğini. Demek istediğim, yüzüğün eşleştirdiği çiftler çocuk sahibi olabilir ama mutlu olmayabilir, birbirine âşık olmayabilir, yüzüğün birine birini seçmeye çalışırken zorlandığı oldu mu?”

Doyle gözlerini açtı ve Galen'e baktı. "Sen ruh eşine, kusursuz aşka inanmaz mısın?" Doyle gibi birinin ağzından çıkınca çok aptalca bir soruydu.

Galen bana baktı ama sonra Doyle'a dönmek zorunda kaldı. "İlk görüşte aşka inanmam. Gerçek aşkın büyümesi zaman alır, dostluk gibi. Anlık şehvete inanırım." Arkama geçti. Şimdi sıcaklığını hissedebiliyor, ellerini koltuğumun tepesine koymasını ve bana daha yakın olmasını istiyordum. Beni duymuş gibi istediğimi yaptı. Başımı parmaklarına değdirmemek için kendimi zor tuttum. Ama bir şekilde yüzük kutudayken yüzüğü takınca Galen'e dokunmak istediğimden emin değildim. Bence kadeh yüzüğü etkileyecekse kimseye dokunmam güvenli değildi.

"Peri tepesine gidene kadar Kraliçe'den izin alıp takmasam olmaz mı?"

Doyle, "Hayır," dedi. "Kraliçe bu konuda ısrarcıydı."

İç geçirdim. Andais'in bize kızmasını istemiyorduk. "Pekâlâ, kutuyu bana ver, herkes geri çekilsin."

Rhys, "Kutunun içindeki bomba değil," dedi. "Sadece bir yüzük."

Kaşlarımı çattım. "Duyduklarımdan sonra bomba olmasını tercih ederim." İçimden, *neredeyse*, diye ekledim. Seçeneklerimin uçakla ve şimdiyle sınırlı kalmasını istemiyordum. Yüzüğünü kimi neden seçeceğinden korkuyordum. Bu gibi konularda büyüye güvenmezdim. Lanet olsun, bu gibi konulara güvenmezdim. Aşk bazen güvenilirmez bir şeydi.

Rhys kutuyu bana verdi, ben herkese geri çekilmesini tekrar söyleyince hepsi kalktı ve uzaklaştı. Kitto uçağın arkasında bir battaniyenin altına gizlenmeye devam etti.

Metalden ve modern teknolojiden korkuyordu. O kadar çok şeyden korkuyordu ki uçaklardan korkması hiç de garip değildi. Oysa hiçbir şeyden korkmayan Doyle için durum farklıydı.

Adamlar iki gruba ayrıldı. Bir grup koltuğunda oturan Doyle'un yanındaydı ama beni izliyordu. Diğer grup uçağın arkasındaydı.

Rhys, Doyle'un yanından, "Kutuyu aç," dedi.

Galen, "Korkuyor," dedi. Sesini duyunca midemde kelebekler uçuşmaya başladı.

Sage, "Neden korkuyor?" diye sordu. "Kusursuz eşi bulmaktan mı? Ne kadar aptalca bir korku. Birçoğu böyle bir şansa sahip olmak için canını verir."

Nicca, "Sessiz ol," dedi.

Sage şikâyet etmek için ağzını açtı ama kapattı, şaşkın gibiydi. Nicca'yı neden dinlediğini bilmiyordu.

Elimdeki kutuya baktım, kuruyan rujlu dudaklarımı yaladım, neden bu kadar korktuğumu bilmiyordum. Kusursuz eşim bu erkeklerin arasındaysa beni neden korkutuyordu? Hayır, bu korku değildi. Ya yüzük eşimi burada bulamazsa? Ya eşim bunlardan biri değilse? Ya bu yüzden hamile kalamadıysam?

Kafamı kaldırdım ve yüzlere baktım. Garip bir biçimde, hepsini sevdiğimi fark ettim. Yüzük başka birini seçerse Buz veya Galen'in ne tepki vereceğini bilmiyordum. İkisi de insansı bir kiskançlığa sahipti. Buz seçilmezse herhâlde dudaklarını bükerdi.

Galen'e baktım, beni sevdiğini, gerçekten sevdiğini biliyordum. Kraliçe olma ihtimalim yokken bile beni sevmiştii. Vücudum ve sevgimden başka hiçbir şeye sahip olamaya-

cakken beni sevdiğini söyleyen iki kişiden biriydi, diğeri Rhys'ti. Galen çok romantikti. Başka birinden hamile kalırsam eşim olmamak, kraliçenin kralı olmamaya alışabilirdi. Ama sanırım benim ruh eşim olduğuna inanıyordu. Neler olabileceğinin idealini koruduğu sürece benden vazgeçebilirdi.

Tekrar kutuya baktım. Yüzük bir başkasını seçerse Galen yeni bir rüya, yeni bir aşk, yeni bir dünya bulmak zorundaydı.

Rhys, "Aç şunu," dedi.

Derin bir nefes aldım ve kapağı yavaşça açtım.

19

Yüzük ağır bir sekizgendi, kusursuz bir yuvarlak değildi, sanki takıldığı parmağa uyum sağlıyordu. İçinde kelimeler vardı, eski bir Kelt yazısıydı, benim okuyamayacağım kadar eski bir dildi ama tercümesinin “tak” olduğunu biliyordum. Tehditkâr bir havası yoktu. Ama yine de... soğuk gümüşe dokundum ve bir şey olmadı. Ama parmağa takılana kadar bir şey olmazdı. Büyüsü böyleydi.

Doyle, “Yüzüğü takman gerekiyor, Meredith,” dedi. Hepsinden bana Merry demesini istemiştim. Şimdi saray resmiyeti geri dönmeye başlamıştı. Bundan nefret ediyordum.

“Biliyorum, Doyle.”

“O zaman tereddüt etmek aptalca. Yere inmeden sorun olup olmadığını öğrenmeliyiz. Basını uzak tutmak için insan polisler olacak ama kameralar ve muhabirler her ha-

reketimizi izleyecek. Başımıza şimdi, uçaktayken gelmesi daha iyi." Yüzünü bana döndü, bunu yaparken koltuğun kollarından birini bırakmak zorunda kaldı. Bunun Doyle'a neye mal olduğunu biliyordum. "Tak yüzüğü, Meredith, Merry, lütfen." Başımla onayladım ve yüzüğü kutudan çıkarttım. Dokunduğumda sıcaktı ama başka bir şey yoktu. Derin bir nefes aldım, parmağıma takmadan önce dua etmeli miydim bilmiyordum. Son yirmi dört saatte dualarım yepyeni bir anlam kazanmıştı.

Yüzüğü parmağıma taktım. Benim için fazla büyüktü ama büyüğü hemen harekete geçti. Şimdi parmağıma tam geliyordu. Küçük bir büyüydü. Kafamı kaldırıp erkeklerin yüzlerine baktım. "Herhangi bir fark hissetmiyorum."

Rhys, "Seks yaparken hepimizi çarptığı için takmayı bırakmıştın," dedi. "Uzaktan bir şey yapmıyordu."

"Parmağımda değilken," dedim.

Sırıttı. "Çıplak tene dokundurup bir değişim olup olmadığına bakalım mı?"

Doyle, "Bence akıllıca olur," dedi.

Rhys omzunu silkti. "Benim fikrim. Kimsenin itirazı yoksa ilk ben deneyeceğim." Öne çıktı ama Buz konuştu.

"Benim itirazım var."

Rhys tereddüt etti. Bana, sonra Doyle'a baktı, ardından omzunu silkti. "Lütfen önden buyur. Neler olduğunu anlamak için zaten birden fazla kişide denemek zorunda kalacağız."

Buz, "Anlaştık," dedi. "Ama önce ben." Kimse itiraz etmedi ama Galen'in yüz ifadesinden etmek istediği belliydi. Buz'un bunu yapmasına izin vermesi Buz'a göre ne kadar olgun olduğunu gösteriyordu.

Buz gelip önümde durdu ve parmağımdaki yüzüğe baktı. Elini elime doğru uzattı ve ben de elimi havaya kaldırdım. Eli benimkine yaklaştı, parmakları yüzüğe değdi. Sanki devasa bir el vücudumun önünü okşadı, sanki üzerimde hiç kıyafet yoktu ve büyü çıplak tenimi okşuyordu. Buz gözleri fal taşı gibi açık dizleri üzerine çöktü, dudakları arzu ve şaşkınlıkla açıldı. Eli titredi, etini yüzüğe biraz daha bastırdı. Büyü ilkinden güçlü bir dalgayla karşılık verdi. Vücudumun aşağısında bir yerlere indi, beni koltuğuma yapıştırdı. Bir çığlık attım ve vücudum kasıldı. Elimi geri çektim ve Buz ile teması kesmek zorunda kaldım.

Buz yere düştü, koltukların arasında geniş omuzlarının sığdırabileceği kadar yer vardı. Nefes nefeseydi ve ben de çok iyi durumda değildim.

Rhys, “Merry az önce orgazm oldu,” dedi. “Büyük bir şey değildi ama yine de bir orgazmdı. Ya sen, Buz?”

Buz başını iki yana salladı, sanki konuşmak çok yorucuydu. Sonunda, “Neredeyse,” diyebildi.

Doyle, “Yüzüğün büyüğü daha önce de dikkat dağıtıyordu,” dedi. “Ama bu kadar değildi.”

“Sadece Buz mu?” Galen tarafsız ve endişeli bir ses tonuyla konuştu.

Rhys sırtıttı ve koltuklarla bacaklarımın arasına sıkıştı. “Buz’un yerden kalkabileceğini sanmıyorum.”

Doyle, “Kaldırın,” dedi.

Nicca öne çıktı ama kanatları engel olunca vazgeçti ve geri çekildi. Galen, Buz’a yardım etti ve koridoru boşalttı. Şimdi Rhys için bir dizini yere koyacak kadar yer vardı.

Sırıtarak “Çok yüksekte düşmeyeceğim,” dedi.

Galen, “Sen hiçbir zaman yüksekte düşmezsin,” dedi.

Rhys ters bir bakış attı ama yemi yutmadı. "Sırada ben olduğum için beni kıskanıyorsun."

Galen bir ses çıkarttı ama sonra geri çekildi. "Evet, öyle."

Rhys omzuma dokundu ve dikkatimi Galen'in asık yüzünden Rhys'e odakladım. "Seks sırasında partnerim en azından bana bakmalı."

Suratına baktım. "Bilirsin, Rhys, bir erkek seks sırasında hak ettiği kadar ilgi görür."

"Aaah," dedi. Elini kalbinin üzerine koydu. "Bu, acıttı." Üç renkli gözleri neşeyle parıldadı. "Bir dişimi kıracağımı bilmesem elini tutmak yerine öperdim." Bunu duyunca bir kahkaha attım ve elini elimin üzerine koyduğunda kahkaham yarıda kesildi. Nefesim de kesildi. Bir an için duyuların coşkusundan başka bir şey hissetmedim, duyuların saldırısına uğradım. Sonunda birisi, "Nefes al, Merry, nefes al," dedi. Almadığımı fark ettim.

Tekrar nefes almaya başladım ve gözlerim açıldı. Gözlerimi kapattığımı ancak açınca fark ettim.

Rhys önüme çöktü, yüzünde yarı sarhoş bir gülümseme vardı. "Ah, gerçekten çok eğlenceliydi."

Nicca, "Sadece Buz değil," dedi.

"Hayır." Doyle çok mutlu görünmüyordu ama sebebi ni bilmiyordum. "Galen, sırada sen varsın." İtiraz edenler oldu ama Doyle elini havada salladı. "Hayır, bu tepkiyi sadece tanrılığa mı gösteriyor yoksa herkese mi bilmemiz gerek. Herkeseysen, Merry indiğimizde korumalara bile dokunamaz, çünkü ortalıkta muhabirler ve polisler olacak."

Rhys, "St. Louis'de bizi neden insan polislerin karşılayacağını tekrar söyler misin?" dedi. Sesi odaksızdı ama neredeyse normaldi.

“Gazetelerden birinde dün akşam ana eve koşarkenki resmimiz yayınlanmış, ellerimizde silahlar ve üzerimiz neredeyse çıplak. Kraliçe bunun bir suikast olmadığını söylese de saray temsilcileri buna inanmakta zorlanmış ama aslında bir yanlış anlaşılma. Sanırım, Kraliçe de aynı fikirde, St. Louis’in yöneticileri prensesin güvenliğini hafife alıyor-muş gibi görünmek istemiyor. Bir terslik olursa ellerinden geleni yaptıklarını söylemek istiyorlar.”

St. Louis’nin yöneticileri. Bazen Doyle ve geriye kalanların ne kadar yaşlı olduğunu unutuyordum. Sonra böyle bir şey söylüyorlardı, o zaman düşüncelerinin ve kelimelerinin valilerden veya Kongre’den öncesine dayandığını anlıyordum.

Doyle, “İnsanlar Kraliçe’nin hikâyelerinden bazılarında memnun değil,” dedi. “Sarayların temsilcileri kendilerine Prens Cel’i göstermediği için huzursuz. Cel’in uzakta bir yerde olduğuna inanmıyorlar.”

Prens Cel’in akşamları St. Louis ve Chicago’nun gözde mekânlarında neden görülmediğine dair ilk spekülasyonlar gazetelerde yapılmıştı. Prens neredeydi? Neden Prens, Meredith peri diyarına geri döndükten sonra ortadan kaybolmuştu? Benim ortaya çıkmam konuyla ilgiliydi ama bu konuda yapabileceğimiz bir şey yoktu. Prens Cel için idam cezası yerine altı ay işkence uygun görülmüştü ve bu bilgi insanlarla paylaşılamazdı.

Başka suçlarının yanı sıra, Cel kendisini Kaliforniya’daki bir tarikata tanrı olarak göstermişti. Bence çok uzakta olduğu için yakalanmayacağını düşünmüştü. Ne yazık ki, ben Los Angeles’taydım ve özel bir dedektif olarak çalışıyordum. Cel bunu bilseydi işini başka bir yerde görür ve beni

daha önce öldürmeye çalışırdı. Başkan Thomas Jefferson'ın koyduğu kurallardan biri de hiçbir sidhenin Amerika'da kendini tanrı gibi göstermesine izin verilmeyeceğiydi, aksi hâlde hepimiz Amerika'dan sürülecektik. Sadece bu sebep için bile bu suçu işleyen idam edilirdi. Ama Cel insan büyücülere peri kadınları büyüleyip onlara tecavüz etmelerini sağlayacak gücü de vermişti. Bunu ataları arasında peri kanı taşıyanlar olanlara vermiş olsa da perilerin hiçbir gücü perilere zarar vermeleri için insanlara verilemezdi. Bu, yasaktı. Aynı zamanda birçok kadının büyü gücünü de emiyordu. Bu gücün bir kısmını insan takipçileri ile paylaşıyor ama birçoğunu yiyordu. Büyü gücü vampirliği bizim için bir suçtu. Cezası ölümdü ve hiç hoş bir ölüm değildi. Tek istisna bir düelloydur. Düelloda veya savaşta onurunuza zarar vermediği sürece karşınızdakine her şeyi yapabilir ve hiç ceza almazdınız. Bazı perilerin onur kavramları enteresan olabiliyordu. Cel bunun için bile ölebilirdi ama Kraliçe'nin tek çocuğuydu ve tahtın vârisiydi. Saraydakilerin büyük bir kısmı Cel'in ihanetinden habersizdi. Beni öldürmeye çalıştığı için cezalandırıldığını düşünüyorlardı. Hayır. Kraliçe beni o kadar sevmezdi.

Bu yüzden, öldürmek yerine insanlara verdiği büyü gücü Cel'e karşı kullanılmıştı. Bu öyle bir güçtü ki deriniz arzuyla yanıp tutuşur, dokunulmazsanız delirebilirdiniz. Üzerimde kullanıldığı için bu konuda uzman sayıldım. Bizim sıradan büyülerimizden biri olan Branwyn'in Gözyaşları ile kaplanmış ve karanlıkta zincirlenmişti. Rahatlaması veya boşalması mümkün değildi. Herhangi biri için korkunç bir cezaydı. Ama diğerlerine yaşattığını yaşıyordu, sadece süresi daha fazlaydı. Karanlıkta altı ay

çok uzun bir süreydi. Cezasının üç ayını çekmişti ve hâlâ üç ayı vardı. Sidheler aklını kaybedip kaybetmeyeceği hakkında bahisler oynuyordu. Ayrıca, ben onu öldüremeden onun beni öldüreceği de bahislerden biriydi.

Buz, “İnsanlar bize inanmıyorsa yapabileceğimiz bir şey yok,” dedi.

“Doğru ama onlara konuşmaları için daha az şey verebiliriz.” Doyle kafasını çevirip Galen’e baktı. “Yüzüğe dokun bakalım neler olacak.”

Galen koltukların arasına adım attı. Gözlerinde sıcaklık vardı, yüz ifadesi benim de yanaklarımı ısıttı.

Koltuğun yanında dizleri üzerine çöktü, ellerimi elerine aldı ama yüzüğe dokunmadı. Öne eğildi. “Yüzüğün dokunuşuma tepki vermesini istiyorum.” Son kelimeyi tenime nefesini vererek söyledi. “Benim için şarkı söylemesini ve ikimizi de dizlerimiz üzerine çökmeye zorlamasını istiyorum.” Dudakları dudaklarıma değdi, elleri ellerimi sıktı.

Yüzük aramızda alevlendi, içimde bir şeyler kasıldı, dudaklarım gerildi, sanki elektrik akımına kapılmış bir şeyi öpmüştüm. Galen’in dudakları yumuşak ve istekliydi ama yüzüğe ne kadar bastırırsa bastırsın açığa çıkan enerji Rhys veya Buz’daki kadar değildi. Yüzüğün gücü dalga dalga üzerimize akmaya devam etti. Tenime elektriğin dokunuşundan rahatsız oldum ve geri çekildim, elimi geri çekmek istedim. Beni bırakmadı.

“Bırak beni, Galen, canımı acıtıyorsun.”

Beni yavaşça, isteksizce bıraktı.

Koltuğa sırtımı yasladım, derin derin nefes aldım, güçten arda kalanın yok olmasını bekledim. “Bu, acıttı. Gerçekten acıttı.”

Rhys, "Sen sadece elektriği sevmiyorsun," dedi.

"Lambalarda ve bilgisayarlardayken güzel ama derimin üzerinde olmasını sevmiyorsun."

"Hiç eğlenceli değilsin," dedi.

Kaşlarımı çattım ve Galen'e baktım, hâlâ önümdeydi ve hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Yüzüğün diğerlerine verdiği tepkiyi kendisi için vermemesinden şikâyetçiydi ama hepsi bu değildi.

"Ya sen?" diye sordum. "Sen elektriği sevdin mi?"

Şaşkın gibiydi. "Küçük ev eşyaları dışında hiçbir şeyin üzerinde denememiştim."

"Yüzüğün şimdi yaptığı şey kendini iyi hissetmeni sağladı mı?"

"Evet."

Zihnimin bir köşesine not ettim. Elektriği ön sevişme olarak sevmesem de, bazı erkeklerim seviyorsa belki idare edebilirdim. Ben gücünü test etmek için deneyimlemekten öteye geçmeyeceksem diğerlerinin deneyim etmesine izin verebilirdim. Kendi derinize değmesine izin vermediğiniz bir şeyi bir başkasının kine de değdirmezdiniz. Sadece bir kuraldı. Zevk almak zorunda değildiniz ama diğerine ne yapacağını bilmeniz gerekirdi.

Doyle, "Görünüşe göre yüzüğün gücü her açıdan artmış," dedi.

Başımla onayladım. "Daha önce bu şekilde çarpıldığımı hatırlamıyorum."

Galen, "Ama bende Rhys'in veya Buz'un etkisini göstermedi," dedi. Mutsuz gibiydi. Galen ne hissederse dışarıdan bakıp anlayabilirdiniz. Yüzüne ve gözlerine dolardı. Bazen, nadiren de olsa duygularını gizleyebiliyordu. Bunu görünce

mutlu oluyordum çünkü gerekli olduğuna inanıyordum. Her düşüncesi yüzünden okunabilen bir Galen saraylarda hiçbir işe yaramazdı. Duygularını kontrol etmeyi öğrenmeliydi ama ben bu süreci izlemekten hoşlanmıyordum. Galen'i Galen yapan masumiyetin bir kısmını aldığımızı düşünüyordum.

Elimle yüzüne dokundum, yüzüğün olmadığı elimi kullandım. Kraliçe yüzüğü her zaman sol eline takardı ve ben de ilk taktığımda aynısını yapmıştım ama sonrasında yüzüğün sağ elimi tercih ettiğini öğrenmiştim. Güç kalıtlarına gerekmedikçe itiraz etmezdim, bu yüzden sağ elimdeydi. Galen'in yanağını okşadım. Üzgün yeşil gözlerini bana odakladı. "Rhys ve Buz tanrılıklarını kazandı. Sanırım aramızdaki fazladan hissin sebebi buydu."

Rhys, "İtiraz etmeyi isterdim ama Merry ile aynı fikirdeyim," dedi.

Galen, "Gerçekten mi?" diye sordu. Yaralı bir çocuk gibiydi, bir şey söylerseniz inanırdı.

Parmaklarımı yüzünün yanında gezdirdim, yumuşak şakağından çenesinin kıvrımına doğru yavaşça indim. "Bunu laf olsun diye söylemedim, Galen, doğru olduğuna inanıyorum."

Doyle, "Ben de inanıyorum," dedi. "Öyleyse, Meredith diğer korumalara kısa süreliğine dokunursa bir sorun olmaz. Unseelie Sarayı yüzüğün yeniden canlandığını biliyor. Sadece ne kadar canlı olduğunu bilmiyor."

"Kadeh dönmeden önce de güçleniyordu," dedim.

Başıyla onayladı. "Zaten bu yüzden sevişmelerimizde araya girmesin diye bir çekmeceye koyduk."

Rhys dudak büktü. "Ama ben çok eğleniyordum."

Elim Galen'e değiyordu ama Rhys'e döndüm. "Seni bir yere bağlayıp vücuduna elektrik vermemi ister misin?"

Rhys bir tokat yemiş gibi tepki verdi. Sadece düşüncesiyle bile ürperdi. Düşüncesine bu tepkiyi verdiğini görünce gerçeğini yapmayı arzuladım. Onu böyle bir zevkten mahrum edemezdim. "Sanırım bu evet demektir."

Nefes almayı başardı. "Ah, evet."

Galen hafifçe kıkırdadı.

Rhys kaşlarını çatı. "Bu kadar komik olan nedir yeşil adam?"

Galen'in gözlerinden gülmekten yaş geldi. "Sen ölüm tanrısısın."

Rhys, "Öyleysem ne olmuş?" diye sordu.

Galen yere oturdu, dizlerini dar aralığa soktu ama başını Rhys'e çevirdi. "Aklıma senin Frankenstein'in yarattığı gibi elektrik akımına kapılırkenki hâlin geldi." Rhys öfkelenmeye başladı ama sonra vazgeçti. Gülümsemesi, biraz daha gülümsedi, sonunda Galen ile birlikte kahkaha atıyordu.

Buz, "Frankenstein'in yarattığı kim?" diye sordu.

Bunu duyunca kahkahaları şiddetlendi, cevabı bilenler de gülmeye başladı. Sadece Doyle ve Buz espriyi anlamadı. Diğerleri Kaliforniya'da televizyonu ve modern teknolojiyi benimsemişti. Kitto bile arkada gülüyordu. Espri o kadar iyi miydi yoksa buna ihtiyacımız mı vardı bilmiyordum. Sanırım ihtiyacımız vardı çünkü pilot on beş dakika sonra ineceğimizi söylediğinde bize artık o kadar komik gelmeye başladı.

20

Yarım saat sonra espri hiç komik gelmemeye başladı. Tabii ki, büyük bir konferans odasına girip doğru cevaplayamayacağınız sorulara maruz kalacağınızı biliyorsanız moraliniz bozulurdu.

Asfaltta bizi çok sayıda St. Louis polisi karşıladı ve etrafımızı kuşattı. Korumalarım yanımdaydı ve etraflarında polis çemberi vardı, kendimi çok yüksek duvarların ortasında bir çiçek gibi hissettim. Bir dahaki sefere daha yüksek topuklular giyecektim.

Özel uçaklara hizmet veren dinlenme salonuna girdik ve korumalarımın geri kalanıyla karşılaştık. Sadece Barinthus'u iyi tanıyordum. Polisler bir perde gibi aralanınca Doyle'un siyah ve Galen'in yeşil sırtı arasından Barinthus'u gördüm. Buz ucu yerlere değen gümüş renkli bir tilki ceketiyse arkamdaydı. Ceket için kaç tane hayva-

nın öldürüldüğünü sorduğumda ceketin elli senedir onda olduğunu, o zamanlarda kürk giymeye kötü bakılmadığını söylemişti. Ayrıca uzun deri ceketime dokunup “Üzerinde bir ineğin yarısının olduğunu söylersem şikâyet etmeyeceksin,” dedi.

“Ama ben inek eti yiyorum, derisini kullanmak geriye kalanları da değerlendirmektir. Ama sen tilki eti yemiyorsun.”

Yüzünde garip bir ifade belirdi. “Neler yediğim hakkında hiçbir fikrin yok.”

Ne diyeceğimi bilemedim ve pes ettim. Ayrıca, uçaktan iner inmez ocak soğuğu üzerimize çökmüştü. Kışın ortasında Los Angeles’tan St. Louis’ye gelmek fiziksel olarak yorucu bir deneyimdi. Basamaklarda tökezledim. Buz yüzünde bir gülümsemeyle bana yardım etti. Kürkü deriden daha sıcaktı. Deri ceketime sarındım, ellerimde deri eldivenler vardı ve Buz’un çıplak elinden destek alıp basamakları indim. Ayağım yere basınca beni bıraktı ve korumalar yine çember kurdu. Sage ve Nicca en arkadaydı. Saldırıya uğrarsak kimse Nicca’dan çok fazla bir şey beklemiyordu. Öncelikle, büyük kanatlarını kullanmaya alışkın değildi. Ayrıca, çıplak göğsünün üzerine bir battaniye almıştı. Sidheler donarak ölmezdi ama bazıları üşürdü. Nicca bahar enerjisiydi, üşüyebilirdi. Kanatlarını birbirine sıkı sıkı bastırmıştı, arkasında donmuş çiçekler gibiydiler.

Rhys sessizce küfretti. “Daha kalın bir ceket bulmalıydım.”

Galen, “Sana söylemiştim,” dedi. Gerçi deri ceketinin içinde Galen de üşüyordu. Kalçanız ve bacaklarınız örtülmiyorsa üşümeniz normaldi.

İçimizde kürk giymeyip de en az üşüyen Kitto olmaydı. Üzerinde kalın mavi bir ceket vardı. Çekici bir şey değildi ama Kitto'yu sıcak tutuyordu.

Dinlenme odası sıcak olduğu için içeriye girdiğimde gözlüklerimin camları buğulandı. Gözlükleri çıkarttım ve etrafımı saran vücutların arasından Barinthus'un saçlarının parıltısını gördüm. Buz'unkiler kadar parlak değildi, Buz gibi olan sidhelerin sayısı azdı ama Barinthus'un saçları her iki sarayda da sıra dışı kabul edilirdi. Saçları okyanus rengiydi. Akdeniz'in turkuazı; Pasifik'in daha koyu tonları; fırtınadan önceki denizin grisi, bir araya gelerek neredeyse siyaha yakın bir mavi oluşturunuyordu. Derin ve soğukken suyun aldığı renkti, akıntının dev bir okyanus yaratığının hareketleri gibi ağır ve yoğun olduğu yerlerin rengiydi. Ne zaman üzerlerine ışık vursa ve kafasını ne zaman çevirse renkler hareket ediyor ve birbirinin içine geçiyordu. Böyle olduğunda saç gibi durmuyordu. Ama saçtı ve boyu çok uzun olmasına rağmen bileklerine kadar iniyordu. Üzerinde koyu mavi renkli uzun deri bir ceket olduğunu anlamak için gözlerimi birkaç kez kırptırtmak zorunda kaldım. Saçları derinin içine geçiyor gibiydi. Ellerini öne uzatıp gülümseyerek öne çıktı.

Bir zamanlar bir deniz tanrısıydı ve hâlâ sidhelerin en güçlülerinden biriydi. Bunun sebebi diğerlerine göre daha az şey kaybetmesiydi. Babamın yakın arkadaşı ve baş danışmanıydı. Ben altı yaşındayken sarayı terk etmiştik ve sonrasında Galen ile bizi sık sık ziyaret etmişlerdi. Sarayı terk etmemizin sebebi yaşım altı olmasına rağmen büyülü yeteneklerimin olmamasıydı. Kanım karışık olduğu için bu durum duyulmamış bir şey değildi ama halam, krali-

çe, bana standartlara uymayan safkan bir köpekmişim gibi davranıyordu. Babam da bu yüzden beni ve yakınındakileri alıp insanların arasında yaşamaya gitmişti. Andais halam böyle küçük bir şey için peri diyarını terk etmemize çok şaşırmıştı. Küçük bir yanlış anlaşılma, kullandığı kelimeler buydu.

Barinthus'un mavi gözleri gerçek bir neşeye sahipti ve beni görünce hafifçe kısıldı. Beni politik sebeplerden dolayı görmeyi çok isteyenler vardı, cinsel sebeplerden veya başka sebeplerden dolayı beni gülümseyerek karşılayacak olanlar da vardı ama sadece beni gördüğüne memnun olduğu için gülümseyecek birkaç kişiden biriydi. Eskiden babamın dostuydu ve şimdi benim dostumdu, çocuklarım olursa onların da dostu olacaktı.

"Meredith, seni yeniden görmek ne güzel." Uzanıp ellerimi tutmak istedi, her zaman bunu yapardı ama bir başka koruma aramıza girdi. Yeni gelen beni kucaklamak istermiş gibi uzandı ama bu hareketini tamamlayamadı. Barinthus korumayı omzundan tutup geri çekti. Doyle benim önüme geçti ve ben geri çekilince Buz'a çarptım. Ceketinin tüyleri yanağıma dokundu. Beni diğer korumadan uzaklaştırmak için gerekirse arkasına atabilmek amacıyla ellerini omuzlarıma koydu. Söz konusu koruma Doyle'un boylarındaydı ve çok uzun boylu sayılmazdı. İlk fark ettiğim şey ceketi oldu, genelde sidheler söz konusuysa ilk fark edilen bu olmazdı. Kürklü ceketi geniş siyah ve beyaz şeritlerden oluşuyordu. Vizonların böyle bir ceket için ölmek zorunda kalması çok kötüydü. Ama ceketi arkasında bağlanmış ve bir omzunun üzerinden baldırlarına kadar inen saçlarıyla uyumluydu. Saçları dar şeritlerden oluşuyor gibiydi, siyah,

soluk gri ve beyaz tonlar kusursuz bir biçimde ardı ardına sıralanıyordu. Bu yüzden uzaktan bakıldığında saçları ağaran yaşlı bir adamla karıştırılması mümkün değildi. Ya kusursuz bir boyama işiydi ya da insan değildi. Kömür renkli gözleri birçoğununkinden daha koyu renkliydi ama insan gözleriydi.

Pek ayık gelmeyen bir ses tonuyla, “Sadece biraz sarıla-
caktım,” dedi.

Barinthus tiksindiğini belli eden bir ses tonuyla, “Sen sarhoşsun, Abloec,” dedi. Adamın omzunu öyle bir sıktı ki beyaz derisi çizgili kürkün içine geçti.

Abloec, “Sadece mutluyum, Barinthus, sadece mutluyum,” dedi. Çarpık gülümsemesini gösterdi.

Doyle, “Burada ne işi var?” diye sordu. Her zamanki kısık ses tonunun yerini kükreneye benzer bir ton almıştı.

“Kraliçe, Prenses’in altı koruması olmasını istedi. Ben ikisini seçtim ama diğerlerini Kraliçe seçti.”

Doyle üzerine basa basa, “Ama neden bu?” diye sordu.

İnsan memurlardan biri, “Bir sorun mu var?” diye sordu. Uzun boylu olduğunu söyleyebilirdim ama Barinthus ile mukayese edilince herkes kısa kalırdı. Adamın saçları kısa kesilmişti, bu yüzden yüzü belirgin ve çıplaktı. Yüz hatlarını uzun saçlarla yumuşatmış olsaydı daha güzel görünürdü ama gözlerindeki bakış ve omuzlarının duruşu fiziksel güzellikle bir ilgisi olmadığını belli ediyordu.

Unseelie Sarayı’nın halkla ilişkiler görevlisi Madeline Phelps memurun yanına gitti. “Sorun yok, Binbaşı, sorun yok.” Bunu söylerken gülümsedi, beyaz ve çok düzgün dişlerini gösterdi, dudakları koyu mor bir renge boyanmıştı. Renk kısa ve pileli eteğiyle vücudunu saran ceketiyle de

uyumluydu. Mor muhtemelen yeni yılın popüler rengiydi. Madeline bu gibi şeyleri takip ederdi. Son gördüğümden beri saçlarını da kestirmişti. Kafasının tepesinde saçları daha kısaydı ama yüzünün yanından aşağıya doğru daha uzun çizgiler hâlinde saçlar uzanıyordu, saçları her ne kadar binbaşı dışında herkesinkinden daha kısa olsa da neredeyse koyu mor renkli ceketine değiyordu. Kafasını kaldırıp adama gülümserken ılık kahverengi saçlarındaki mor tonları aydınlattı, sanki saçlarını boyatmamış üzerine rengi serpiştirmişti. Zarif yüzünü kusursuz bir makyaj süslüyordu, benden biraz daha uzun olmasına rağmen safkan bir insan için kısa boyluydu.

Binbaşı, “Bana bir sorun varmış gibi geldi,” dedi.

Binbaşı rütbesinde birinin yanımdaki polislerin başına verilmesini sağlayacak kadar önemli ne yaptığımı düşündüm. Bizim Kraliçe’den sır sakladığımız gibi Kraliçe de bizden mi sır saklıyordu? Binbaşı’nın ciddi yüzüne bakınca, belki diye düşündüm.

Madeline gülümsedi ve adamın güvenini kazanmaya çalıştı, hatta elini adamın koluna koydu. Adamın bakışları hiç yumuşamadı, kadının eline baktı. Madeline elini çekmek zorunda kaldı. Çok ciddi bir ses tonuyla, “Ördekler hakkındaki eski sözü bilir misin?” diye sordu.

Madeline bir anlığına ne diyeceğini bilemedi, sonra gülümsedi ve başını iki yana salladı. “Hayır.”

“Ördek gibi görünüyorsa, ördek gibi ses çıkartıyorsa ve ördek gibi yürüyorsa, ördektir.” Madeline hâlâ şaşkın gibiydi. Küçük ve sevimli olmaya alışkındı, sadece bu gibi anlarda ne kadar kurnaz bir iş kadını olduğunu anlayabilirdiniz. Zekâsını gizleyen kadınlara çok fazla sabrım yoktu. Bizim

için kötü örnek olduğunu düşünürdüm. “Sorun gibi görünüyorsa, sorun gibi ses çıkartıyorsa ve sorun gibi hareket ediyorsa, sorundur demek istiyor,” dedim.

İsim etiketinde WALTERS yazan Binbaşı soğuk gri gözlerini bana çevirdi. Sadece okunması zor polis gözleri değildi, bir şeye çok kızgındı. Ama neye? Gözlerini biraz kıstı, sanki oyun oynamadığım için beni sevmiştii ya da bana kızgın değildi. “Prenses Meredith, Binbaşı Walters, eski sidhe bölgesine girene kadar korumalardan sorumluyum.”

Madeline, “Binbaşı,” dedi. “Sen ve Yüzbaşı Barinthus birlikte sorumlusunuz, Kraliçe’nin isteği buydu.”

Binbaşı, “İki lider olmaz,” dedi. “Bu, mümkün değil.” Önce Abloec’e sonra Barinthus’a baktı. Bakışından Barinthus’un adamları idaresinden memnun olmadığını anladım. Binbaşı Walters’in bilmediği ve hiçbir sidhenin itiraf etmeyeceği şey, işler yolunda gitmiyorsa bunun sorumlusunun genelde Kraliçe Andais veya oğlu olmasıydı. Ama Prens Cel bir hücrede olduğuna göre Kraliçe’yle ilgili bir şey olmalıydı.

Ben şahsen Abloec gibi birinin etrafımız muhabirlerle çevriliyken ve bir basın konferansı yapılacakken neden bizimle olduğunu anlayamadım. Abloec her şeyin müptelasıydı, içki, sigara, uyuşturucu. Aklınıza geleni söyleyin, Abe muhtemelen onu kullanıyordu. Bir zamanlar Seelie Sarayı’nın en gözde âşıklarından biriydi. Yanlış kadını baştan çıkarttığı için Seelie Sarayı’ndan kovulmuştu ve Andais adamı Unseelie Sarayı’na tek bir şartla kabul etmişti. Korumaları arasına katılacaktı, bu da Abe için en popüler sidhe âşıklardan biriyken bakir kalmak anlamına geliyordu. Kendini içkiye vermişti ve daha sert uyuştur-

cular imal edilince hepsini kullanmaya başlamıştı. Ne yazık ki, bir sidhenin bunlarla tamamen kafayı bulması mümkün değildi. Sarhoş olabilirdiniz ama asla kendinizden geçmezsiniz. Acılarınızı dindirecek kadar sarhoş olamazdınız. Abe de bu yüzden her şeyi kullanmış ve neredeyse her şeye bağımlı olmuştu. Babam Abe'yi benden uzak tutar, halam zayıf olduğunu düşünüp Abe'den tiksiniyordu. Bu yüzden yüzlerce yıldır kimseyi utandırmasın diye küçük görevlere verildi. O zaman neden buradaydı? Halkın arasındaydı? Hiç mantıklı değildi. Andais'in yaptığı hiçbir şey mantıklı değildi ama halkın gözünde kusursuz kraliçe olmaya hep özen göstermişti. Sarhoş bir koruma iyi bir intiba değildi. Sarhoş bir korumayı Prenses'i ve tahtın vârisini korumakla görevlendirmek ise sadece kötü bir intiba yaratmaz, ne kadar düşüncesiz olduğunu gösterirdi. Andais birçok şey olabilirdi ama düşüncesiz değildi.

Abe, "Buraya gelmeyi hak ettim, Doyle, güven bana," dedi. Gülümsemesi gitti, gri gözlerinde çok ayık bir bakış açığa çıktı.

Walters, "Bunun anlamı nedir?" diye sordu.

Ne korumalar ne de ben cevap verdik. Bunu hak ettiyse, nefret ettiği ama Kraliçe'yi memnun eden bir şey yapmış olmalıydı. Seks, sadizm ya da ikisi birden. Korumalar Kraliçe'nin kendilerini nasıl aşağıladığına dair hikâyeleri kendine saklardı. Biri için kırık camların üzerinde sürünmekle ilgili eski bir söz vardı. Fakat bu, Kraliçe için sadece eski bir söz değildi. Bir insan yüzlerce yıllık bekârete son vermek için ne yapardı? Abe ne yapmıştı?

Yüzümden bir şeyler belli olmuş olmalıydı çünkü Walters daha da aksiydi. "Bana neyi söylemiyorsunuz?"

Barinthus ve Doyle duygudan yoksun yüz ifadelerini gösterdi, yüzlerce yıldır sarayda bunu yapmaya alışkındılar. Yüzümü gizlemek için Buz'a doğru döndüm. Artık duygusuz maskemi daha fazla takmak istemiyordum.

Buz bir elini omzuma koydu ama ben ceketini açtım ve içine girdim. Birçok insan bana daha yakın olmak için beni kendine çektiğini düşünecekti ama ben gerçeği biliyordum. Ceketinin önünü açmasının sebebi gerekirse silahına veya bıçağına daha rahat ulaşabilmektir. Sarılmak güzeldi ama korumalar için görev önce gelirdi.

Benim hayatımı korudukları için üzerime alınmazdım.

Barinthus, "Bildiğim kadarıyla, Binbaşı," dedi. "Vazifeni yapmana engel olacak bir şeyi senden gizlemiyoruz."

Walters neredeyse gülümsedi. "Benden bir şey gizlediğinizi inkâr etmiyorsun, öyle mi?"

"Neden inkâr edeyim? Bildiğimiz her şeyi seninle paylaşacağımızı düşünmen için aptal olman gerekir ve sen aptal değilsin, Walters."

Walters, Barinthus'a baktı ama dostça bir bakış değildi. "Bunu bilmem iyi oldu. Abe'yi burada istemiyorsunuz, değil mi?"

Barinthus, "Görünüşe göre öyle," dedi.

"O zaman neden burada?"

Madeline araya girmek istedi. "Binbaşı, basın konferansı için hazırlanmamız gerekiyor."

Binbaşı, Madeline'yi umursamadı. "O zaman neden burada?"

Barinthus gözlerini kırptırdı ve ikinci göz kapağı yukarı aşağı hareket etti. Suyun altında görmesine imkân veren zardı. Karadayken görünürse sinirlendiği anlamına gelirdi.

“Abloec’i benim değil Kraliçe’nin seçtiğini duydun, değil mi?”

“Neden sarhoş birini göndersin?”

Abloec öne eğilip “Ben sarhoş değilim,” dedi.

Walters yüzünü buruşturdu. “Nefesi bile birini sarhoş etmeye yeter.”

Abloec, “Sadece birkaç duble viski,” dedi.

Barinthus adamı omuzlarından tuttu. “Bizi biraz yalnız bırakır mısınız, Binbaşı Walters? Özel olarak konuşmamız gereken bir şey var.”

Walters sert bir biçimde başıyla onayladı ve adamlarını da yanına alıp uzaklaştı. İki kişiyi geride bırakmak istedi ama Barinthus buna izin vermedi. “Dışarıda kaldıkları ve bizi dinlemeye çalışmadıkları sürece kapıya iki kişi koyabilirsiniz.”

“Bağırmadığınız sürece sizi duyamazlar.”

Barinthus gülümsedi. “Bağırmamaya çalışırız.”

Walters adamlarını aldı. Doyle, “Lütfen Bayan Phelps için kapıyı tutun.”

Madeline, Doyle’a baktı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve ağzı şaşkınlıkla *o* çizdi. Tabii ki roldü ama çabuk kendine geldi. “Doyle,” dedi. Siyah deri ceketin koluna manikürlü parmaklarını koydu. “Basın konferansı için hepiniz güzel görünmelisiniz.”

Doyle’un bakışı Walters’inki gibiydi ama daha acımasızdı. Madeline, Doyle’un kolunu bıraktı ve bir adım geri çekildi. Bir an için gerçek Madeline açığa çıktı, acımasız ve kararlı. Öfkesiyle büzülmüş bir yüzle son kartını oynadı. “Kraliçe bana hepinizin basın konferansında çok güzel gözükmesi gerektiğini söyledi. Bana bunu neden yapmadığı-

mı sorduğunda senin emirlerine karşı geldiğini söylememi ister misin?” Sarayla iş yapan insanlar içerisinde Kraliçe’nin neler yapabileceğini en iyi bilen insandı ve bu bilgiyi etkili kullanıyordu.

Yüzümü hafifçe yana çevirdim, şimdi yüzüm ceketinin kürküyle çevriliydi. “Hiçbirimiz halamın emirlerine karşı gelmiyoruz.”

Bana attığı bakış çok tehditkardı. Madeline yedi yıldır Kraliçe’nin gözdesiydi. Yedi yıldır Madeline’i istese tutup eliyle ikiye ayırabilecek güçlerle uğraşıyor, Kraliçe’nin mutlak gücünün tadına bakıyordu. Andais’in gücü altında kendini güvende hissediyordu. Bir yere kadar haklıydı. O yerin neresi olduğunu hatırlatmaya çok yakındım.

“Büyük bir basın konferansı var, Meredith.” Etrafımızda insanlar olmayınca unvanımı da kullanmaya gerek görmedi. Bakışlarını Galen’in çok sevdiği kahverengi deri ceketin, Doyle’un siyah ceketinin ve sonunda Kitto’nun parkasının üzerinde gezdirdi. “Ceketlerden bazıları, saçların bazıları ve senin yüzünde de yeterince makyaj yok. Dışarıda makyaj ve gardırop var.” Gidip getirecekmiş gibi kapıya doğru yürüdü ama ben, “Hayır,” dedim.

Arkasına döndü, yüzünde ancak sidhelerde görülebilecek küstah bir ifade vardı. “İstersen cep telefonumdan Kraliçe’yi arayabilirim ama sana söz veriyorum, Meredith, ben sadece emirlere uyuyorum.” İç cebinden bir cep telefonu çıkarttı. O kadar küçüktü ki ceketinin görünümünü hiç bozmuyordu.

“Emirlerine harfi harfine uymuyorsun,” dedim. Buz’un kürkünün ortasında küçük ve çocuk gibi durduğumun farkındaydım. İlk kez umurumda değildi, en azından Madeline

söz konusuysa. Gerektiğinde gücümü gizleyebilirdim. Bunu kazanmak için güç kullanmam gerekmiyordu.

Telefon elindeyken tereddüt etti. "Tabii ki uyuyorum."

"Halam senden bizi uçaktan iner inmez giydirmeni, süslemeni mi istedi? Söylediği tam olarak bu muydu?"

Madeline gözlerini kıstı. "Tam olarak senin sözcüklerinle değil." Kararsız gibiydi, sonra yeniden iş kadını ses tonuna büründü. "Ama basın konferansı var ve büyük partiden önce hazırlanmanız gerek. Vaktimiz kısıtlı ve Kraliçe beklanılmekten hoşlanmaz." Telefonda bir tuşa bastı ve cihazı kulağına götürdü.

Buz'un sıcaklığından çıktım ve kadının kulağına fısıldadım. "Ben tahtın vârisiyim, Madeline ve sen hep bana çok kötü davrandın. Yerinde olsam, işimi de seviyorsam, bana iyi davranmaya başladım."

Öne iyice eğildiğim için Kraliçe'nin sekreterinin telefona cevap verdiğini duydum.

Madeline, "Özür dilerim, yanlış düğmeye basmışım. Evet, buradalar. Birkaç sorun çıktı ama halledemeyeceğimiz şeyler değil," dedi. "Tamam, tamam, harika." Telefonu kapattı ve insanların Andais ve Cel'den uzaklaştığı gibi korkarak geri çekildi.

"Sizi koridorda bekleyeceğim." Dudaklarını yaladı, bana baktı ama göz göze gelemedi. Saray politikasında herkes kadar iyi değildi. Daha önce de yüzüme gülümseyip en iyi arkadaşımış gibi rol yaparken beni öldürmeye çalışanlar olmuştu. Madeline onlar kadar ikiyüzlü olamazdı. Hakkında birazcık da olsa iyi şeyler düşündüm.

Kapıda tereddüt etti. "Ama lütfen, acele edin. Gerçekten kısıtlı zamanımız var ve Kraliçe bu akşamki parti için her-

kesin hazırlanmasını istiyor. Şölen başlamadan herkesin hazır olmasını emretti.” Çıkarken bana bakmadı, sanki gözlerimde ne olduğunu görmek istemiyordu.

Kapı kapanınca Galen, “Ona ne söyledin?” diye sordu.

Omzumu silktim ve Buz’a sarıldım. “Ona tahtın vârisi olduğumu ve bir gün işini koruyup korumayacağına benim karar vereceğimi söyledim.”

Galen başını iki yana salladı. “Yüzü soldu. Sadece işsiz kalma tehdidi değil gibiydi.”

Yüzümü Galen’e döndüm. “Sadece işini kaybetmez, perilerin yanından da sürülür.”

Kaşlarını çattı. “Perilerin büyüüne kapılmış bir insan değil,” dedi.

“Bize bağımlı değil ama tepkisi bizim aramızdaki özel yerini kaybetmek istemediğini gösteriyor. Sadece yanından bile geçse sidhe etinden uzaklaşmak istemiyor.”

“Bunu bilmek neden önemli?” diye sordu.

“Madeline konusunda daha önce sahip olmadığımız bir avantaja sahibiz, bu kadar basit.”

“O kadar basit değil,” dedi.

Dürüst yüzüne baktım ve kendisinden daha zeki olduğumu düşünürken acı çekti. Madeline’nin işine çok değer verdiği bilgisine ihtiyacım olmayabilirdi ama olabilirdi de. Her tür bilgi, her tür zayıflık ve güç, zalimlik veya sevecenlik, herkesle ilgili en küçük şeyler bile hayatta kalmak için kullanılabilirdi. Kimsenin sadakatini küçük görecektim, riskleri azaltmak için birilerine sadık olsalar bile. Madeline serbest bırakıldıktan sonra Cel’e kötü davranacak değildi ama ikimize de iyi davranacaktı ve bu bile bir başlangıçtı.

21

Barinthus gülümseyerek “İyi iş çıkarttın,” dedi. “Ama Madeline bir konuda haklıydı. Zamanımız azalıyor.” Diğer korumaya öne çıkmasını işaret etti.

Uzun boylu ve zayıftı, bronzlaşan derisi hoş bir kahverengiydi ama esmer değildi. Carrow altın sarısı çizgileri olan kahverengi saçlarıyla her zaman yazın avlanan bir avcıya benzerdi, günlerini dışarıda geçiren bir insan gibiydi. Saçları kısa kesilmişti ve sadeydi. Gözlerine bakana kadar her şeyi çok insancıldı. Gözleri hem kahverengi hem de yeşildi, hayır ela değildi. Rüzgârın yaprakları titrettiği bir orman gibiydi, bir rüzgârla dünyası parıldayan bir yeşile bürünürken bir diğeriyle koyu bir kahverengiye dönüşüyordu.

Birçok sidheye nasıl bir tanrı olduğunu sormak zorunda kalırdım ama Barinthus gibi bazıları ne olduğunu âdeta

haykırırdı. Büyük avcılardan birinin yüzüne bakıyordum. Carrow'un gülümsemesi beni de gülümsetti. Babamın bana kuşların ve hayvanların yolunu öğretmek için seçtiği korumaydı. Üniversiteye gittiğimde Carrow beni ziyaret etmiş ve bazı derslerime girmişti. Geçen yılların ardından yeni bir şeyler bulup bulmadıklarını merak ediyordu. Mikrobiyoloji, parazitoloji ve Genetiğe Giriş dersleri çok ilgisini çekmişti. Bana Prenses Meredith olmasaydım aldığım eğitimle ne olacağımı soran tek sidheydi. Diğerleri sadece saray politikasıyla ilgilenir ve bu gibi şeyleri önemsemezdi. Bir prensessen neden başka bir şey olmak isteyesin?

Carrow bir dizinin üzerine çökmek üzereyken kolunu tuttum ve sarıldım. Güldü ve bana sıkı sıkı sarıldı.

"Büyük şehirde dedektif olduğunu duyunca çok şaşırdım." Geri çekilip yüzüme baktı. "Vahşi doğaya çıkıp hayvanlarla vakit geçireceğini ya da en azından bir hayvanat bahçesinde çalışacağını düşünüyordum."

"Vahşi yaşam konusunda en az bir yüksek lisans derecesine ihtiyacım olurdu."

"Ama dedektiflik için?"

Omzumu silktim. "Kraliçe'nin diplomamı kullanabileceğim her yere bakacağını biliyordum. Dedektiflik ajansında kimseye biyoloji diplomam olduğunu söylemedim."

Yeni bir ses, "Eski dostların buluşmasını yarıda bölmek istemem," dedi. "Ama yüzük Carrow'a tepki verdi mi vermedi mi?" Arkama döndüm ve gördüğüm koruma beni mutlu etmedi. "Amatheon," dedim. Bu kelimeyi söylerken ne kadar mutsuz olduğumu gizleyemedim.

"Endişelenme, Prenses, ben de seni gördüğüme hiç mutlu olmadım." Kafasını yana çevirdi, kış güneşi kızıl saç-

larının bakır ve altın tonlarını aydınlattı. Bana doğru adım atarken omuzlarına düşen saçları dalgalandı.

“O zaman neden buradasın?” diye sordum.

Her şeyi açıklıyormuş gibi, “Kraliçe istedi,” dedi.

“Neden?” diye sordum. Çünkü hiçbir şeyi açıklamıyordu.

Özel dikilmiş ceketıyla zarif hareket ediyordu. Vücudunun üst kısmını bir eldiven gibi kaplıyor ama kalçasında ve bacaklarında genişliyordu, deri bir cübbe gibiydi. Siyah deriyle saçları daha zengin, parlak, bakır alevi gibi duruyordu. Gözlerine bakabileceğim kadar yakınım girince yine her zamanki gibi başımı döndürdü. Göz bebekleri kırmızı, mavi, sarı ve yeşil katmanlara sahipti, çok renkli bir çiçek gibiydi.

“Çok güzel görünüyorsun, Amatheon. Aksini söylemek yalan olur.” Yakışıklı yüzünü buruşturdu. “Ama ne kadar güzel görünsen de en son gördüğümde Cel’in dostuydun. Beni korumanı çok hoş karşılayacağını sanmıyorum.”

Doyle önüme geçmişti, Amatheon’un benimle arasındaki mesafeyi kapatmasına engel oldu. Buz gelip yanımda durdu, sanki Amatheon istese Doyle’un yanından geçebileceği gibi. Amatheon ikisini de umursamadı ve dikkatini bana odakladı. “Prens Cel henüz Unseelie Sarayı’na hükmetmiyor. Kraliçe Andais bunu açıkça ifade etti.” Bunu söylerken küstahlığı biraz olsun azaldı. Andais’in bunu açıkça ifade etmek için ne yaptığını merak ettim. Andais’in acı verici bir yöntem seçtiğine semindim ve ilk kez korumalardan birinin acı çekmesine sevindim. Kötü bir durumdu ama Amatheon çocukluğumda bana sıkıntı veren birkaç sidheden biriydi.

Doyle, “Bunu hatırlaman iyi olmuş,” dedi.

Amatheon, Doyle’a baktı ama sonra yeniden bana döndü. “Güven bana, Prenses, seçme şansım olsa burada olmazdım.”

“O zaman git,” dedim.

Başını iki yana salladı, saçları deri omuzlarında kaydı. Son gördüğümde saçları dizlerine kadar iniyordu. Birçok sidhe saçlarının hiç makas görmemiş olmasıyla övünürdü. Aslında, sidhe olmayan perilerin saçlarını bu kadar uzatmasına izin bile verilmezdi. Yüzüne baktım. “Son gördüğümünden beri saçlarını kesmişsin.”

“Sen de kesmişsin,” dedi. Suratı asıldı.

“Ben saçlarımı sidhe olduğumu gizlemek için kestim. Sen neden kestin?”

“Nedenini biliyorsun,” dedi. Yüzüne küstah maskesini takınmaya çalıştı.

“Hayır, bilmiyorum.”

Öfke maskeye galip geldi ve çok renkli gözleri öfkesiyle alevlendi. Ellerini yanlarında yumruk yaptı. “Bugün buraya gelmeyi reddettim. Adamlarından biri olmak istemedim. Kraliçe bana isteğini reddetmenin akıllıca bir davranış olmadığını hatırlattı.” Rahatlamaya çalıştı ama bunu yaparken zorlandığı her hâlden belliydi.

“Yatağıma girme şansını yakalamak neden bu kadar önemli?” diye sordum.

Başını iki yana salladı, kısa saçlarının hareketinden rahatsız oluyor gibiydi. Ellerini kalın dalgaların arasında gezdirdi ve başını tekrar iki yana salladı. “Bilmiyorum. Gerçek bu. Ben sordum, o da bilmem gerekeceğini söyledi. Ben sadece söyleneni yapıyorum.” Öfkenin yerini asık suratı aldı, korkusu az da olsa belli oluyordu.

Bana baktı, bana öfkeli değildi, sadece yorgundu ve yenilmişti. “İşte buradayım ve Kraliçe yüzüğe dokunmamı istedi. Tenime tepki vermezse, sana saraya kadar eşlik ettikten sonra, korumalığından çıkmakta özgürüm ama benim dokunuşuma tepki verirse...” Bakışlarını yere indirdi ve saçları yüzüne düştü. Kafasını birden kaldırdı, saçlarını geriye attı. “Yüzüğe dokunmam gerek. Neler olacağını görmem gerek. Seçim şansım yok, senin de.” Çok mutsuz gibiydi, şimdi Amatheon’u eskisinden daha çok seviyor gibiydim. Henüz adama yatağıma alacak kadar ısınmamıştım ama nefret edilesi biri olmadığını gösteren insanlardan nefret etmekte zorlanırdım. Andais bunu bir zayıflık, babam ise güç olarak görürdü. Ben hâlâ karar verememiştim. Doyle gözlerini Amatheon’dan ayırmadan, “Buna izin vermek istiyor musun?” diye sordu. Buz yanımda durdu ve kürkü beni bir bulut gibi kuşattı.

“Yüzüğe dokunmasına izin vermenin bir zararı olmaz, bize bir sorun çıkartmaz,” dedi. “Kraliçe’yle onun hakkında konuştuğumda istediği her şeyi yerine getirmiş olmak isterim.”

“Bu konuyu ne sen ne ben geçiştirebilirim, Prensese.” Eli yeniden saçlarına gidecekken kendine hâkim oldu. “Yüzük beni tanırsa bizi yatağa sokar.” Nedenini sormak istiyordum ama Andais’in mantığını pek bildiğini sanmıyordum.

“Sonrakiler başka bir günün problemi,” dedim. Uzanıp Doyle’un koluna dokundum. “Bırak geçsin.” Doyle bana baktı, sanki itiraz edecekti ama etmedi. Sadece kenara çekildi, öne çıkmama izin verdi ama Buz kıpırdamadı. Vücudu vücuduma dokunuyordu ve yakınımdaydı.

“Buz,” dedim. “Bize biraz yer açar mısın?” Önce bana sonra Amatheon’a baktı, ardından yüzüne küstah bir maske takıp kenara çekildi. Ne Buz ne de Doyle, Ametheon’u sevmiyordu. Belki de kişisel sebepleri vardı, belki de Cel’in adamlarından birinin yakın olmasından hoşlanmıyorlardı.

“Buz,” dedim. “Ya yüzük Amatheon’u değil de seni algılayabilmesi için biraz kenara çekil.”

“Sana bir kol uzunluğu yer açarım, daha fazla değil. Amatheon çok uzun zamandır Cel’in kedisi.”

Amatheon kafasını kaldırıp Buz’a baktı. “Prenses, Kraliçe’nin büyü koruması altında. Ona elimi kaldırırsam hayatım tehlikeye girer, Kraliçe’ye ölmek için yalvarmak zorunda kalırım.” Gözlerinde uğursuz bir bakış vardı. “Hayır, Buz, bu yarı-insanın tahta oturmasına engel olmak için bile olsa, Kraliçe’nin gazabını göze alamam.”

“Oh, ne güzel,” dedim.

Amatheon iç geçirdi. “Nasıl hissettiğimi biliyorsun, Prenses Meredith. Senin ve tahtın vârisi olman hakkında hep bunları hissediyordum. Birden geleceğin kusursuz ve harika kraliçesi olacağını söylesem bana inanır mısın?”

Başımı iki yana salladım.

“Kraliçe... inançlarımın derim ve kanım kadar değerli olmadığı konusunda beni ikna etti.” Yüzü bir anlığına ufalandı, sanki ağlayacaktı. Kendine hâkim oldu ama gözlerinde saf duygular vardı. Andais, Amatheon’a ne yapmıştı?

“Sen de benim gibi kabul edecektin.” Diğer korumayı görmeden Onilwyn olduğunu anladım. Yakışıklıydı, yüzünde bir sertlik vardı, sanki bitirilmemiş bir heykele benziyordu. İnsan standartlarına göre yakışıklı da olsa sidhe standartlarına göre kabaydı. Omuzları genişti ve kaslıydı,

sadece uzun kürkle çevrelenmiş vücudunu görünce bile ne kadar güçlü olduğunu hissediyordunuz. Omuzları ve göğsü o kadar genişti ki diğerlerinden daha kısa görünüyordu ama bu bir illüzyondur. Onilwyn'in kalın dalgalı saçları at kuyruğu yapılmıştı. Saçları koyu bir yeşildi ve üzerine ışığın vurduğu yerlerde siyah tonlar göze çarpıyordu. Gözleri yeşil çimenlerin rengiydi, göz bebeklerinde sıvı altından yıldızlar dans ediyordu. Derisi soluk yeşildi ama Galen'inki gibi beyaz-yeşil değildi. Galen'inki beyaz mı yoksa yeşil mi karar vermek zordu. Hayır, Carrow'un derisi ne kadar kah-verengiyse Onilwyn'inki de o kadar yeşildi.

Amatheon, "Sen paçayı kurtarmak için ne dese kabul edersin," dedi.

Onilwyn, "Tabii ki ederim," dedi. Bize doğru süzüldü. Bu kadar iri yarı bir adam nasıl süzülürdü bilemiyordum ama başarıyordu. "Sağduyulu herkes bunu yapar."

Amatheon diğer adama baktı. "Sen neden Cel'in adamı-sın? Onun kral olacağına inanıyor musun? Umurunda mı?"

Onilwyn kalın omuzlarını silkti. "Cel'i kral olarak görmeyi tercih ederim çünkü o beni seviyor ben de onu seviyorum. Tahta geçince bana vermeye söz verdiği bir sürü şey var."

Amatheon, "Cel birçok şey vadeder," dedi. "Ama ben bunun için onun peşinden gitmiyorum."

Doyle, "O zaman neden?" diye sordu.

Amatheon bakışlarını Onilwyn'den almadan cevap verdi. "Cel elimizdeki son gerçek sidhe. Üç bin yıldır saraya hükmeden soyun gerçek vârisi. Yarı insan yarı brownie yarı Seelie birinin tahtımıza geçtiği gün insanlarımızın öldüğü gündür. Avrupa'daki melezlerden bir farkımız kalmaz."

Onilwyn gülümsedi, içinde o kadar çok nefret barındıran bir gülümsemeydi ki bakmak bile acı veriyordu. “Ama işte buradasın, saf Unseelie kanına âşıksın ama buradasın.” Yüzünde zalim ve hâlınden memnun bir gülümsemeyle uzun boylu adama baktı.

“Melezlerden biriyle yatağa girmeye zorlanıyorsun. Onu hamile bırakırsan tahta oturmasından bizzat sorumlu olacaksın. Ne kadar hoş ve büyük bir ironi.”

Amatheon boğuk bir ses tonuyla, “Bundan keyif alıyorsun,” dedi.

Onilwyn başıyla onayladı. “Yüzük dokunuşumuza cevap verirse bakirlikten kurtulacağız.”

Amatheon, “Ama sadece onun için,” dedi.

Diğeri başını iki yana salladı. “Ne fark eder? Bir kadın ve sidhe. Bu bir hediye, bir lanet değil.”

“Ama o sidhe değil.”

“Büyü artık, Amatheon, büyü. Bu saflığın seni öldürmeden büyü.” İlk kez bana döndü. “Yüzüğe dokunabilir miyim, Prenses?”

“Hayır dersem ne olacak?”

Onilwyn gülümsedi, Amatheon’a bakarkenki gülümsemesi kadar zalim değildi. “Kraliçe bu durumdan hoşlanmayacağını, bizim de hoşlanmayacağımızı biliyordu. Bakalım mesajı hatırlayabilecek miyim?”

Amatheon donuk bir ses tonuyla, “Ben hatırlıyorum,” dedi. “Defalarca kez tekrarlamak zorunda kaldım, bu sırada o da...” Sesi azalarak yok oldu, sanki çok fazla şey söylemişti.

Onilwyn, “O zaman Kraliçe’nin mesajını aktar,” dedi.

Amatheon gözlerini kapattı, sanki kafasının içinden bir yerden okuyordu. “Bu ikisini dikkatle seçtim. Yüzük onla-

ra tepki vermezse sorun değil ama tepki verirse itiraz istemiyorum. Onları yatağına alacaksın.” Gözlerini açtı, yüzü solgundu, sanki mesajı iletme bile enerjisini tüketmişti. “Yüzüğe dokunmak istemiyorum ama Kraliçe’nin emrine itaat etmek zorundayım.”

Onilwyn, “Tekrar itaatsizlik yapmak istemiyorum demek istiyorsun,” dedi. Bana döndü. “Yüzüğe dokunabilir miyim?”

Doyle’a baktım. Başıyla onayladı. “Sanırım buna izin vermek zorundasın, Meredith.” Buz öne adım attı.

Doyle, “Buz,” dedi. Tek kelime içinde sert bir uyarıyı barındırıyordu.

Buz, Doyle’a baktı, dehşete kapılmış gibiydi. “Onu bundan koruyamayacak mıyız?”

Doyle, “Evet,” dedi. “Kraliçe’nin emirleri söz konusuysa koruyamayız.”

Buz’un koluna dokundum. “Sorun değil.”

Başını iki yana salladı. “Hayır, sorun.”

Onilwyn, “Seni suçlamıyorum, Buz,” dedi. “Ben olsam ben de paylaşmak istemezdim.” Odadaki diğer erkeklere baktı. “Ama paylaşmak zorunda kalıyorsun, değil mi?” Dudak büktü ama gözlerinde uğursuz bir bakış vardı. “Hepinizin paylaşması için çok küçük bir parça ve şimdi de biz birazını daha almaya geldik.”

“Ah, Tanrıça aşkına Onilwyn, canımızı daha fazla sıkma.” Son koruma köşede o kadar sessiz duruyordu ki farkına varmamıştım ama Usna böyle biriydi. Kalabalıkta fark edilmez, sadece konuştuğu zaman yerini belli ederdi. Gözlerinize görebilirdiniz ama zihniniz orada olduğunu unutup dururdu. Bir tür cazibeydi, sadece diğer sidheler

üzerinde işe yarardı. En azından benim üzerimde işe yarıyordu.

Doyle, Buz veya Rhys şaşkın değildi. Konuşan Galen oldu. “Keşke bunu yapmasan. Çok sinir bozucu.”

“Özür dilerim, küçük yeşil adam. Sana sessizce yaklaşıırken daha çok ses çıkartmaya çalışırım.” Ama bunu söylerken gülümsedi.

Galen de sırtıttı. “Bütün kediler çan takmalı.”

Usna sırtını duvardan aldı ve üzerine oturduğu sandalyeden kalktı. Usna nadiren sandalyeye otururdu. Yaslanır, bükülür, çöker ama nadiren otururdu. Usna rüzgâr gibi, gölge gibi, etten çok havadan yapılmış gibi odada süzülürdü. Zarafetiyle bilinen bir ırk içinde Usna herkesten daha iyiydi. Sidhelerin toplantılarında Usna’nın dans etmesini izlemek dalların veya çiçeklerin rüzgârla sallanışını seyretmek gibiydi. Çiçeklerin sanatsal bir güzelliği vardı. Çiçek açmış bir ağaç güzel olduğunu bilemezdi ama güzeldi, Usna da böyleydi. Oh, daha yakışıklılar da vardı, Buz bunlardan bir tanesiydi. Rhys ve Galen’in ağızları daha hoştu. Aslında Usna’nın ağzı bana göre biraz fazla genişti, dudakları tercih ettiğimden daha inceydi. Burnu yüzü için fazla küçüktü. Gözleri fazla büyük ve parlaktı, rengi belli belirsiz bir griydi, ne Abloec’inkiler kadar koyu ne de Buz’unkiler kadar soluktu. Sadece... griydiler. Usna neredeyse çiroz diyebileceğiniz kadar zayıftı. İnatçı saçları kalçasından aşağıya inmezdi, diğerlerinden farklı olan niteliği rengiydi. Saçları yamalı bir battaniye gibiydi, bakır kırmızısı, deri siyahı ve kar beyazı yamalar bir aradaydı. Tabii ki, aslında yamadan çok Amerikan bezine benziyorlardı. Usna’nın annesini bir başka sidhenin kocası hamile bırakmıştı. Hor

görülen eş dışının da içi gibi olması gerektiğini söyleyip Usna'nın annesini bir kediye dönüştürmüştü. Büyülü kedi bir çocuk doğurmuş ve ismini Usna koymuştu. Büyüyüp yetişkin bir erkek olunca annesine gerçek formunu kazanmış, annesine lanet eden kadından intikamını almıştı. Sonrasında sonsuza kadar mutlu yaşamışlardı. Ya da öyle olması gerekirdi, eğer annesini lanetleyen sidheyi öldürdüğü için Seelie Sarayı'ndan kovulmasaydı. Söz konusu kadın, Kral'ın o zamanlarki metresiydi. Usna'nın umurunda değildi. Annesi parıldayan sarayın bir üyesiydi ve kendisi değildi, hâlâ bir araya geliyor ve ormanda piknik yapıyorlardı. Annesi Unseelie Sarayı'nın sınırları içine girmiyordu ve hiçbir Unseelie asili Seelie Sarayı'nda hoş karşılanmazdı. Ama ormanlar ve açık araziler ikisine de yetiyordu.

Etrafımdaki parıldayan daireye doğru süzüldü. "Yüzüğe dokunabilir miyim?"

Aklıma gelen ilk cevabı verdim. "Evet."

22

Usna'nın parmakları elimin üzerinde nazikçe dolaştı, yüzüğe ulaşana kadar pürüzsüz hareketine devam etti ve sonra duraksadı. Ne karanlık ne aydınlık olan gri gözleriyle bana baktı. Gözlerinin sıradan görünmesi gerekirdi ama kişiliğinin gücü gözlerine yansıyor, baktığınız şey sadece gözleri değil Usna'nın kendisiydi. Bütün güzelliğine bir de güzel gözler eklenseydi hiç adil olmazdı. Zaten yeterince çekiciydi.

Onilwyn, "Ön sevişmeyi kısa tut," dedi. "Biz de bekliyoruz."

Usna diğer adama baktı ve az önceki duygusal sıcaklığın yerini birden öfkenin sıcaklığı aldı. Değişim anıydı, sanki seks ve öfke birbirine bir göz açıp kapama mesafesi kadar yakındı. Bunu fark edince duraksamam gerekirdi ama içimde bir şeyler kıpırdandı, dudaklarımdan küçük bir ses çıktı.

Usna'nın gözleri sesi duyunca bana döndü. Gözlerindeki sıcaklık öfke ile seks açlığı arası bir şeydi. Onilwyn'i öldürmeyi mi yoksa benimle birlikte olmayı mı düşünüyordu bilemedim. Usna'nın hatası değildi, insandan çok hayvan gibi düşünüyordu. Şimdi gözlerinde de bu vardı.

Ve parmak ucunu yüzüğe değdirdi.

Yüzük nefes kesen, derinin üzerinde dans eden bir sıcaklıkla canlanınca Usna neşeyle çığlık attı ve benim dizlerimin başı çözüldü. Sendeledim ve beni hemen yakaladı, bunu yaparken elini yüzükten çekti. Bir an için birbirimize sarıldık ve yeniden nefes almaya çalıştık. Bir kahkaha attı, neşeli bir kıkırdamaydı, sanki kendinden ve benden çok memnundu.

Barinthus, "Yüzüğü eline ilk taktığında tepkiler bu kadar güçlü değildi," dedi. "Sadece bir sıcaklık yayıyordu."

Doyle, "Yüzük güçlendi," dedi.

Abloec, "Sıra bende," dedi. Ayakta hafifçe sallansa da sesi berraktı. Usna beni dans eder gibi kollarında döndürdü. Çevik bir hareketle beni Abloec'ten uzaklaştırdı. Usna, Barinthus'a baktı ve başıyla onay verdiğini görünce beni diğer tarafa döndürdü ve Abloec'in karşısına dikti.

Abloec sesi gibi titremeyen elini uzattı ama Rhys araya girdi. "Önce Meredith'i bırakmalısın, Usna. Verimliliğinin Abloec'e yansımaları istemezsin, değil mi?" Usna başıyla onayladı ve duymadığımız bir müzikle dans eder gibi beni Abloec'e verdi. Abloec beni yakalamaya çalıştı ama başaramadı. Dans etmek için fazla sarhoştum. Birçok şey için fazla sarhoştum. Bir adım geriledim ve elimi Abloec'e doğru uzattım. Uzak durmak istiyordum ve bunun iki sebebi vardı: Birincisi, viski ile gargara yapmış gibi kokuyordu, ikincisi,

çok sarhoş olduğu için yüzüğe dokununca ne tepki vereceğini bilmiyordum. Düşerse beni de yanında götürmesini istemiyordum. Çift görüyormuş gibi elimi güçlkle tuttu ve hangi el bana aitmiş anlamaya çalışır gibi duraksadı. Çift görüp görmediği önemli değildi, dokunduğu anda yüzük alevlendi. Derimin üzerine bir sıcaklık dalgası yayıldı ve Abloec dizleri üzerine çöktü. Benim ayakta kalmamın sebebi kendimi buna hazırlamamdı.

Elimi kolayca geri çektim çünkü büyü içmenin başlatıldığı şeyi bitirmişti. Fantastik çizgili kürkü içerisinde dizleri üzerindeydi, ayağa kalkamadı.

Doyle, “Bugün sarhoş olduğu için Kraliçe kızmadı mı?” diye sordu.

Barinthus, “Kızdı,” dedi.

“Dövüşte hiç işimize yaramaz.”

Barinthus, “Evet,” dedi.

Dizleri üzerindeki korumaya bakarken ikisi de aynı şeyi düşünüyor gibiydi. Kraliçe seçmemiş olsaydı gururunu kırarak Abloec’i saraya geri gönderir ve basın konferansına çıkartmazlardı. Ama ne yazık ki, seçenekler arasında bu yoktu.

Onilwyn sokaktaki çöplerin yanından dolaşır gibi Abloec’in yanından dolaştı. Sessizce elini uzattı ve itiraz etmedim. Kraliçe gönderdiyse önemli olan buydu. Ayrıca, yüzüğe dokunduğu için yatağıma girecek değildi. Abloec ve Onilwyn konusunu Kraliçe ile konuşmaya niyetliydim. Seçtiği üç erkekten birini yatağıma almak zorunda kalabilirdim ve garip olan üçlü içerisinde en iyi seçimin Amatheon olmasıydı. En iyinin Amatheon olması bana Kraliçe’nin seçim kriterlerini düşündürttü.

Kraliçe'yi kızdırmadan sormanın bir yolunu bulabilirim sorabilirdim.

Onilwyn'e elimi uzattım ve parmakları yüzüğe dokunduğu anda sanki içime bir bıçak saplandı, o kadar keskin bir zevk sancısıydı ki acı verdi. Onilwyn elini geri çekti. "Bu, acıttı. Gerçekten acıttı." Karnımı okşadım ve elimi daha aşağıya indirmeye cesaret edemedim. Neredeyse bir yara gibiydi ama yara karnımda değildi. "Yüzük ilk dokunuşta hiç böyle acıtmazdı." Onilwyn'in gözleri fal taşı gibi açıldı, korkmuş bir at gibiydi. "Bunu neden yaptı?"

Barinthus, "Her erkeğe farklı tepki veriyor," dedi. "Bu da yeni bir şey mi?" Doyle başıyla onayladı.

Onilwyn elini tutarak geri çekildi. Acıyan sadece eli miydi yoksa başka yerlerini de tutmak istiyor muydu bilmiyordum.

Barinthus, "Carrow," dedi. Diğer adamı işaret etti. Carrow tereddüt etmedi, çok iyi bildiğim gülümsemesini göstererek yanıma geldi. Hiçbir zaman Galen gibi gizli ajandası olmamıştı ama Galen'in aksine yüzünde sadece kibar bir iyi niyet vardı. Buz'un küstahlığı veya Doyle'un tarafsızlığı gibi belirgin bir özellikti.

"Dokunabilir miyim?"

"Evet," dedim. Elimi uzattım.

Elini yüzüğün üzerine koydu ve hiçbir şey olmadı. Sadece derisinin sıcaklığını hissettim. Eli elimde sıcaktı ve hepsi buydu. Yüzük aramızda soğuk kaldı.

Yüzünde bir anlığına hayal kırıklığı açığa çıktı, o kadar acı bir şeydi ki gözleri üzerine gece çökmüş gibi birden karardı. Sonra kendini toparladı, gözlerini kapattı ve selam verdi, elimi öptü. Geri çekilirken hiçbir şey yokmuş gibi

yaptı ama bunun Carrow için ne kadar zor olduğunu farkındaydım.

Bütün gözler Amatheon'a döndü çünkü geriye sadece o kalmıştı. Yüzündeki ifade acı vericiydi. İçindeki çelişki yüzüne de kazındı. Tek bir şey belliydi, yüzüğe dokunmak istemiyordu. Erkekti ve ihtiyaçları vardı, Kraliçe'nin bütün korumalarına kurduğu tuzaktan kurtulmak için tek şansı buydu. Ama Onilwyn çok güzel ifade etmişti: Amatheon için arzularını benimle tatmin etmek, ben sidheler hakkındaki bütün kötü düşüncelerini temsil ettiğim için, zorla bakir kalmaktan daha kötüydü.

"Bu seçimi ikimiz de yapmadık, Amatheon, ama elimizden geleni yapmak zorundayız." Öne adım attım ve yüzüne panik kazındı. Koşmak ister gibiydi ama gidecek yeri yoktu. Kraliçe nereye gitse Amatheon'u bulurdu. Hava ve Karanlık Kraliçesi'ydi, gecenin hiç düşmediği bir yere gitmediği sürece, herkesi bulurdu. Er ya da geç herkesi bulurdu. Aramızda bir adım kala durdum, sanki mesafeyi kapatmaya korkuyordum. Yüzündeki korku, omuzlarının gerginliği, çok kötü bir manzaraydı. Sanki karşımda durmak bile Amatheon için işkenceydi. "Bunun için seni zorlamıyorum, Amatheon, ikimizin de seçim şansı yok."

Dışlerini sıkıp cevap verdi. "Başka seçeneğimiz yok."

Başımla onayladım. "Evet, yok."

Sanki gözlerimin önünde kendini yeniledi. Korkuyu ve şüpheyi içine bir yerlere gömdü. Yüzüne pürüzsüz ve küstah bir maske takındı. En son kontrol altına aldığı şey yanlarında yumruk yaptığı elleri oldu. Parmaklarını teker teker açtı, sanki bunu yapmak çok zordu. Belki de öyleydi.

Bazen ben de kendime hâkim olmanın her şeyden zor olduğunu düşünürdüm.

Nefes verirken hafifçe titredi. “Hazırım.” Elimi öpmesini bekler gibi öne uzattım. Bir anlığına tereddüt etti, sonra elimi eline aldı, parmakları yüzüğe değer değmez büyü gücü sıcak bir rüzgâr gibi derimizin üzerinde gezindi. Amatheon yanmış gibi elini geri çekti. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve korkuyordu, ama bunun sebebi korku değildi. Amatheon için de güzel bir deneyimdi, bahse girebilirdim.

Barinthus, “Yüzüğü memnun ettik,” dedi. “Kadını geri çağırılım ve şu işi bitirelim. Kraliçe basın konferansında kusursuz olmamızı istiyor.”

Doyle, “Bunu ne yapacağız?” diye sordu. Abloec’i işaret etti. Hâlâ dizleri üzerindeydi ve aptalca sırıtıyordu.

“Prese en uzak yerde duracak. Kanatlılar için pelelerinlerimiz var.” Sage ve Nicca öne çıktı, Usna katlanmış pelerinli getiren battaniyeleri üzerlerinden attılar.

“Kraliçe’nin yanında bunun açıklanmasını dört gözle bekliyorum.”

Doyle, “Kraliçe sana soru sormanı yasakladı mı?” diye sordu.

“Hayır ama açıklamaların kendisinin yanında yapılmasını istedi.” Ağzının köşesi gülümsememeye çalışıyormuş gibi titredi. “Kraliçe Andais kendisinden bir şeyler gizlediğimizi düşünüyor.”

“Gizleyen kim?” diye sordum.

“Görünüşe göre, bütün saray,” dedi. Gözlerinin berrak zarı yeniden açığa çıktı. Sarayda olan veya yaşanan bir şey Barinthus’u tedirgin ediyordu. Ne olduğunu sormak istedim ama soramazdım. Onilwyn ve Amatheon yanıımızday-

di, bulunduğumuz odada Cel'in kulakları vardı. Yanlarında ne söylersek Cel'in müttefiklerinin kulağına giderdi. Lanet olsun, Onilwyn ve Amatheon müttefiklerinden ikisiydi. Kraliçe onları yatağıma sokmaya çalışarak ne yapıyordu? Aklında bir plan mı vardı yoksa delilikte sınırları mı zorluyordu? Bilmiyordum, yanımızda Kraliçe'ye veya Cel'e rapor verecek insanlar varken soramazdım. İki taraf da Kraliçe'yi delilikle suçladığını bilmemeliydi. Herkes deli olduğunu biliyor ama kimse bundan bahsetmiyordu. Kimse gerçeği yüksek sesle dile getirmiyordu. Ancak gerçekten ama gerçekten dostlar arasında olanlar bunu kelimelere dökabiliyordu. Yeni korumalarımı ve kendi adamlarıma baktım. Sage altın renkli yün pelerini içerisinde sarı yoğun bir baldan oyulmuş gibi duruyordu. Kanatları arasında vitray camlar gibiydi. Sage benim değildi. Sidhe olsun veya olmasın, Kraliçe Niceven'e sadıktı ve Niceven dostum değildi. Niceven müttefikimdi ve öyle kalmasını istiyordum ama dostum değildi.

Amatheon benimle göz göze gelmedi ama Onilwyn kısa süreliğine bunu başardı, sonra korkmuş gözlerini izledi. Yüzüğün ısırmasından hoşlanmamıştı, doğruyu söylemek gerekirse ben de hoşlanmamıştım. Usna, Nicca'nın mor renkli pelerini giymesine yardım ediyor, gümüş ve opal bir broşu tutturuyordu. Nicca'nın kanatlarıyla meşgul olduğu için kendisine baktığımı fark etmedi. Carrow diğerlerinden ayrı duruyordu çünkü aramızda kalıcı değildi. Bana karşı verimli olmayacak birini Kraliçe yanımıza vermezdi.

Sadece Sage'in sadakatinden emin değildim, istersek onu odadan çıkartabiliyorduk ama Andais beni istemediğim kişilerle yatağa girmeye zorlarsa eninde sonunda odadan na-

zik bir biçimde çıkmayacak birine denk gelecektik. Belki de amacı buydu. Bir defasında benim yanıma casusu olduğu bilinen birini göndermişti. Ama casus beni öldürmeye çalıştıktan sonra Kraliçe yanıma yeni birini vermemişti. Belki de buydu. Barinthus'un istemediği üç yeni korumaya baktım, evet buydu. Bunlar Kraliçe'nin casuslarıydı. Biri veya hepsi. Üç tane göndermesinin sebebi birinin yüzük tarafından seçileceğini bilmesiydi. Bütün casuslarının testi geçtiğini öğrenince çok sevinecekti.

23

Yarım saat sonra ortasında üç mikrofon olan bir kürsünün üzerindeydik. Madeline gezegenin en güçlü varlıklarının yanında patron rolünü yeniden oynayabildiği için çok memnundu. Tabii ki, Madeline Phelps güçlü veya korkunç olanlardan çekinseydi Kraliçe Andais için yedi sene çalışamazdı. Doyle ve Barinthus sonunda kadına zamanımızın az olduğunu hatırlatıp, Galen'in çok sevdiği deri ceketini değiştirmesine izin vermişti. Kitto'nun parlak ceketinin de gideceğini biliyordum ama kot pantolon ile polo gömleğin kabul görmediğini bilmiyordum. Los Angeles'ta Kitto için en büyük sorun omuzlarının erkek modası için fazla geniş olmasıydı, çok uzun boylu olmadığı için de seçenekleri kısıtlıydı. Herhâlde Kraliçe de bunu düşünmüştü, bulduğumuz siyah pantolona Kraliçe'nin gönderdiği uzun kollu ipek gömlek eşlik etti ama gönderdiği

siyah ceket olmadı. Omuzlarda fazla geniş ve kollarda fazla uzundu. Madeline ceketin gömlektten de kötü durduğunu kabul etmişti. Diğer adamların ise güzel göründüğünü itiraf etmişti. Aslında, içlerinde güzel görünen kimse yoktu. Hepsi şahane, etkileyici ve çok yakışıklıydı, sadece güzel deyip geçiştirebileceğiniz şeyler değildi.

Benim ise daha kısa bir eteğe ihtiyacım vardı. Baldırlarımın yukarısını zar zor kapatan siyah pileli bir etek verdi. Bu eteğin altına uzun çorap giymenin avantajı ne zaman hareket etsem en tepedeki dantellerinin görünmesiydi. Platformun üzerinde dikkatli olmazsam tek göstereceğim şey danteller değildi. İçime dantelsiz veya deliksiz siyah iç çamaşırı giymeme sevindim. En azından bir frikik versem bile görecekleri şey siyah ipek olurdu. Tabii ki, eteğim değişince ayakkabılarım da değişti. Madeline benim için yüksek topuklu siyah deri ayakkabılar seçmişti. Yüksek topuklularla yürümek konusunda iyiydim ama karların üzerine adım attığımda ayakkabılarımı değiştirme sözü aldım. Bunlar kar için değildi, tabii eğer bir bileğinizi kırmak istemiyorsanız.

Kürsünün üzerinde bir yanımda Buz diğer yanımda Doyle vardı. Diğerleri iki yanımda sıralanıyordu. İdam mangasının önünde sıraya dizilmek gibiydi, platformun etrafında yarım daire çizen polisler de gerçek bir idam mangasına dönüşmemesi içindi. Aslında, Kraliçe bizden büyük bir sır saklamıyorsa, bence polisler muhabirlerin kürsüye üşüşmesine engel olmak içindi. Belki de bu kadar gazeteci ile aynı yerde olduğum için huzursuzdum. Klostrofobik bir hisse kapıldım, sanki havayı çok hızlı tüketiyorlardı. Kendimi bildim bileli böyle ortamlardaydım ama babam

ölünce gazetelerde ölümüyle ilgili çıkan haberlerden sonra, bir daha basının yanında rahat olamamıştım. Hayatımın en acılı günlerinde bana saçma sapan sorular sorup durmuşlardı. Neler hissediyorsunuz, Prenses Meredith? Taptığım babam bilinmeyen katiller tarafından öldürülmüştü. Ne hissetmemi bekliyorlardı? Ama Kraliçe içimdekileri dile getirmeme izin vermemişti. Gerçeği söyleyemezdim. Hayır, Kraliçe Andais, kardeşi ölmüş olsa bile medyanın karşısına çıkıp asil görünmeyi başarıyordu. Prenses olmaktan en çok nefret ettiğim dönem o günlerdi. Asilseniz herkesin önünde yas tutamazdınız. Acınız akşam haberlerine, gazetelere çıkardı. Nereye baksam babamın resmi vardı. Her yerde cesedini görüyordum. Avrupa'da Amerikalıların basmadığı kanlı resimleri de basmışlardı. Babamın uzun ve güçlü bedeninden geriye kırmızı bir kitle kalmıştı. Saçları siyah bir pelerin gibi çimenlerin üzerine saçılmıştı, geriye kalanını tanımak mümkün değildi.

Bir ses çıkartmış olmalıydım çünkü Doyle koluma dokundu. Eğildi ve fısıldadı. "İyi misin?" Başımla onayladım, dudaklarımı yaladım ve tekrar onayladım. "Bu kadar kalabalık olan ilk basın konferansımı hatırladım."

Kraliçe'nin Karanlık'ı olarak halkın önünde hiç yapmadığı bir şeyi yaptı, bana sarıldı, tek koluyla da olsa sarıldı çünkü diğer elini gerekirse silahına atabilmek için boş bırakmalıydı. Deri ceketine yaslandım ve altındaki sert sıcaklığı hissettim. Flaşların patlamasını umursamadım, resmin her açıdan çekilmesini çok fazla dert etmedim. Birine sarılmaya ihtiyacım vardı ve Doyle'u bırakmadım. Buraya bir koca, bir prens, geleceğin kralını arayışımı ilgili gelmiştik. Mutlu bir gündü ve Kraliçe gülümsememizi isterdi.

Madeline ben Doyle'a yaslanırken ilk soruyu aldı. Tabii ki, banaydı. Doyle elimi son bir kez sıktı ve ben gülümseyerek karşılık verdim. Soru daha önce cevapladığım bir soruydu, birçoğu öyle olacaktı. "Prenses Meredith, kendinize bir koca seçtiniz mi?"

"Hayır," dedim.

Bir sonraki muhabir sorusunu sordu. "O zaman evi neden ziyaret ediyorsunuz? Önemli bir duyuru mu yapacaksınız?"

Kraliçe gerçeğin ne kadarını söyleyebileceğimi söylemişti. "Dayım, Aydınlanma ve İllüzyon Kralı, benim onuruma bir balo düzenliyor."

"Korumalarınızı da yanınıza alacak mısınız?"

Bu, hileli bir soruydu. Evet dersem, Seelie Sarayı'nda korumasız rahat edemeyeceğimi yazacaklardı. Aslında doğrudu ama bunu bilmelerine izin veremezdim. "Korumalarım nereye gidersem benimle gelir." Duraksadım ve Madeline yanıma gelip fısıldadı. "Steve." Ben de devam ettim. "Steve, sonuçta bir balo ve en iyi partnerlerimi evde bırakmam değil mi?" Gülümse, gülümse.

Bir kadın sorusunu sordu. "Kraliçe Andais bu akşam sarayda onuruna bir dans partisi verileceğini söyledi. Seelie Sarayı'na ne zaman gideceksin?"

"İki akşam sonrası için planlandı." Planlandı kelimesini kullandım çünkü kötü bir şey olursa gitmenin çok tehlikeli olduğuna karar verebilirdik. Medya eski kelimeleri kullanmamızı çok severdi, ara sıra eski bir kelime kullansam iyi olurdu. Ben peri prensesiydim ve bazı insanlar orta batı aksanıyla konuşmamdan rahatsız oluyordu. Bu yüzden ara sıra duymak istediklerini söylemek gerekebiliyordu.

Adamların büyük bir kısmı ise orijinal aksanlarını koruyordu. Sadece ben yan komşunun kızı gibiydim. Pekâlâ, ben ve Galen.

“Saraylar birleşecek mi?”

“Benim bilmediğim bir şeyi bilmiyorsan, saraylar arasında bir anlaşmazlık yok, Maury.” İsmi kendim hatırladım. Gülümse, başını hafifçe yana yatır, gerektiğinde ne kadar genç görünebildiğini göster. Benim bambi gözleri hâlimdi, ne kadar zararsız ve sevimli olduğumu göstermeye çalışıyordum. Birileri kahkaha attı ve flaşlar patladı, gözlerimin önünde benekler dans etti. Halam güneş gözlüğü takamayacağını söylememiş olsaydı kesin takardım. Korumalarının ise takmasına izin veriyordu. Gerçekten bir ilkti. Demek ki endişeliydi, en son gelişimden daha tedirgindi. Ve sebebini hâlâ bilmiyorduk. Çoğu karanlık gözlükler taktığı için geri vokalistlere benziyordu. Merry ve adamları. Medya bize böyle diyordu. Bir rock grubuna uygun bir isimdi ama daha kötülerini de duymuştum.

“Hangi koruman yatakta daha iyi?” Bunu soran bir kadındı. Saçlarımı dalgalandıracak kadar başımı iki yana salladım, elmas küpelerim ışıldadı. “Ah,” dedim. Madeline ismini kulağıma fısıldadı. “Stephanie, bir leydi öpüştükten sonra neye benzediğini anlatmaz.”

Arkalardan bir adam, “Ama sen leydi değilsin,” dedi. Sesi tanıyordum. Yüksek sesle konuştuğu için herkes susmuştu, bir sonraki sözleri daha da berrak çıktı. “Sadece bir peri fahişesisin. Asil kan taşıman bunu değiştirmez.”

Mikrofona uzandım, zengin ve kısık bir ses tonuyla, “Kıskanıyorsun, Barry,” dedim. Polislerden bazıları arkaya doğru ilerlemeye başladı. Barry Jenkins yanına-girmesine-

izin-vermeyin listesindeydi. Babamın ölümünden sonra bana yaklaşmasını yasaklayan bir mahkeme emri çıkartmış-tım. Babamın cesedi başında ağlarken resimlerimi çekmişti. Mahkeme yaptığı şeyin kişisel haklarıma tecavüz olduğuna hükmetmişti. Küçük bir çocuğun hislerinden kazanç sağla-yamayacağına karar vermişti. Bu yüzden henüz kullanma-dığı resimler değerini kaybetmişti. Resimleri satamamıştı. Çıkan resimler için aldığı parayı hayır kurumlarına bağışla-mak zorunda kalmıştı. Pulitzer kazanmaya yakınken elinde hiçbir şey kalmamıştı. Bu olay ve ıssız bir yolda yaşananlar yüzünden, ki yolda intikamımı almıştım, beni asla affet-memişti. Bir zamanlar sadık nişanlım olan Griffin özel bazı resimlerimizi gazetelere sattığında Jenkins ilk alıcılardandı. Artık bir çocuk değildim ve resimleri veren Griffin'di, bu yüzden yanıma yaklaşımadan haberini yazabilmişti.

Halam, Hava ve Karanlık Kraliçesi, Griffin için ölüm emri vermişti. Bana zarar verdiği için değildi, özel sırları-mızı insanlara sattığı içindi. Buna izin verilmezdi. Bildiğim kadarıyla hâlâ aranıyordu. Peşinden Doyle'u göndermiş olsaydı şimdiye kadar çoktan ölürdü ama Karanlık'ın inti-kam peşinde koşmaktan daha iyi işleri vardı. Beni hayatta tutmak, hamile bırakmaya çalışmak, Griffin'i cezalandır-maktan daha önemliydi. Lanet olsun, hepsi benim için çok önemliydi.

Griffin'in ölmesini istemiyordum. Ölümü bana yaptık-larını değiştirmezdi. Yedi sene nişanlım olarak kalıp beni karşısına çıkan herkesle aldattığı gerçeğini değiştirmezdi. Basına resimlerimi verdiğinde üç senedir ayrıydık. Griffin çok iyi olduğu için kendisini tekrar kabul edeceğimi sa-nıyordu. Hayallere kapılması benim sorunum değildi.

Kraliçe'nin korumalığına geri dönmüştü ve ben kendisini reddettiğim için tekrar bakirliğe adım atmıştı. Benimle yatmıyorsa kimseyle yatamazdı. İroniyi takdir etmediğimi söyleyemezdim. Bir yanım intikamım alındığı için mutluydu. Ama ertesi gün resimler gazetelere çıkmış ve Jenkins röportajını basmıştı.

Kapının önündeki polisler Jenkins'in kaçış yolunu kapattı, sadece diğer polislerin yanına gelmesini bekleyebildi. "Sorun nedir, Meredith, gerçekten korkuyor musun?"

"Yasaklama emri bana on beş metreden fazla yaklaşamayacağını söylüyor, Jenkins. Bu oda o kadar büyük değil."

Hoş bir durum değildi ve Binbaşı Walters durumu kontrol altına almak için üç adam gönderdi. Bence kameraları uzak tutmak ve Jenkins mücadele ederken pahalı cihazların kırılmasını engellemek içindi. Gerçekten Jenkins'in benim için bir tehdit oluşturduğunu düşünüyor olamazdı.

Geriye kalanlar podyumun önünü kapatmak istedi ama sayıları yeterli değildi. Basın şimdi öne atılırsa işimiz biterdi ama Jenkins ile daha fazla ilgileniyorlardı. Şimdiye kadar Jenkins'in çıkışı en ilgi çekici olaydı, biz onlara bir şeyler vermezsek eski anlaşmazlığımızı ve Jenkins'i yazacaklardı.

Doyle ve Buz bana biraz daha yaklaştı. Doyle kolumdan tutup sırtımı duvara yasladı. Başımı iki yana salladım ve fısıldadım. "Babamın resimlerinin yeniden gazetelere çıkmasını istemiyorum. Aynı şeyi ikinci kez yaşayamam."

Doyle karanlık gözlüklerinin ardında şaşkındı.

"Kirlî çamaşırları yeniden açığa çıkartacaklar, Doyle. Jenkins'in çıkışını açıklamak için."

Buz omzuma dokundu. "Haklı olabilir."

Doyle başını iki yana salladı. “Güvenliğin her şeyden öne gelir.”

Buz, “Güvenlik türlü türlüdür,” dedi. Nefret ettiğim huysuz çocuk değildi. Buz bir yetişkin gibi davranıyordu ve o kadar mutlu oldum ki beline sarıldım. Bu kadar yakın olmak çok güzeldi. Sarılana kadar ne kadar endişeli olduğumu fark etmemiştim.

Doyle nazik bir ses tonuyla, “Ne yapmamızı istiyorsunuz?” diye sordu. Derimin üzerinde büyü dans etti. Üçümüz kafamızı kaldırdık ve bütün sidheler odaya göz gezdirdi. Bir yerde büyü vardı ama neredeydi ve ne içindi?

Önümdeki polislerden biri tökezledi, sanki bir şeye takılmıştı. Adamın gözlerinin fal taşı gibi açıldığını gördüm.

Buz adama sırtını döndü ve beni uzaklaştırmak istedi. Resimleri daha sonra görecektim ama olay yaşanırken Buz’un gömleğinden başka bir şey görmüyor, ayaklarımı yerden kesip koşmaya başladığından başka bir şey hissetmiyordum. Arkamızdan silah sesleri geldi, bir tanesi çok yakınımızdaydı. Buz kendini yere attı. Vücudunu vücuduma yasladığını hissettim ama gömleğinin beyazı ve ceketinin grisinden başka bir şey göremedim. Havada barut kokusu alıyordum.

Ses yoktu. Bu kadar küçük bir yerde silahlar patlayınca geçici olarak duyma yetimi kaybetmiştim. Önce Galen’in olması gereken ayakları gördüm, sonra kendini Buz’un üzerine atınca ağırlığını hissettim. Ama gerçekten Galen miydi değil miydi bilemedim.

Sağır olmadığımın ilk işareti Buz’un kalbinin atışını duymam oldu. Duyma yetim bozuk bir video gibi geri gelince bağırsıkları duydum. Çok sayıda kişi bağıırıyordu.

Çıglıklar. Neler olduğunu daha sonra resimler ve videolar-
dan anlayacaktım. Her haber kanalında tekrar tekrar gös-
terilecek olan videoydu. Eli silahlı polis memuru Buz'un
sırtına doğru ateş edip beni öldürmeye çalışırken Doyle'un
bir metre uzakta olduğunu ve silahını doğrulttuğunu fark
etmemiş gibiydi. Diğer yandaki polis memurları silahlarını
çekmiş ama sorunun kendilerinden birinden kaynaklandı-
ğını anlamamıştı. İlk önce büyülenmiş polis memuru ateş
etti, sonunda diğerleri sorunun ne olduğunu anladı ve ar-
kadaşlarının üzerine atladı. Ama ilk kurşun arkamızdaki
duvara saplanmadan Doyle ateş etmişti. Büyülenmiş polis
memuru yer serilirken Doyle'un silahından çıkan mermiyle
çoktan yaralanmıştı. Doyle'un arkasında ellerinde silahlar-
la Rhys ve Nicca'nın resimleri de basılacaktı, bir ellerinde
silahlar diğer ellerinde kılıçlar vardı. Barinthus ve diğerleri
etrafımıza bir duvar örüyordu. Bütün bunlar olurken ben
Buz'un beyaz ve gri vücudunun altındaydım, duyma yetim
yerine gelirken çoğunlukla çıglıkları duydum. Alnıma sıcak
bir şey damladı, sonra bir başka damla tenimde aktı. Kanın
metalik tatlılığını aldım. Buz'u üzerimden kaldırmak, ne
kadar kötü yaralandığını sormak istedim ama bir dağı ye-
rinden oynatmak gibiydi. "Buz, Buz, sen yaralısın," dedim.

Beni duyduysa da umursamadı. Kimse beni umursama-
dı. Sanki olaylarda bir önemim yoktu. Biri beni öldürme-
ye çalışmıştı ama şimdi sahnede göz önünde olan polisler
ve korumalardı, ben değildim. Binbaşı Walters böğürdü.
"Onu buradan çıkartın." Bir savaş narası gibi sesi odada
yankılandı. "Onu buradan çıkartın," diye bağırانlar oldu,
birçoğu erkek sesiydi. Üzerimdeki ağırlık kalktı ve yeni-
den ışıkları gördüm. "Tanrım, yaralanmış!" diye bağırانlar

oldu. Sesler yine yükseldi. “Yaralanmış, Prenses yaralanmış.” Sonra yüzümden kan akarken bir resmimi görecektim ama kan benim kanım değildi. Sanırım bunu sadece ben biliyordum. Kitto yakınımıdaydı ve canlı vücutlardan kalkanıma dâhil olduğunu anladım. Barinthus elini bana uzattı. “Merry kızım,” dedi. Bana yıllardır böyle seslenmemişti. Elini tuttum, Galen en tepeden bana bakmak istedi ama Buz adamı üzerinden attı. Barinthus’un diğer odada yüzüğe dokunmadığını daha önce hiç düşünmemiştim.

Eli beni kaldırırken yüzüğe değdi ve olduğu yerde dondu kaldı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Korumalar yeni bir tehdit var mı diye etraflarına bakıyordu çünkü büyü-yü hissetmişti. Benim korumalarım da hissetti ama bunun bir başka tehdit olmadığını anladı. Buz, “Eş bizi korusun,” diye mırıldandı. Rhys, “Lanet olsun,” dedi. Sonra oda kayboldu, büyü tarafından yutuldu. Su bir banyo gibi sıcaktı, kan gibi sıcaktı. Barinthus yanımdaydı, suda ilerlememe yardım ediyordu. Parmaklarının arasındaki görünmez ağ canlandı, bir koluyla beni tutarken diğer koluyla kulaç attı. İkimiz de çıplaktık, fark etmememin sebebi suyun sıcak olmasıydı. Demek ki su vücut sıcaklığımla aynıydı. Bacaklarının hareket ettiğini, bizi yukarıda tuttuğunu hissedebiliyordum, saçları gibi mavi, saçları gibi yeşil, saçları gibi gri dev bir okyanusun ortasında mücadele ediyordu. Saçları omuzlarından suya akıyor ve değdiği yerlerde her bir tel bir akıntıya dönüşüyordu. Sanki renkler eriyip bizden uzaklaşıyordu ama ne kadarı saç ne kadarı suydu bilemiyordum. Vücudu hâlâ vücuduma değiyordu. Sıcak suyun içinde birbirimize çarparken vücudunun bir kısmı daha da sertleşti.

“Merry,” dedi. “Sen ne yaptın?”

Ağzımı açtım ama çıkanlar benim kelimelerim değildi. “Sana okyanusunu geri verdim, Manannan Mac Lir, gel benden al.”

Eliyle ağzıma dokundu ve bir an için bizi sadece bacakları suyun üzerinde tuttu. “O ismi söyleme çünkü ben o değilim. Çok uzun süredir değilim.” Sanki ismi duymak acı vermiş gibi paniğe kapıldı.

Vücudumda yalnız olmadığımı fark ettim, kontrol de bana ait değildi. Bu düşüncenin beni korkutması gerekirdi ama korkutmadı. Güç çok rahatlatıcıydı, çok güvenliydi. Huzurla çevrelenmek gibiydi.

“Gel, beni iç, beni dudaklarına götür.” Vücudumu vücuduna doladım, sıcak suyun içinde bedenine tutundum. Sanki beni iteceğini biliyordum ama artık kurtulması mümkün değildi. Küçük kollarım zincirler gibiydi, bacaklarım bir ağacın kökleri gibi vücuduna dolanmıştı. Garip olan, benden kurtulamayacağını bilmemdi. Beni inkâr edemez, bir kenara atamazdı. Ağırliğim yüzünden sırtüstü yüzmek zorunda kaldı, başı sessiz dalgaların üzerindeydi. Gözleri beyaz bir parıltıya büründü. “Sen Merry değilsin.”

“Ben Merry’yim,” dedim. Doğru olduğunu biliyordum.

“Ama sadece Merry değilsin.” Kollarını ve bacaklarını kullanarak yüzdü, bana hiç değmemiş yerlerini değdirdi.

“Hayır, sadece Merry değilim.”

“Danu,” dedi. Sesi uzaktaki bir sahile vuran dalgaların fısıltısı gibiydi. Ellerimi boynuna attım ve vücudumu vücuduna yasladım, şimdi ağzım ağzının üzerindeydi, iyice sertleştiğini fark ettim. Bunu hissedince birden ken-

dime geldim, içimdeki rahatlatıcı varlığı kovuşturdum. “Barinthus,” dedim.

“Merry, bunu sen de istiyor musun? Tanrıça ve Tanrı iyi niyetli olabilir ama daha önce insanları kullandıklarını gördüm. Artık sonuçların buna göz yummaya değdiğini düşünmüyorum.”

Kafamı kaldırıp yüzüne baktım. Altımda yüzüyordu, saçları mavi, yeşil, gri ve turkuaz renkli hâlelerden ibaretti, yüzü hepsinin ortasında bir çiçek gibi duruyordu. Etrafımızda sadece su vardı, minik dalgalar hâlinde vücutlarımıza çarpıyordu. Devasa okyanusta tek sert cisim Barinthus’tu. Ama ona tutunmadım, üzerine bindim, beni tuttu ama korkusu yoktu. İçimdeki huzurun aynısını içinde hissettim. Okyanusun kaypak olduğu söylenirdi ama şimdi deniz gibi sallarken gözlerine bakınca naziklikten başka bir şey görmüyordum. Uzun sertliğini hissettim, aramızdaki mesafeyi kapatmamız için kalçalarımızı hareket ettirmemiz yeterliydi. Ben hayır dersem bundan vazgeçecek, fırsatı tepecekti. Yüzümü yüzüne doğru eğdim ve fısıldadım. “Dudaklarımdan iç,” dedim. Dudaklarım dudaklarına dokundu ve sonraki kelimelerimi ağzının içine söyledim. “Bırak gücünü içimde hissedeyim.”

Konuşacak kadar geri çekildi. “Olması gerektiği gibi olmayabilir çünkü sen ölümlüsün ve boğulabilirsin.” Bu uyarının ardından ağzı ağzımı buldu, dudaklarımız dokunurken içime girdi. Ağzımdan fışkıran güç vücutlarımızın içine aktı, sanki bedenlerimiz arasında büyü gidip geliyordu. Ağızlar ve vücutlardan bir çemberdik, alınan ve verilen büyüydük, hayat ve ölümdük, bizi suyun üzerinde tutan gücüydü ve benim gücüm bizi aşağıya bastırıyordu. Sanki

bir büyü gücü bizi yüzdürmeye çalışırken diğeri boğmak için uğraşıyordu. Hayat ile ölümün, neşeyle tehlikenin ortasında, okyanusun ortasında toprak vardı. Çok derinlerdeki toprak bana seslendi. Kara okyanusun içinde yuvarlandı ve bunu içimde hissettim. Sanki toprak düşüncelerimi duymuş ve harekete geçmişti, altımızda fırl fırl dönüyordu.

Altımızdaki güç dalgasını hissettim, devasa bir yaratık gibiydi, gittikçe hızlanıyordu, zarif ve karanlık ve ölümcüldü. Gücün bize çarpmasıyla denizde dev dalgalar yükseldi ve altımızdaki toprak kaynayınca havayı buhar kapladı. Su artık çok sıcaktı ve bir çığlık atıp ağzımı ağzından çektim. Yüzünü gördüm, ellerini kalçamda hissettim, içime girdiğini fark ettim ama içimdeki sadece Barinthus değildi. Sanki bacaklarımın arasına kilometrelerce karelik okyanusun kendisi giriyor, içime akıyor, üstüme boşalıyordu. Kristal gibi parıldayan bir su sütununun üzerinde havaya yükseldik, kaya parçaları erimiş ateş gibi parılıyordu. Şimdi neden izin istediğini anlamıştım. Ben tanrıça olmadığım için, Merry olduğum için, vadettiği her şeyi alamazdım. Yarı zevk yarı korkuyla bir çığlık attım, korkuyordum çünkü sonunun olmadığını fark ettim.

Okyanus altımızda kaynarken, "Yeter!" dediğini duydum. Yeniden platformun üzerindeydim ve Barinthus üzerimdeydi. Birbirimizin yüzüne bakıp gözlerimizi kurpıştırdık, gözlerinden kafasının ne kadar karıştığını anladım. Nerede olduğumuzu ve ne yaşadığımızı biliyordum ama değişim çok aniydi.

Doyle ve diğerlerinin etrafımızda dikildiğini gördüm, çemberin içine bakıyorlardı ve ellerini birbirine değdirip

daireyi tamamlamışlardı. Neler olduğunu gizleyebilmek için güç çemberi oluşturmuşlardı. Barinthus ile gelen korumalar bize bakarken polisler, “Onu buradan çıkartın!” diye çığlık atıyordu. Saniyeler geçmişti, daha fazla değildi. Barinthus dizleri üzerinde doğruldu ve yüzüğe değmeyen elini kullanarak beni kaldırdı. Bu sinyal yeterliydi, herkes ellerini indirdi. Güç çemberi indi ve su dışarıya aktı, platformun üzerini minyatür bir sel kapladı, sandalyelere ve polisler de doğru su aktı. Buz’un gri pantolonu kömür rengiydi, Rhys’in ipek trençkotu mahvolmuştu. Suyun içinde olup da kuru kalmayı başaran sadece iki kişiydik: Barinthus ve ben. Binbaşı Walters yüzüne sıçrayan suyu sildi. “Bu da neyin nesiydi?” Doyle bir şey demeye çalışırken Walters ellerini havada salladı. “Lanet olsun, başka bir sorun çıkmadan onu buradan götürün.” Korumalar şaşkın gözlerle birbirlerine bakınca Walters öne eğildi ve eğitim çavuşu sesiyle, “Kıpırda!” diye haykırdı. Kıpırdadık.

24

Dışarı çıkarken tökezledim ve beni kollarına alan Galen oldu. Dizleri üzerinde ortadaki limuzine doğru süründü. Ertesi gün çıkan resimlerden birinde Galen'in kollarında ne kadar kırılğan görüldüğümü görecektim.

Demek ki cesur muhabirlerden biri, herkes silahlar ve büyüler yüzünden siper alırken bizi takip edip resmimizi çekmişti. Sanırım Pulitzer kazanmanın yolu en güvenli olanı yapmak değildi. Limuzine bindiğimde hâlâ Galen'in kucağındaydım, diğer korumalar da geldi ve halamın limuzininde olmadığımızı anladım. Sıradan bir arabaydı. İçi Kara Araba'dan daha büyüktü ama onun kadar ürkütücü değildi.

Kapı kapandı, birisi aracın tepesine iki kez vurdu ve hareket ettik. Doyle herkesin ayakları üzerinde yürüdü ve

Galen ortamıza oturabilmesi için kenara kaydı. Kimse itiraz etmedi. Rhys ve Kitto karşımızdaki koltuktaydı. Barinthus bir başka koltuktaydı. Kısa bir koridorla daha arkadaki koltuklara erişiliyordu.

Sage ve Nicca bir sonraki açıklıktaydı, açılıp kapanan sandalyelere oturmuşlardı ve kanatları yüzünden yan duruyorlardı. Usna diğer taraftaydı ve bacaklarını altına almıştı, saçlarındaki suyu sıkıyordu. Yaşadıklarından tiksiniş gibi bir hâli vardı. Belki de ıslanmayı sevmiyordu.

Galen'in pantolonunun ıslak olduğunu fark ettim, beni de ıslatıyordu. Kucağından indim, neredeyse ayakta durabiliyordum, kısa boylu olmanın avantajlarından biriydi. "Beni ıslatıyorsun."

Usna önden, "Sen ve Barinthus dışında herkes sıırıslıklam," dedi. Galen kolumu tuttu ve yüzüme dokundu, kan damlalarını sildi. "Bunlar senin mi?"

"Hayır."

Barinthus yüzüne baktı. "Sudan çıktıktan sonra bile Buz'un ceketinde kan vardı. Onca sudan sonra hâlâ yerindeyse taze olmalı."

"Bunu ben de fark ettim." Doyle, Galen'in yanından öne eğildi, yüzündeki su ışıkların altında parıltıladı. "Ne kadar kötü?"

Buz başını iki yana salladı. "Çok kötü değil."

Sol omzundaki kara lekeye dokundum. "Ceketini çıkart."

Elimi itti. "Çok kötü değil."

"Bırak kendim göreyim."

Gittikçe griliği koyulaşan gözleriyle bana baktı, gözleri şimdi fırtına bulutlarına benziyordu. Öfkeliydi ama

bana öfkeli olduğunu sanmıyordum, belki de yaşadıklarımız yüzündendi. “Buz, lütfen.” Ceketini hızlıca çıkarttı ve bunu yaparken yüzünü buruşturdu. Karanlık gözlerini Doyle’a çevirdi. “O insanın ateş etmesi affedilecek bir şey değil.”

Buz’un yanına çömelip gömleğindeki kara lekeye baktım. “Gömlek varken göremiyorum.” Kolu tuttu ve tek çekişte kopartıp attı.

“Ateş etmeden önce onu vursaydım polis bize ateş edeceğine asla inanmazdı.”

“Demek kasıtlı olarak ateş etmesine izin verdin.” Buz sanki kulaklarına inanamıyordu. Tek şaşırın Buz değildi. Bence çok iyi bir mantık değildi. Kolunu sıkmış olmalıydım, tısladı. “Özür dilerim,” diye mırıldandım. Yarayı inceledim. Mermi bir taraftan girmiş diğer taraftan çıkmıştı. Şimdi temiz görünüyordu, kanama yavaşlamıştı.

“Mermiler bizi öldürmez, Buz ve Meredith arkandaydı. Onu vuramazdı.”

“Öyleyse, Buz’u vurmasına izin verdin,” dedim. Olaydan beri ilk kez buz kestim. Sanki korku bunu bekliyordu. Güvenli bir yere gitmemi beklemişti.

Doyle bir süre düşündükten sonra başıyla onayladı. “Polisin bir kez ateş etmesine izin verdim, evet.”

“Mermi delip geçti, Doyle ve arkamdaki duvara saplandı. Biraz daha aşağıya gelseydi Merry’yi vurabilirdi.”

Doyle kaşlarını çatı. “Sen böyle söyleyince çok mantıklı bir karar değilmiş gibi geldi.”

Barinthus öne eğildi ve elini Doyle’un vücudunun önünde gezdirdi. Sonra geri çekti ve bir şeye dokunmuş gibi parmaklarını birbirine sürttü. “Bir isteksizlik büyüsü,

çok hafif bir şey ama örümcek ağından arda kalanlar gibi hâlâ üzerinde.”

Doyle başıyla onayladı. “Hissedebiliyorum.” Gözlerini bir anlığına kapattı, büyü’nün hafifçe alevlendiğini hissettim, kalan son parçaları da yaktı. Derin bir nefes aldı ve gözlerini açtı. “Üzerime böyle bir büyü yapabilecek olanların sayısı azdır.”

Barinthus, “Buz’un omzu nasıl, Meredith?” diye sordu.

“Ben iyileştirici değilim ama temiz görünüyor.”

Barinthus, “Hiçbirimizin iyileştirme gücü yok,” dedi. “Bunun eksikliği bir gün yaşamla ölüm arasındaki farkı belirleyebilir. Kraliçe’den yanına iyileştirme gücü olan birini vermesini isteyeceğim.” Limuzin köşeyi döndü ve ben neredeyse dengemi kaybediyordum.

Galen, “Otursan iyi olur,” dedi. “Islanmak istemiyorsan Barinthus’un kucağına otur.”

Barinthus, “Hiç sanmıyorum,” dedi. Sesinde daha önce duymadığım bir şey vardı.

Galen, “Neden?” diye sordu.

Barinthus kucağındaki katlanmış ceketini eline aldı. Mavi pantolonu koyu renkliydi ve kasıklarında bir ıslaklık vardı. “Tamamen kuru değilim.”

Bir an için kimse ne diyeceğini bilemedi ama Galen ne denmesi gerektiğini biliyordu. “O, düşündüğüm şey mi?”

Barinthus ceketle kucağını yeniden kapattı. “Öyle.”

Doyle, “Kraliçe’ye ne söyleyeceksin?” diye sordu.

Barinthus’un sandalyesiyle Rhys ve Kitto’nunkiler arasına sıkışmak istiyordum. “Kraliçe kuralı ona da uygulamaz.”

Barinthus, “Kraliçe ne isterse yapabilir,” dedi.

“Bir saniye, korumaları sevgilim olmaları için gönderdi, değil mi?” Hepsi ciddi yüzlerini bana döndü. “Evet, seks yaptık. Kısmen metafizik bir şeydi ama bana gönderdiği ve yüzüğün tepki gösterdiği herkes bana ait, değil mi?”

Gerginlikleri azaldı, saçlarından ve yüzlerinden akıp giden su gibiydi. Herkesin saçları kafasına yapışmıştı, Galen’in ve Rhys’in bukleleri bile buna dâhildi. Bukleleri düzleştirmek için çok su gerekirdi. Siyah giymeyen herkesin üzerinde su lekeleri vardı. Güçle ne kadar su açığa çıkmıştı?

Barinthus yumuşak bir ses tonuyla, “Öyleyse, adamlarından biri miyim?” diye sordu.

“Ölüm cezası almaya engel olacaksa, evet.”

“Sadece bunun için mi? Başka sebebi yok mu?” Bana bakarken yüzü çok ciddiydi. Bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım. Barinthus babamın arkadaşı, danışmanıydı, bir nevi amca gibiydi. Yüzük aylar önce Barinthus’u tanıdığına sevgililerim arasına gireceğini hiç düşünmemiştim. Barinthus da sormamıştı.

Usna önden, “Kraliçe çok kızacak,” dedi. “Seninle hıf-talardır görüşüyor, hangi adamı göndereceğimizi tartışıyor. Yüzük kimi tanır diye soruyor.” Saçlarını kurulamaktan vazgeçmiş gömleğinin düğmelerini açıyordu, gerçi bunu yapabilmesi için önce silah kılıfını çıkartması gerekti. “Yüzüğün seni tanıdığını ona nasıl söylemezsin?”

“Bunun yüzüğün tadını ilk alışım olmadığını nereden biliyorsun?”

Usna sert bir bakış attı. “Lütfen, Barinthus, Kraliçe seni Prenses geri döndüğünde yüzüğü korumalar üzerinde denemen için gönderdi. Sen bir şey söylemediğin için hepi-

miz yüzüğün seni tanımadığını düşündük.” Kılıfı çıkartmayı başardı, gömleğin düğmelerini açmaya geri döndü, kırmızı ve siyah saçları arkasında sallanıyordu. “Yüzük bu akşam seni tanıdı.”

Barinthus, “Kimseye yüzük ile ilgili yalan söylemedim,” dedi.

Usna, “Hayır, biz birbirimize yalan söylemeyiz,” dedi. “Ama gerçeğin büyük bir kısmını gizleriz, belki de yalan söylemek daha iyidir.” Islak gömleği yere attı ve kemerini açmaya çalıştı.

“Gerçekten arabada soyunacak mısın?” diye sordum.

“Sırılsıklam oldum, Prens. Elbiseleri çıkartırsam kuruyabilirim. Üzerimde ıslak kıyafetlerle kuruyamam.”

“Yüzük Meredith geri döndükten sonra bana tepki verdi ama ben sarayda müttefiki olarak kalırsam daha faydalı olacağımı düşündüm. Ne yazık ki, hâlâ aynı fikirdeyim.”

Usna, “Kraliçe sana seçim şansı vermez,” dedi. “Belki Prens’in yatağına girmeden önce Ölümlülük Holü’nü ziyaret edersin. Tek seçimin bu olabilir.”

Barinthus’a baktım. Bütün sarayın ya da Kraliçe’nin önünde gerçek ismini geri alıp alamayacağını sormak istedim. Ama bunu söylersem sırlarımız olduğu açığa çıkardı. Bu, Barinthus’un sırrıydı, benim değildi. Görünüşümden bir şey anladıysa da bir şey söylemedi. “Aylar önce yüzüğe dokunduğumda böyle değildi.”

Doyle, “Yüzük güçlendi,” dedi.

Rhys, “Sadece bu da olmayabilir,” dedi.

Hepimiz Rhys’e baktık. Islak trençkotunu kenara çekti ve kadehi havaya kaldırdı. Geri döndüğünü bilenler şoktaydı. Diğerleri ise şok olmanın ötesine geçmişti.

Barinthus sonunda sesini buldu. “Onu nereden buldun?” diye fısıldadı.

“Kürsünün altına düştüğü yerden kurtardım. Ceketinin altında duruyordu. Kimsenin resmini çektiğini sanmıyorum. Barinthus doğrulurken dikkat çekmeden yerden aldım.”

“Kumaşlara sarılmış ve kutunun içine kilitlenmişti,” dedim. Nicca ayakları dibindeki kutuyu işaret etti. “Doyle’un dediği gibi yanımıza aldım. Daha önce kucağıma almadığım için ağırlık farkını hissetmedim.”

“Kutudan nasıl çıktı?” diye sordum.

Doyle işaret etti ve Nicca kutuyu açtı. Kutunun içinde siyah ipekler vardı. İpekleri düzeltip kadehi yeniden kutuya koymak istedim ama Doyle araya girdi. “Hayır, Merry, kadehe dokunup bizden birine dokunma. Başka bir acil durum güç kalkanı açmaya hazır değiliz. Metal bir arabanın içinde giderken çalışacağından bile emin değilim.”

Rhys, “Sence enerjiyi kontrol altına alabildik mi?” diye sordu.

Doyle, “Bilmiyorum,” dedi.

Barinthus, “Şimdi nereden geldi diye sormadım,” dedi. “Sizin elinize nasıl geçti?”

“Rüyamda gördüm ve uyandığımda yanımdaydı.”

Sage, “Bunun bir sır olduğunu sanıyordum,” dedi.

Rhys, “Barinthus’un bilmesi gerek,” dedi. “Ve bütün kediler sır saklamayı sever.”

Sage, “Prenses ve Karanlık’ın buna itirazı yok mu?” diye sordu. Doyle ile göz göze geldim ve başlarımızı iki yana sallayıp birlikte, “Hayır,” dedik.

Usna kıyafetlerinden arınmayı başardı. Silah kılıfı serbest bir biçimde sallanırken bize doğru süründü, kılıcı kı-

nında ve elindeydi. Kılıçla, dört ayak üzerinde sürünmek, Usna'ya çok yakıştı. Sağ omzu ve kolunun üstü siyahtı, yanlış hatırlamıyorsam sırtı siyah ve kırmızıydı. Sağ kalçasını ve sol bacağına bir parça kırmızılık dekore ediyordu.

Diğerleriyle konuştu ama baktı. "Rüyada gelen neydi?" diye sordu. Sesinde merak vardı ama bakışlarındaki sıcaklık yoktu.

Rhys, "Bu," dedi.

Uşna, Rhys'in elindekini görünce dizleri üzerinde doğruldu ve Keltçe küfretti. "Kadeh, gerçek kadeh mi?"

Barinthus, "Öyle gibi duruyor," dedi.

Ben Usna'ya çok yakındım. Belki de insanların arasında çok fazla kaldığım için birine bu kadar yakın olup tahrik olmamaya alışkın değildim. İçimde bir şeyler kıpırdandı. Çocukça mıydı? Belki. İçimden uzanıp dokunmak, beni fark etmesini sağlamak geldi. Küçük bir hareket yapmış olmalıydım, Barinthus omzuma dokundu ve beni durdurdu.

"İçinden ona dokunmak mı geliyor?"

"O zaman kadeh bu kadar yakundayken yapma. Doyle'un dediği gibi, hareket eden bir arabadayız. Basın konferansındaki su bu aracın içini doldurmaya yeter." Arkama yaslandım, topuklarımın üzerine oturdum. Çok rahat bir pozisyon değildi çünkü ayakkabılarımdan topukları çok yüksekti. Özel yapım deri sıradan deri gibi buruşmadı.

"Haklısın," dedim. Usna'dan ve kadehten uzaklaştım. Sırtım Galen'in ıslak bacaklarına değene kadar durmadım, şimdi üç adamın dibinde biriken su birikintisinin üzerindeydim. Suda kaldım. Çorabım, eteğim ve iç çamaşırlarım siyahtı. Rahatsız olabilirdim ama su üzerimdekileri mahvetmezdi. Şimdilik en önemli olan kadehten mümkün ol-

duğunca uzaklaşmaktı. Limuzin olsun ya da olmasın, kaçacak yer yoktu.

Usna, "Prenses bana dokunsaydı ne olurdu?" diye sordu.

Barinthus, "Büyük ihtimalle bir şey olmazdı," dedi. "Ya da çok şey olurdu. Doyle'a döndü. "Kadehin kendine ait bir zekâsı ve ajandası vardır. Bu durum değişmiş mi?"

Doyle başını iki yana salladı. "Tam tersine, daha da kötüleşmiş."

Barinthus, "Eş yardımcımız olsun," diye fısıldadı.

İnterkomdan şoförün sesi geldi. "Köprü kapatılmış, her yerde polisler var."

Doyle düğmeye bastı. "Ne olmuş?"

Şoför cevap verdi. "Nehir köprüünün üzerine çıkmış. Doksan dörtteki selden beri böylesini görmemiştim. Garip olan hiç yağmur yağmaması."

Sonraki sessizlikte hepimiz birbirimize baktık. Doyle, "Galiba Barinthus'un tanrılığını geri kazanmasında açığa çıkan bütün gücü hapsedemedik," dedi.

Kitto'ya gücünü kazandırdığımda olan depremi hatırladım. Aklıma bir fikir geldi. "Biz bugün yola çıktıktan sonra Kaliforniya'da bir deprem olmuş mu?"

Barinthus başını iki yana salladı. "Uçağınız geç kalır mı diye kontrol ettiğimde hiç deprem yoktu." Birden düşüncelere daldı. "Çılgın bir fırtına vardı, neredeyse bir tornadoydu, buralarda pek görülmeyen bir şey ama hava alanına çok yakın değildi."

Hepimiz birbirimize baktık.

Barinthus, "Ne oldu?" diye sordu.

"Kitto'ya gücünü kazandırdığımda gece bir deprem olmuştu."

“Bunun fırtına ile ne alakası var?”

“Nicca’nın kanatları aynı sıralarda...” Başımı iki yana salladım. “Sage, gösterir misin?”

Sage, Barinthus’a döndü, bundan çok keyif alıyor gibiydi. Gözlüklerini indirip üç renkli gözlerini gösterdi. Usna tısladı. “Tanrıça adına, sidhe olmuş.”

Barinthus, Sage’in yüzüne dokundu ve renkli gözlerini ışığa çevirdi. “Sidhe değildi, hiçbir parçası.” Sage’i bıraktı ve dönüp bana baktı. “Bunu sen mi yaptın?” Başımla onayladım.

“Nasıl?”

“Seks.”

Barinthus kaşlarını çattı. “Nicca’nın kanatlarının aynı zamanda çıktığını söylemiştin.”

Başımla onayladım. “Evet.”

Bir süre düşündü. “İkisiyle aynı anda mı seks yaptın?” Perilerin birden fazla partnerle sorunu olmazdı ama bu soruyu sorması kabalıktı.

Doyle, “Ne fark eder?” diye sordu. Beni savundu.

“Kraliçe Meredith’in hamile kalması için yatağına birden fazla kişi alması gerektiğine inanıyor.”

“Neden?” diye sordum.

Omzunu silkti. “Emin değilim ama bu konudaki planları belli.” Söyleyiş şeklinden, başka konularda daha belirsiz planları olduğunu anladım.

“Daha önce de birden fazla erkeği yatağıma aldım, Barinthus.”

“Kimi?”

Rhys kadehi ipeğe sarıp kutuya koyarken, “Ben ve Nicca,” dedi.

Nicca kapağı kapatıp mandalı test etti ama hepimiz sorunun bu olmadığını biliyorduk.

“Kraliçe, Meredith’in aynı anda birden fazla erkekle birlikte olması gerektiğinden emindi. Bunu zaten yaptığınızı ve Prenses’in hamile kalmadığını öğrenince...” Başını iki yana salladı ve bana baktı. “Kraliçe son zamanlarda çok sakindi, Meredith, ama bazı konularda da çok kararlıydı. Artık kararını verdi mi çekici bir erkek veya birine işkence etme fırsatıyla dikkati dağılmıyor. Eski hobileri artık ilgisini çok fazla çekmiyor.” Seks ve işkence halamın hobileri arasındaydı, ben bunlar yüzünden onunla anlaşmanın zor olduğunu düşünüyordum. Barinthus ise tam tersini söylüyordu.

“Yıllardır seks ve acıyla dikkatini dağıttığınızı mı söylüyorsunuz?” diye sordum.

Başıyla onayladı. “Bir çocuğa şeker vermek gibiydi. Şekerlerini alır ve neye kızdığını unutturdu. Ama son birkaç haftadır ne kadar şeker verirsek verelim dikkatini dağıtamıyoruz. Şekeri görüyor, keyfini çıkartıyor ama sonra kaldığı yere geri dönüyor.” Kaşlarını çattı. “Bir yandan da, kasıklarıyla değil de beyniyle düşündüğünü görmek güzel. Diğer yandan, sarayda herkes kasıklarıyla uğraşmaya alışkındık. Kafasını kullanınca ne yapacağımızı bilemiyoruz.”

“Eğer kasıklarını değil de kafasını kullanıyorsa neden benim yatağıma birden fazla erkek almamı istiyor?”

“Ancak böyle hamile kalabileceğine inanıyor. Bir de senin için tarım ve bitki tanrıları seçiyor. Bu konuya kafayı takmış durumda.”

Doyle, “Ve sebebini bilmiyorsun, öyle mi?” diye sordu.

Başını iki yana salladı. “Bir şey olduğunu biliyorum. Conri’ye işkence etti, bizzat.”

“En son buraya geldiğimde beni öldürmeye çalıştığı için işkence görmemiş miydi?”

“Evet, ama yanlış bir şey yapmamıştı. Onu alıp götürdüğünde hepimiz çok şaşırdık. İşkenceden sonra bedenini büyük salonda sergiledi, herkes önünden geçip ona neler yaptığını gördü ama tüm bunlar olurken ağzı kapalıydı, bize neler olduğunu söyleyemezdi. Bir hücrede izole edildi, şimdi yanına sadece Kraliçe’nin iyileştiricisi Fflur giriyor.”

Doyle, “Conri korumalar içerisinde Cel’in en büyük destekçilerinden biriydi,” dedi.

Barinthus başıyla onayladı. “Evet, Cel’e sadık olanlar paniğe kapıldı, hepsi daha önce Meredith’in tahta uygun olmadığını dile getirmişti. Kraliçe’nin gözüne girmek için ellerinden gelen her şeyi yaptılar.”

“Tek işkence gören Conri miydi?” diye sordum.

“Şimdilik, ama Cel’in müttefikleri korkuyor.”

Doyle, “Konuşmasına izin vermediğini söyledin,” dedi. “Sence Kraliçe’ye bir şey söylemiş olabilir mi? Diğerlerinin duymasını istemeyeceği bir şey.”

Barinthus, “Olabilir,” dedi.

“Ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?”

“Sadece Conri’ye işkence ettikten sonra Meredith’in yatağına iki erkek alması gerektiğine odaklandığını biliyorum. Büyük bir kısmının da tarım veya bitki tanrıları olması gerektiğini söyledi.” Omzunu silkti. “Şimdi bildiğimi biliyorsunuz. Bir şey anladıysanız bana da söyleyin.”

Doyle başını iki yana salladı. “Üzerinde düşüneceğim.”

Rhys, “Hepimiz düşüneceğiz,” dedi.

Şoförün sesi geldi. “Arabaların geçmesine izin veriyorlar. Nehir eski hâline geri dönüyor. Çok garip.”

Birisi tedirgin bir kahkaha attı. “Daha da kötüsü olabilir,” dedim.

Hepsi bana baktı.

Doyle, “St. Louis’deki bütün nehirler ve dereler taşabildi,” dedi. “Daha kötüsü ne olabilir?”

“St. Louis eskiden, yaklaşık bir milyon yıl önce, bir iç denizdi,” dedim.

Arabada daha yoğun bir sessizlik oldu, herkes korkuyu paylaştı. “Kitto’da küçük bir deprem oldu. Nicca ve Sage’de bir fırtına çıktı.” Galen, Barinthus’a baktı. “Barinthus’un tanrılığını geri kazanmasının kıtanın büyük kısmını sular altında bırakacağını sanmıyorum.”

Galen’e kimin baktığından Barinthus’un Manannan Mac Lir olduğunu kimlerin bildiğini anladım. Galen bilmiyordu. Ama ben biliyordum ve bu kadar gücü uygun bir koruma çemberi olmadan açığa çıkartmanın nelere sebep olabileceğini düşününce ürperdim. Belki de su birikintisi üzerinde oturduğum içindi.

25

Park yerinden peri tepesine kadar uzun ve soğuk bir yürüyüştü. Kar dizlerime kadar geliyordu, yüksek topuklular ve mini etekle ölümlü vücudumu karların arasından geçirmem mümkün değildi. Bileğimi kırmadan veya bir yerimi dondurmadan bunu başaramazdım. Bu yüzden beni taşıdılar, çok ıslak olmayan tek kişi de Barinthus'tu. Diğerlerinin kıyafetleri soğuk rüzgârda donmaya başladı ve elementlere karşı doğal koruması olmayanlar titredi.

Barinthus beni kolaylıkla taşıdı. Beni zorlayan kar kalınlığı Barinthus için hiçbir şeydi. Benden çok daha uzun boyluydu, beni geniş göğsüne yasladı. Daha önce hiç fiziksel olarak ne kadar görkemli görüldüğünü fark etmemiştim. Güçlü kollarında olmak hem rahatlatıcı hem de sinir bozucuydu. Kendimi kollarında bir çocuk gibi hissediyordum.

Beni çocukken birçok kez taşımıştı ama şimdi çocukluk anılarına uymayan anılara da sahiptim. Vücuduna yaslanırken utanmadım ama çok rahat da değildim. Ceketinden yuvanın içinden yüzüne baktım. Ceketsiz üşüyorsa da belli etmiyordu. Bana değil önüne bakıyordu, gerçekten kollarında bir çocuk gibiydim. Belki de beni öyle görüyordu. Belki de basın konferansında yaşananlar bana bakış açısını değiştirmemişti. Büyü Barinthus için bir şeyler ifade etmişti, biliyordum, ama geriye kalanı belki de önemsizdi. Hâlâ eski bir dostunun kızı olabilirdim. Genetik olarak bağımız olmasa da benim gerçek amcam gibiydi. Birlikte özel anlar geçirdiğim kişi bir başka korumam olsaydı ve beni böyle görmezden gelseydi kesin ilgisini çekmek için bir şeyler yapardım. Ama bir başkası değildi ve Barinthus'tu. Bir yerlerini tutmam ikimize de fazla gelebilirdi. İç geçirmiş olmalıydım çünkü nefesim beyaz bir bulut olarak çıktı. "Üşüyor musun, Prensese?"

Sorduğu anda üşümem gerektiğini anladım. Ceketsizdim, bacaklarımın ve vücudumun aşağı kısmının üzerinde neredeyse hiçbir şey yoktu. "Yeterince sıcağım, neden sordun?" Sonra bana ne dediğini anladım. "Bana Prensese dedin. Unvanımı hiç kullanmazdın."

Bana baktı, şeffaf göz kapağı göründü ve ortadan kayboldu. "Sıcak olmak istemiyor musun?"

"Sorumu geçirtiliyorsun, eski dostum, cevap vermedin."

Kahkahası olan kıkırdamasını duydum. Göğsüne bu kadar yakın olunca ses vücudumu titretti, asla dokunmaması gereken yerlerime dokundu. Dokunuşun altında ürperdim.

"Özür dilerim, Prensese, bu kadar güce sahip olmayalı çok uzun zaman oldu. Eskisi gibi kontrol sahibi olmam zaman alacak."

“Beni sıcak tutuyorsun.”

“Evet,” dedi. “Hissetmiyor musun?”

Her gün, her gece kullandığım kalkanlarımın arkasında güvendeydim. Beni mucizeler ve büyülerle dolu bir dünyada koruyorlardı. Bazı periler her şeyi çevreleyen saf büyü gücünün içinde var olurdu ama ben bunu çocukken ürkütücü, kafa karıştırıcı bulurdum. Babam bana günlük büyü seslerine karşı kendimi nasıl koruyacağımı öğretmişti. Ama tenimin dibinde yapılan bir büyüyü hissedebiliyordum. Her gün kullandığım kalkanlarım açık olsa bile.

Kalkanlarımı indirmedim çünkü peri diyarına çok yakındık. Ölümlü olduğum için miydi yoksa çok güçlü olmadığım için miydi bilmiyordum ama kalkanlarımın ardına saklanmazsam perilerin gücüne dayanmam çok zordu. Tabii ki ikisi de olamazdı, aksi hâlde bizimle yaşayan insanlar çok uzun süre dayanmazdı. Madeline Phelps’in büyü gücü veya psişik yetenekleri yoktu. Sidhenin şarkısını duyup da nasıl delirmiyordu?

Kalkanlarımın arasından bir uzantı gönderdim. Birçoğu bunu yapmak için kalkanlarını indirmek zorunda kalırdı ama bunlar koruma büyülerini benim gibi derisine çok yakın dokumayanlardı. Her kayıpta bir kazanç, her kazançta bir kayıp vardı.

Büyü gücünü yakınımızda hissettim, etrafımızı kuşatan görünmez bir bariyer gibiydi. Bir büyü çemberinin içinde yürüyorduk. Büyüyü test ettim, sıcaklığını hissettim, sıvı gibiydi. Gözlerimi kapattım ve kafamın içinde kalkanını görmeye çalıştım. Akan turkuaz renkli suyu gördüm, çok uzaklardaki bir sahilin suları gibi sıcaktı, her zaman sıcaktı.

Güneşin ısınıp çağırarak gibi bir şey yapabilir veya bataniyelerin altındaki sıcak vücutları düşünebilirdim ama hareket ederken büyüü aktif tutmak için mücadele etmem gerekirdi. Her tür koruma büyüünde iyiydim ama hareket ederken o kadar iyi değildim.

“Su çok sıcak,” dedim.

“Evet,” dedi. Bana bakmadı.

Galen yanıma geldi. Islak kıyafetlerinin içinde titriyordu. Saç telleri tek tek buz tutmuştu ve yanağında minik bir kesik vardı. Saçları yüzüne donmuş ipler gibi degecek kadar uzundu. “Sırtına binersem beni de sıcak tutar mısın?”

Barinthus, “Sidhe soğuktan etkilenmez,” dedi.

Galen, “Kendi adına konuş,” dedi. Dışleri takırdadı.

Nicca karların içinden diğer yanıma geldi. Titriyordu. “Bugünkü kadar üşüdüğümü hatırlamıyorum.” Kanatlarını birbirine bastırmıştı, üzerleri buzlu, karlı havada vitraylara bakmak gibiydi.

Sage arkamdan, “Kanatlar,” dedi. Rhys daha küçük adamın sırtına binmesine izin vermişti. Rhys soğuktan hiç etkilenmiyor gibiydi. Sage ise Rhys’e sarılıyordu. Rhys’in yarı-periye neden sıcak kalmak konusunda Barinthus’un bana ettiği gibi yardım ettiğini merak ettim. “Biz kelebeğiz, kış soğuşuna uygun yaratıklar değiliz.”

Nicca, “Ben sidheyim,” dedi.

Sage, “Ben de öyleyim,” dedi. “Ama hâlâ donuyorum.” Galen bir kahkaha attı ve tökezledi.

Doyle önden bize seslendi. “Konuşmayı keserseniz hepimiz içeriye daha çabuk gireriz ve ısınırız.”

Galen, “Sen neden üşümüyorsun?” diye sordu.

Sağ taraftan Amatheon'un dişlerinin takırdama sesi duyuldu, yeni kesilmiş saçları buzluysa ve rüzgâr ne zaman esse saç telleri yanaklarına değiyordu.

Onilwyn, "Karanlık asla üşümez," dedi. Titriyordu ama en azından saçları uzun olduğu için yüzünü dövmüyordu. "Ve Öldüren Buz'u donduramazsın."

Buz'dan bahsedilince kafamı çevirip arkaya baktım. İstese daha hızlı yürüyebilirdi ama soğuk Buz için hiçbir şey ifade etmiyordu, ayrıca Doyle arkada kalmasını istemişti. Beni öldürmeye çalışmışlardı ve hiçbir riski göze alamazdık. Bir kişi eksik olduğumuzu anladım. Karların içinde mücadele eden Kitto'yu görmek için iyice doğrulmak zorunda kaldım. Birinden yardım etmesini isteyecektim ama Buz uzanıp Kitto'yu karların içinden çıkarttı ve omzuna aldı. Hiçbir şey söylemedi. Kitto teşekkür etmedi, çünkü Buz da Kitto da çok yaşlıydı, içimizde en yaşlılardı, teşekkür etmek yaşlılar için bir hakaretti. Modern nezaket kurallarını kullanmak için üç yüz yaşından genç olmak gerekti. Demek ki sadece Galen ve ben birine teşekkür edebilirdik. Geriye kalan herkes bizden büyüktü. Kendimi Barinthus'un kollarına ve büyüüne bıraktım. "Neden senin için birden Prenses oldum, Barinthus? Çocukluğumdan beri bana Meredith veya Merry, kızım derdin."

"Artık çocuk değilsin." Sanki yol kayganmış ve dikkat etmesi gerekirmiş gibi önüne baktı.

"Kendini benden soyutlamaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır." Hafifçe gülümsedi. "Belki ama kasıtlı olarak değil."

"O zaman neden?" diye sordum.

Yeniden bana baktı ve şeffaf göz kapağını gördüm. "Çünkü sen prensessin ve tahtın vârisisin. Ve benim sid-

heler arasında çok düşmanım olduğu için yatağına girmem uygun olmaz.”

“Tanrılığını yeniden kazandığını öğrendiklerinde...”

“Hayır, Meredith, bunu öğrendiklerinde güçlerimi tamamen geri kazanmadan beni öldürmenin yollarını arayacaklar.” *Buna cesaret edemezler*, diyecektim ama vazgeçtim. “Burada kalıp bana destek bulmaya çalışırken başını ne kadar belaya soktun?”

Yine bana bakmadı. “Biraz,” dedi.

“Barinthus,” dedim. “Biz birbirimize hep doğruyu söyleriz.”

“Yalan söylemiyorum, Prenses. Biraz, dürüst bir cevaptı.”

“Tam bir cevap mıydı?”

Yeniden gülümsedi. “Hayır.”

“Bana tam bir cevap verecek misin?”

“Hayır.”

“Neden?”

“Çünkü giderken benim için endişelenirsin ve ben geride kalacağım.”

“Kraliçe yüzüğün tanıdığı herkesi Los Angeles’a gönderdi.”

“Arkamdan bana ne dediklerini biliyorsun.”

“Kralyapan,” dedim.

“Şimdi Kraliçeyapan,” dedi. Başını iki yana salladı, uzun mavi saçları rüzgârla dalgalandı. “Çok uzun süredir tahtın arkasındaki güç olduğum için benden korkuyorlar. Bir gün kral olacağımı bilirlerse, eşin olmama izin verirler mi?” Yeniden başını iki yana salladı. “Hayır, Meredith, hayır, Kraliçe bunu anlar. Geçen sefer beni yanına gönderme-

mesinin sebebi buydu. Benim çok fazla düşmanım ve çok fazla gücüm var, tahtın yakınına bile giremem.”

“Ya beni hamile bırakırsan?”

Uzaklara baktı. “Birlikte biraz vakit geçirdik, Meredith. Kraliçe daha fazlasına izin vermez.”

“Usna bir şeyler söylediğinde arabada böyle demiyordun.”

“Arabada bir sürü kulak vardı ve bir kısmı dost değildi.”

“Barinthus,” dedim. Kafasını sallayarak beni susturdu. Kafamı kaldırınca Amatheon ve Onilwyn’in yaklaştığını gördüm. Artık konuştuklarımızı duyacak kadar yakındılar. Kraliçe Andais için casusluk yaptıklarına emindim. Soru, başka kim için casusluk yaptıklarıydı. Kraliçe Andais sadece kendisine çalışacaklarına gerçekten inanıyor muydu? Hayır, sadakatlerine bel bağlamıyordu. Korkularına bel bağlıyordu. Andais her şeyden çok sidhelerin korkusuna bel bağlardı.

Yine de, birisi beni öldürmeye çalışmıştı. Birisi Kraliçe’nin gazabını göze almıştı. Ya Kraliçe’den korkmuyorlardı, ya da korku yönetmek için yeterli değildi. Hâlâ Hava ve Karanlık Kraliçesi’ydi, bence bu bile yeterince korkutucuydu. Ama korkunun tek başına sidheleri yönetmek için yeterli olacağını sanmıyordum. Tabii ki, babam da benimle aynı fikirdeydi ve zalimlik konusundaki eksikleri yüzünden öldürülmüştü. Sağ kalır da tahta oturursam ben Andais olamazdım, bunu yapacak biri değildim. Ama babam da olamazdım çünkü sidheler benim zayıf olduğumu düşünürdü. Babam gibi merhametli olursam sonum olurdu. Korku ve sevgi ile yönetemiyorsanız geriye ne kalıyordu? Buna verecek cevabım yoktu. Ay ışığıyla aydınlanan peri tepesi açığa çıkarken bu sorunun bir cevabı olmadığı-

na inandığımı fark ettim. Birisi kulağıma fısıldamış gibi aklıma iki sözcük geldi: Acımasız ve adil.

Aynı anda hem acımasız hem de adil olunabilir miydi? Acımasız olmak adaletsiz olmak değil miydi? Ben hep öyle olduğunu düşünmüştüm ve babam da bana öyle öğretmişti ama belki de ikisinin arası vardı. Varsa, bulabilecek miydim? Bulursam orta yolda yürüyecek kadar gücüm ve dostum var mıydı? Son soruya verecek cevabım yoktu çünkü saray politikasını çok iyi bildiğim için tek bir şeyden emindim. Kimse ne kadar güçlü olduğunu, arkadaşlarının ne kadar iyi, düşmanlarının ne kadar kararlı olduğunu son ana kadar bilemezdi. Ya kazanır ya kaybederdiniz, ya ölür ya da yaşırdınız.

26

Peri diyarı yumuşak karla kaplı tepelere benziyordu, içeriye giriş yolunu bilmiyorsanız sadece bundan ibaretti. Tabii ki, perilerle ilgili her şey gibi, tepeler de görüldüğü gibi değildi.

Bir sithenin içine girmek için iki şeyi bilmeniz gerekirdi. Birincisi, kapının nerede olduğunu, ikincisi, kapıyı açacak büyüydü. Sithen oyun oynamayı seviyorsa kapı sürekli yer değiştirirdi. Bir saati dağ büyüklüğünde bir tepenin etrafında kapıyı arayarak geçirebilirdiniz. Ya da belki sadece benimle oyun oynuyordu çünkü Carrow elini karların üzerine koyunca müzik sesi duydum. Bunun nasıl bir melodi olduğunu söyleyemezdim, enstrümantal mi yoksa insan seslerini de içinde barındırıyor mu bilmiyordum. Ama güzel bir müzikti ve bizim için kapı zili gibiydi. Ama içeridekilere geldiğinizi bildirmekten çok kapıyı bulduğunuzu ha-

ber verirdi. Müzik gelmemesi doğru yere dokunmadığınız anlamına gelirdi. Carrow büyüsunü serbest bıraktı ve kapı birden karşımıza çıktı. Ya da en azından bir açıklıktı çünkü Unseelie sithenin modern anlamda bir kapısı yoktu. Dört kişi yan yana yürünebilecek büyüklükte bir açıklıktı. Bir kelebeğin geçeceği kadar küçük bir ordunun geçeceği kadar büyük olabiliyordu.

Alaca karanlık yerini saf karanlığa bıraktı, bu yüzden açıklıktan gelen beyaz ışık gözümüze çok parlak geldi. Barinthus beni ışığa taşıdı. Gri taştan bir koridordaydık, ilk yol ayrımına kadar içinde araba sürebileceğiniz kadar genişti. Kapının büyüklüğü koridorun büyüklüğünü değiştirmezdi. Sithen ile ilgili değişmeyen şeylerden biriydi. Sithenin diğer bütün özellikleri Kraliçe'nin isteği doğrultusunda değiştirdi. Taştan yapılmış bir eğlence evi gibiydi, bütün bir katı aşağıya veya yukarıya almak mümkündü. Bir yere açılan kapılar birden başka bir yere açılabilirdi. Hem şaşırtıcı hem de sinir bozucuydu.

Son olarak Buz da içeriye girince açıklık yok oldu. Şimdi gri taştan bir duvardı. Kapı diğer taraftan olduğu gibi bu taraftan da görünmez olabiliyordu. Beyaz ışık hiçbir yerden ve her yerden geliyordu. Ateşin ışığından daha sabitti ama elektrik ışığından daha yumuşaktı. Bir defasında ışığın ne olduğunu sormuştum, bana sithenin parıltısı olduğunu söylemişlerdi. Bunun bir cevap olmadığını söylediğimde verilecek tek cevabın bu olduğunu dile getirmişlerdi. Sanırım ışığın gerçekte ne olduğunu artık hatırlayan yoktu.

"Barinthus, Prenses'i Kraliçe'nin yanına kadar taşıyacak mısın?" Kınlarından çıkan kılıçların sesi duyuldu, çok sıcak bir yüzeye düşen yağmur damlaları gibi bir sestti. Silahlar

çekerken daha sessizdi. Ama sesin geldiği tarafa doğru kılıçlar ve silahlar baktı, bir kısmı da her ihtimale karşı kapıya bakıyordu. Barinthus ile silahlı adamlardan bir çemberin içindeydik.

Konuşan sidhe gülümsüyordu. Yanındaki gülümsemi-yordu. Ivi'nin gülümsemesi kendini beğenmiş ve alaycıydı. Birçok kez kendisiyle ilgili espriler yapardı. Uzun boyluydu, Buz kadar uzundu, ama çok zayıftı. Rüzgârla dans eden sazlar kadar da zarıftı. Omuzları biraz daha geniş olsa hoşuma giderdi ama şimdiki hâliyle sıırım gibi bir şeydi. Düz saçları bileklerine kadar iniyordu. Saçları en sıra dışı özelliğiydi, koyu yeşile yakındı, içinde sanki beyaz damarlar vardı. Ancak yakına girdiği zaman saçlarında sarmaşık dövme-leri yapılmış gibi yaprak izleri olduğunu görebiliyordunuz. Koridorda yürürken sanki rüzgâr yaprakları uçurdu, arkadaşları uzanıp kolunu tuttuğu zaman yapraklar yeniden duruldu. Ivi karşısında bir sürü silah olmasına rağmen yürümeye devam edecek, gözlerinde karanlık bir neşe ve yüzünde bir gülümsemeyle bize meydan okuyacaktı. Bir zamanlar dikkatsiz olduğunu düşünürdüm ama büyüdükçe içindeki hüznü fark etmeye başlamıştım. Dikkatsiz değildi, çaresizdi. Kraliçe'nin Kuzgunları'ndan biri olmasına neyin sebep olduğunu bilmiyordum ama bu durumdan hoşlanmadığı kesindi. Kolundaki ihtiyatlı el Hawthorne'a aitti. Saçları siyah ve kalın dalgalar hâlinde dizlerine kadar iniyordu. Başını hareket ettirdiğinde dalgaların arasında koyu yeşil tonlar parıldıyordu. Saçlarının yüzüne düşmesini engelleyen gümüş bir taç takıyordu. Geriye kalanı, geniş omuzlarından ayaklarına kadar, çam iğneleri renginde bir pelerin ile kaplıydı. Pelerin omuzlarına gümüş bir broş ile tutturulmuştu.

“Sorun nedir, Karanlık?” diye seslendi. “Biz bir şey yapmadık.”

Doyle, “Burada ne işiniz var?” diye sordu.

Hawthorne, “Kraliçe, Prenses’i karşılamamız için gönderdi,” dedi.

“Neden sadece ikiniz geldiniz?”

Hawthorne gözlerini kırıştırdı, uzaktan bile gözlerinin garip pembe çemberi belli oluyordu. Pembe, yeşil ve kırmızı bir aradaydı. “Sadece ikiniz derken ne demek istiyorsun? Ne oldu?”

Barinthus sessizce, “Bilmiyorlar,” dedi.

Doyle, “Ne kadar zamandır buradasınız?” diye sordu. Duruşu rahatlamıştı ve silahının ucu yere doğru iniyordu.

Ivi, “Saatlerdir,” dedi. Dans edencesine yeşil pelerinini dalgalandırdı.

Hawthorne başıyla onayladı. “İki saat veya daha fazla. Sithende zaman garip geçiyor.”

Doyle silahını kaldırdı, bir sinyal vermiş gibi kılıçlar ve silahlar kalktı. Şimdi herkes rahattı.

“Tekrar soruyorum, Karanlık, ne oldu?” Ama bir açıklamaya gerek yoktu, korumalar yer değiştirdi benî gördüler. Yüzümde kan olduğunu unutmuştum. Bir kısmını ıslak bir bezle silmiştim ama hepsi gitmemişti. Ancak sabunla temizleyebilirdim. “Lord ve Leydi bizi korusun, yaralanmış!”

Doyle, “Onun kanı değil,” dedi.

“O zaman kimin?”

Buz, “Benim,” dedi. Korumaların arasından geçip öne çıktı, sessiz bir sinyal verilmiş gibi herkes ikiliye doğru yürümeye başladı.

Ivy gülümseliyordu. “Ne oldu?”

Doyle kısa bir özet geçti, Barinthus yüzüğe dokununca neler olduğunu dışarıda bıraktı. “Buna kim cesaret edebilir? Prenses Meredith, Kraliçe’nin koruması altında. Ona zarar vermek Kraliçe’nin merhametini riske atmak anlamına gelir. Kuzgunlardan hiçbirisi böyle bir riski göze alamaz.” İlk kez çok ciddiydi. Sanki suikast denemesini duyunca esprileri tükenmiş ve birden gerçek dünyaya dönmüştü.

Hawthorne’nin üç renkli gözleri fal taşı gibi açıldı. “Kim cesaret edebilir?”

Barinthus hâlâ beni kucağında tutuyordu ama artık kar yoktu ve içerisi soğuk değildi. Koluna dokundum. “Şimdi yürüyebilirim.”

Beni tuttuğunu unutmuş gibi bana baktı, belki de unutmuştu. Beni güvenli bir biçimde yere indirmek için eğilmek zorunda kaldı. Eteğimi salladım ve ellerimle düzelttim, ütülenene kadar arkadaki pilelerin kusursuz olmayacağını biliyordum. Bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Suikast haberi ile kusursuz olmayan görünümümün dikkat çekmeyeceğini düşünüyordum. Gerçi söz konusu olan Andais ise hiçbir şeyden emin olmak mümkün değildi, büyük sorunlar yaşandığında öfkesini küçük detaylardan çıkartabilirdi. İvi önümde diz çöktü, bunu yapınca pelerini bacağına takıldı ve yana düştü, bir omzu ve göğsünün bir kısmı açığa çıktı. Pelerinin altında çıplaktı.

“Prenses Meredith, Hava ve Karanlık Kraliçesi sana hoş geldin dememizi istedi. Bizi sana hediye olarak gönderdi.” Sesinde hafif de olsa alaycı bir ton vardı.

Hawthorne da dizlerinin üzerine çöktü ama elleriyle pelerini kapalı tutmaya çalışınca içine İvi’den daha fazlasını giyip giymediğini merak ettim.

Hawthorne, “Yüzük bizi tanırsa hediyeleriniz,” dedi. Yüzük tanımazsa öfkelenecek gibiydi.

Onilwyn, “Bu, bekleyebilir,” dedi. “Kraliçe neler olduğunu bilmiyorsa ona hemen haber vermeliyiz.”

Cevap veren Usna oldu. “Koşup kötü haberi vermek istiyorsan hiç durma ama ben ona kötü haberi veren kişi olmak istemiyorum.” Hâlâ çıplaktı, kınındaki kılıcı elindeydi. Kraliçe kötü haberi vereni vurabilirdi. Onilwyn’in yüzü soldu. “Haklısın.”

Barinthus, “Ama sen de haklısın,” dedi. “Kraliçe’nin bilmesi gerek. Kimsenin ona haber vermemiş olmasına inanmıyorum.”

Hawthorne, “Üç saattir dışarıda olup bitenden haberdar değil,” dedi.

Doyle, “Bilseydi burada daha çok adam olurdu,” dedi. Kimse itiraz etmedi.

Ivi, “Kendini eğlendiriyor,” dedi. Sanki her kelimenin altında başka anlamlar varmış gibi kendini aşağılayan bir neşeye sahipti. “Sadece Prens’in gelişinin dikkatini dağıtabilecek kadar önemli olduğunu söyledi.”

Barinthus, “Ama birinin eğlencesini bölmesi gerek,” dedi.

Hawthorne kafasını kaldırdı. “Sen bizden birisin, Lord Barinthus, ama sana bizden farklı yaklaşıyor. Geriye kalanlar senin kadar şanslı değil. Oyununu bölersek oyunun bir parçası olabiliriz.” Başını önüne eğdi ve ürperdi. “Suikast girişimini haber vermeye gidemem.”

“Ben ölseydim birinizin söylemesi gerekiyordu,” dedim. Sesim Ivi’ninki gibi çıktı.

Hawthorne, “İnine girebilecek kadar güçlü olanları bizden aldın, Prens,” dedi.

Ivi, "Karanlık, Buz, Barinthus," dedi. "Geriye kalanlarla mukayese bile edilemezler."

Doyle, "Mistral burada," dedi.

Hawthorne başını iki yana salladı. "Kraliçe'den korkuyor, Karanlık, hepimiz gibi."

Barinthus, "Son birkaç aydır daha iyi," dedi. "Konuşmak daha kolay."

Hawthorne, "Belki de sadece senin içindir, Lord Barinthus," dedi.

Ivi, "Konuşmamızı bitirelim," dedi. "Sonra kötü haberi kim vereceğini belirlemek için çöp çekersiniz."

Rhys, "Çöp çekenler arasında olmayacaksınız," dedi.

Ivi, "İstemiyoruz," dedi.

Doyle, "Hawthorne, açıkla," dedi.

"Yüzük bizi tanırsa Prenses için hediye." "

Rhys, "Bunu zaten söyledin," dedi.

Doyle ters bir bakış attı ve Rhys omzunu silkti. "Ama söyledi."

Buz, "Eğer yüzük sizi tanırsa," dedi.

"Sonra Prenses'i yatağımıza davet edeceğiz." Hawthorne bunu söylerken Doyle'a bakmamaya çalıştı.

Ivi gülmemeye çalışır gibiydi.

Doyle, "Bunu nesi komik?" diye sordu.

"Kraliçe öyle demedi."

Hawthorne, "Anlatmaya çalıştığının özü buydu," dedi. Hakarete uğramış gibi içerlendi. Ivi yüksek sesle bir kahkaha attı.

"Kraliçe tam olarak ne dedi, Ivi?" Doyle'un ses tonu ihtiyatlıydı, sanki gerçekte cevabı öğrenmek istemiyor ama seçim şansı olmadığını biliyordu.

“Yüzük bizi tanırsa,” dedi. Kraliçe’nin sesini o kadar kusursuz taklit etti ki tüylerim diken diken oldu. “Sonra Meredith’i becerin, görür görmez becerin. Başka bir yere gitmek isterse odasına gidin, kendi odanıza götürün, umurunda bile değil. Yeter ki işinizi yapın.”

Galen, “Bu...” dedi.

Rhys, “Kraliçe için bile neredeyse şairane,” dedi.

“Evet.” Galen şok olmuş gibiydi.

“Benim söz hakkım var mı?” diye sordum.

Hawthorne öne eğildi, başı şimdi neredeyse yere değiyordu. “Özür dilerim, Prenses.”

Ivi, “Söylemediği şey,” dedi, “Prenses Meredith bizimle hemen yatağa girmeyi kabul etmezse ne yapmamız gerektiği.” Hawthorne’un konuşmasının ritmini taklit etti.

“Halam tam olarak ne dedi?” diye sordum.

Ivi bana bakıp gülümsedi, gözlerinde anlamadığımı vahşi bir zafer parıltısı vardı. Hawthorne’un yüzü hâlâ taşlara bakıyordu, Ivi’nin sesinde alaycılık varsa Hawthorne’un kinde hüznü vardı. “Unseelie misiniz, değil misiniz? Onu ikna edin.”

Ivi neşeli yüzünü bana çevirdi. “Hawthorne sordu, ya ikna olmazsa diye.” Ve yine Kraliçe’nin sesini taklit ederek tüylerimi diken diken etti. “Onu ikna edin, zorlayın, dediklerimi söyleyin, elinizden geleni yapın. Meredith sunduğum zevki kabul etmezse belki acıyı kabul eder. Çünkü Unseelie’ler arasında hem zevk hem de acı vardır. Düzüşmek konusunda tereddütleri varsa ona bunu hatırlatın.”

Hawthorne, “Yapabilecek bir şeyim olsa yapardım,” dedi. İyice eğildi ve başını taşların üzerine koydu.

Yüzümü Barinthus'a çevirdim. "Son birkaç aydır daha iyi olduğunu söylememiş miydin?"

Barinthus, "Söyledim, söyledim," dedi. Utanıyor gibiydi.

Ivi, "Yapma, Prenses," dedi. "Güzel elini uzat bakalım ne olacak. Yüzük bizi tanımazsa hepimiz özgürüz."

Doyle, "Haklı," dedi. "Bırak yüzüğe dokunsun. Yüzük tepki vermezse Kraliçe'nin yanına gider haberi veririz."

Buz, "Ya tepki verirse?" diye sordu.

Ivi, "O zaman şu duvarın dibinde yaparız," dedi.

Galen, "Cesedimi çiğnemeniz gerek," dedi.

Ivi, "İstediğin buysa," dedi.

"Çocuklar," dedim.

Galen bana baktı. Ivi hâlâ Galen'e bakıyordu.

"Ben söylemedikçe birbirinizi öldürmeyeceksiniz."

Ivi bana baktı, yüzündeki vahşiliğin yerini şaşkınlık almıştı. "Bu ne demek?"

"Beni kızdırırsan Ivi, yanımda sidhelerin en iyi savaşçılarından yarım düzine var. Rica edersem, benim için seni küçük parçalara ayırırlar."

"Ah, ama o zaman Kraliçe'nin emrine uymamış olursun." Biraz eğildim ve yüzlerimiz birbirine yaklaştı. Yüzüme hoş olmayan bir gülümseme yayıldı.

"Ah, tam olarak değil. Cesetler ölürken rutin olarak son bir kez orgazm olur. Kraliçe size tohumlarınızı içime bırakmadan karşısına çıkmamanızı emretmiş. Bunun nerede veya nasıl olacağını söylememiş, değil mi?"

Zafer havası kayboldu, gözlerindeki neşe silindi, şimdi koyu yeşil gözlerinde sadece korku vardı. Benden korktuğunu görmek güzel değildi ama biraz mutlu oldum. Kuruyan dudaklarını yaladı. "Gerçekten halanın soyundan geliyorsun."

“Evet, Ivi, öyleyim ve bunu unutmasan iyi edersin.” Eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdum ve ürperdi.

Diğer elimi yüzüne doğru götürürken Barinthus bileği mi tuttu ve adamdan uzaklaştırdı. “Belki de yüzüğü tekrar kullanmadan önce Kraliçe’ye yaşananları haber vermeliyiz.”

Birbirimizle göz göze geldik. Hawthorne, “Başka ne oldu?” diye sordu.

Barinthus, “Yüzüğün gücü artmış diyebiliriz,” dedi. “Ve Prenses birine dokununca neler olacağı konusunda eskisi kadar kendimden emin değilim.”

Ivi neşeli bir kahkaha attı. “Sana dokununca neler olduğunu görebiliyorum, Lord Barinthus.” Barinthus’un kasıklarına, pantolonunun önündeki lekeye bakıyordu. Abloec öne çıktı, Ivi’nin yanında dikildi. Diğer adamın yanına çömeldi. Abloec’i hiç bu kadar aksi görmemiştim. “İslağım, donuyorum ve ayığım. Bunların üçünü de istemiyorum. Şimdi sesini kes, hepimiz Kraliçe’nin yanına gidiyoruz.” Geriye kalanlara baktı.

“Seli duyunca yüzük tekrar kullanıldığında Prenses’in güvenli bir bölgede olmasını isteyecektir.”

Hawthorne, “Sel?” diye sordu.

Abloec, “Bölgedeki bütün nehirler,” dedi.

Hawthorne, Barinthus’a baktı. “Lord Barinthus’a dokunmak mı sebep oldu?”

Doyle ve Barinthus birlikte, “Öyle olduğunu düşünüyoruz,” dedi.

Galen ve Rhys birlikte, “Evet,” dedi.

Usna çıplak ve öfkeliydi, öne çıktı. “Kraliçe’yi hemen görmeye gidiyoruz çünkü vücudumun yeniden sıcak olmasını istiyorum.”

Buz, “Biraz sıcaklık için hayatını riske mi atacaksın?” diye sordu.

Usna sıırttı. “Bugünlerde hayatımızı riske atmaya de-
gecek başka bir şey var mı? Duymadın mı, Öldüren Buz,
büyü ve gizem günleri geride kaldı. Savaşmaya değer her
şeyi zamanla kaybettik.”

Cümlesini bitirirken Barinthus’a baktı, sonra gri göz-
leri beni aradı, bakışları bir süre üzerimde gezindi. Cinsel
içerikli veya yiyecek gibi bir bakış değildi, Usna’dan bekle-
diğim bir şey olmadığı kesindi. Durumu değerlendiriyor
gibi. Gerçeğe çok yaklaşan tahminler yapan birinin ba-
kışıydı.

Sonra gözlerine yeniden her zamanki neşesi doldu.
Abloec’in omzuna vurdu. “Haydi gidip Kraliçe’ye haberi
verelim.”

Abloec kaşlarını çatarak ayağa kalktı. “Neler yapabilece-
ğini biliyorsun ve haberi vermelerine yardım mı edeceksin?”

“Suikast denemesine çok kızacak, bunun için birinin
canı yanacak ama geriye kalanlar.” Usna kollarını iki yana
açtı. “Geriye kalanları duyunca mutlu olacak.” Abloec’i
yanına alarak yürümeye başladı, biz de peşlerinden git-
tik. Usna omzu üzerinden bana seslendi. “Yerinde olsam,
Prenses, seni hayvanat bahçesindeki bir hayvan gibi büyülü
bir çemberin içine koymasından korkardım. Sonra da biz-
leri teker teker senin yanına gönderip...” İşaret parmağıy-
mış gibi kılıcını dudaklarına götürüp “Şşş,” dedi. “Bunu
Kraliçe duymasın.” Koridorda süzüldü, Abloec hâlâ yanın-
daydı ve çıplak vücudunda renkler dans ediyordu.

27

Bütün sithende sadece halamın odasına açılan kapılar siyahtı. En uzun boylu korumadan daha uzun ve ilk koridorun alabileceği arabadan daha geniş parıldayan siyah bir taştan oluşuyordu.

Kapılar her zamanki gibi uğursuz görünüyordu ama her iki yanında birer koruma olması sıradan bir şey değildi. Bu kapıların iki yanında nadiren koruma olurdu. Kraliçe izleyiciler olmasını severdi, dâhil olmak isteyip olamayan izleyicilerse daha da hoşuna giderdi. Bazen içeriye giren insanlara dışarıya çıktıklarında eşlik etmek için korumalar beklerdi. Ama bu seferkiler öyle bir şey değildi. Bir önsezi olabilirdi ama korumalar beni bekliyordu. İlk ipucu neydi? Deri kemerleri, kılıçları, hançerleri ve botları dışında çıplaktılar.

Rhys, “Burada bir tema seziyorum,” dedi.

Ben de seziyordum. Hawthorne ve Ivi'den daha çıplak olmalarının yanı sıra ikisi de doğa tanrılarıydı. Adair'in ismi bir zamanlar *meşe korusu* anlamına geliyordu. Derisi yaprakların içinden geçen güneş ışığının rengiydi, bu renk Seelie'de Unseelie'den daha sık rastlanılan bir renkti. Biz buna güneşin öptüğü renk derdik. Kahverengi saçları kısa kesilmişti, Amatheon'unkinden bile kısaydılar. Birisi saçlarını budamıştı, şimdi bir zamanlar altın renkli vücudunu kuşatan güzel saçlarından eser kalmamıştı.

Amatheon sormadığım soruya cevap verdi. "İsteksiz olan sadece ben değilim, Prenses. Diğerlerine ders vermede... Adair ile başladı."

Adair'in gözleri altın ve sarı renklerde üç çembere sahipti, gözlerine bakmak güneşe bakmak gibiydi. Biz yaklaşıırken gözlerinde hiçbir şey yoktu. Kral'ın hoşuna gitmeyecek şeyleri yüksek sesle söylediği için Seelie'den kovulmuş ve perilerden sürülmemek için Unseelie'ye katılmıştı. Ama Karanlık Saray'ın yaşam tarzına alışamamıştı. Bizim aramızdaydı ama görünmez olmaya çalışıyordu.

"Senin neden istemediğini biliyorum ama Adair ile hiç tartışmadık."

"Yalnız bırakılmak istiyor, Prenses. Bu kavgaya dâhil olmak istemiyor."

"İsviçre değilsen, tarafsızlık diye bir hakkın yoktur," dedim.

"Bunu öğrenmiş oldu."

Diğer korumanın soluk sarı saçları hâlâ bir pelerin gibi vücudunu kuşatıyordu. Vücudu beyazımsı bir griydi, benimki gibi ay ışığı rengi değildi, daha yumuşak ve neredeyse tozlu bir renkti. Çıkık elmacık kemikleri vardı, gözleri

koyu yeşil yaprakların rengiydi, daha içteki soluk yeşillik yıldızlı bir mücevher gibi parılıyordu. Dudakları saraydaki en kırmızı, en dolgun ve en güzel dudaklardı, tabii eğer bana sorarsanız. Leydiler dudaklarına hayrandı, sadece en parlak ve en kırmızı rujlar aynı rengi yakalayabiliyordu. İsmi Briac'tı ama kendisine Brie denmesini tercih ediyordu. Briac aslında Brian'ın başka bir versiyonuydu ve bitkilerle veya doğayla ilgisi yoktu. Brie'nin bir tür doğa tanrısı olduğunu biliyordum ama isminin sırrını bilmiyordum.

Biz yaklaşınca gülümsedi, kırmızı dudakları ilgimi üzerine çekti, saçlarından perdeyi ve uzun boynunu fark etmemek mümkün değildi. Sanki baktığımı hissetmiş gibi vücudu tepki verdi, sanki yaklaşmam beklentisini tatmin etmişti, ereksiyon olmaya başladı. Adair'in vücudu da gözleri gibi tepkisizdi. Halam gibi olmadığım için şanslıydı, çünkü bazen istemedişi bile olsa tepkisiz kalmak hakaret sayılırdı. Adair saçlarıyla birlikte gururunu da kaybetmişti. Kapının yanına dikilip beni beklemesi için halamın adama başka neler yaptığını hayal bile edemiyordum. Öfkeliydi, bundan emindim. Öfke ve utanç benim en çok hoşuma giden afrodizyaklar değildi. Halam bunu hiçbir zaman anlamamıştı. Brie bir kuş gibi başını yana çevirdi. Gülümsemesi biraz soldu. "Vazifenizi yerine getirmemişsiniz."

Doyle, "Prenses'i öldürmeye çalıştılar," dedi.

Gülümsemesi tamamen yok oldu. "Kan."

"Sen ne olduğunu düşündün?" diye sordum.

Omzunu silkti ve özür dilercesine gülümsedi. "Bir başkasının kanı Kraliçe'nin yüzüne bulaştıysa bu çok iyi vakit geçirdiği anlamına gelir. Aynısının senin için geçerli olduğunu düşündüğüm için özür dilerim. Saçlarını dal-

galandırarak selam verdi, sonra gülümseyerek doğruldu. Gözlerinde saf erkeksi bir bakış vardı ve hiçbir şeyin görevinden aldığı zevki azaltamayacağı belliydi.

Adair diğer taraftaydı, vücudu hareketsizdi, odun gibiydi. Bana bakmadı.

“Kraliçe’ye saldırıdan bahsetmeliyiz.” Doyle kapıya dokunmak istedi ama Adair araya girdi ve Brie de aynısını yaptı. Kolları Doyle’a engel oldu. Adair, “Emirler çok ke-sindi,” dedi. Sesinin vücudunun geri kalanı gibi duygusuz kalmasına çalıştıysa da başaramadı. Kelimelerinde ustura gibi keskin bir öfke vardı. O kadar ki, büyüğü koridorda dans etti ve tenimizden minik ısırtıklar aldı. Kendini kontrol etmek için çok ama çok uğraşıyordu.

Gücünün dokunduğu yerleri ovaladım, kazayla da olsa canımı yakmıştı. Halama sessizce küfrettim. Adair’in emrine itaat edip benimle yatması için elinden geleni yapmıştı ama önce ikimizin de bundan keyif almayacağından emin olmuştu.

Doyle, “Ne emir verdi?” diye sordu. Sesi karanlıktı, her zamankinden kısıktı, sanki omurganızdan aşağıya inip hayati organlarınızın peşine düşecekti.

Brie etkilenmemiş görünmeye çalışarak cevap verdi. Adamı suçlayamazdım. Böyle bir durumda Doyle ve Adair’in arasında kalmak istemezdim. “Yüzük Hawthorne ve İvi’yi tanırsa en kısa süre içerisinde Prenses’e hizmet edeceklerdi. Yüzük onları tanımazsa yerlerini bizden biri veya ikimiz alacaktık.” Gülümsedi, sanki gerginliği azaltmaya çalışıyordu. İşe yaramadı.

“Kapıyı aç, Brie. Kraliçe’ye anlatacak çok şeyimiz var, büyük bir kısmı çok tehlikeli ve koridorda konuşulacak

şeyler değil. Burada bizi Kraliçe'den başkaları da duyabilir.” Biri geri çekildi ama Adair pes etmedi. Etmeyeceğini biliyordum. “Kraliçe emirlerine itaat etmem için bana çok acı çekti. Emirlerini yerine getirecek ve söylediklerine harfiyen uyacağım. Bugün benimle daha fazla uğraşmasını istemiyorum.” Öfkesi azalmıştı ve şimdi derimizi ısırmıyordu ama Doyle birden harekete geçti. Belki de bu sefer sadece Doyle’un derisi ısırılmıştı.

“Burada lider benim, Adair, sen değilsin.”

“Geri dönmene sevindim, Şef.” Adair son kelimeyi bir hakaretmiş gibi dile getirdi. “Ama unvanın ne olursa olsun Kraliçe’den büyük değilsin. Bizim efendimiz Kraliçe, sen değilsin. Bunu bana çok iyi öğretti, Karanlık.”

Şimdi neredeyse birbirlerine dokunuyorlardı, dövüşecek gibiydiler. “Emrime uymayı reddediyorsun, öyle mi?”

“Kraliçe’nin emrine uymamayı reddediyorum.”

“Son kez soruyorum, Adair, kenara çekilecek misin?”

Koridora büyü gücü doldu. Bir kasın vuruştan öne getirilmesi gibi bazen içeriye sıcak bir nefes dolardı. Doyle’un kazanacağını biliyordum, Kraliçe’nin Karanlık’ıydı. Bence savaştan önce düşmanlarımız varken kendi aramızda savaşmak anlamsızdı. Düşmanların kim olduğunu tam olarak bilmiyordum ama beni öldürmeye çalışmışlardı. Enerjimizi boşa harcamak yerine düşmanlarımıza saklamalıydık.

“Kenara çekil, Doyle.” Sesim yumuşak ama berraktı.

Koridor nefes alıyormuş gibi büyü gücü içeriye doldu.

“Sana kenara çekil dedim, Karanlık.” Bu sefer sesim yumuşak değildi. Etrafımızdaki güç tereddüt etti ve titredi. Doyle yüzünü bana çevirmedi, sadece kükredi. “Yolumuzda duruyor ve bizim Kraliçe’yi görmemiz gerek.”

“Kraliçe’yi göreceğiz,” dedim. Adamların arasından geçtim. Abloec ve Usna’ya baktım. “Siz Kraliçe’ye söylenmesi gerekenleri söyleyeceğinize yemin ediyor musunuz?”

“Ayık olmanın ne kadar sinir bozucu olduğunu unutmuşum, bu yüzden buna bir an önce son verelim. Kraliçe’ye gördüklerimi anlatacağım, sana söz veriyorum.” Selam vermeye çalıştı ama başı acıyormuş gibi yarıda durdu.

“Usna,” dedim.

Kanaryayı-yiyen-kedi gülümsemesini gösterdi. “Tabii ki, Prenses, ben her zaman sözümün eriyim.”

Adair, “Kraliçe’nin emirlerini harfi harfine yerine getir-medikçe kimsenin geçmesine izin vermem,” dedi.

Barinthus, “Gerçekten bu kadar Kuzgun’un karşısında durabileceğini mi sanıyorsun?” Kapıya daha yaklaşmamıştı. Bence dövüşürse açığa çıkacak gücünden korkuyordu. Öyle olduğunu biliyordum.

Buz’un yanından geçerken Adair’in kararlı yüzünü gördüm. Buz önüme geçti.

“Çok yakınsın, Meredith.”

Başımı iki yana salladım. “Yeterince yakın değilim, Buz.”

Bana bakıp kaşlarını çattı. “Seni insan katillerden biz-den biri zarar versin diye kurtarmadım.”

“Bana zarar vermeyecek, en azından düşündüğün gibi olmayacak.”

Gri gözlerinde şaşkınlık vardı, kaşları biraz daha çatıldı. “Anlamıyorum,” dedi. Açıklayacak zaman yoktu. Güç yine çoğalmaya başladı. Adair’in derisi parılıyordu.

“Beni öldürmeye çalışan bir insan değildi, Buz.” Sesimi herkesin duyması için yükselttim. “İnsanı büyüleyen bir

sidheydi. Doyle'un tereddüt etmesi için üzerine büyüü yapan da sidheydi. Sadece bir sidhe Karanlık'ın üzerine böyle bir büyü yapabilir."

Brii ümit ettiğim gibi araya girdi. "Karanlık'a Kraliçe'den başka kim büyü yapabilir?"

Doyle, "Yapabilecek olanlar var ama hiçbiri şimdi bizimle değil," dedi. Gözleri hâlâ Adair'in üzerindeydi. "Ama büyüü uzaktan yapabilecek ve bunu iş işt en geçene kadar hepimizden gizleyebilecek kadar güçlü biri."

Adair, "Sana inanmıyorum," dedi.

Doyle, "Yalan söylüyorsam kemiklerimi lanetliler yessin," dedi. Hâlâ kükrüyordu. Bir köpeğin konuşmasını dinlemek gibiydi, bir insanın gırtlığından böyle bir ses çıkmazdı.

Adair'in parıltısı kenarlardan solmaya başladı, şimdi yüzünün ortası bir mumla aydınlanmış gibi ışıldıyordu.

"Sana inansam bile, prensesin kraliçeyi hemen görmesi gerektiğini kabul etsem bile, dövüşmeden geçmenize izin veremem. Aksi hâlde Kraliçe'nin merhametine kalırım." Elini kaldırıp saçlarına götürdü ama sonra durdu, neredeyse çıplak kafasına dokunmak istedi. "Neler yapabileceğini gördüm, bir daha görmek istemiyorum."

"Bırak geçeyim, Buz."

Buz isteksizce kenara çekildi.

Doyle'un koluna dokundum. "Sana üçüncü ve son kez söylüyorum, Doyle, kenara çekil." Bakışlarını bana çevirdi, sonra uykudan uyandıktan sonra tüylerini kabartan bir köpek gibi baştan aşağıya ürpererek bir nefes aldı. Bir adım geriledi. "Prenses'im nasıl emrediyorsa." Sesi hâlâ her zamankinden farklıydı, belki de kükremesindeki soru-

yu sadece ben duyabiliyordum. Ama bana güvendiği için dediğimi yaptı. Adair'in önünde yerini almama izin verdi. Adair'e baktım, yakından kısa saçlarına bakınca içimi bir hüznün kapladı.

Adair hüznümü acıma olarak algıladı, yüzünü yana çevirdi.

"Kraliçe'nin istediği gibi yüzüğün tadına bakmana izin vereceğim, Adair." Altın ve sarı renkli gözlerini bana çevirdi ama başı hâlâ hafifçe yana dönüktü.

"Yüzük Hawthorne ve İvi'yi tanımadı mı?"

Soruyu umursamadım, cevap vermemek yalan sayılmazdı. Gözlerine baktım, güzelliğine odaklandım. İçteki çemberler altın rengiydi, erimiş metal gibiydi, sonraki çemberler sarıydı, soluk güneş ışığının sarısıydı, en son ve en geniş çemberler bir kadifeçiçeği gibi turuncu-sarıydı. Karşımda duran güzelliği içtim, Adair yüzünü tamamen bana döndü, bir anlığına soğukluğu azaldı ama sonra öfkesi galip geldi. "Doyle'un büyüyle yapamadığını beni baştan çıkartarak mı yapacaksın?"

"Birbirimizi baştan çıkartmamız gerekmiyor mu? Kraliçe bunu istemedi mi?" Adair kaşlarını çattı, şaşkındı. Aptal değildi, sadece insanların argümanlarını kabul etmesine alışkın değildi. Birçoğu bunu yapmazdı.

"Ben... evet... Kraliçe onu görmeden önce dördümüzden ikisiyle birlikte olmanı istiyordu."

"O zaman yüzüğün en az iki kişiyi tanınması gerekmez mi?" Çok ciddi bir ses tonuyla konuştum ve yakınına girdim, artık tek bir düşünce bile aramızdaki mesafeyi kapatabilirdi. Şimdi vücudunu hissedebiliyordum, tenini değil titreşen enerjisini sıcaklığım üzerinde bir sıcaklık gibi algı-

lıyordum. Kıyafetlerim ve kalkanlarıma rağmen büyü gücü titreşen bir şeydi. Neredeyse derin bir nefes aldım ve çok şaşırdım. Birçok sidhe güçlerini bu şekilde bana hissettirmek için uğraşmak zorundaydı. Ama sonra doğa tanrılarının aynı zamanda doğurganlık tanrıları olduğunu fark ettim. Soyumuzdan gelen beş farklı doğurganlık tanrısına yalvarabilir veya küfredebilirdim ama daha önce hiç, bir dönem doğurganlık tanrısı olarak tapılan biriyle birlikte olmamıştım.

Vücudu aramızdaki güç alışverişine tepki verdi, gözlerini kapattı ve tepkisiz kalmaya çalıştı. Ama doğanın karşı koyulmaz güçleri gibiydi. Unseelie arasında doğurganlık tanrılarının sayısı azdı, bu güç genelde Seelie'lere aitti. Babam, Essus, bir istisnaydı, ama babam bile seks ve aşk tanrısı değil kurban ve ekin tanrısıydı. Konuşacak kadar havayı içime çektim ve fısıldadım. "Zamanı gelince hatırlat da kalkanlarımızı indirmeyelim."

Doyle'un sesi arkamdan geldi, ağır ve karanlıktı. "Ne yapacaksın?"

"Adair'in yapmamı istediği şeyi."

Bunu duyunca Adair bana baktı, gözlerinde acı vardı ama içinde bir parça da arzu barındırıyordu. Aramızda titreşen gücü serbest bırakmak ve üzerimize akıtmak istiyordu. Benim gibi kendisi de uzun süredir bir başkasının gücünün kendi gücüyle böyle etkileştiğine şahit olmamıştı.

Gözlerini arzuyla dolduran şeyin görüntüm olduğunu düşünecek kadar aptal değildim. Aramızda titreşen ve üçüncü bir nabız gibi atan güçtü. Adair'in yakınına daha önce de girmiş ama böyle şeyler hissetmemiştim. O günden beri sadece bir veya iki şey değişmişti. Birincisi, çıplaktı.

Sarayda sıradan bir şey olan çıplaklığı benimseyen korumalardan biri değildi. Doyle ve Buz gibi, tatmin olamayacaksa oyun oynamanın anlamsız olduğunu düşünenlerdendi. Karşısında dikiliyor, aramızdaki mesafeyi kapatmaya neredeyse korkuyordum. Çok fazla güç hazır bekliyordu, derisine dokunmak, kendimi bu gücün içine bırakmak, kaslarının ve etinin gücünü hissetmek istiyordum.

Ellerimi bileklerinin yanından kapının siyah taşı üzerine koydum. Bu soğuk dokunuş bile aramızdaki gücü bastıramadı. Vücudu artık bana tepkisiz değildi, sert ve sıkıydı, karnına değiyordu. Hafifçe yana dönmüş olsa da alışkın olduğum uzunluk yerine kalın kavisini görebiliyordum.

Kafamı kaldırıp gözlerine baktım. Her bir irisin içindeki her bir renk daha da parıldadı. Fakat Adair'in gücü gözlerine akınca renkler sanki birleşti, şimdi sadece altın renginde bir güneş parıltısı vardı. Gözleri sadece sarıydı, yüzünde sanki iki minik güneş vardı. Fısıldamayı ikinci denemede başardı. "Prenses."

Güç etrafımızda nefes aldı ve kıvrandı, sanki güçlerimiz biri sıcak diğeri soğuk iki çizgiydi, birleştiklerinde bir fırtına kopuyordu. Taştan güç alarak kendime gelmeye çalıştım, yavaşça kendimi sıcaklığın içine bıraktım.

Gücün içinde nefes almak gibiydi, üzerimde kıyafetler olduğu için, çıplak derisini hissedemeyeceğim için yas tuttum. Ama şimdi duramazdım, soyunmak için bile olsa. Titreşen sıcaklığını bırakamazdım. Vücudum vücuduna dokunmadan bir saniye önce, "Yüzük..." dedi. Vücutlarımız dokundu, büyü içimize girdi, gırtlaklarımızdan bir çığlık yükseldi, kalkanlarımız ve sahip olduğumuz kontrol yok oldu. Koridoru gölgelerle doldurduk. Derim

en parlak gecelerdeki ay gibi ışıldadı. Adair'in gözlerindeki güneş derisinin üzerine akıyordu. Işıktan yapılmış gibi değildi, sadece derisinin üzerini bir film gibi ışık kaplıyordu. Ama bu ışık kavurucu derecede sıcak değildi. Kış gecelerinde sizi güvende tutan sıcaklık gibiydi. Uzun soğukların ardından tarlalara hayat veren sıcaklık gibiydi. Vücudunuza arzu veren ve düşüncelerinizi alıp götüren sıcaklık gibiydi. Henüz yüzükle dokunmamış olduğumu unutmamın tek bahanesi buydu. Yaşadıklarımızın hepsi yüzüğün büyüsi olmadandı.

Ellerimi kaldırıp vücudunun yanını okşadım ve yüzük tenine değdi. Çok zarif bir dokunuştı. Hava nefes almış gibi etrafımızdaki dünya titredi. Adair geriye düşmeye başladı. Bir kolunu belime attı ve sırtı duvara çarparken kılıcı hâlâ elindeydi. Yarı ayakta duruyor, yarı duvardaki oyuğa doğru eğiliyorduk. Adair beni duvara yasladı, şimdi vücudu vücudumu gizliyordu. Küçük oyuğa düştüm ve sırtım oyuğun arkasındaki küçük ölü ağaca değdi. Derilerimizdeki ışık ölmemişti, ufalanan taşların ve dibi küçük taş parçalarıyla dolu oyuğun içinde gölgeler dans ediyordu. Bu oyuğu biliyordum ama daha alt katlardaydı, hiçbir zaman halamın odası yakınında olmamıştı.

Doyle'un sesini duydum. "Güvendesin. Bu bir saldırı değil."

Adair, "O zaman nedir?" diye ordu. Sesindeki gerginlik Doyle'un rahatlatıcı ses tonuyla azalmadı.

Barinthus, "Kraliçe'nin kapısı taşlar sudanmış gibi taşların içinden geçti," dedi. "Ve arkanda oyuk belirdi."

Doyle, "Sithenin kendini değiştirdiğini biliyorsun," dedi.

Adair, “Bu kadar ani değişmez,” dedi.

Tehlikede olmadığımı anlayınca ayağımı dikkatlice boş havuzdan dışarıya çıkarttım. Bir zamanlar suları fokurdayan bir kaynaktı. Hikâyeye göre kaynağın yanında bir meyve ağacı vardı, dışarıdan bakıldığında taşların arasında küçük bir elma ağacı gibi dururdu ama yanına çömelip sudan içerseniz veya sunumda bulunursanız ağaç tepenizde yükselir ve arkasındaki çayırıları görebilirdiniz. Bir zamanlar yerin altında içinde perilerin yaşayabileceği diyarlar vardı. Tepelerimiz diğer ayları ve güneşleri, çayırıları ve havuzları, gölleri ve dağları insanlardan gizlerdi. Ama bütün bunlar ben doğmadan önceydi. İçi ölü ağaçlar, ölü çimenler ve yüzyılların tozuyla dolu odalar görmüştüm. Arkamdaki ağaca dokundum çünkü çok yakınımdaydı. Ağaç küçüktü ve duvara dayanmıştı. Yüzeyi kuru ve cansızdı, sağda solda ufalanmış yapraklar vardı, gövde benden daha uzun olmayan bir ağaç için fazla kalındı.

Çakıl taşlı zemine bir ayağım basarken sırtımı dikleştirecek yerim yoktu. Adair’in sırtı açıklığı neredeyse tamamen kapatıyordu, sadece kafasının üzerinde küçük bir boşluk vardı. Barinthus olsa oyuğun içinde ayakta duramazdı.

Adair’in vücudunun ışığı azalmaya başladı, sanki sırtında güneş batıyormuş gibi geride hafif bir kırmızılık kaldı. Derimdeki beyazlık da soldu ama sadece ışığın azalmasıydı. Adair’in vücudu gökyüzü gibi renklerle yıkanmıştı.

Adair oyuktan dışarıya çıktı. Uzansam sırtına dokunabileceğim kadar yakındı. Bunu yaptığım anda derisinin altı birden kızardı ve boğuk bir çığlık attı. Tek bir dokunuşla sendeledi ve taşlara tutundu.

Sonra dönüp bana baktı, gözleri üç altın renkli çemberin içinde yüzüyordu ve hâlâ çok parlaktı ama artık güneş gibi değildi. Nefesini tuttu. “Bana ne yaptın?”

Derisine dokunurken parmak uçlarımda gücü hissettim. Yoğun bir sıvı gibiydi, ağaçların kanı gibiydi ama gerçekte elimde hiçbir şey yoktu, sadece hissettiğim şey buydu. Adair’e ne yaptığımı bilmiyordum, ne diyebilirdim?

Tekrar uzandım, parmak uçlarımdaki gücü geri vermek istedim ama bir şey bana engel oldu. Birden ne yapmam gerektiğini anladım. Oyuğun önünde durdum ve çömel-dim, kurumuş kaynağın yatağına baktım. Bir yanda, kurumuş yaprakların arasına gizlenmiş küçük tahta bir kadeh gördüm. Bir yanı çatlaaktı. Geçen yıllarla yıpranmıştı.

“Gel, Meredith, Kraliçe’yi görmeye gidelim.” Barinthus’un sesiydi.

Doyle, “Henüz değil, Barinthus, biraz bekle,” dedi.

“Dikkatim dağıldığında kapıyı açtınız,” dedi. Sesinde yeniden öfke vardı. “Bir hileydi!”

Kirli kadehi elime aldım, tutacak yeri yoktu. Tek elimle rahatlıkla tutabileceğim kadar büyük değildi. Kadehi kayaların arasından bir zamanlar suyun aktığı yere tuttum. Suyun nereden geldiğini biliyordum. Hiç görmemiş olsam da biliyordum. Kadehi taşlara, deliğin hemen üzerine düşürdüm.

Adair, “Burada su bulamazsın, Prenses,” dedi. Sözlerini umursamadım ve kadehi taşlara doğru tuttum. Parmak uçlarımdaki gücü küçük açıklığa gönderdim, çatlağın üzerine yoğun bir sıvı gibi yaydım. Bunu yaptığım anda aslında çatlağın üzerine başka bir sıvı sürülmesi gerektiğini anladım ama bu da işimi görürdü, Adair’in özünün bir parça-

sıydı. Gücünün, erkekliğinin bir parçasıydı. Erkek enerjisi kayadaki açıklığa dokundu. Bir kadının açılması gibiydi. Erkek ve kadın birlikte hayat veriyordu.

Gücümü çağırdım, derimin üzerinde gümüş ve beyaz renkli ışıklar dans etti, gücüm gücüne değdiği anda açıklıktan akmaya başlayan su kadehi doldurdu. Birisi, “Kraliçe geliyor,” dedi.

Adair koluma dokundu. “Beni kandırdınız!” Beni ayağa kaldırdı ve kendisine döndürdü, bunu yaptığı anda kadehteki su şaşkın yüzüne ve çıplak göğsüne saçıldı. Su, berrak ve parıltılı çizgiler hâlinde vücudundan aşağıya aktı. Beni bıraktı, gözleri fal taşı gibi açıktı. Elimdeki kadeh şimdi beyaz tahtadandı, yeni cilalanmış gibi parıltıyordu. Üzerinde meyve ve çiçek motifleri vardı, sarmaşıkların ve yaprakların arasından insan yüzleri görünüyordu. Sadece tek bir adam değildi, sayıları çoktu, bir çocuk yapbozu içine gizlenmiş görüntüler gibiydi. Kadehin diğer tarafını bir kadının vücudu süslüyor, saçları vücudunu bir pelerin gibi sarıyordu. Yanında bir köpek vardı ve diğer tarafında meyveleri olgun bir ağaç duruyordu. Bana kadehin yüzeyinden gülümsedi. Bilmiş bir gülümsemediydi, sanki bilmek istediğim her şeyi biliyordu.

Doyle kararsız bir ses tonuyla, “Kraliçe bizi bekliyor, Meredith,” dedi. “Hazır mısın?” Yere çömeldim ve akan suyun havuzu doldurmaya başladığını gördüm. Yılların pisliği ve kurumuş yapraklar ortada yoktu. Şimdi tabanda pürüzsüz çakıl taşları vardı. Kadehi suyun içine soktum, kadehi doldurmaya can atıyormuş gibi su daha hızlı fışkırdı. Ellerimin ve parmaklarımın üzerinden aktı. Sonra ayağa kalktım.

Şimdi kadeh ağzına kadar doluydu, kollarımdan akan su ceketimin kolları içine giriyordu. Suda sessiz bir enerji vardı. İç gözümle suyun parıltısını görebiliyordum, kafamın içinde kadehin görüntüsü beyaz bir yıldız gibiydi.

Doyle, “Kadeh kimin için?” diye sordu.

“İyileşmeye ihtiyacı olan biri için ama kendisi bunu bilmiyor.” Sesim kadehin parıltısının yankısı gibiydi.

“Tekrar soruyorum, kadeh kimin için?”

Cevap vermedim çünkü biliyordu. Hepsi biliyordu. Kadeh, Hava ve Karanlık Kraliçesi içindi. Kadeh onu temizleyecek, iyileştirecek, değiştirecekti. Kadehin Kraliçe için olduğunu biliyordum ama suyu içip içmeyeceğini bilmiyordum.

28

Andais ay ışığı ve karanlıktan oyulmuş odasının ortasında ayakta dikiliyordu. Beyaz derisi dolunayı içine almış gibi parıltıyor, yumuşak ışık üzerine akıyordu. Saçları en karanlık geceler gibiydi ama göz ucuyla bakacak olursanız saçlarında gökteki yıldızlara benzeyen minik ışıklar olduğunu görebilirdiniz. Fakat yüzümü Kraliçe'ye döndüğümde saçları parlak bir siyahtı, herhangi bir ışıktan yoksundu, en derin ve en boş yerlerin kalbi gibiydi. İçinde sıcaklık veya hayat barındırmayan boş karanlık gibiydi. Gözlerinin üç ton yeşili parıltıydı ama sadece yansıyan ışıkla parıltıyor gibiydi. Gözleri uzakta çakan bir şimşekle aydınlanan gri fırtına bulutları gibiydi, kendisine ait bir ışığı yoktu. En dıştaki kömür renkli çember dünyanın üzerine düşüp hepimizden intikam alacak gökyüzü gibiydi.

Gözlerindeki bakışın aslında beni durdurması gerekirdi. Gücü kurbanını bekleyen kaderin bir cilvesi gibi içeriyi dolduruyor, içimden arkama dönüp kaçmak geliyordu. Ama ben hâlâ kaynağı canlandıran büyü'nün etkisindeydim. Adair ile birlikte sadece dokunarak uyandırdığımız bir güçtü. Ama bu parlak ve iyileştirici güç Andais'in güç delisi bir bakışıyla kalbimde tuz buz oldu. Gözlerinde delilik vardı. Kapının hemen içinde hareket etmeye korkar bir biçimde dikiliyor, ilgisini çekmek istemiyordum. Bütün yeni güce, bütün yeni keşiflerime, neşeme ve mutluluğuma rağmen kendimi yeniden bir çocuk gibi hissettim. Tilkinin yanından geçip gitmesini arzulayan çimenlerin arasına gizlenmiş korkmuş bir tavşan gibiydim. Ama bu tilkinin peşinde olduğu tavşan ben değildim. Eamon odanın diğer tarafındaki küçük platformun üzerindeydi, bu platform genelde bir perdenin arkasına gizlenirdi. Uzun boylu ve soluk tenliydi, vücudunu görmemize engel olan tek şey bileklerine kadar inen siyah saçlarıydı. Eamon sarayda rahatlıkla çıplak olarak dolaşanlardandı. Eamon'u daha önce de çıplak görmüştüm ve bu geceyi atlatırsa yine görecektim. Hayır, nabzımı hızlandıran Eamon'un güzelliği değildi. Arkasında bir kolaj gibi duran işkence ve ölüm aletleri değildi. Kraliçe'nin sorusu ve verdiği cevaptı.

"Bana meydan mı okuyorsun, Eamon?" Sesi soruyu sorarken çok sakindi. Odadaki hiçbir şeye, yüz ifadesine bile uymuyordu.

"Sana meydan okuyamam, Kraliçe'm, aşkım, ama yalvıyorum. Buna bir son vermezsen onu öldüreceksin."

Eamon'un arkasından bir ses geldi. "Lütfen durma, sakın durma."

Andais, “Durmamı istemiyor,” dedi. Bir elini havada salladı ve dikkatimi elindeki kamçı çekti. Uzun ereğinin siyahlığı üzerindeyken farkına varmamış, hareket edene kadar görememiştim. Çok iyi kamuflle olmuş bir yılan gibiydi, saldırıya geçene kadar gizliydi. Kraliçe elini ileri geri sallayınca kamçı yere sürtünerek garip bir ses çıkarttı. Bu sıradan hareketi görmek bile tüylerimi diken diken etti.

“Bir zamanlar bana çok fazla acıyı kaldırabildiği için ona bu kadar değer verdiğini söylemiştin. Onu öldürürsen bundan sonra onunla oynayamazsın, Kraliçe’m.” Eamon duvardaki oyuğun önünde duruyor, duvarlarda zincirlerin olduğunu bildiğim yeri gizliyordu. Duvardaki her kimse Eamon’dan daha kısaydı ve sadece kamçıyla bile ölebilirdi. Perilerin büyük bir kısmı kafaları kopsa başlarını koltukları altına alır savaşmaya devam ederdi. Bir periyi öldürmek veya yaralamak kolay değildi. Kimin böyle korunmaya ihtiyacı vardı? Eamon kendisini kim için riske atıyordu? Aklıma kimse gelmedi.

Odada başka korumalar da vardı. Hepsi çıplaktı. Giysiler, zırhlar ve silahlar yatağın kenarında üst üste yığılıydı, sanki Kraliçe yatağın üzerine oturduğu yerden hepsine soyunmasını emretmişti. Bunu yapmış olabilirdi ama bir düzine sidheyi başları önlerine eğik ve dizleri üzerinde, saçları çıplaklıklarını rengârenk cübbeler gibi kapatırken görmek hem hoş hem de rahatsız edici bir şeydi.

Ne olmuştu? Barinthus ve diğerleri gittikten sonra ne değişmişti?

Barinthus Kraliçe’nin daha iyiye gittiğini söylemişti ama gördüğüm manzara yeterince kötüydü. Konuşmaya, ses çıkarmaya korkuyordum, öfkesini bana odaklamasını

istemiyordum. Ne yapacağını bilemeyen sadece ben değildim, Doyle önümde ve hafif yandaydı, benim gibi hareketsizdi, hepimiz hareketsizdik. Biz içeriye girince bakışları kısa süreliğine bize doğru dönmüştü ama biz olduğumuz yerde durunca dikkatini yeniden Eamon'a odaklamıştı. Hiçbirimiz dikkatini üzerimize çekmek istemiyorduk.

Kamçıyı arkasına attı ve kamçı dizleri üzerindeki sidhelerin arasındaki boşluklardan birine düştü. Kamçı aralarındaki boşluklara ilk kez girmiyordu, belki de bu akşam yirminci kez giriyordu. Sidheler güzel heykellerden bir bahçe gibi duruyordu, hepsi hareketsizdi, kamçı sessizce zeminin üzerinde süründü. Sonra Kraliçe bütün kolunu, omzunu, sırtını ve son olarak da kalçasını kullanarak kamçıyı öne attı. Bileğini son anda büktü ve kamçıyı şaklattı.

Sanki önümüzden bir tornado geçti, kamçıyı yiyen tarafta birkaç kez olduğum için sesin kurban için çok daha yüksek çıktığını biliyordum. Üzerinize demiryolundan bir tren gelirken sesini duymak gibiydi ve kaçacak yeriniz yoktu. İsteseniz de kaçamazdınız çünkü zincirlere vurulmuşunuz.

Eamon kıpırdayabilirdi ama kıpırdamadı. Sırtını dikleştirdi ve arkasındaki her kimse ona vücudunu siper etti. Kamçı kulakları sağır eden bir gürültüyle Eamon'un göğsünde patladı. Küçük bir kamçı olsa sadece şaklamasını duyardınız. Ama bu Kraliçe'nin en büyük kamçısıydı, uğursuz bir anakondaya benziyordu, karşısındakini öldürebilecek kadar uzun ve kalın bir şeydi. Ben bu kamçıdan özellikle korkardım çünkü ölümlüydüm. Eamon'un derisi kızarsa da kanamadı. Ben olsam kanardı.

Sertliği severdim ama Kraliçe gibi değildim. Kraliçe sınırları zorlamayı severdi. Vücudumun arzulamayacağı

yerlere giderdi, ben istesem de Kraliçe'nin yaptıklarını kaldıramazdım. Tam bu sırada duvara kimin değil neyin zincirlendiğini anladım. Sarayda yaşayan birkaç insan vardı. Birçoğu halkla ilişkiler sorumlumuz Madeline Phelps gibi değildi. İşleri yoktu. Yüzlerce yıl önce seçilmiş ve perilerin yanına alınmışlardı, bazıları isteyerek bazıları istemeyerek bizim yanımıza gelmişti. Ama artık yanımızda kalmak istiyorlardı çünkü perilerden uzaklaşacak olurlarsa solup ölürlerdi. Tutsak edilen insanlar ayrı bir şeydi. Bazıları hizmetçiydi ama genelde sidhelerin ilgisini çeken bir şey olması gerekirdi. Bazıları güzellikleri, bazıları müzikal yetenekleri için seçilirdi ya da Ezekiël gibi işkencede uzman olduğu için seçilenler de vardı. İnsanlara insan dünyasından çekip almaya yetecek kadar ödül verilirdi. Şimdi yasa dışıydı ama bir zamanlar kendi kanunlarımız vardı ve iki saray da bunlara uyardı. Ama sebebi ne olursa olsun, bizimle yaşamaya başladırlarsa canlarını almak kanunsuzluk, kötü bir eylem olarak görülürdü. Yaşlanmadan ölümsüz kalabilecekleri bir hayatla ödüllendiriyorlardı, onlara istediğinizi yapabiliydiniz ama öldüremezdiniz. Perilerin yanında yaşamayı esas seçme sebeplerini onlardan alamazdınız. Bir insanı duvara zincirlediğini anlayınca kim olduğunu tahmin ettim. Tyler kraliçenin insan aşığıydı. En son gördüğümde sarışındı ve teni çok esmerdi. Yaşı yasal sınırdan sayılırdı. Söylentilere göre acıya düşkün bir fahişeydi. Kraliçe'nin kendisine yaptıklarından hoşlanıyorsa acıya düşkünlükten intihara meyletmeye geçiş yapmış olmalıydı.

Büyük siyah kamçı yeniden bir yılan gibi yerde süründü. Sessiz ve hareketsiz korumaların arasından geçti, sonra bir yıldırım gibi havada süzüldü ve kükredi, Eamon'un

derisinde patladı. Eamon geri itilmiş gibi sendeledi ama vücudunda yeni bir kırmızı izden başka bir şey kalmadı.

Andais kükrer gibi kısık bir ses çıkarttı, sanki durumdan hoşnut değildi. Kamçıyı yere bıraktı, kamçı şimdi bir yılının döktüğü deri gibi cansız yerde yatıyordu.

Özenle boyanmış tırnakları olan elini havaya kaldırdı ve Eamon'u işaret etti. Eamon sendeledi ve oyuğun kenarına tutunmak zorunda kaldı, yoksa kendini korumaya çalışırken yere düşecekti. Parmakları düşmemeye çalışırken çok zorlandıkları için bembeyaz kesildi. Kraliçe'nin gücü içeriye bir fırtınadan önceki basınç gibi doldu, hava artık nefes almakta zorlanacağımız kadar yoğundu. Basınç arttı, arttı, artık göğsümü hareket ettirip içime hava almakta zorlanıyordum. İstese havayı daha da yoğunlaştırabilir ve bizi ya da en azından beni öldürebilirdi. Sidheler havasızlıktan ölmezdi.

Elini sıkı bir yumruk yaptı ve büyü gücüne karşı koymaya çalışırken Eamon'un kolları titredi. Dişlerini sıkıp, "Bunu yapma, Kraliçe'm," dedi. Parmakları kıpırdadı, daha fazla dayanamadı. Sidhelerin neredeyse bütün Avrupa'yı fethetmesini sağlayan güçle taş tutunmaya çalıştı. Taşlar parmaklarının altında ufalandı ama parmaklarını içlerine sokmayı başardı. Delikleri kan doldurdu ve taştan aşağıya akmaya başladı. Kendine zarar vermiş ama yerinde kalmayı başarmıştı.

Havayı içime çekmeye çalıştım, sanki üzerimde ağır bir yük vardı. Nefessiz kalmıştım. Kadeh elimde sallandı, beni ayakta tutan Galen'in eli oldu. Hiç böyle bir büyü gücü hissetmemiştim.

Kraliçe ağır adımlarla Eamon'a doğru yürümeye başladı, gücünü âdeta görünmez bir el ile önünde itti. Kişisel dene-

yimlerime dayanarak, yaklaştıkça büyüünün güçleneceğini biliyordum. Eamon titremeye başladı, kanı daha hızlı aktı, şimdi kırmızı çizgiler hâlinde yere iniyordu. Büyüye karşı koymaya çalışırken kalp atışları hızlanmıştı, bu yüzden kan şimdi daha hızlı akıyor, âdeta fışkırıyordu.

Görüşüm gri ve beyaz tonlara büründü, yıldızlara benzer bir desen aldı. Birisi diğer kolumu tuttu ama kim olduğunu göremedim. Dizlerimin bağı çözüldü ve karanlık ışığı yerken kendimi kollarına bıraktım. Hava çok sertti, nefes alamıyordum. Işıklar grileşti, nefesimi tuttum. Hırıltılı bir öksürükle iki büklüm oldum ve diğer eller yere düşmeme engel oldu. Öksürük krizi geçince yeniden nefes alabildim. Galen sağ kolumu sıkı sıkı tutuyor ve Adair diğer bileğimi kavıyordu. Bacaklarım sonunda nasıl ayakta duracağımı hatırladı.

Kraliçenin odayı terk ettiğini düşündüm ama etmemişti. Sadece Eamon'un önünde dikiliyor, büyüü üzerine odaklıyordu. Odanın geri kalanından boşalan güç tek bir noktada yoğunlaşıyordu.

Ağzı açık kalan Eamon duvarı tutmaya devam etti ama göğsü hareketsizdi, nefes almak işini zorlaştırırdı ve aldığını sanmıyordum. Herhâlde atmosferin basıncını üzerinde hissetmek gibiydi. Kraliçe havayı bir silah olarak kullanabiliyordu. Herkesin Kraliçe'den korktuğunu biliyordum ama daha önce bu gücünü kullandığını görmemiştim. İlk kez, binlerce yıldır tahtta kalmasının tek sebebinin saf acımasızlığı olmadığını anladım. Korumaların yüzlerine baktım, sidhelerin en büyük savaşçılarının yüzlerinde de korku vardı.

Kraliçe'den korkuyorlardı. Gerçekten korkuyorlardı.

Andais bir kahkaha attı, vahşi ve sinir bozucu bir ses-
ti, acı veya ölüm vadediyordu. Ben kendimden geçtiğimde
eline bir bıçak almıştı. Şimdi bıçağı Eamon'un üzerinde
kullanıyordu. Budanması gereken bir çalıymış gibi etini
kesiyordu. Kanın fişkırmasını bekledim ama hava o kadar
yoğundu ki kan olduğu yerde kaldı. Sadece ağır ağır dam-
ladı, ilk yara kanayana kadar yarım düzine daha yara açtı.

Doyle, "Leydi yardımcımız olsun," dedi. Sesinde üzün-
tü vardı. Neredeyse tam önümde duruyordu. Kraliçe,
Eamon'a doğru yürürken Kraliçe'nin beni görmemesi için
yer değiştirmişti. İç geçirdi ve diğerlerine baktı. Yüzünde
daha önce görmediğim bir ifade vardı. Rhys iç geçirdi.
"Bunu yapmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum."

Buz diğer taraftan, "Hepimiz nefret ediyoruz," dedi.

Konuşacak kadar nefesim olduğunu fark ettim. "Ne ya-
pacaksınız?"

Doyle başını iki yana salladı. "Açıklayacak zaman yok."
Bakışlarını diğer tarafa çevirdi, Eamon'a ve Kraliçe'ye bak-
tı. Eamon'un göğsü ve karnı kana bulanmıştı, vücudunu
sığ kesikler süslüyordu. Göğsünde kırmızı ağızlar gibi du-
ran daha derin yaralar vardı. Bir yanını öylesine kesmişti
ki kanın içinden beyaz kaburgaları görünüyordu. Doyle,
"Zaman yok," diye tekrarladı. Kraliçe'ye doğru adım attı.

Buz peşinden gitti ve Rhys ikiliyi takip etti, kafasını
çevirip bana baktı. "Olduğundan daha kötü görünecek.
Unutma iyileşiriz." Nabzım hızlandı. Ne yapmayı plan-
lıyorlardı? Öne adım atmak istedim ama Galen ve Adair
beni tutmaya devam etti. Rahatlatıcı ve destekleyici olan
bir anda bir kapana dönüştü. Beni düşmemem için tutu-
yorlardı ama şimdi de adım atamıyordum.

“Bırak beni Galen.”

“Hayır, Merry, hayır.” Ama bunu söylerken bana bakmıyordu, gözleri Eamon’un üzerindeydi. Uzun boylu ve yakışıklı Eamon lime lime doğranıyordu. “İyi olacaklar.” Sesi kelimeleri kadar kendinden emin değildi.

Adair’e baktım. “Bırak beni.”

Adair başını iki yana salladı. “Yapamam, Prenses. Burada durup araya girmemen için seni tutmak zorundayım.”

Brii, “Sen orada dur ve onu tut, böylece yardım etmek zorunda kalmazsın,” dedi. Sarı saçlarını savurarak yanımızdan geçti.

“Neye yardım etmek?” diye sordum. Galen’in ciddi yüzüne baktım, bütün dikkatini Kraliçe’ye vermişti. Adair ne benimle göz göze geliyor ne de Eamon’un kesilişini seyreliyordu. Doyle, Kraliçe’ye dokunacak kadar yakındı. “Kraliçe’m, geri döndük,” dedi. Kraliçe sanki Doyle’u duymadı, sanki dünyası elindeki bıçaktan ve kestiği vücuttan ibaretti.

“Kraliçe’m.” Doyle bu sefer uzandı ve elini Kraliçe’nin beyaz koluna koydu, kanın tenini lekelediği yerin biraz üzeriydi.

Kraliçe gözle takip edemeyeceğim kadar hızlı bir biçimde arkasına döndü. Bıçak havada parıldadı ve Doyle’un kolundan havaya kan saçıldı.

Hiç düşünmeden Doyle’un adını haykırdım. Kraliçe sesin kaynağını ararcasına odaya baktı ama Doyle önüne geçti, Kraliçe tekrar saldırdı. Doyle bir darbe daha aldıktan sonra Rhys önüne geçti. Ne dediğini duyamadım ama yeterli değildi. Kraliçe, Rhys’e de saldırdı. Sadece omuzlarının titremesi Rhys’in acı çektiğini belli etti, bir darbeden kaçır-

casına geri adım attı. Kraliçe bundan hoşlanmadı. Vahşice saldırıya geçti ve birden Amatheon önüne geçti. Kraliçe omzundan eline kadar inen bir yara açtı. Amatheon aldığı darbeyeyle sendeledi ve kolunu korumaya çalıştı. Kraliçe bıçağı sırtına saplayınca Amatheon dizleri üzerine düştü. Gözleri acıyla fal taşı gibi açıldı ama içlerinde başka bir şey daha vardı: Kabullenme.

Adair, “Korumaların dünyasına hoş geldin, Prenses,” dedi. “Birbirimizi nasıl hayatta tuttuğumuzu görmüş oldun. Buna Kraliçe ve Kuzgunları’ndan başkası şahit olmamıştı. Bu, büyük bir onur.” Son kelimeyi alaycı bir ses tonuyla söyledi, sanki içinde özel bir güç barındıran acı bir şeydi. Küçük bir ses duyunca dikkatimi yerdeki çıplak deri ve ipeksi saçlardan ibaret korumalara odakladım. Taze samanların rengine, meşe yapraklarının rengine, güneşte parıldayan yusufçuk kanatları rengine, Paskalya çimenleri gibi mor saçlar gördüm. Işığın altında beyaz metal gibi parıldayan, üzerine altın tozu saçılmış gibi ışıldayan, zarif bir dövme gibi yüzeyinde kürklerin zenginliğini barındıran, alev gibi kırmızı, sakız gibi pembe tenler gördüm. Zırhları, kıyafetleri ve silahları olmayınca bile hepsi farklı görünüyordu, hepsi eşsizdi. Unseelie sidheleriydiler, soyununca daha azına dönüşmezlerdi. Sesi kimin çıkarttığını anlayamadım ama gri saçların arasından bir çift göz bana baktı. Yağmur öncesi bulutların grisiydi. Uzun saçların arasından bana bakan gözlerin rengi yeşildi. Yeşilimsi-sarı ton neredeyse altın gibi duruyordu, gökyüzü kükremeden önce dünyanın büründüğü renge benziyordu. Fırtınayla boğulmadan önce dünyanın gözleri rengine gözleri vardı. Çünkü Mistral buydu, rüzgârların efendisiydi, fırtına geti-

rendi. Gözleri de hava gibi değışkendi ve yeşilin içinde en-dişe yüzüyordu. Bir defasında, Mistral'ın gözleri bu renge büründüğünde gökyüzünün karardığını duymuştum.

Benimle göz göze geldi ve bakışlarını kaçırmadı. Gözleri bana işe yaramaz sidhelerden biri olduğumu söylüyordu. Kendileri kan akıtırken ben bir kenarda dikiliyordum. Belki de gözlerinde içimdeki suçluluğu okuyordum. Babam bana asil olmanın sadece diğerleri üzerinde güç sahibi olmak anlamına gelmediğini öğretmişti. İnsanların da üzerimizde gücü vardı çünkü onları korumak görevlerimizden biriydi. Ben kraliçe olabilirdim, bu adamlar için yaşamla ölüm arasındaki çizgiyi çekebilirdim ama şimdi gizleniyordum. Gizleniyor ve o kadar çok korkuyordum ki düşünemiyordum. Galen ve Adair'in kollarımdaki elleri artık rahatsızlık vermiyordu. Beni tutmalarını istiyordum. Başka bir şey yapmamak için bahane arıyordum. Beni güvende tutması gereken insanların arkasına saklanıyordum. Mistral'ın gözlerindeki bakış sert bir darbe gibi kafama indi. Yere çömeldi, Kraliçe'nin çömelmesini söylediği yerdeydi, herhâlde hareket ederse duvara zincirlenen Mistral olacaktı. Genelde bu tehdidi kullanırdı. Bir defasında kendimden geçene kadar bu odada dizlerimin üzerine çökmüştüm. Sonuçta, ölümlüydüm, bir gün ve bir gece boyunca dizlerim üzerinde kalamazdım. Korumalar bunu yapabiliirdi. Kraliçe istiyorsa yaparlardı. Hâlâ odadaki seslerini duyuyordum ama sanki dünyada var olan tek şey Mistral'ın yüzüydü. Kafamı çevirirsem başka şeyleri görmek zorunda kalacaktım. Korkunç şeyler görmekten sıkılmıştım. Yine de ne kadar uğraşırsam uğraşayım sesleri duyuyordum.

Küçük inilti, kıyafetlerin yırtılma sesi, bıçakla kesilen etlerin sesi. Böyle bir ses çıkartması için yaraların derin ol-

ması gerekti, en hassas yerlere indirilen darbeler olmalıydı. Sonrasında sanki biri hortumu açıp odaya su fışkırtmış gibi bir ses duydum.

Yavaşça, bir kâbustaymış gibi, sesin geldiği tarafa döndüm. Galen önüme geçmek istedi ama sanki çok yavaş hareket ediyordu. Onilwyn'in gözlerinin şaşkınlıkla açıldığını gördüm. Boynundan odaya yağmur gibi kan fışkırıyordu. Galen'in omuzları önüme geçmeden önce birinin omurgasını gördüm.

Kafamı kaldırdım ve Galen'in soluk yeşil gözlerindeki hüznü gördüm. Sesim kaba bir fısıltıdan ibaretti. "Kenara çekil, Galen, görmeme izin ver."

Başını iki yana salladı, saçları buzlar eridikçe gelişigüzel buklelere dönüşmüştü. "Görmek istemezsin."

"Burada prenses benim ve sana kenara çekilmeni söylüyorum. Prensens ben değilsem yaşayan ve büyüyen her şey adına, burada ne işimiz var?"

Bu yeterliydi. Kenara çekildi ve Kraliçe'nin korumalara ne yaptığını gördüm.

29

Buz'u kesiyordu. Gömleği kanla siyah bir renge bürünmüş. Düşerken ekseni etrafında döndü, vücudunun alt kısmındaki gümüş renkli saçları kanlı vücuduna yapışmıştı. Dört ayak üzerinde ba ı önüne eğik-ti. Kraliçe iki eliyle tuttuğu bıçakla bir darbe daha indir-meye hazırlanırken Doyle' n kolu araya girdi. Kraliçe'nin elleri Buz'un açık sırtından uzaklaştı fakat bunu yapınca Kraliçe'nin dikkatini de üzerine çekmiş oldu. Derisi ve kıyafetleri o kadar koyu renkliydi ki kanı görmek zordu ama bir yanında kırmızı ve beyaz kemiği görünüyordu, Kraliçe'nin a tığı yaralardan en deriniydi.

 smi i fısıldadım. "Doyle."

Andais kesmeye başladı ve Doyle vücudunu kollarıy-la korudu. Bıçağı kemiğe dayanınca etrafa yine kanlar saçıldı, Kraliçe öldürecek bir şey aradı. Sanki vücudunu

kesmesine izin vermemesini Kraliçe bir hakaret olarak algılıyordu. Deliliğin etkisindeyken bile buna izin vermiyordu. Kraliçe'ye karşı koyup hayatta kalamazdınız. Aslında, Doyle'u öldürecek değildi ama seri bıçak darbeleriyle korumayı dizleri üzerine çöktürdü. Bıçak kanla yıkanmıştı ve sapı da aynı durumdaydı, Andais bu yüzden bıçağı tutuş şeklini değiştirmek zorunda kaldı. Sanki Doyle'un göğsüne darbeyi indirirken tüm gücünü verdi. Doyle elleriyle kendini korumak istedi ama Kraliçe yıldırım hızıyla hareket etti, bir an için siyahlar ve kırmızılar göründü, bıçak Doyle'un yüzüne saplandı. Darbenin etkisiyle Doyle yana döndü ve yüzünün çenesinden elmacık kemiğine kadar kesildiğini gördüm. Elindeki bıçakla Doyle'u öldüremez ama sakat bırakabilirdi.

O anda içimde bir şey değişti. Hâlâ korkuyordum, korku dilimin üzerine oturmuş bayat ve metal tadında bir şey gibiydi ama nefretin korkudan doğduğu söylenirdi. En azından, öfke için doğru sayılırdı. İçimdeki korku birden arttı ve kanatlandı, dişleri ve pençeleri çıktı. Andais'ten değil korkunç israftan nefret ediyordum. Bu adamları sevmem bile yapılanlar bana doğru gelmezdi. Rhys öne atıldı, aldığı darbeyle kolundan kanlar fışkırdı ama Andais sanki oynamaktan sıkılmıştı. Karşısındakiler sidhenin en iyi savaşçılarıydı fakat Kraliçe akışkan bir şey gibi, Rhys'in takip edebileceğinden de hızlı hareket ediyordu. Doyle için bile çok hızlıydı. O anda korumaların rol yapmadığını anladım, Kraliçe hepsinden iyiydi. Hava ve Karanlık Kraliçesi'ydi, karanlık savaş tanrıçasıydı.

Kuzgunlar karşısında duramıyorsa ben ne yapabilirdim? Bu adamlar benden hızlı, güçlü ve iyiydi. Bana yardım ede-

bilecek bir silah yoktu, yolun sonunda sadece ölüm vardı. Fakat hiçbir şey yapmadan duramazdım. Öfkemi güce dönüştürdüm ve derimin parlamasına engel olamadım. Gücüm Andais'in kininin yanında hiçbir şeydi.

Galen ve Adair bana baktı. Galen başını iki yana salladı. "Yapabileceğin bir şey yok, Merry," dedi. Kolumu daha sıkı tuttu. "Ölmezler."

Adair, "Hayır," dedi. "Daha önce olduğu gibi yine iyileşecekler."

Mistral'ın sesi yumuşaktı ama içinde gök gürültüsünü barındırıyor gibiydi. "Bu kadar kötüsü hiç olmamıştı." Sesi tüylerimi diken diken etti ve derim daha da parıldadı. Garip, derinliklerinde insanı boğan gözleri bana odaklandı. "Bizi hiç böyle katletmemişti. Bir sorun var."

Adair ve Galen'e baktım. "Doğru mu söylüyor?"

Galen, "İyileşecekler," dedi. Ama bana bakmadı.

"Mistral doğruyu söylüyor." Adair bakışlarını kaçırdı, yüzünde acı ve utanç vardı. Kuzgunlar için liderlerini korumak amacıyla ölümcül bir darbenin karşısına dikilmemek büyük bir utançtı. Fakat bu sadakat buna layık olanlar içindi. Sidhelerde hükümdarlık miras edinilen bir şey değildi, bu inanç insanlara aitti, sidhelerin başına, geldiği soya bakılmaksızın en güçlü sidhe geçerdi.

Mistral yüzünü bana döndü, yüzümdeki tereddüdü fark etmişti. "Anne bize yardım etsin, çünkü başka yardım edecek yok," diye fısıldadı.

Andais'in çıplak kolları kana bulanmıştı, kaslı kollarını ne zaman sallasa etrafa kanlar saçılıyordu. Saçılan kurbanlarının kanı değil kendi kanıydı. Omzunda, göğsünde ve boynundaki küçük yaralardan kanı akıyordu. Hava

ve Karanlık Kraliçesi savaşırken kendisini de yaralamıştı. Rhys'in vücuduna doğru sahte bir hamle yaptı, Doyle'a yaptığıının aynısıydı. Kolu havada yay çizdi ve Rhys'in dar-beden kaçamayacağını biliyordum. Kaderin vuruşunu seyretmek gibiydi, kaçış yoktu.

İsmi haykırdım. Bıçak tek gözüne saplanırken, "Rhys!" diye çığlık attım. Andais bıçağı sapına kadar sapladı.

Amatheon, Kraliçe'nin dikkatini çekmek istedi ama Kraliçe, Amatheon'u görmüyor gibiydi. Rhys'in yüzünden başka bir şey görmüyor, Rhys'in çığlıklarından başka bir şey duymuyordu.

Gücüm görünmez bir hançer gibi sol elime aktı. Kan eliydi, ikinci güç elimdi. Daha önce ne zaman kullansam bana acı vermişti, öyle bir acıydı ki gözlerim kararırđı ama şimdi bir şey olmadı. Bu sefer sessiz ve sakin bir biçimde geldi, öncekilerden daha kusursuzdu. Güç ellerimi kullanmış ama güçlerimi benimsememiştim. İnsanları ürkütecek güçler değil daha güzel şeylere sahip olmayı isteyecek kadar insandım. Fakat bunlar bir çocuğun istekleriydi ve önemli değildi. Etrafımdaki her şeyin özünü görüyormuş gibi nadir yaşanan bir görüş berraklığı yaşadım.

Kanın kokusunu ve tadını hayal etmem gerekmiyordu çünkü oda kanla doluydu. Sanki birisi zemini çiğ hamburgerle döşemişti ve biz de üzerine basıyorduk. Gırtlığımda sadece kanın değil etin de tadı vardı.

Barinthus kendisini öne attı ve Rhys'e kalkan etti, Kraliçe çığlıklar atıp saldırmaya devam etti. Rhys başını geriye atmıştı ve tek gözü berbat durumdaydı. Hâlâ kelimesiz, çaresiz çığlıklar atıyordu. Kraliçe'nin omzundaki yaraya baktım, Galen ve Adair hâlâ kollarımı tutarken,

Kana, diye düşündüm. Kollarından öncekinden daha hızlı kan akmaya başladı ama Kraliçe bunun farkında değildi. Kendisini savaşa fazla kaptırmıştı. Kraliçe'yi öldürme şansım yoktu. Gerçekten de ölümsüzdü. Ben sadece Kraliçe'yi zayıflatmak, dikkatini dağıtmak istiyordum. Artık bir kenarda dikilip bekleyemezdim. Vücudundaki kanı çağırdım ama beni umursamadı. İçinde bir delik açmak istercesine Barinthus'a saldırmaya devam etti. Kraliçe'nin dikkatini dağıtmak istemek aptallıktı. Kraliçe bir savaş tanrıçasıydı ve kan kaybıyla dikkati dağılmazdı. Babamın sözlerini hatırladım: *Kardeşimin karşısında duracak olursan, Meredith, öldür onu, öldür ya da elini bile kaldırma.*

Sol elimi avucu öne bakacak şekilde uzattım ve büyü gücümü uzun süredir kapana kısılmış bir kuş gibi serbest bıraktım. Bunu yapmak çok güzeldi, artık olmadığım bir şey gibi davranmak zorunda değildim. Bu kan eli de benim bir parçamdı. Kollarından kanlar akıyor ama fark etmiyordu ama erkeklerden bazıları fark etti. Adair beni bıraktı ve geri çekildi. Sanırım kendine geldiğinde Andais'in yanında olmak istemiyordu. Sanırım bu işle bir ilgisinin olduğunun düşünülmesini istemiyordu.

"Merry, Merry, yapma." Galen sağ kolumu tuttu, iki kolumu da tutacakmış gibi uzandı. Ben, *Kana*, diye düşündüm. Elindeki küçük bir yara ben bir bıçakla büyüttüm gibi kanamaya başladı. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve gözlerindeki korkuyu gördüm. Benden mi korkuyordu, benim için mi korkuyordu bilemedim. Kraliçe'nin kollarından oluk oluk kan akıyor ama hâlâ Barinthus'u kesmeye devam ediyordu. Galen'e bakarken düşündüğüm şeyi düşündüm. *Kana*. Göğsündeki yara bir bıçakla yarılmış gibi genişle-

di. Kraliçe yavaşladı, her bir darbenin ardından duraksadı. Gırtlığındaki minik kırmızı noktaya odaklandım, sadece bir çizikti ama benim görüşümde çok büyük bir yeri vardı. Berrak bir şekilde görüyor, derinin altındaki kanın tadını alabiliyordum. Elimi yumruk yaptım ve yaranın nasıl olmasını istediğimi hayal ettim. Beyaz gırtlak ikinci bir ağız gibi açıldı. Sanırım Kraliçe çığlık atmak istedi ama atamadı. Vücudundan kanlar akarken Barinthus'u unuttu. Rhys'i unuttu. Her şeyi unuttu. Üç gri tonlu gözlerini bana çevirdi. Etrafımdaki hava bir fırtınaya yakalanmış gibi ağırlaştı. "Benim için kana!" diye çığlık attım.

Gırtlığından kanlar akıyor, sanki içindeki dev bir pompa kanını dışarı akıtıyordu. İnsan olsaydı düşüp ölmesi gerekirdi ama insan değildi. Elini bana doğru çevirdi.

Galen kendini önüme attı ve dizleri üzerine çöktü, elini gırtlığına attı, ağzı açıldı ve kapandı ama hiç ses çıkmadı. Korkacak veya ne yaptığını merak edecek zamanım yoktu. Kraliçe'yi öldürmem için kendini feda ediyordu çünkü o anda kraliçe veya sidhe olması umurumda değildi. Sadece durmasını istiyordum. Ölmesini istiyordum.

Sesim tıslayarak çıktı, kınından çıkan bir bıçak gibiydi, tek kelimeydi.

"Kan!" Gücüm dışarıya doğru yaştı ve yoluna çıkan adamlara da çarptı, sanki görünmez bir bıçak yaralarını daha da açtı, önüne çıkanın kanını akıttı. Kraliçe geleni gördü, tehlikeyi sezdi. Elini yumruk yaptı ve hava sertleşti, göğsümü nefes almak için hareket ettiremedim. Düşmeye başladım ama büyümün hedefini bulduğunu gördüm. Kraliçe'nin ağzından, burnundan, gözlerinden ve kulaklarından kan geldi. Galen'in kıvranan vücudu yanında diz-

lerim üzerine düştüm, görüşüm bulanıktı ve havasızlıktan gözümün önünde yıldızlar dans ediyordu fakat Andais de dizlerinin üzerindeydi. Kanlı gözleriyle bana baktı, sanırım bir şey dedi ama ne dediğı anlaşılmadı. Kulaklarımda vücudumun sessiz çığığı yankılanıyordu, nefes almak için uğraşmaya devam ettim. Karnımın üzerine düştüm. Ölerken bile Andais'i görmeye çalıştım. Andais kırık ve kanlı bir bebek gibi yüz üstü yere düştü. Düşmemek için bir çaba sarf etmedi. Sadece düştü, etrafında büyük bir kan gölü oluştu. Karanlık, görüşümün kenarlarını kemirdi, vücudum Andais'in büyüsüyle savaştı, nefes almak istedim ama alamadım. Son büyüsüyle ölüyordum, vücudum paniğe kapılıp çığılık atsa da ben korkmuyordum. Karanlık beni kuşatırken son düşüncem, artık onlara zarar veremeyecek, oldu. Sonra vücudum mücadeleyi bıraktı ve artık hiçbir şey yoktu, sadece karanlık vardı, acı bile kalmadı.

30

Bir dağın tepesinden araziye bakıyordum. Yeşil ve zengin arazinin zümrüt bir okyanusa benzeyen sisli mavi ufukla birleştiğini görebiliyordum. Bir an için büyük tepenin üzerinde dikilip ufka baktım ve sonra yalnız olmadığımı anladım. Ne bir ses ne bir hareket hissettim, sadece yanıma döndüğümde yanımda birinin olacağını biliyordum. Tanrıça olmasını bekledim ama değildi. Parlak güneş ışığında bir adam dikiliyordu. Cübbesinin başlığı yüzünden suratı gölgelerdeydi ve esen rüzgârla dalgalanan cübbe vücudunu da gizliyordu. Bir an için geniş omuzlarını gördüm, ardından geniş değil önce beli gözüme ilişti. Sanki ben bakarken cübbenin gizlediği vücudu değişiyordu. Rüzgâr saçlarımı yüzüme çarptı ve cübbe yine dalgalandı. Ormanın ve tarlaların kokusunu aldım. Vahşi doğa ve taze toprak gibi kokuyordu, o kadar güzel bir ko-

kusu vardı ki tasvir etmek mümkün değildi. En iyi ifade edecek sözcük, erkeksiydi. Ama daha da fazlası vardı. Şehvetle sevişirken bir erkeğin boynunda aldığınız koku gibiydi. Sadece bu bile kalbinizi doldurup vücudunuzu germeye yeterdi. Şirketler bu kokuyu alıp şişelese servet kazanırdı çünkü aşk gibi kokuyordu.

Elini bana uzattı, ben adama doğru yürürken vücudunun değiştiğini gördüm. Derinin dokusu, elin büyüklüğü, sanki birçok formun içerisinde yüzen bir form gibiydi. Elimi tutan, Doyle'un koyu renkli eliydi ama kafamı kaldırıncı gördüğüm yüz Doyle'un değildi. Tüm korumalarımın yüzleri ve gölgelelerin karışımı bir şeydi. Vücudumu bilen tüm erkeklerin yüzü Tanrı'nın yüzüne dönüştü ama beni tutan kollar çok sert ve gerçekti. Beni kendine çekti, cübbesi ikimizi de kuşattı, kanatlara sahip olmak gibiydi. Yüzümü göğsüne koydum, kollarımı beline doladım, kendimi çok güvende hissettim, artık kimse bana zarar veremezdi. Evde olmak gibiydi, bir evin olması gereken ama aslında olmayan her şeydi. Huzurlu, ihtiyacım olan ve istediğim her şeye sahip bir yerdi. Bir an için kusursuz huzuru yaşadım. Kusursuz mutluluk sanki sonsuza kadar sürecekti. Bunu düşündüğüm anda gerçek olabileceğini düşündüm. Burada, Tanrı'nın kollarında kalabilir, daha huzurlu ve daha mutlu bir yere gidebilirdim. Ama sonra aklıma Doyle, Buz, Galen, Nicca, Kitto ve Rhys, ah Rhys geldi. Kraliçe gözünü çıkartıp Rhys'i kör mü bırakmıştı? Kusursuz huzur parçalandı ve gözyaşlarına boğuldum.

Beni tutan kollar çok güçlüydü, göğsün kalp atışları da düzenliydi, nabızı içindeki neşeyle birlikte atıyordu. Değişmemişti, ben değişmiştim. Ben ölürsem diğerlerine ne olurdu?

Andais ölmüş olamazdı, uyandığında gazabı korkunç olacaktı. Huzur ve mutluluk hissine sarıldım, karanlıktan korkan bir çocuğun ailesine sarılması gibiydi ama ben bir çocuk değildim. Ben Prenses Meredith NicEssus'tum, et ve kan elinin sahibiydim, şimdi dinlenemezdim. Korumalarımın Kraliçe'nin öfkesiyle yalnız yüzleşmesini istemiyordum. Geri çekilip Tanrı'nın yüzüne baktım ama göremedim. Bazıları Tanrı'nın yüzü olmadığını söylerdi, bazıları en çok sevdiğinizin yüzüne sahip olduğunu iddia ederdi. Bazıları ise kime ihtiyacınız varsa o olduğunu söylerdi. Gölgeler ve bir gülümsemeden ibaretti. Kafamın içinde bir ses duydum, Galen ve Doyle'un kahkahasının birleşimi gibiydi. "Bunu onlarla paylaş."

Göğsüm alev alev yanarken uyandım. Doğrulamaya çalıştım ama acı beni tekrar yere yapıştırdı, kıvrandım, kıvrılırken içimden çığlık atmak geldi ama ciğerlerimde yeterince hava yoktu. Kitto'nun yüzü tepemde belirdi. "Tanrı'nın Annesi," diye fısıldadı. Belden aşağısı kana bulanmıştı ve vücudunun üst kısmı da kanlıydı. Kraliçe'nin Kitto'ya zarar verdiğini hatırlamıyordum. Sormak istedim ama nefes almak bile çok acı verdiği için soramadım. Her bir nefeste sanki yanlarıma birer bıçak saplanıyordu. Çok acı çekiyor, sadece kıvranmak istiyordum. Hareket etmem imkânsızdı, mücadele ettim, ellerimin üzerinde doğrulamak için elimden geleni yaptım.

Zemin ıslaktı ve kimin kanı olduğunu biliyordum. Fakat kana bu kadar yakın olduğumu hatırlamıyordum. Kitto aklımdan geçeni okumuş gibi eğilip cevap verdi. "Seni sidhe kanına taşıdım. Kan elinin sahibi kanla da beslenebilir." Sesini duyurmak için yakınımaya girmek zorunda

kalmıştı çünkü birileri bağıırıyordu. Erkeklerin sesleriydi. Sadece ara ara kelimeler yakaladım. “Fani Dehşet... hepimizi öldürecek... delilik...”

Kitto yine bana doğru eğildi. “Merry, beni duyabiliyor musun?”

Çok kısık sesle fısıldamayı başardım. “Evet.” Seslerin neden yükseldiğini bilmiyordum ama Kitto’nun kan hakkında ne demek istediğini anlamıştım. Beni iyileşmem için kana taşımıştı. Belki yardımı olmuştu ama içimde ters giden bir şeyler vardı. Nefes almak bile acı veriyordu, hareket edemiyordum. Tanrı bana yaşamı geri vermişti ama iyileşmemiştim. Fakat bunu düşününce dudaklarımın ucundaki öpücüğü hissettim. Sanki bir saniye önce yanımdaydı. Taze elmaların kokusunu aldım, dudağımı yalayınca bal tadı aldım.

Galen elleri ve kolları üzerinde sürünerek yanıma geldi ve yüzünü gördüm. Gülümsedi, gerçi gözlerinde çektiği acının gölgesi vardı. Yanımda kıvrandığını, Andais’in bü-yüsüne maruz kaldığını hatırladım. Sanırım kaburgalarımın büyük bir kısmı kırılmıştı ve aynısı Galen için de geçerliydi. Elimi kaldırmak istedim ama çığlık atacak nefesi buldum. Çığlığım dövüşü bir kılıçtan daha keskin bir biçimde kesti. Yankısı yok olduğunda sessizlik çok yoğundu, bu odanın hiç bu kadar sessiz olduğunu hatırlamıyordum. Kitto, Galen’i uzaklaştırmak istedi ama acıya karşı koyup Galen’in elini tuttum. Bu tek dokunuş bile beni rahatlatmıştı. Nasıl nefes alacağımı öğrendim, acıyı yavaşça azalttım.

Dudaklarım karıncalandı, sanki bir elmayı ısırılmıştım. Dilimde taze tatlılığı eridi. Ağzıma bala batırılmış elma tadı doldu. Kafamın içinde bir ses yankılandı: Bunu onlarla paylaş.

“Beni öp,” dedim.

Galen’in yüzünde büyük bir acı vardı. Bunun bir elveda öpücüğü olduğunu düşündü. Öyle olmamasını arzuladım. Bana yaklaşıırken küçük sesler çıkarttı. Hareket ettikçe kırık kemiklerin canını acıttığını biliyordum ama tereddüt etmedi. Sürünerek yanıma geldi ve şimdi yüzü yüzümün üzerindeydi. Dudaklarını dudaklarımın üzerine koydu, çok nazikti, nefesimi nefesine verirken aldığı tat elma veya bal değildi. Galen aromatik baharatlar gibiydi. Çiy tadı aldım, fesleğen yaprağının kenarını hissettim. Tadı fesleğen gibiydi, zengin ve sıcaktı. Toprağın içinde yetişen, yapraklarını güneşe açan ve yapraklarında çiy olan bir fesleğendi.

Geri çekilip fısıldadı. “Tadın elma gibi.”

Gülümsedim. “Sen de taze baharatlar gibisin.”

Bir kahkaha attı ve yüzünün gerildiğini gördüm. Sonra, “Bu, canımı acıtmadı,” dedi. Acının beklentisiyle yüzünü buruşturmuştu. Derin bir nefes aldı, göğsü inip kalktı. “Acımıyor.” Gülümsemesi ihtiyacım olan her şeydi. “İyileştim.” Hem bir gerçeği dile getiriyor, hem de soru soruyordu.

Buz yanımızda dizleri üzerine çöktü, ellerinden biriyile karnını tutuyordu. Önce kolunun yaralı olduğunu düşündüm ama sonra elinin altında kırmızı bir şey gördüm. Andais karnını deşmişti.

İsmi fısıldadım. “Buz.”

Galen, Buz’un yaklaşabilmesi için kenara çekildi. Buz parmak uçlarıyla bana dokundu. “Gücünü sakla.”

Yeniden elma tadı aldım, sanki bir elmayı ısırmıştım, altın renkli ve tatlı bir elmaydı. Bu sefer sesi kafamın içinde duymama gerek yoktu.

Buz isteksizce parmaklarını ağızımdan çekti, sanki bana dokunmayı bırakmak istemiyordu. "Öp beni," diye fısıldadım.

Bir gözünden yaş aktı ve üzerime eğildi. Yavaş hareket etti, hâlâ acı çekiyordu, gırtlığından boğuk bir ses geldi. Sonunda yanıma uzandı, bir eliyle Kraliçe'nin dışarıya döktüğü şeyi tutuyor, diğer eliyle saçlarımı okşuyordu. Yüzündeki ifade çok saftı, beni sevmesinden daha önce şüphe ettiysem de artık şüphem yoktu. Tek bir bakışta her şeyi anladım.

Beni bir kar tanesi gibi nazıkçe öptü, dilime değer değmez eridi. Sanki kışın bir tadı vardı. Sadece karla kaplı zeminin üzerindeki havanın tazeliği değildi ama sanki dilim pürüzsüz ve soğuk bir dondurmaya değdi, kar ağızıma doldu ve çok tatlı bir tat bırakarak gırtlığımda eridi. Ağızlarımız birbirinden uzaklaşınca nefeslerimiz buhar olarak çıktı. Nefes alabildiğimi ve en keskin acıların kaybolduğunu fark ettim.

Buz doğruldu ve elini karnına attı. Ürkütücü kırmızı kitleyi görmedim. Elini pürüzsüz karnının üzerinde gezdirdi ve şaşkın gözlerle bana baktı.

Doyle yanına gitti. Kumaş parçalarını kenara itti ve pürüzsüz deriye dokundu. Ancak bana dönünce Andais'in yüzünün bir yanına ne yaptığını anladım. Yanağından dudaklarına kadar inen bir et parçası boşlukta sallanıyordu. Bir sidhenin bile dikiş isteyeceği bir yaraydı. Biri kulavuzluk etmezse yara olması gerektiği gibi değil kendi istediği gibi iyileşirdi.

Tanrı'nın gücünü paylaşmak için elimi uzattım ama geri çekildi, arkasında duran birini çağırdı. Doyle'a dokunmak

için yerden kalkmak istedim ama acı buna izin vermedi, yeniden nefessiz kaldım. Daha iyiydim ama Buz veya Galen gibi değildim. İki koruma Rhys'i taşıdı. Rhys kollarına kendini bırakmıştı ve yüzünü görünce çığlık attım. Sebebi korku değil acıydı. Andais daha önce goblinlerin yaptığı gibi gözünü kesmemiş, patlatmıştı. Güzel mavi gözünü göremiyordum, yüzünden akan kanların ve sıvının içinde kaybolmuştu. Göz yuvasının iki yanındaki deride derin ve zikzaklar çizen yaralar vardı, yaraların içinden kemikleri görünüyordu. Sanki Andais gözün etrafındaki eti de kesip almak istemişti. Rhys'in eski yarası vücudunun bir parçasıydı ve her santimetresini seviyordum ama bu... Mahvolmuştu. Gerçekten kör olmuştu. Kraliçe sidhe yetenekleriyle bile iyileşemeyecek bir yara açmıştı. Elimizdeki büyüler de işe yaramazdı.

Yüzüne baktım ve nadir gördüğüm bir öfkeyi gördüm. Boş yere gözünü kaybetmenin acısıydı. Sebebinin sormadım çünkü cevabı yoktu. Neden aslında çünküydü ve bu bir cevap sayılmazdı.

Doyle'un neden geri çekildiğini ve Rhys'i getirmelerini işaret ettiğini anladım. Daha önce bir öpücükle yaraları iyileştirmiyordum. Bu yeteneğim uzun sürmeyecekse Rhys'in daha çok ihtiyacı vardı. Doyle yaralı kalabilirdi ama hâlâ Doyle olurdu. Rhys'in yarası bir adamı yok edecek ya da başka birine dönüştürecek cinstendi. Andais'in yara almayan korumaları her iki yanındaydı, bir an için bunların olmasına izin vermelerine çok kızdım.

Rhys'in çömelmesine yardım ettiler ama elimi hissedince irkilerek geri çekildi. "Bana dokunma, Merry, bana bakma."

Konuşan soğuk kanın içine çömelmiş Kitto oldu. “Yazdiyarı’ndan kuşların öpücüğü ile geri döndü.”

Rhys, Kitto’yu görüyormuş gibi yüzünü yana çevirdi. “Sana inanmıyorum.”

Kuşların öpücüğü ne demek bilmiyordum ama sorular bekleyebilirdi. “Bana gel, Rhys, ispatlamama izin ver.”

Doyle diğerlerini geriye itti, şimdi Buz ile birlikte Rhys’i tutuyorlardı. Yüzü kana bulanmıştı ama ben irkilmedim veya geri çekilmeye çalışmadım. Hepsi Rhys’in parçasıydı. Dudakları akan sıvılarla tuzlanmıştı. Dudakları dudaklarım dokundu ama beni öpmedi. Elimi boynuna koymak zorunda kaldım, ben bunu yapınca nefesimi tuttum.

Geri çekildi, ya da çekilmeye çalıştı, Buz ve Doyle bunu yapmasına engel oluyordu. Buz, “Merry de yaralı,” dedi. “Elini ensene atmak bile acı verdi. Nefesini tutmasının sebebi fiziksel görünümün değildi.” Buz söylenmesi gerekeni söylemişti. Rhys daha fazla mücadele etmedi.

“Durumu kötü mü?”

“Öp beni, Rhys, kendimi daha iyi hissedeceğim.”

Bu sefer beni öptü ve gereğinden fazla hareket etmedi. Bu sefer dudaklarımız buluştu ve bana karşılık verdi, ikimizin de buna ihtiyacı vardı. Bu öpücüğün tadı ev gibiydi, taze bir dilim ekmeği, temiz çamaşırları, yanan odunların dumanını, kahkahaları, ateşin üzerinde pişen yemeği içinde barındırıyordu. Rhys’in tadı belirgin bir yiyecek gibi değildi ama dudaklarında güzel olan ve insanı mutlu eden her şeyin özü vardı.

Hiç düşünmeden elimi kaldırıp kafasını tuttum ama acıyla elimi çekmek zorunda kaldım ve tadına odaklandım. Sonunda geri çekildi ama ben daha fazlasını istiyordum.

Gözlerimi açtım. Rhys gözünü kırptırdı. Mavi gözü yerindeydi, kış gökyüzü, peygamber çiçeği ve paskalya yumurtası renkleri bana bakıyordu. Gözyaşları içerisinde bir kahkaha attım, sessizce yüzünü seyrettim.

“Tanrıça’ya şükürler olsun.” Bunu öyle bir fısıldadı ki sadece ben duydum.

“Eş’e şükürler olsun,” dedim. Aynı şekilde fısıldayarak karşılık verdim. Bunu duyunca gülümsedi ve varlığından haberdar olmadığım bir gerginlik azaldı. Rhys böyle gülümsüyorsa her şey düzelecekti.

Rhys geri çekildi ve Doyle’un bileğini tuttum. Bir sonrakinin Doyle olmasını istiyordum, gücümün ne kadar aktif kalacağını bilmiyordum. Başını iki yana salladı. Israr etmek için ağzımı açtım ama Mistral açığa çıktı, Onilwyn’e destek oluyordu. Mistral ve Onilwyn’in birbirine çok yakın olmadığını biliyordum ama korumalar şu anda birbirlerine destek oluyordu, kimin kimi sevdiğinin veya kimin kimden nefret ettiğinin bir önemi yoktu. Onilwyn’in başı garip bir açıyla duruyor, kaslar başı güçlkle tutuyordu. Boynundaki korkunç yaradan omurgası görünüyordu. Kıyafetinin önü kendi kanıyla mavi-mor bir renge bürünmüştü. Sarı, yeşil ve taze toprak renginin karışımı olan derisi hastalıklı bir yeşildi. Sadece açık altın ve yeşil renkli gözleri hayatta olduğunu gösteriyordu. Kraliçe gırtlığını o kadar kusursuzca kesmişti ki nefes alırken ısıklık sesine benzer bir ses çıkıyor, kesilmiş nefes borusundan lıkırtılar geliyordu. İnsan olsaydı bu kadar zarar görünce ölmüş olması gerekirdi ama insan değildi ve hâlâ nefes alıyor, yaşıyordu. Fakat böyle bir yaradan kurtulup kurtulmayacağı ne kadar büyü gücü olduğuna bağlıydı. Bir zamanlar tanrılar bize öyle bir güç veriyordu ki kopan

kafalar bile sidheleri öldüremezdi ama bu yüzyıllar önceydi. Şimdi birçoğumuz böyle bir hasarı iyileştiremezdik. Büyük ihtimalle birkaç gün daha hayatta kalacak ve sonrasında ölecekti. Tanrı'nın verdiği hediyeği boşa harcamış olmayacaktım fakat zaten yüz çevireceğim biri değildi. Hâlâ bana sadık olanlar arasındaydı. Diğerlerini kurtarmak için kendisini riske atmıştı. Doyle ile göz göze geldim ve bileğini isteksizce de olsa bıraktım ama haklıydı. Doyle yaşar ve yaraları iyileşirdi. Onilwyn ölebilirdi.

Mistral dikkatlice ıslak zemine çömeldi ve Onilwyn'i yanıma yatırdı. Ama soluk borusuna çok fazla kan kaçtı ve boğulmaya başladı, göğüs ile karın kaslarını kullanarak temizlemek için uğraştı. Korkunç hırıltılı bir ses geldi, ardından boynundan kanı tükürdü, hafifçe nefes aldı, sanki kan yutmaktan korkuyordu. Tanrıça yardımcımız olsun, diye düşündüm.

"Bence sırtı üstü yapamayacak." Mistral duygusuz bir ses tonuna bürünmeye çalıştı ama başaramadı. Öfkeliydi, Mistral'ı suçlayamazdım.

"Evet." Doğrulmaya çalıştım ama acı nefesimi kesti ve kanlı zemine uzandım. Acı gidene kadar bekledim. "Kitto, bana yardım et."

Kitto bunu yapmadan önce Doyle'a baktı, Doyle onay verdikten sonra arkama geçti ama Galen araya girdi. "İzin ver, Kitto, beni iyileştirdi, ben yardım edeyim." Kitto başıyla onayladı ve geri çekildi.

Galen beni kaldırdı, şimdi başım ve omuzlarım vücuduna yaslıydı. Çok acı çekmedim. "Biraz daha."

Doyle'a bakmadan beni biraz daha kaldırdı, şimdi neredeyse oturuyor ve vücudundan destek alıyordum fakat

acı geri geldi, bir bıçak gibi vücuduma saplandı. Buna dayanabilirdim. “Tamam, oldu gibi.” Galen bana arkamdan destek oldu.

“Bekle.” Bir kadının sesiydi, Kraliçe’ye ait olmalıydı ama kraliçe gibi değildi. Tekrar, “Bekle,” dedi. Tek kelime içinde acı da barındırıyordu.

Korumalara yaptıklarından sonra kimsenin Kraliçe’yi dinlemeyeceğini düşünmek normaldi ama öyle olmadı. Kraliçe’ye lanetler okuyabilirdik ama bunu yapmadık. Olduğumuz yerde donduk kaldık, ağır ağır odayı geçişini seyrettik.

Mistral geri çekildi, odayı görmeme izin verdi. Yerde geniş kırmızı bir çizgi vardı, sanki ağır kan kaybeden bir beden zeminde sürüklenmişti. Yolun sonunda Kraliçe vardı. Doğruldu, sırtını duvara verdi. Eamon’u kucağına aldı, Eamon’un bu kadar büyük olduğunu hiç fark etmemiştim, ya da Kraliçe çok küçüktü. Geniş omuzları Kraliçe’nin yanında daha da geniş duruyordu. Kraliçe uzun boylu bir kadındı ama her zaman olduğundan daha fazla yer kaplar gibiydi, şimdi Eamon kollarındaydı ve bir elini de Tyler’ın çıplak ve kana bulanmış vücudunun üzerine atmıştı. Ama iyileşmişti. Boynundaki yara neredeyse Onilwyn’inki kadar kötüydü ama Onilwyn çok kötü durumdayken Kraliçe’nin gırtlığında el büyüklüğünde bir yara vardı. Biz bakarken yara daha da küçüldü. Aslında yaranın küçüldüğünü göremiyorduk, bir çiçeğin açmasını izlemek gibiydi. Neler olduğunu biliyor, sadece gözlerimizin önünde olanı yorumlamakta zorlanıyorduk. Kraliçe’mizdi ve bu yüzden damarlarındaki kan herkesten daha güçlüydü. Tekrar Onilwyn’e baktım, Mistral’ın kucağında kırık bir oyuncak

gibiydi, sonra Kraliçe'nin neredeyse iyileşmiş gırtlığına odaklandım. Öfke içimi ısıttı. Adair'in en başında söylediği doğrusa yüzlerce yıldır korumalarına bu eziyeti yapıyordu. Kendisine verilen hediyelere nasıl olur da böyle davranırdı?

"Bekle," dedi. Gözlerinde bir şey gördüm, gözleri yaşlıydı. Kraliçe ağlıyordu.

"Önce Eamon ve Tyler'i iyileştir."

Hepimiz kraliçeye baktık. Önce kendi yaraları için yardım isteyeceğini düşünmüştüm. Kraliçe büyü gücünü paylaşmaz, kendine saklardı. Seelie Sarayı Kralı Taranis de böyleydi. Sanki ikisi de büyü'nün biteceği günden korkuyor, ikisi de hükmetmek için büyüye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Ben hayır demeye hazırlandım ama konuşan Amatheon oldu. "Tamam, Kraliçe'm." Sesi yorgundu ve içinde üzüntü vardı. Ağır adımlarla yürüdü, iki grubun ortasında durdu, bir yanda Kraliçe'nin yaralı âşıkları diğer yanda biz vardık. Teknik olarak Onilwyn ve Mistral benim değildi fakat sanki odanın bu tarafındaki herkes Kraliçe'nin değildi.

Amatheon yaralı kolunu tutuyordu. Ceketinin kolu o kadar çok kana bulanmıştı ki derisine yapışmıştı. "Prenses'i getirin," dedi.

Doyle, "Yerinden kıpırdayamayacak kadar yaralı," dedi.

Amatheon, "Kraliçe bir şey ister, biz de yaparız," dedi. Belki çok yorgundu, belki yüzünü kontrol edemeyecek kadar acı çekiyordu, çiçek renginde gözlerinde derin bir öfke parıldadı. Fakat Andais'in gösterisinden sonra tek korkusu itaatsizlik yüzünden kaybettiği saçları değildi.

Galen tekrarladı. "Merry yerinden kıpırdayamayacak kadar yaralı."

Buz, "Eamon'u Prenses'in yanına getirebiliriz," dedi. Yüzü küstah bir maskeydi.

Kraliçe, "Hayır," dedi.

Galen başını önüne eğdi. "Hayır, daha fazla istemiyorum," diye fısıldadı.

Rhys yenilenmiş gözüyle Kraliçe'ye baktı. "Merry'nin önce bir iyileştiriciye ihtiyacı var."

Kraliçe, "Biliyorum," dedi. Sesine öfkesi yansımaya başladı. Eski hâli yeniden çirkin başını gösterdi.

Galen beni gizlemek için üzerime eğildi. "Sana tekrar zarar vermesine izin vermem." Gözlerine bakabileceğim kadar yakındı, pürüzsüz yanaklarına ve güzel saçlarına baktım. "Aptalca bir şey yapma, Galen, lütfen."

"Kraliçe'm, yardıma ihtiyacın var mı?" Konuşan Mistral'dı.

Galen görebilmem için geri çekildi. Kraliçe, Eamon'u kucağına alıp doğrulurken küçük gözüktü. Yaralıyken bile Eamon'u kolaylıkla taşıyabiliyordu, adam ağırlığının iki katı olsa bile. Eamon'u kucaklayıp taşıyabilecek kadar uzun boyluydu. Sidheydi, bir arabayı kaldırıp taşıyabilirdi. Bizi hayrete düşüren Eamon'u kendisinin taşımasıydı. Kimse konuşmadı. "Tyler'i de getirin." Eamon'u bana doğru taşıırken ağlamaya devam etti. Başka biri olsa çok üzgün olduğunu söyledim. Yanıma çömeldi ve bunu yaparken gülümsedi. "Beni güzel kestir, yeğenim. İyi iş çıkarttın."

Bunun bir iltifat olduğunu düşündüm. "Teşekkür ederim."

Yanıma eğildi, Eamon hâlâ kucağındaydı. "Onu iyileştir, Meredith." Eamon'un vücudu bıçak darbeleriyle doluydu, göğsünde o kadar çok yara vardı ki kanlı bir biftek gibi duruyordu. Kalbine birkaç darbe almış olmalıydı, sidhe ol-

duğu için zavallı kalbi atmaya devam ediyordu. Göğsünde zarar görmeyen bir santimetre bile yoktu, sanki kandan ve etten bir gömlek giyyordu. Kraliçe hıçkırır gibi bir ses çıkarttı. “Nuline geldi, biraz şarap içti ve gitti, sonra çılgına döndüm.” Duygusuz bir yüz ifadesi takındım çünkü Nuline dediğı kişi Cel’in korumalarındandı. Cel’in emri olmadan hiçbir şey yapmazdı, bunun sebebi Cel’den korkmasıydı. Andais sadist ise Cel için başka bir kelime bulmak gerekti. Kimse Cel’i sinirlendirmek istemezdi. Kimse Cel’in izni olmadan Kraliçe’yi zehirleyemezdi. Karanlık zindanından emir mi vermişti?

Doyle ağzı berbat durumda da olsa konuştu. “Ben zehir kokusu almıyorum.”

“Burnunu kullanmanın başka yolları da vardır, Karanlık.” Doyle öne eğildi, acı çeker gibiydi. Kraliçe’nin yüzüne birkaç santimetre kala havayı kokladı. “Büyü,” diye fısıldadı. Dikkatlice Kraliçe’nin yanağını yaladı ama bunu yaparken çok canı yandı. Geri çekildi. “Kana susamışlık.”

Başıyla onayladı.

“Şaraptansa Nuline neden burada değil, katledilmedi veya katletmedi?” Amatheon’du.

“Bahar ve ışıktır. Onda kana susamışlıkla ilgili bir şey yok.” Kraliçe bana baktı, üç renkli gözlerinde varlığını bile bilmediğim bir hüznün vardı. “Çok zekiler.” Çoğul konuşmuştu. Cel’in emri verdiğini mi düşünüyordu? Her zaman yaptığını mı yapacak yoksa Cel’i yine olayın dışında mı tutacaktı?

“Böyle bir kana susamışlığı yüzlerce yıldır yaşamadım. Çok güzeldi. Her yara, verdiğim her zarar susuzluğumu daha da artırdı. Katletmenin, korkutmak veya insanları etkilemek

için değil de sadece hoşuma gittiği için birilerini kesmenin ne kadar güzel olduğunu unutmuşum. Büyüyü her kim yaptıysa beni yakından tanıyor.” Andais kanlı elini bana uzattı. “Kuzgunlarımı iyileştir, Nuline’i öldüreceğim.”

“Sadece Nuline,” dedim.

“Bunu bana yapan her kimse onu da öldüreceğim.” Sesi kararlıydı ama gözleri yorgundu. Ne demek istediğimi anlamıştı. “Kuzgunlarımı iyileştir, Meredith.” Eliyle koluma dokundu ve tek dokunuş içimde yankılandı. Tanrı’nın içime koyduğu büyü bir çan gibi çaldı. Andais de hissetmiş olmalıydı, gözleri fal taşı gibi açıldı.

Galen, “Bu neydi?” diye fısıldadı.

Doyle parçalanmış ağzıyla, “Tanrı’nın çağrısı,” dedi. Kafamın içinde sesi duydum. Bütün güçler baştan gelir. O zaman anladım. Unseelie’nin çocuk sahibi olamamasının sebebi Andais’in olamamasıydı. Güçlerimizin solmasının sebebi Andais’in güçlerinin solmasıydı. Kraliçe’mizdi, başımızdı.

Şaşkın yüzüne baktım ve söylemem gerekeni söyledim. “Gel, hala, sarılalım.” Bana doğru eğildi, yüzünde isteksiz bir ifade vardı, sanki büyüyü benim gibi hissetmişti. halamdı, babamın kardeşiydi, beni doğumumdan beri tanıyordu ama beni bunca yıldır öpmemişti.

Dudaklarının dokunuşu hoş bir meyve gibiydi, derisi ince ve olgun bir meyveydi. Duyularımı olgun eriklerin kokusu doldurdu, sanki havada bile özü vardı, tadını aldım. Ağzımı ağzına bastırdım, erikten bir ısırık almak ister gibi ağzımı açtım.

Tatlı tadı büyüyü uyandırdı, içimde sıcaklığını artırdı, parıldayan güç derimin üzerini kavurdu. Sıcaklık meyve-

nin bal tatlılığına büründü ve ağacın dallarındaki olgun eriklerin yüzeyini okşayan yaz güneşini hissettim. Yazın sıcaklığı derilerimize tutundu, dünyayı meyvenin kokusuyla doldurdu, o kadar ağır bir kokuydu ki kalın ipeksi derisini patlatıp bize güneşin okşayışını ve arıların vızıltısını vermeye hazırdı. Meyve kusursuz bir biçimde hazırdı, saf bir kusursuzluğa sahipti. Bir saniye daha geçse ağaçtan düşecek ve mahvolacaktı, bir saniye öncesinde bu kadar tatlı olmayacaktı. Gözlerimi kırpıştırarak kendime geldim. Gözlerimi açınca Andais'in gümüş bir hayal gibi parıldadığını gördüm, o kadar parlaktı ki odadaki her şeye gölgeler kazandırdı. Odadaki gölgeleri titreten sadece halam değildi. Benim tenim de ay ışığı gibi parlardı ama böylesini görmemiştim. Sanki derimin içine beyaz, yanan magnezyumun gümüş ateşi dolmuştu. O kadar berrak ve saf bir ateşti ki çok fazla bakınca insanın gözlerini acıtıyordu.

Andais ve ben birbiri içine geçmiş iki yıldız gibiydik, ikimiz de gözleri kör edecek kadar parlaktık. Parıltı benim gözlerimi acıtmadı. Yüzünün aydınlığın içinde yüzdüğünü gördüm. Soğuk ve gümüş renkli ateşin içinde dudaklarının grenalar gibi gözüktüğünü gördüm. Gözlerini yavaşça kırpıttırdı, sanki uykudaydı. Gözlerini açtığı anda içlerinde fırıl fırıl dönen griliği gördüm, bir ejderhanın nefesi gibiydi, sis gibi havaya tutunuyordu ve yumuşaktı. Bu sisin içinde bir şeyler vardı, görmek istediğim şeyler değildi. Yarım yamalak görülen görüntüler tüylerimi diken diken etti, kaçan gölgeleri görünce ürperdim. Korku gırtlığımı sıkıttı, tam bu sırada ikimizin de dizlerimizin üzerine çöktüğünü fark ettim. Gözlerinin sisinin içinden başka kimseyi göremiyor-

dum. İkiz güçlerimizin içine gözleri sis akıtırken Kraliçe'yi kollarımda tuttum.

Sis ıslak ve rutubetliydi ama kusursuz meyvenin kokusunu hâlâ alabiliyordum. Dünya nefesini tuttuğu anda tatlılığını vermeyi bekliyordu. Bu kusursuz kadına, bu kusursuz sunuya dokunacak eli bekliyordu. Hak ettiği görkemi almayı bekliyordu. Bunları düşünürken Tanrı'nın etkisi altında olduğumu fark ettim. Tanrı'nın gücü içime dolarken Kraliçe çok güzeldi. Kuzgun kanatları rengine saçları, sis ve gölgeden gözleri vardı. Derisi ayın ve yıldızların parıltısına sahipti, dudakları kan kırmızıydı. Korkunç bir güzellikti, insanın kalbini sızlatan cinsten bir şeydi. Büyü gücüm farklı bir şey olsaydı bu ağacın meyvesi de farklı olurdu. Seelie Sarayı'nın gücünü çağırabildiğim için mutluydum.

Tanrı benimleydi, tek bir nefes bile bu kusursuz anı bozabilirdi, yapacak tek bir şey vardı. Bu hediyeyi onurlandırabilirdim.

Koyu kırmızı dudakları öptüm, kendi dudaklarımın da koyu renkli yakutlar gibi parıldadığını fark ettim. Ellerimle yüzünü tuttum, yüz kemiklerinin ne kadar narin ve kırılgan olduğunu fark ettim. Ellerim ellerinden küçüktü ama bu an için yeterince büyüktü, yüzünü avuçlarım arasına alabiliyordum. Bunu yapınca güneş oldum, erkek olan her şey oldum, erkeklerin en iyi yanları oldum, gücünün doruğundaki Yaz Kralı, Greenwood Lordu gibiydim. Öpülmesi gerektiği gibi Kraliçe'yi öptüm, kendi ellerimden daha büyük ellerle yüzünü tuttum ve nazıkçe öptüm, normalden daha güçlüydüm ve öpücüğüm çok nazikti, çok dikkatliydim. Sanki kırılmasından korkuyordum. Sonra Kraliçe de dudaklarını bastırdı ve gücünü içime akıttı, artık eskisi gibi

redirgin değildik, kendimizden emindik. Dudaklarının davetiyle ellerim heveslendi, Greenwood'un gücü içine geçti. Ağzını ağızımdan aldı ve bir çığlık attı.

Güçlerimiz birbirine geçti, bir an için gümüş ve beyaz parıltı birleşerek tek bir ışık, tek bir ateş oldu. Gördüğüm Kraliçe'nin yüzü değildi. Bu yüz gençti, kalın telli kahverengi saçları ve gülen gözleri vardı, sonra kırmızı saçlı ve yeşil gözlü birini gördüm, ardından pamuk renginde saçları ve soluk renkli derisi olan biri gözümün önünde belirdi. Kadınlar ardı ardına geçerken ben de değişiyordum. Daha uzun boylu, daha kısa boylu, sakallı, siyah saçlı, soluk derili, kara derili. Birçok erkektim, bütün erkeklerdim ve hiçbir erkek değildim. Yaz Lordu'ydum ve hep böyleydım. Karşımdaki kadın gelinimdi ve her zaman böyleydi. Öbür dünyaya değil de bu dünyaya ait ilk hissim dizlerimin acısı oldu. Taşların üzerindeydim. Bir kadın beni tutuyor ve saçlarımı okşuyordu. Bana öyle bir sarılmıştı ki göğüslerini göğüslerime bastırdığını hissettim.

Andais bana bakıp gülümsedi, daha genç görünüyordu, gerçi öyle olmadığını biliyordum. Gözleri daha parlaktı ve koyu renkli dudaklarıyla gülümsedi, diz çökerken benden uzundu.

"İyileştin mi?" diye sordu.

Sorduğu anda acılarımı unuttuğumu fark ettim, derin bir nefes aldım ve... iyiydim. Hayır, iyiden de öteydi. "Evet," dedim.

Gülümsemesi parlayarak bir sırtıtmaya dönüştü. Andais sırtıtmazdı. "Bak büyümüz ne yaptı." Odayı işaret etti. Onilwyn şaşkıındı ve dizleri üzerindeydi fakat boğazı eskisi gibi bembeyaz ve kusursuzdu. Eamon oturuyordu, göğ-

sünde birkaç delikten başka bir şey yoktu. Doyle kusursuz yüzünü bana döndü ve başıyla selam verdi.

“Hepsi iyileşti.”

Tyler, neredeyse öldürdüğü insan, Mistral’ın yanında ağlıyor ve gülüyordu. Sanırım kıkırdarken hepimiz adına konuştu. “Hayatım boyunca bu kadar harika bir şey yaşamadım. Işık olmak gibiydi.” Andais’e baktım. Gözlerinde rahatsız edici, karşısındaki tartan bir bakış vardı. Fakat başka bir şey daha vardı. Hâlâ çok yakın olduğumuzu fark ettim. Geri çekilmek istedim ama beni sıktı, vücutlarımızı birbirine bastırdı. Artık Tanrı’nın etkisinde değildim. Gücüne denk olmam mümkün değildi.

Sadece sevgililerimin yüzünde gördüğüm bir gülümseme gösterdi ve tüylerim diken diken oldu.

“Erkek olsaydın bu akşam seni yatağıma alırdım.”

Ne diyeceğimi bilemedim ama bir şey söylemek zorundaydım. “İltifatın için teşekkür ederim, Andais hala.”

Başını bir fareye bakan şahin gibi yana yatırdı. “Bana halan olduğumu hatırlatman seni yatağımdan uzak tutmaz, Meredith. Biz diğer tanrılar gibiyiz, çoğunlukla birbirimizle evlenir ve sevişiriz.” Sonra bir kahkaha attı, acı ve içinde saf neşe barındıran bir kahkahaydı. “Yüzündeki ifadeyi görmem gerek.” Yeni bir kahkaha attı ve beni bıraktı.

Ayağa kalktı ve gerindi, bu küçük hareketi bile tüylerimi diken diken etti. “Kendimi çok daha iyi hissediyorum.” Bana baktı ve elini uzattı.

Elini tuttum ve beni ayağa kaldırdı. Elini bırakmadı, gözlerinde ciddi bir bakış vardı. “Gel, Meredith, Kraliçe’yi büyülemeye çalışan haini bulup öldürelim. Doyle bulmamız gereken bir de kiralık katil olduğunu söyledi.”

O zaman ne kadar süre baygın kaldığımı merak ettim. Yüksek sesle, “Kraliçe’ın nasıl isterse,” dedim.

Beni birden kendine çekti ve eliyle hâlâ tutarken kolunu arkama attı. “Sana minnettarım, Meredith, bu büyü hediyen için ama beni yanlış anlama. Seni yatağıma alarak aynı büyüü tekrar çağırabileceğimi bilsem seni yatağıma alırım. Seni bir başkasının kollarına bırakarak aynısının tekrarlanacağını bilsem bunu yaparım. Beni anladın mı?”

Yutkundum, derin bir nefes aldım ve cevap verdim. “Evet, Andais hala, anladım.”

“O zaman halana bir öpücük ver.”

Başka ne yapabilirdim? Dudaklarıma hafif bir öpücük kondurdum, koluma girdi ve çok iyi arkadaşımız gibi yanımda yürüdü. “Gel, Meredith, gidip düşmanlarımızı öldürelim.” Odasından çıkarken bana dokunmasaydı daha mutlu olurdu. Bir sevgilinin dokunuşu gibi değildi, daha çok bir evcil hayvana dokunur gibiydi. Hayır diyemeyeceği için, rahatlatılması gerektiği için dokunduğu bir evcil hayvandı.

31

Kaynağa kadar yürüdük. Taşların arasında fokurduyor ve şarkı söylüyordu. Andais dizlerinin üzerine çöktü. “Üç yüz yıldır bu suyun aktığını görmedim.” Kafasını kaldırdı. “Buraya nasıl geldi?”

Erkekler döndü ve bana baktı. Bakışlar kelimelerden daha etkili olabiliyordu.

“Bunu sen mi yaptın?” diye sordu. Sesinde hoş olmayan bir mırıltı vardı, sanki artık en iyi arkadaşım değildi.

Mucizevi bir biçimde iyileştiğinden beri Kraliçe’nin yanında olan Eamon elini Andais’in omzuna koydu. Andais’in itmesini bekledim. Omzunu hafifçe hareket ettirdi, başını yana yatırdı. Kafasını kaldırdığında yüzünde daha öncekinden de zarif bir ifade vardı. Yeniden sorusunu sordu ama sesi bu sefer gülümsemesiyle uyumluydu. Bütün dikkatini Eamon’a odaklamıştı. “Kaynağı buraya sen mi getirdin, yeğenim?”

Olması gerekenden daha hileli bir soruydu. Evet dersem, kendimi çok büyük göstermiş olacaktım. “Ben ve Adair.”

Bana bakarken yüzündeki nazik ifade kayboldu. “Sen gerçekten harikulade bir parçasın. Bir kez birlikte oldun ve senin için hayatını riske attı.”

Söylediklerine biraz şaşırdım ama son kısma odaklandım. “Birlikte olduysak senin emrinle oldu. Bekareti bozmanın ölüm cezası artık geçerli değil. Kraliçe izin veriyorsa korumalar benimle birlikte olabilir.”

Öfkesinin bir kısmı yok oldu ama sebebini bilmiyordum, sanırım düşünüyordu. Barinthus’un sözlerini hatırladım, artık zihninin dikkatini dağıtmak eskisinden daha zordu. “Adair’in kahramanlıklarını görmedin, değil mi?”

Yüzüne baktım, tarafsız bir yüz ifadesi takınmaya çalıştım. “Neden bahsettiğini bilmiyorum, hala.”

“Sen kanarken, Galen seni korumak için önüne atıldı, sonra da Adair aynısını yaptı.” Hoşnut değildi. “Dediğim gibi, bir fahişe gibi sevişiyor olmalısın. Lanet olasıca doğurganlık tanrıçaları, hep çok harika olduklarını düşünürler.”

Adair ile seks yapmadığımı itiraf etmek Kraliçe’yi sevindirir mi yoksa kızdırır mı bilmiyordum. Bu yüzden bir şey demedim. Adair ve diğerleri de aynı şeye şahit olmuştu ama kimse konuşmadı. Eamon nazikçe Kraliçe’nin omzunu sıktı. Kraliçe eline hafifçe vurdu. “Adair, yanıma gel.” Korumalar aralandı ve Adair önüme geçti. Yan gözle bana bir bakış attıktan sonra Kraliçe’nin önünde bir dizinin üzerine çöktü. Başı önüne eğik olduğu için Kraliçe yüzünü göremiyordu. Uygun bir davranıştı ama çömelirken gözlerindeki öfkeyi görmüştüm. Sarayda yüz

mimiklerini kontrol ederken daha iyi olmalıydı yoksa bir sarayı olmayacaktı.

Çömeldiği yere baktım, saçlarının eksikliği dışında altın renkli ve kusursuzdu. Ölümsüzdü, bir zamanlar tanrıydı ve sahip olduğu her şeyi benim için riske atmıştı. Kraliçe yatağıma giren bütün korumaların benim olduğunu söylemişti. Artık benim korumalarım oldukları için Kraliçe'nin değillerdi. Teknik olarak, seks yaptığımıza inanıyorsa, Adair'e zarar veremezdi. Tabii ki, aynısı Doyle, Galen, Rhys, Buz ve Nicca için de geçerliydi, bilmesede Barinthus da aynı sınıfa giriyordu. Ama verdiği söz korumalarımı güvende tutmamıştı. Aslında, delirsin veya delirmesin, büyülensin veya büyülenmesin, verdiği sözden dönmüştü. Korumalarımı koruyacağıma söz vermiştim ve bunun için ölümü göze alarak ne kadar ciddi olduğumu ispatlamıştım. Kraliçe ise sözünü tutamamıştı. Yemin bozandı. Sidheler bu gibi şeyler için sürgüne gönderilirdi. Fakat birine bu cezayı verebilecek tek kişi de ne yazık ki Kraliçe'nin kendisiydi.

"Galen ve Adair, Prenses'e yöneltilen saldırının önüne geçti. Prensesin korumaları da Eamon ve Tyler için darbeler aldı." Yüzünde acı vardı, Eamon'un omzundaki elini sıkı sıkı tutuyordu.

"Merry'nin adamları çok sevdiğim bir şeyi yok etmeme engel olduğu için minnettarım. Ama Kuzgunlardan hiçbiri kendini Merry'nin önüne atmadı. Her ne kadar gerçek bir düello olmasa da korumalarımın hiçbiri beni korumaya çalışmadı. Sadece gerçek bir düello olsaydı korumalarımın geride kalması gerekirdi." Mistral yanında dizleri üzerine çöktü ama uzanamayacağı bir yerdeydi. Gerçi işler kötüye gitse bunun bir yardımı olmazdı. "Bize dizlerimizin üzeri-

ne çökmemizi emrettin, Kraliçe'm. Duvarda işkence gören insana katılacağımızı söyledin." Hayranlık ve öfke karışımı bir bakış attı. "Hiçbirimiz seni öfkelenlendirmek istemedik."

"Ama hepsi bu değil, Mistral. Sadece bu olsaydı affedebilirdim. Birilerinin beni öldürmekten bahsettiğini duydum. Kılıcım Fani Dehşet'i alıp ben uyanmadan beni öldürmeyi teklif ettiler. Hainlerin konuşmalarını duydum." Konuşmayı bölük pörçük ben de hatırlıyordum. Ama dikkatini nasıl dağıtıacaktık?

Doyle'un sesi gergin sessizliği bozdu. "Saraylara gerçekten ihanet eden Nuline'le ilgilenip birkaç söylenmiş sözü sonraya bıraksak?"

"Önce ne ile ilgileneceğimize ben karar veririm," dedi.

Eamon yanında dizleri üzerine çöktü, şimdi bile boyu çok uzundu. Omuzlarının bu kadar geniş olmasını, bu kadar büyük görünmesini sevmiyordum. Yüzünün yanına bir şeyler fısıldadı. Kraliçe başını iki yana salladı. "Hayır, Eamon, beni korumayacaklarsa, ölmemi istiyorlarsa, o zaman düşmanlarımıza katılabilirler. İki düşmanla birden savaşmak zorunda kalırız. Asla arkada düşman bırakmamalısın."

"Tek bir cephede savaşmak daha iyi değil mi?" diye sordum. Şaşkın gözlerle bana baktı. Hâlâ büyüünün etkisinde miydi yoksa başka bir şey miydi bilmiyordum ama kendinde değil gibiydi.

"Her zaman tek cephede savaşmak daha iyidir," dedi. "Zaten bu yüzden önce aramızdaki hainlerin ölmesi gerek."

"Sana yapılan büyüünün amacı korumalarını katletmendi," dedim. Bir çocukla konuşur gibiydim. "Onları şimdi öldürürsen düşmanlarının istediğini yapmış olacaksın."

Kaşlarını çattı. “Söylediğin şey mantıklı ama Kraliçe’yi öldürmekten bahseden biri cezasız kalamaz.”

“Sözünden dönmenin cezası nedir?”

“Yemin bozan,” dedi.

“Evet.”

“Ölüm veya perilerden sürülmek,” dedi. Kendinden çok emindi ama gözlerinde bir şey vardı. Ya tuzağı görmüştü ya da başka bir şey için endişeliydi.

“Benim korumam olan herkesin Prenses’in koruması olacağını, Kraliçe’nin Kuzgunu olmayacağını söylemiştin.”

Kaşları hâlâ çatıktı. “Hatırlıyorum.”

“Aynı zamanda, senin iznin olmadan korumalarına zarar verilemeyeceği gibi, benim iznim olmadan da benim korumalarıma zarar verilemeyeceğini söylemiştin.”

Kaşları biraz daha çatırdı. “Öyle bir söz verdim mi?”

“Evet, Andais hala, verdin.”

Fokurdayan kaynağa baktı. “Eamon, sen bu sözüme şahit misin?” Eamon bana baktı, gözlerindeki ifadeden yalan söylemek üzere olduğunu anladım. “Evet, Kraliçe’m verdin.” Andais bu sözü verdiğinde Eamon yanımda değildi. Benim için yalan söylemişti. Hayır, benim için değil, herkes için.”

Andais iç geçirdi. “Kraliçe sözüne sadık kalmamış.” Bana baktı. “Yemin bozanım, Prenses Meredith, ama aynı zamanda kraliçeyim. Büyük bir sorunumuz var.”

“Söz bana verildiği için yanlış da bana yapıldı.”

“O zaman affet,” dedi. “Ama sanırım bunun bir bedeli olacak.” Gözleri ihtiyatlıydı, içlerinde okuyamadığım bir tehdit vardı. Sormaya korktuğu bir şey vardı ve soramıyordu.

“Ben senin kanının kanıyım, hala. Başka nasıl olabilir?”

“Arzu ettiğin bedel nedir, yeğenim?”

“Zarar verdiğin her bir korumam için.”

“Kan bedeli,” dedi.

“Bu benim hakkım.”

Yüzünü hiç bu kadar duygusuz görmemiştim. “Ve nasıl bir kan istiyorsun?”

“Kan başka şeylerle de ödenebilir,” dedim.

Gözlerini hafifçe kıstı, neredeyse rahatlamıştı, başıyla onayladı. “Söyle.”

“Fani Dehşet’ten bahsedene korumaları affedeceksin. Taht odasına gitmeden önce hepsi silahlanacak. Sözde katiller yakalanana ve idam edilene kadar sarayın geri kalanına tek yumruk olduğumuzu göstereceksin.”

Başıyla onayladı. “Anlaştık.”

Korumalar zırhlarını giydi, bazılarınıninki hayvan kürklerine veya parlak böcek kabuklarına benziyordu, bazıları ise insan çeliğinin sahip olamayacağı renklere sahip şövalyevari zırhlar giyyordu. Kraliçe duvarın dibine gitti ve taşlara dokundu. Duvarın bir kısmı kayboldu ve ardındaki karanlık açığa çıktı. Kraliçe elini karanlığın içine soktu ve kabzası yumruğum büyüklüğünde bir yakutu tutan üç kuzgundan oluşan kısa bir kılıcı çıkarttı. Kuzgunların kanatları balçak kısmını oluşturunuyordu. Kılıcın ismi Fani Dehşet’ti ve Unseelie Sarayı’nın son hazinelerinden biriydi. Bu silah bir sidheye gerçek ölümü yaşatabilirdi. Bu kılıçla açılan ölümcül bir yara ölümcüldü. Aynı zamanda, büyülsün veya olmasın, herhangi bir perinin etini kesebilirdi.

Elinde kılıcıyla bana döndü ve korkmadım, çünkü beni öldürmek için kılıca ihtiyacı yoktu. Işıkla parıldayan yüzeyi-

ne baktı. “Bana hâlâ kendimde değilim, Meredith. Zihnimde büyüden geri kalanlar var. Yüzlerce yıldır kendimi böyle bir katliama kaptırmadım. Böyle bir şeyin düşmanlara karşı kullanılması gerekir.” Kafasını kaldırdı ve gözlerinde hüznü vardı. Neler olduğunun farkındaydı. Cel’in emri olmadan korumalarından birinin buna cesaret edemeyeceğini biliyordu. Hapisten, *annemi öldürün*, demiş olamazdı. Muhtemelen, *kimse bu kadından kurtulmama yardım etmeyecek mi*, gibi bir şey söylemişti. Sorgulanırsa gerçeği inkâr edebilirdi. Öfkeyle söylenmiş sözlerini ciddiye alacaklarını düşünmediğini iddia edecekti. Kelime oyunları, yarım yamalak gerçekler ve söylenmeyen gerçekler. Kraliçe’nin gözlerindeki ifade artık bunlardan bıktığını gösteriyordu.

“Oğlumun akıl sağlığından korkuyordum, Meredith.” Sesinde bir özür vardı. “Korumalardan birinin yanına gitmesine ve Branwyn’in Gözyaşları ile oğlum delirmeden şehvetini gidermesini istedim.” Yüzüne baktım ama yüzüm ifadesizdi çünkü ne düşüneceğimi bilemiyordum.

“Sen korumalarından birinin yanına gitmesine izin verdin ve aynı gece korumalardan biri senin üzerine çok güçlü bir büyü yaptı, öyle mi?”

Gözlerinde korku vardı. “O benim oğlum.”

“Biliyorum.”

“Benim tek oğlum.”

Başımınla onayladım. “Anlıyorum.”

“Hayır, anlamıyorsun. Kendi çocuğun olmadan anlayamazsın. Ancak empati kurabilirsin, beni anladığını düşünebilirsin.”

“Haklısın, çocuğum yok ve anlamıyorum.” Kılıcını ışığa tuttu, sanki zarif yüzeyi benim de görmemi istiyordu. “Hâlâ

aklým başımda değil. İimdeki deliliği sezebiliyorum, neye dnştğm biliyorum. Bunu daha önce de hissettim ama Őimdi başkalarının kanının aktığını görmenin yardımı olup olmadığını merak ediyorum. Bilmiyorum.”

Ne diyeceğimi bilemedim ve bir Şey demedim. Yanlış bir Şey söylemektense sessiz kalmak daha iyiydi.

“Nuline’i ve bu saldırının sorumlularını öldüreceğim, yeğenim.”

“Ya korktuğun gibiyse?”

Bana baktı. “Ya yleyse?”

“Cel hapisteyken onun adamlarından biri bana zarar vermeye alışrsa bunu yapanın Cel’in hayatının tehlikeye atacağını söylemiştin.”

Gözlerini kapattı ve alnını kılıca dayadı. “Benden tek oğlumun hayatını isteme, Meredith.”

“İstemedim.”

Gözlerinde meşhur öfkesi vardı. “İstemedin mi?”

“Sadece Kraliçe’nin sözlerini Kraliçe’ye söyledim.”

“Seni hiçbir zaman sevmedim, yeğenim ama senden nefret de etmedim. Beni Cel’i öldürmeye zorlarsan senden nefret ederim.”

“Seni bunu yapmaya zorlayan ben değilim, Kraliçe Andais, oğlun.”

“Bilgisi olmadan harekete geçmiş olabilirler.” Fakat bunu söylerken gözleri buna inanmadığını belli etti. Buna inanacak kadar deli değildi.

Bana baktı,  gri tonlu gözlerinden bir bakış geçti. Gözlerinin siyah halkalarıyla her bir gri ton daha koyu ve daha zengin görünüyordu, sanki göz bebeklerine kalem çekmişti.

Galen, “Cel’i öldürmekten bahsediyorsak bana söz düşmez,” dedi. “Ama Cel hâlâ hapisteyken Merry’nin hayatına kast eden olursa bunun Cel için ölüm anlamına geldiğini herkes biliyor.”

Mistral, “Tabii eğer adamlarının sorumlu olduğunu ispatlarsak,” dedi.

“Ama görmüyor musun, Nuline korumalarından biri. Büyüyü Nuline getirdiyse onu gönderen Cel’den başkası olabilir mi?”

Andais, “Dinliyorum,” dedi.

“Nuline benim gibidir, saray politikasında iyi değildir. İnsanları kandırmakta iyi değildir. Sana şarabı getirince ne söyledi?”

“Bunun sevdiğim şaraplardan biri olduğunu söyledi, bana oğlumun ne kadar tatlı olduğunu hatırlatmasını ümit ettiğini dile getirdi.” Andais kaşlarını çattı. “Söyledikleri bir başkasının sözleri gibi değildi.” Başını iki yana salladı. “Ben Hava ve Karanlık Kraliçesi’yim, suikast denemelerinden korkmam. Belki de bu küstahlığım yüzünden dikkatsizdim.” Bunu yavaşça söyledi, sanki inanmakta güçlük çekiyordu.

Mistral, “İnsanlar sana hediyeler verir,” dedi. “Senin gözüne girmek için.”

Doyle, “Bir sürü hediye içinde bir tane dikkatini çekmez,” dedi.

Galen, “Nuline’in şarabı nereden aldığını öğrenmemiz lazım,” dedi.

Andais başıyla onayladı. “Evet, evet, öğrenmemiz lazım.” Sesinde hoşuma gitmeyen bir şey vardı. Nefret mırıltısı gibi bir şeydi. Nefret, gözlerinizi kör etmesini istiyorsanız, bunu yapabiliirdi. “Bana Karanlık’ı getirin.”

Doyle çağrıyla hemen cevap verdi ama yanımda kaldı. “Artık Prenses’in Karanlık’ı olduğumu sen söylemişsin.” Kraliçe elini havada salladı, sanki önemli değildi. “İstediğine efendim diyebilirsin, Karanlık. Ben sadece bu büyüünün izini sürüp sahibini bulup bulamayacağını soruyorum.”

“Derinden aldığım kokuyla yapamam ama şişe hâlâ burada. Çok güçlü bir büyü olduğu için geride bir iz bırakır, yapanın imzası gibi bir şey. Derilerini koklar, terlerinin tadına bakarsam, sahibini bulabilirim.”

Kraliçe, “O zaman yap,” dedi. Sonrasını söylerken bana baktı. “İzler nereye giderse oraya gideceğiz, ardından suçlular hemen cezalandırılacak.”

Yüzüne baktım, ima ettiği şeye inanmaya korktum.

Barinthus, “Duyduk ve şahidiz,” dedi.

Kraliçe, Barinthus’a bakmadı, sadece bana baktı. “İşte, Meredith, beni bağlayan bir söz daha.”

“Ne dememi istiyorsun, hala?”

Derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. Bakışlarını yüzümden aldı ve duvara odakladı, sanki kimsenin gözlerindeki okumasını istemiyordu. “Yerimde olsan sen ne yapardın, yeğenim?”

Ağzımı açtım, kapattım, düşündüm. Ne yapardım? “Lanetlileri gönderirdim.”

Bana baktı, gözlerinde sert bir bakış vardı, sanki beni anlamaya çalışıyordu. “Neden?”

“Lanetliler en çok korkulan Unseelie’dır. Sidheler bile onlardan korkar ve onlar kimseden korkmaz. Lanetliler ve Kuzgunlar arkada olunca kimse aleni olarak sana saldıramaz.”

Korumalarını işaret edip “Gerçekten birinin bana saldırabileceğini mi düşünüyorsun?” diye sordu.

“Büyü işe yarasaydı, Andais hala, bütün korumalarını katledecektin. Bu odada öldürecek kimse kalmayınca nereye gidecektin? Ne yapacaktın?”

“Öldürecek başkalarını bulacaktım.”

“Kendini bir balonun ortasında bulacaktın ve orada sen onları keserken tepkisiz kalmayacak sidheler var.”

“Davranışlarımın sebebini araştırırlardı,” dedi.

“Bunu yapacaklarını sanmıyorum. Çok uzun süredir bu sarayı katlettin ve terör estirdin. Bu akşam yaptıkların daha önce yaptığını gördüğüm şeylerden çok da farklı değil.”

“Öncesinde, birçok katliamın bir amacı vardı. Düşmanlarım benden korkar.”

“Soğukkanlı katliam ve delilikle yapılan katliam, yanlış taraftan bakarsan göze aynı görünüyor.”

“Bütün saray buna inanır mıydı, ben öyle bir zorba mıyım?” Odadaki sessizlik o kadar yoğundu ki etrafımızı kuşattı. Bizi boğacak gibiydi, çünkü ne yalan söylemek ne de Kraliçe’yi kızdırmak istiyorduk.

Acı bir kahkaha attı. “Sessizliğiniz yeterli bir cevap.” Ağrıyormuş gibi başını ovaladı. “Düşmanların benden korkması iyi bir şey.”

“Dostlarının korkması değil,” dedim.

Bana baktı. “Ah, yeğenim, bir hükümdarın dostu olmaması gerektiğini öğrenmedin mi? Düşmanlar vardır, müttefikler vardır, dostlar yoktur.”

“Babamın dostları vardı.”

“Evet, kardeşimin dostları vardı, muhtemelen de bu yüzden öldü.”

Öfkemi kontrol etmeye çalıştım. Öfke içinde bulunduğum durumda bir lükstü. “Ben bugün burada olmasaydım, kan elim olmasaydı, zehri seni kanatarak vücudundan çıkartmasaydım, sen de ölmüş olacaktın.”

“Dikkatli ol, Meredith.”

“Hayatım boyunca dikkatli oldum ama bu akşam yeterince cesur olmazsak düşmanlarımız ikimizi de öldürecek. Belki de bu akşam Cel’in de ölmesi gerekiyor. Beni ve seni öldürmekten dolayı idam edileceğini düşünmüş olabilirler. Tahtı başka soylara açmak için kusursuz bir plan.”

“Kimse o kadar aptal olamaz,” dedi.

“Saraydan kimse bende kan eli olduğunu bilmiyor. Benim büyüm olmasaydı her şey planladıkları gibi gidecekti.”

“Pekâlâ, lanetlileri çağır, sonra?”

“Sen olsaydım mı ben olsaydım mı?”

“İkisinden biri, ya da ikisi birden.” Beni anlamaya çalışır gibi bana baktı.

“Goblin Kralı Kurag ile iletişim kurar ve onu uyarırdım. Sithene izin verilenden daha fazla goblin getirmesini isterdim.”

“Bütün Unseelie’ye karşı goblinlerini riske atar mı?”

“Ona seçim şansı verirsem, hayır, ama seçim şansı yok. Benim müttefikim ve bana destek olmazsa yeminini bozmuş olur. Goblinler bile krallarının bunu yapmasına izin vermez.”

Başıyla onayladı. “Bundan üç ay sonra müttefikin olmayacak.”

“Aslında, dört,” dedim.

“Sadece altı aylığına anlaştın ve yarısı bitti,” dedi.

“Doğru ama Kitto artık sidhe ve sidhe gücü kazandırdığım her goblin için bir ay daha müttefikim olacak.”

“Hepsini yatağına mı alacaksın?” Hakaret değildi, Kraliçe ancak bu şekilde sormayı biliyordu.

“Birine gücünü kazandırmanın başka yolları da vardır.”

“Bir goblinle teke tek dövüşten sağ çıkamazsın, Meredith.”

Doyle, “Kurag goblinlere sidhe güçlerini kazandırmasında Prenses’e yardım etmemizi kabul etti,” dedi. Koluma dokundu, başka biri olsa bundan rahatsız olurdum. Ama Kraliçe’nin Karanlık’ıydı. Doyle beni tedirgin etmiyordu.

“Hiçbiri seninle veya Öldüren Buz ile dövüşmek istemez, Karanlık. Korumalar içerisinde yenebilecekleri birini seçerler. Adamlarını öldürmeye çalışırlar.” Bana döndü.

“Kavga başlayınca buna nasıl engel olacaksın?”

“Şampiyonları ben seçeceğim. Benim seçtiğim savaşçılarla dövüşecekler, kendi seçtikleriyle değil.”

“Sanırım Karanlık ve Öldüren Buz’u seçeceksin.”

“Muhtemelen,” dedim.

“Birçoğu onlarla dövüşmek istemez, bu yüzden tekrar soruyorum, parıldayan etinin tadına bakmak isteyen bütün goblinleri yatağına alacak mısınız?”

“Yapacağımı söylediğim şeyi yapacağım.”

Bir kakhaha attı. “Ben bile bir goblini yatağıma alacak kadar alçalmadım. Böyle bir şey yapmayacağını sanırdım.”

“Bence goblin seksini severdin. Sert severler.”

Arkama baktı, Kitto’ya odaklandığını fark ettim. Kitto yakınımnda kalıp görünmez kalmaya çalışıyordu. “Benim sert anlayışım için fazla kırılğan.” Kitto, Doyle ile Galen’in arkasına doğru geçti. Ben adım atıp dikkatleri üzerime çektim.

“Sevgilinin vücudundan ısırlıklar almasını engelleyecek kurallar koymak zorunda kalıyorsan, bence bu yeterince serttir.”

Yine yanımdan Kitto’nun yarısı gözükken yüzüne baktı. Bir anda yana atladı, “Böö,” dedi. Kitto arkama geçti ve diğer korumaların ardında gözden kayboldu.

Andais bir kahkaha attı. “Gerçekten çok vahşi.”

“Yeterince vahşi,” dedim.

“Ben lanetlileri çağıracağım, sen goblinleri çağır.” Bir solucan görmüş bir kuş gibi başını yana yatırdı.

“Ben Kraliçe olduğum için lanetlileri uzaktan çağırabilirim, sen bunu nasıl yapacaksın?”

“Önce aynayı deneyeceğim.”

“Ya işe yaramazsa?”

“O zaman bıçak ve kan kullanıp büyüyle çağırırım.”

“Eski bir yöntem,” dedi.

“Ama etkili.”

Başıyla onayladı, gözlerini bir anlığına kapattı. “Lanetliler bana gelecek. Sen de Kurag’ın ilgisini çekmek için aynamı kullanabilirsin.”

“Dikkatini çekeceğimden şüpheli mi var?”

“Bir goblin için yetenekli sayılır. Unseelie Sarayı’nın iç sorunlarına karışmak istemeyecektir.”

“Goblinler Unseelie Sarayı’nın askerleri. Kurag iç sorunların kendisini ilgilendirmedigini söyleyebilir ama kendini Unseelie’nin parçası olarak kabul ettiği için bize kulak vermek zorunda.”

“Öyle düşünmeyecek,” dedi.

“Bırak Kurag için ben endişeleneyim.”

“Kendinden emin gibisin. Onu yatağına alamazsın, eşini aldatmasına yardım edemezsin.”

“Bazen bir şeyin kendisinden daha fazlasını teklif ederek daha fazlasını kazanabilirsin.”

“Kanunlarımızın yasakladığı bir şeyi teklif edemezsin.”

“Kurag kanunlarımızı bizim kadar iyi biliyor, asla aksini düşünmeyin. Sadece işine gelenleri unutuyor. Seks teklif etmediğimi bilecek.”

“O zaman ne teklif ediyorsun?”

“Kendimi temizlememe yardım etme fırsatı.”

Kaşlarını çattı. “Anlayamıyorum.”

Anlamıyordu çünkü Kurag bizim kanunlarımızı bilse de bizim Kraliçe’miz goblinlerin kanunlarını bilmiyordu. Vücut sıvılarının goblinler için her şeyden daha değerli olduğunu biliyordum. Et, kan ve seks; bu kombinasyon bir goblin için kusursuzluk demektir. Goblinlere üçünden ikisini teklif edecektim, ama sidhe etinin tadı buna dâhil değildi. Üçünü de teklif edeceğimi söylemek isterdim ama neyin ne olduğunu çok iyi biliyordum. Goblinlerin et kavramı midelerine girecek veya bir kavanozda sergilenecek türdendi.

32

Sarayın dedikodu çarkı işlemeye başlamıştı. Bazı sidhelerin televizyonu vardı ve öğleden sonrayı basın konferansının kayıtlarını seyrederek geçirmişlerdi. Atılan mermi, yere indirilen polis ve yüzü kanlı prensesi dışarıya çıkartan Galen. İnsan medyası sadece bir limuzine bakıp uzaklaştığımı söylüyordu, hastaneye gittiğime dair bir haber yoktu. Kimseye bir şey söyleyecek zamanımız olmamıştı, basın temsilcimiz Madeline Phelps de bir şey bilmiyordu. Sithe'nin kapısında bizi korumalar karşılamış ve Kraliçe'nin yanına götürmüştü. Kimse saraya ne hâlde geldiğimizi bilmiyordu.

Kraliçe ve adamları kanları temizleyip balo için giyiniyordu. Hiçbir şey olmamış gibi balo salonuna gideceklerdi. Tahtına oturacaktı. Eamon yanında eşin yerini alacaktı. Prens'in tahtı zaten ben gittiğimden ve Cel hapse atıldığından beri boştu.

Doyle, Kraliçe ile birlikte içeriye girecek ama yanında durmayacaktı. Kapıdaki korumalardan biri olacaktı, böylece içeriye giren bütün asillerin kokusunu alabilecekti. Şaraptaki büyüünün izini sürecekti. Kraliçe'nin arkasında her zamanki yerini alsa insanlar söylenirdi ama kimse Kraliçe'nin yanında yer alıp perilerden uzak kalmak istememesine laf etmezdi. Kimse ondan uzakta durduğu için Kraliçe'nin Doyle'u cezalandırmasını beklemezdi.

Kraliçe ve adamları soruları cevaplamayacaktı. Aslında, plan tamamen sessiz kalmaktı. Biri cesaretini toplayıp tahrın yanına giderek soru sorana dek sessiz kalacaklardı. Ben de bu olduktan sonra korumalarımla içeriye girecektim. Ben tepeden tırnağa kana bulanmış olacaktım ama kan benim değildi, zaten bunu göstermek istiyorduk, Andais'in vârisi olmaya layık olduğumu gösterecektik. Adamlardan bazıları üzerindeki kanı temizlerken bazıları temizlemiyordu. Kimin gösteride ne rol alacağına bağlıydı.

Büyük salona açılan kapıların önünde bekledik. Sessizliğin içinde dev bir yılanın sürünmesine benzer bir sestten başka bir şey duyulmuyordu ama aslında tavan-da ve duvarlarda hareket eden sürünge bir şey değildi. Odayı güller dolduruyordu. Yüzlerce yıldır ölüydüler, geriye sadece sarmaşıkları ve dikenleri kalmıştı. Fakat benim kanım, benim büyü gücümle uyanmışlardı. Şimdi aylar sonra duvarlar koyu yeşil yapraklar ve taze çiçeklerle kaplıydı. Her yerde büyük kırmızı güller vardı, kokuları o kadar yoğun ki bir parfümü yutmak gibiydi, tatlılıklarında boğuluyorduk. Güller karanlıkta hareket ediyordu. Duyduğumuz ses duvarların üzerinde kayan yapraklara, sarmaşıklara ve dallara aitti. Bir çiçek kıvranan kitlenin

içine çekilirse tepemize yaprakları yağıyordu. Tavandaki dikenlerden bazılarının hançer kadar büyük olduğunu biliyordum. Güller sıradan güller değildi. Bir düşman buraya kadar gelirse güller son savunmaydı. Birçok düşmanımızın buradan geçebilmesi gerçek bir tehditten çok bir sembol olduklarını gösteriyordu.

Nuline'i bulup şarabı kimden aldığını sorma planımız başarısız olmuştu. Sholto'nun lanetlileri Nuline'i bulmuştu ama sorulara cevap verecek durumda değildi. Kafası kayıptı. Ölümü katillerin işi şansa bırakmadığı ya da Kraliçe'yi öldüremediklerini zaten bildiklerini gösteriyordu. Planlarımızda değişen bir şey yoktu ama yine de insan neler olduğunu merak ediyordu.

Sage arkamdaki Rhys ile Buz'un arkasındaydı. Yeni formuyla birlikte üç renkli gözlerini Kraliçe Niceven'e göstermemiz gerekiyordu. Sage eski formuna geri döneemediği için kızgındı ama sidhe olmak ilgisini çekiyordu. Bu yüzden de bize yardım ediyordu. Çok küçük ve tehlikesiz gözüktükleri için yarı-periler kusursuz casuslardı. Sidhe böceklerle benzettikleri için yarı-perileri umursamazdı. Saraylarda bir güç olarak kabul edilmezlerdi, bu yüzden her zaman her yerde olabilirlerdi. Kraliçe Niceven, adamlarını saraya serpiştirmişti. Her şeyi dinleyip rapor veriyorlardı. Benim için ve Kraliçe Andais için casusluk yapıyorlardı. Kral Kurag, çok kollu Kraliçe'siyle birlikte, bizi bekliyordu. Maiyetiyle birlikte benim maiyetim olarak içeriye girecek, salonun diğer tarafındaki tahta oturacak, kapılara yakın ama Kraliçe'nin tahtında uzakta olacaktı. İçeriye birlikte girecektik ve savaşçılarından bazıları yürürken benim yanımda duracaktı.

Ash ve Holly yakından hem sidhelere benziyor hem de benzemiyordu. Kusursuz altın renkli derileriyle saraydaki herkes kadar yakışıklı ve küstah duruyorlardı ama gözleri, parlak yeşil ve alev alev yanan kırmızı, saf goblin gözleriydi. Gözleri büyük ve oblongdu, yüzlerinde sidhelerinki veya insanlarınkinden daha fazla yer kaplıyordu. Goblinlerin süper gece görüşüne sahiptiler ama sidhe olmadıklarını belli eden bir özellikti. Fiziksel olarak, güzel derilerinin altında olması gerekenden daha fazla kas vardı. Saf bir sidheden daha güçlü olduklarını düşünüyordum. Ash gösterinin bir parçası olduğu için mutluydu. Holly yardım etmek istememişti. Bir kadının, hele bir sidhe kadınının ayakları dibinde oturmak Holly'ye göre değildi. Holly'ye biraz avans vermek zorunda kalmıştım, derimin üzerindeki kanın tadına baktıktan sonra itiraz etmemişti. Üzerimi kaplayan sidhe kanından zevk alacak kadar goblindiler. Bu akşam için daha goblin olmaları iyiydi ama daha sonra yatağıma girecek olmaları sinir bozucuydu. Ama şimdilik bu sorunu başka bir zamana saklayabilirdim.

Sage, "Kraliçe Niceven, asillerden birinin Kraliçe'nin önünde diz çöktüğünü söyledi," dedi. Derin bir nefes aldı ve ekledi. "Şimdi!"

Barinthus ve Galen kapıları açtı, büyük salonun güçlü ışıkları üzerimize döküldü. Kapılar açılırken hareket ettik. Rhys ile Buz'un biraz önündeydim, sonra Nicca ve Sage geliyordu, sonrasında herkes kendine bir partner seçmişti ve goblinlerin biraz önündeki son ikili Galen ile Barinthus'tu.

Doyle planlandığı gibi kapının yanında kaldı ve bizi sinirlendirmiş gibi Doyle'u görmezden geldik. Plan işliyordu.

Nefesini tutanlar, öfkeyle fısıldaşanlar, hatta boğuk bir çığlık atan bile oldu. Bir an için kapıdaki habercinin beni tanımadığını düşündüm. Kana bulanmamış tek yerim gözlerimdi, kirpiklerimde bile biraz kan vardı. Hayatımı sidhelerden daha az, daha önemsiz, daha tehlikesiz olduğumu düşünerek geçirmiştim. Beni ilk gördükleri zamanki tepkilerini görmekten hoşlandığımı itiraf etmeliydim. Korkuları, şaşkınlıkları ve endişeleri bana keyif verdi. Ne olmuştu? Ne değişmişti?

Bunun anlamı neydi? Sidhelerden bazıları saray politikasında uzmandı ama ben kana bulanmış bir biçimde içeriye adım atınca bütün planları bozulmuş muydu? Kraliçe Andais tahtındaydı, teni kusursuz bir beyazdı, kanların hepsi temizlenmişti. Elbisesi siyahtı, omuzları ve kolları açıktaydı. Saçlarını elmaslar süslüyor, tacı taşların parıltısı ardına gizleniyordu. Boynunu elmaslardan bir çizgi süslüyor ve taşlar göğsünün üzerine dağılıyordu. Kolyesi sanki hareket ederken donup kalmış bir yılan veya bir ipti. Elmaslar siyah elbisesi üzerindeki tek renkti ve elleriyle kollarını uzun eldivenler kaplıyordu. Belki de etki için en uygun kelime renk değildi. Sanki taşlar ışığı kırarak başının ve boynunun etrafında bir hale oluşturuyordu.

Mistral arkasında ve biraz yandaydı, üzerinde zırhı vardı, mızrağını kürsüye dayamıştı. Mistral'ın korumalarının yeni lideri olması sürpriz değildi ama yardımcısı sürprizdi. Zırhının içinde sessizdi, miğferinin altından soluk kahverengi atkuyruğu çıkıyordu. İsmi Sessizlik'ti çünkü Kraliçe'nin veya Doyle'un kulağına fısıldamak dışında konuşmazdı. Konuşmazsan nasıl emrederdin?

Tyler mücevher taşlı bir zincirin ucunda ayakları dibindeydi, üzerinde sadece parıldayan tasma vardı. Eamon

Kraliçe'nin yanındaki küçük tahttaydı. Kafasındaki gümüş bir taç dışında tepeden tırnağa siyahlar içerisindeydi.

Lanetlilerin oturduğu boş masanın ve tahtın yanından geçtik çünkü lanetliler, Kraliçe'nin arkasındaydı. Geceuçanlar dev yaralarının, uzantıları olan korkunç yaratıkların ve taşlara tutunan uçan vatozların arasındaydı. Uzaktan bakıldığında karanlık etten yapılmış yaşayan bir perdeye benziyorlardı. Tahtın arkasındakilerin etten çok uzantısı vardı. Cadılar, Kara Agnes ve Altın Segna, kraliçenin arkasındaydı, ikisi de korumalardan daha uzun boy-luydu. Cadılar normalde kralın arkasında dururdu ama Sholto oturmak için yeni bir yer bulmuştu. Vâris için sak-lanan ama prensin tahtı olarak bilinen taht beni bekliyor-du. Sholto'nun tahtı platformun üzerinde, benimkinin ya-nındaydı. Bu akşamlik, benim eşim konumundaydı. Ama benimdi, Kraliçe'nin değildi. Benim için, akşam kiminle yatacağımı seçmek gibiydi.

Sholto, Lanetlilerin Kralı, Arada Gezinenlerin Kralı, ilk kez platformun üzerindeydi. Uzun boylu ve soluk tenliydi, ay ışığı rengindeki derisine Unseelie olan herkes özenebilirdi. Saçları kar gibi beyazdı, uzun ve ipekiydi, saçları gevşek bir atkuyruğuydu. Gözleri üç renkliydi, benimki gibi metalik altın bir çember vardı çevresinde, sonra kehribar renkli bir daire, ardından da sonbahar yapraklarının renginde son bir çizgi geliyordu. Sarayı onurlandıran sidhelerden bir farkı yoktu, siyah ve altın renkli tüniği, siyah pântolonu ve dizlere kadar gelen yumuşak siyah deriden botlarıyla oturduğu yere yakışıyordu. Botlarının kıvrılmış üst kısmında altın işlemler vardı. Pelerinini üzerine evinin sembolü iş-lenmiş altın bir broş tutuyordu.

Her hâliyle bir sidhe prensi gibiydi ama görünüşünün aldatıcı olduğunu en iyi ben biliyordum. Karnının neredeyse tamamı, kasıklarına kadar, kıvranan uzantılarla kaplıydı. Cazibesi olmasaydı tuniğinin altında kabarık durması gerekirdi. Modern kıyafetleri büyü kullanmadan neredeyse giyemiyordu. Annesi Seelie sidhesiydi. Babası bir geceuçandı.

Lanetlilerin Kralı olarak sarayın herhangi bir kadınına yatağına alabilirdi. Fakat Kraliçe'nin korumalarından biri olduğu için Andais'in sarayında Kraliçe'den başka kimseyle birlikte olmazdı. Kraliçe'nin Sholto'yu yatağına aldığı sanmıyordum. Sholto'ya ucube yaratık, bazen de sadece yaratığım diyordu. Sholto bu takma isimden nefret ediyordu ama takma isimler konusunda bir başka sarayın kralı bile olsanız Andais'e kızamazdınız. Sholto kendi sarayındaki kadınlardan memnun olsaydı benim pazarlık edeceğim bir şey olmazdı ama değildi. Derisine sidhe derisinin değmesini istiyordu. Anlaşmayı yapmıştık, bu akşam olmasa bile başka bir akşam fazladan uzantılarını midemin kaldırıp kaldırmayacağını öğrenecektim. Umarım kaldırırdı çünkü hoşuma gitsin veya gitmesin bu akşamki yardım için Sholto'yu yatağıma alacaktım. Afagdu platformun bir yanındaydı. Kapılar açıldığında da dizleri üzerindeydi. Sarayın birçoğu gibi siyahlar giymişti. Sidheler genelde hükümdarın rengini tercih ederdi ve Andais'in favori rengi yüzlerce yıldır siyahtı. Afagdu'nun saçları o kadar siyahtı ki pelerinin içine erimiş gibiydi. Yüzündeki sakal yüzünden üç renkli gözleri suratında yüzüyor gibiydi, karanlığın içinde kayboluyorlardı. Sesi fısıltıların ve nefesini tutanların sesleri arasından bulunduğumuz yere

kadar geldi. “Prenses Meredith, o senin kanın mı yoksa bir başkasının mı?”

Sorusunu umursamadım ve Kraliçe’nin önünde durdum. Selam verdim ama sadece boynumu kullandım.

“Kraliçe Andais, Hava ve Karanlık Kraliçesi, yanına düşmanlarımla ve dostlarımla kanıyla yıkanmış olarak geldim.”

“Meredith, Et ve Kan Prensesi, bize katıl.”

Yeni unvanımı duyunca yine nefesler tutuldu. Doyle düşmanlarımı şaşırtmak için yeni gücümü sır olarak saklamak istiyordu ama Andais’in dediği olurdu. Sarayın, kendisinden korktuğu gibi, benden de korkmasını istiyordu. Fikrini değiştirmezdi, Kraliçe’ydi.

Sholto ayağa kalktı ve solundaki iki basamağı indi. Gülümsedi ve bana elini uzattı. Elini tuttum, avucu terliydi. Lanetliler Kralı neden tedirgindi?

Gülümsedim ve kandan maskemle ürkütücü mü yoksa dostane bir görüntüm mü vardı merak ettim. Beni tahtıma götürdü, ben oturduktan sonra yerine geri döndü. Diğerleri etrafımızı kuşattı. Kitto ayaklarımla dibinde yerini aldı, tek ihtiyacımız Tyler’in mücevherli tasmaıydı. Rhys ve Buz tahtımın her iki yanında dikildi. Yatağıma aldığım erkekler arkamda ve yanımda sıralandı. Barinthus kendisini bu listeye dâhil edince itiraz etmemiştim. Kraliçe bunu öğrenince hem şaşırmış hem de meraklanmış ama soruları sonraya bırakmıştı. Kraliçe’nin adamları ve benim adamlarım salonu doldurdu. Andais korumaları sadece bizi korumaları için değil Unseelie’nin geri kalanı için bir tehdit olmaları için çağırırmıştı. Asiller korumaların fazlalığından hoşlanmadı. Hiç hoşlanmadı. Afagdu gülümseyerek

sol taraftaki kendi tahtına oturdu. Gülümsüyordu ama rahatsızdı. Cel'in adamlarından biri değildi ama Kraliçe'nin olduğu da söylenemezdi. Kendine sadıktı, evine sadık asillerden de kendisine sadık olmalarını bekliyordu.

İki Kırmızı Şapkalı öne çıktı. Goblinler Unseelie'nin piyadesiyse, Kırmızı Şapkalılar baskın birlikleriydi. Daha güçlü, daha büyük, goblinlerden daha vahşiydiler. Boyları üç metreye yakındı. Periler arasında bile küçük devler gibiydiler. Bu kadar uzun, geniş ve kaslı yaratıkların hantal boğalara benzemesini beklerdiniz ama değillerdi. Avcı kediler gibi zarif hareket ediyorlardı. Birisi eski kâğıtların sarısı, diğeri ise tozların kirli grisiydi. Gözleri oblong ve kırmızıydı, sanki dünyaya taze kanın içinden bakıyorlardı.

Kafalarında isimlerini aldıkları yuvarlak kırmızı şapkalar vardı ama en uzun olanın şapkası sadece kırmızı kumaştan değildi. Şapkadan akan kan ince çizgiler hâlinde yüzünden aşağıya iniyor, benim boyum genişliğindeki omuzlarını lekeliliyordu. Kan sürekli olarak akıyor ama yere hiç değmiyor, neredeyse vücudu tarafından emiliyordu. Giysilerinde koyu renkli çizgiler vardı. Belki de kumaş emiyordu.

Bu yaratığın şapkası hayatına beyaz olarak başlamış olmalıydı. Bir zamanlar Kırmızı Şapkalılar bu koyu kırmızı rengi elde etmek için şapkalarını kanın içine sokardı. Kan kurur, bir sonraki savaşta yine düşmanlarının kanıyla yıkanırdı. Bu gelenek yüzünden Kırmızı Şapkalılar en çok korkulan savaşçılardı. Hem kana susadıkları için hem de yenilmeleri çok zor olduğu için.

Büyük olan ya şapkasını balo için taze kanın içine sokmuştu ya da çok nadir görülen bir özelliğe sahipti. Kanı taze ve akar durumda tutuyor olabilirdi. Kırmızı Şapkalılar

bir zamanlar başlı başına bir ulustu ve goblinlerin bir parçası değildi, o zamanlarda savaş liderlerinde bu özellik aranırdı. Büyük olan öne çıkınca küçük olan hiç itiraz etmedi. Dizleri üzerindeyken bile platformun üzerindeki tahtın boyundaydılar. Gerçekten çok büyük yaratıklardı. Sesi birbirinin üzerinde kayan kayalar gibiydi, o kadar boğuktu ki gırtlığımı temizlemek zorunda kaldım.

“İsmim Jonty. Goblin Kralı Kurag bu akşam senin beyaz etini korumamı istedi. Goblinler Prenses Meredith ile Goblin Kralı Kurag arasındaki anlaşmaya sadık kalıyor.” Bunu söyledikten sonra büyük yüzünü bana doğru eğdi. Yüzü göğsüm kadar büyüktü. Hayatımın büyük bir kısmını devlerin yanında geçirdiğim için yaratıktan korkacak değildim ama sırtıp parlak büyük dişlerini gösterince elime ağzını götürmesi beni rahatsız etti.

“Ben, Prenses Meredith, Et ve Kan Elleri Sahibi, sen Jonty’yi selamlıyorum. Goblinlerin onuruna karşılık onlarla birlikte döktüğüm kanı paylaşıyorum.”

Bana elleriyle dokunmadı, bu gösteri için buna gerek yoktu. Sadece dudaksız ağzını derime değdirdi, dilinin ucuyla tenime dokundu. Dili zımpara kâğıdı gibiydi, sanki büyük bir kediye aitti. Sert dili elimdeki kanı yalarken sol elimin avucu zonklamaya başladı. Kan elim o kadar çok acıdı ki içimden çığlık atmak geldi. Fakat daha önce hiç böyle nabız gibi atmamıştı.

Goblin ağzını avucumdan almadı ama gözlerini devirip bana baktı. Garip ve özel bir bakıştı, bir erkeğin dili bir kadının elinden daha özel yerlere değdiği zaman o erkeğin gözlerinde beliren bir bakıştı. Avucum sıcak ve ıslaktı. Sıcaklık koluma çıktı, dalga dalga vücudumun üzerine

aktı, nefes nefeseydim. Anın içinde kaybolmuş gibi kanla ıslandım. Kan saçlarımdan akmaya başladı. Gözlerime akmasına engel olmak için elimi kaldırdım ama diğer Kırmızı Şapkalı hemen yanımda bitti. Dilini alnımda gezdirdi, göğsünden hırıltılı bir ses çıktı. Jonty'nin arkadaşını itmesini bekledim ama gözlerinde aynı bakışla kendinden geçmiş bir hâlde bana bakmaya devam etti.

Arkalarından bir ses, "Kongar, ondan hemen uzaklaş, şimdi!" diye emretti.

Kırmızı Şapkalı elimi tuttu ve büyük ellerinde tutarken yaladı. Bana dokunması bir hakaretti. Goblinler arasında cinsel iltimasları temsil ederdi. Kırmızı Şapkalı'yı eller tuttu ve geriye çekti. Ash ve Holly daha büyük olan goblını diğer tarafa fırlattı, yaratık kapılara doğru kaydı.

Holly, "Kontrol nedir bilmiyor, Kurag," dedi. "Sidhe etinin yanında ona güvenmiyorum."

Kurag'ın boğuk sesi salonu doldurdu. "Anlaştık."

Yerdekini aldırması için iki Kırmızı Şapkalıya işaret etti. Kongar diğerleri gelmeden ayağa kalktı. Yüzünden kan akıyordu. Bir an için Ash ve Holly'nin yaratığa zarar verdiğini düşündüm ama sonra şapkasının kanadığını fark ettim. Şapkası şimdi vücudumdaki kan gibi kanıyordu.

Elini kaldırıp kana dokundu, diline dokundurdu ve lezzetli bir biftekmişim gibi bana baktı. Kırmızı Şapkalılardan birisi kana dokunmak istedi ama Kongar elini itti. Diğer korumalarla birlikte goblinlerin arkasında yerini aldı ama taze kana kimsenin dokunmasına izin vermedi. Ash, "Sen karnını doyurdun, Jonty," dedi.

Jonty garip ve özel bakışı atmaya devam etti ama ağzının yanları kana bulanmış bir biçimde ayağa kalktı.

Dudaklarını yalayıp arkama geçti, korumalarımı katıldı. Ash homurdandı.

“Kraliçe’nin kanı.”

Ash gözleriyle uyumlu bir yeşil giyiyordu, altın renginde saçları ve derisiyle çok güzel görünüyordu. Sağ tarafımda dizleri üzerine çöktü, saçları biraz daha uzun olsaydı sidhe sayılabilirdi. Holly diğer elimin yanında dizleri üzerine çöktü. Giydiği kırmızı gözlerini daha da belirginleştirmişti ama yüzünü elime indirirken öfkeyle gözlerini devirdi. Aklıma Kırmızı Şapkalı’nın kırmızı gözleri geldi. Babasının az önceki Kırmızı Şapkalı olup olmadığını merak ettim.

Ash’in ağzı derimin üzerinde gezinince yüzüne baktım. Elimdeki kanı kendinden emin bir biçimde yaladı. Holly de aynısını diğer koluma yaptı. Dilleri kanı yalarken yumuşak ve garip bir biçimde nazikti. Ellerimi ellerine aldılar, bunu aynı anda yaptıkları için güzel bir koreografi ortaya çıktı. Ellerimi hareket ettirmek istedim ama ikisi birden elimi sıktı, kollarımı tahta dayadı. Gözlerimi kapatıp nefesimi tutmak zorunda kaldım. Gözlerimi açınca taze kanın aktığını hissettim ve elimi kaldırıp gözlerime girmesine engel olmak istedim ama buna izin vermediler. Ağızlarını daha da bastırdılar, iki gölge gibi hareket ettiler, ağızları yüzüme doğru aynı anda uzandı. Gözlerimin üzerini yaladılar, ben çok değerli bir tabakmışım gibi alnımdaki kanı içtiler.

Gözlerimin üzerine fazla bastırdılar ve artık çok heyecan verici değildi. Hiç yara olmaması için pazarlık ettiğime sevindim. Yüzeydeki kanı yalayabilir ama ısıramazlardı. Pazarlık etmediğimiz sürece yeni kan akıtamazlardı. Şimdi ikisi de yüzümle besleniyordu. Pazarlık etmek için aceleci

değildim. İki birden beslenirken bu durum hem heyecan verici hem de sinir bozucuydu.

Gözlerimi kırpıştırıp açabilmem için arkalarına yaslandılar. Tepemde dururlarken bakışlarında... seks vardı, ama seksten çok etle ilgili bir açlık da görüyordum. Kitto'dan daha sidhe görünüyor olabilirlerdi ama bakışları görünümün aldatıcı olabileceğini belli ediyordu.

Kraliçe'nin veya asillerden birinin konuşmasını bekliyordum ama goblinlerle kan paylaşmaya devam ettim. Kafamı çevirip Kraliçe'ye baktım. Aç ve hevesli gözlerle bize bakıyordu. Bunun sebebi sadece ben değildim, goblinlerdi. Vücut ve gölgesi gibi hareket ediyorlardı, hareketlerinde öyle bir senkronizasyon vardı ki neye benzediğini merak etmemek mümkün değildi. Kraliçe Andais merakını tatmin etme şansı olmadan bir erkek hakkında bir şeyler merak etmeye alışkın değildi. Kraliçe bir goblinin tadına baksa bile bunu gizli yapardı, çünkü birçok sidhe goblinleri lanetliler gibi aşağılardı. Gece karanlığında birlikte olmaya uygundular ama gündüz için yeterince iyi değildiler. Holly ve Ash'in herkesin önünde kan paylaşma teklifimi ilgi çekici bulmasının bir sebebi de buydu. Kimsenin gösteriyi neden bölmediğini biliyordum. Kraliçe keyif alıyorsa gösteriyi bölen kendisini riske atardı. Kraliçe'nin eğlencesini bozarsanız eğlencesi olabilirdiniz. Kafamı yukarıya kaldırdım ve tepemde dev kelebekler gibi uçuşan yarı-perileri gördüm. Ne istediklerini biliyordum. Unseelie Sarayı'nda birçok şey kanı çok severdi. Ama goblinler gibi yarı-perilerin de kuralları azdı. Aç yüzlerine bakınca Kraliçe Niceven'e söz verdiğimi, sonra değil hemen verebileceğimi anladım. Taze kan, sidhe kanı, asil kan. Üzerim bununla kaplıydı.

“Goblin lordları,” dedim. “Diğer müttetiklerimi de düşünmek zorundayım.”

Bana baktılar, sanki ödülleri bırakmak istemiyorlardı. Rhys ve Buz arkamda gerildi.

“Hayır,” dedim. “İhtiyacım yoksa korumalarım araya girmesin.” Goblinlerin yüzlerine baktım, başlarıyla boyundan bir selam verdikten sonra ikisi de ayağımın dibindeki yerini aldı. Holly’nin karşı çıktığı şey buydu ama şimdi ağzı ve elleri kana bulanmışken hiç umurunda değildi. İkisi de ayağımın dibinde oturdu, temizlenen bir kedi gibi yüzlerindeki ve ellerindeki kanı yaladı.

Kuşların uçmasını bekler gibi ellerimi havaya kaldırdım. “Gelin, küçük periler, derimdeki kanı tadabilirsiniz ama etimden ısırık alamazsınız.”

Biri tısladı, minik yüzü ürkütücü bir görünüm aldı ama sadece bir anlığına. Sonra donuk siyah gözleri minik vücudu ve hoş kanatları gibi zararsız bir görünüm kazandı. İzin versem kemiklerimin üzerindeki eti kemireceklerini biliyordum. Ama pazarlık etmiştim, ihtiyatsız olunacak zaman değildi.

Çok nazik görünüyorlardı ama göründüklerinden daha ağır, daha etliydi. Zarif kanatları olan küçük maymunlarla çevrenmek gibiydi, derimin üzerinde ellerini ve ayaklarını hissettim. Minik diller kanı yalayınca gıdıklandım. Birisi iğneye benzer dişlerini değdirince irkilmemek için kendimi zor tuttum. Yumuşak bir ses tonuyla konuştum. “Sadece derimin üzerindeki kan, küçükler.” Dişlerden biri saçlarım bir sarmaşıkmiş gibi kanlı saçlarıma doğru hamle yaptı. Yüzümü görebiliyordu, ben de beyaz elbisesinin kana bulandığını görebiliyordum. Kusursuz yüzü kanla yıkanmıştı. Minik çan-

ların tınısına benzer bir ses tonuyla konuştu. “Kraliçemizin ne dediğini hatırlıyoruz, Prenses. Kuralları biliyoruz.” Sonra görebileceğim bir yerde kaldı, ellerini saçlarımin arasına soktu, bir halının üzerinde yuvarlanır gibi saçlarımin üzerinde yuvarlandı, minik bedeni kırmızılara bulandı.

Barbie bebek büyüklüğünde bir figürün minik vücudunu saçlarıma doladığını hissettim. Erkek mi dişi mi bilmiyordum ama fark etmezdi. Hiçbiri seksi düşünmüyor, hepsi yemeği düşünüyordu. Yemek ve güç, çünkü sidhe kanı güç demekti. Öyle değilmiş gibi görünebilir, kanın büyüsü olmadığını iddia edebilirdik ama bunlar birer yalandı. Bu akşam, gerçeği istiyordum.

Bekleyen asillerden birinin sesini duyduğumda yavaşça çırpılan kanatlardan bir battaniyenin altındaydım. “Kraliçe Andais, bir gösteri izleyeceksek, daha iyi görmemiz için prensesin salonun ortasına yatması daha iyi olmaz mı?” Ses erkek sesiydi, kültürlü bir tona sahipti. Maelgwn her zaman birisiyle dalga geçer gibi konuşurdu. Çoğunlukla kendisiyle dalga geçerdi.

Andais, “Bu akşam bir gösteri izleyeceğiz, kurt lordu,” dedi. “Ama bu o gösteri değil.”

“Bu izlediğimiz gösteri değilse esas şovu heyecanla bekliyorum.” Başımı yana çevirip yüzüne baktım. Beslenirken heyecanlanan yarı-periler kanatlarını daha hızlı çırpmaya başladı. Çok sayıda kanat, çok fazla hareket vardı. Düzinelerce hafif rüzgâr sanki derimin üzerinde dans ediyordu. Benden bir ısırık alacaklarından korkuyor olsam ilgi çekici olabilirdi.

Maelgwn tahtında oturuyordu, sırtını biraz dikleştirmişti ama yine de arkasına yaslanıyor gibiydi. Sanki hepimizi

neşelendirmiş gibi hâlimden memnundu. Her an adamlarını yanına alıp daha önemli işleri olduğunu söyleyerek baloyu terk edebilirdi. Masasındaki asiller on yedinci yüzyıl Roma kıyafetlerinden modern giysilere kadar her türlü şeyi giyiyordu. Birçoğu on dördüncü yüzyılda kalmış gibi dursa da modern giysiler giyenler de vardı. Bazıları ise sadece derileriyle gelmişti. Maelgwn'in evinin farkı her birinin farklı bir tür hayvan derisi giymesiydi. Maelgwn'in kurt derisinden başlığı yüzünü çevreliyor, gri-beyaz kürkün geri kalanı omuzlarına düşüyordu. Vücudunun üst kısmı kürkün altında çıplak ve kaslıydı. Vücudunun alt kısmını ne kapatıyorsa masadan gözükmüyordu. Yüzlerinin tepesine domuz kafaları ve ayı kafaları geçirmiş erkekler ve kadınlar vardı. Birininki vizon, bir diğerkinki tilkiydi. Bazılarının tüyden pelerinleri vardı, bazıları tüylerden armalar takmıştı. Ama Maelgwn'in masasında kimse için kürkler ve tüyler aksesuar değildi. Bunları giymelerinin veya takmalarının sebebi içlerindeki büyü gücüydü, ya da nereden geldiklerini gösteriyordu. Maelgwn'e kurt lordu denmesinin sebebi büyük gri bir kurda dönüşebilmesiydi. Ama Doyle gibi şekil-değiştirenlerin büyük bir kısmı yeteneklerini kaybetmişti.

Bütün şekil-değiştirenler Maelgwn'in evinden değildi fakat Maelgwn'e efendi diyen herkes bir dönem bir hayvan formuna sahipti. Çok azı bunu hâlâ başarabiliyordu. Bu büyü de diğerkleri gibi kaybettiklerimizdendi. Bunu düşününce Doyle'a baktım. Hâlâ kapının dibindeydi. Katilin kokusunu almış mıydı? Andais ve korumalarını neredeyse yok eden büyüü kimin yaptığını biliyor muydu? Bana gelip söylemesini çok isterdim ama hepimizin rolleri vardı. Saray Doyle'un Andais'e yalvararak geri döndüğünü düşü-

nüyordu. Ceza olarak da tahttan en uzak noktaya, kapının yanına dikilmişti. Tahttan ne kadar uzaksanız hükümdardan da o kadar uzaktınız, bu iyi bir şey değildi. İçeriye giren herkese yakın olmasının tek yolu buydu, ancak böyle şüphe çekmezdi. Kraliçe öne çıkmasını işaret edene dek daha ne kadar bu oyunu oynayacaktık?

Minik kanatların, ellerin ve ayakların altında gerilmeye çalıştım. Hepsini uzaklaştırıp Doyle'u yanıma çağır-mak istiyordum. Bunun sona ermesini istiyordum. Ama Andais intikamını yavaş yavaş alırdı. Ben daha çok hepsini-öldür-bitsin-gitsin mantığındaydım. Andais oyun oynamayı severdi.

Minik beyaz bir peri, tepeden tırnağa kırmızılara boyanmış bir vaziyette, karşıma dikildi.

Çanların tınısına benzeyen bir ses tonuyla, "Neden bu kadar gerginsin, Prenses? Seni ısırımızdan mı korkuyorsun?" diye sordu. Bir kahkaha attı ve yarı-perilerin bir kısmı aynısını yaptı, sanki içeride bir sürü çan çalıyor, yılanlar tıslıyor ve birileri garip sesler çıkartıyordu. Kahkaha atan bulut vitray cama benzeyen kanatları ve kana bulanmış vücutlarıyla leş yiyenler ile kelebekler karışımına benziyordu.

Andais'in sesi salonda yankılandı, bir aktörünki gibi belirgin bir sesi yoktu, sohbet eder gibiydi. Sanki sesinin her köşeye dolması için fazla bir çaba göstermiyordu. "Evinin yeteneklerini geri kazanması için ne verirdin, Maelgwn?"

Maelgwn, "Ne demek istiyorsun, Kraliçe'm?" diye sordu. Sesi hâlâ neşeliydi ama gözlerinde ihtiyatlı bir bakış vardı.

Gözleri salonda gezindi ve Doyle'u buldu. "Karanlık, ne demek istediğimi göster."

Kraliçe'nin sinirleri benimkinden daha sağlamdı. Ben olsam Doyle'u yanıma çağırıp neler öğrendiğini sorardım ama Kraliçe salonun ortasında bir gösteri sergilemesini istiyordu. Belki de benden daha peri olduğu içindi. Perilerin büyük bir kısmı pratik insanlardı. İdama giderken bile espri yapabilir veya oyun oynayabilirlerdi. Ben onlar gibi değildim. İçimden buna bir son vermesini haykırmak geldi. Fakat koltuğumdan kalkmadım ve ağzımı açmadım, her şeyin arzuladığı gibi olmasına izin verdim. Korumalarımın güçlerini geri kazananları söylememiş olmayı arzuladım. Doyle'un gücünün geri döndüğünü bilmeseydi bu gösteri yapılmazdı.

Doyle kapılardan uzaklaştı, salonun ortasında durdu ama değişmedi. Sadece saray beklerken bize doğru yürüdü, insanlar kendi arasında mırıldandı ve bazıları kahkaha attı. Doyle kürsüye ulaştığı anda Kraliçe de kaşlarını çatı. Doyle platformun önünde eğildi, daha çok Kraliçe'nin tahtına yakındı. Böylesi iyiydi, burası Andais'in sarayıydı. Maelgwn, "Evim hâlâ taht odasını boydan boya geçebilme gücüne sahip," dedi. Bir kahkaha atmadı ama sesinde alaycı bir ton vardı.

Doyle, "Silahlarımı güvenli bir yere bırakmak için izin istiyorum," dedi.

"Sana böyle bir izni neden vereyim, Karanlık? Bu akşamdan önce beni bir kez hayal kırıklığına uğrattın."

"Kaybettiğimiz büyümlü eşyaların büyük bir kısmı şekil değiştirirken kayboldu." Kemerini çözdü ve ikiz hançerleri çıkarttı, siyah kabızlı kılıcına da aynısını yaptı. Hançerlerin isimleri Çentik ve Kesik'ti. Bir zamanlar başka isimleri vardı ama hiç duymamıştım. Fırlatıldıkları hedefi vururlardı.

Kılıcın ismi Kara Delilik, Bainidhe Dub'du. Doyle'dan başkası kılıcı eline almaya çalışırsa sonsuza kadar delirirdi. En azından efsane böyleydi. Silahların İsimsiz'e karşı kullanıldığını görmüştüm. Bütün güçlerini savaşta görmemiştim. Omzundaki kılıf çıkarttı, içinde modern, büysüz bir silah vardı. Silahı kınında bıraktı, zaten kemer destek olmayınca kılıf boşlukta sallanıyordu.

Kucağında silahlarla diz üstü çöktü. "Batı Diyarı'nda değişeceğim zaman silah takmazdım. Üzerimde ne varsa kaybolur, insan formuma geri döndüğümde yerinde bulamazdım. Bu silahlar için bu riski göze alamam." Kısık sesle konuştu, sadece platforma yakın olanlar duydu. Kraliçenin öfkesi Doyle'un ihtiyatlı tavrını görünce kayboldu. "Her zamanki gibi bilgesin, Karanlık. Nasıl istiyorsan öyle olsun." Ayağa kalktı, silahlarla basamakları çıktı. Sonra benim hiç bilmediğim bir şeyi yaptı. Kraliçe'nin yanağına bir öpücük kondurdu, yeterince yakın olduğum için kulağına bir şey fısıldadığını fark ettim. Kraliçe sadece bilmiş bir gülümsemeyle karşılık verdi. Doyle'un kulağına uygunsuz bir şey söylediği izlenimini verdi.

Sonra benim yanıma geldi ve yanağıma nazik bir öpücük kondurdu. Yüzümde nasıl bir ifade olduğunu bilmiyordum çünkü bu konuda halam kadar yetenekli değildim. Yüz ifademi kontrol edemiyorsam gizlerdim.

Kulağıma fısıldadı. "Büyünün kokusu Nerys'in üzerinde."

Başımı hafifçe yana çevirip boynuna yasladım. Zengin kokusunu içime çektim, sıcaklığını hissettim. Listemde en son aklıma gelecek kişilerden biri Nerys'ti. Sadece Nerys'ti, ismi *lord* veya *leydi* anlamına gelirdi. Evinin lideri olsa da büyü gücünün büyük bir kısmını kaybettiği için gerçek is-

mini kullanmıyordu, isimden çok bir unvan olan Nerys'i kullanıyordu. Ama politikadan anlayan bir yaratık değildi. Unseelie Sarayı'nın on altı evi kadar tarafsız kalmaya çalışıyordu. Nerys ve adamları ne Cel'i ne de bir başkasını severdi. Kraliçe'ye saygı gösteriyorlardı, hepsi buydu. Dikkatliydi, kendi dünyalarında yaşarlardı, bundan paçayı kurtaracaklarına inanabilirlerdi. Kraliçe'ye yapılan saldırı çok vahşiceydi, Nerys'e göre bir şey değildi. Bana bunu Doyle'dan başka biri söylese şüphe ederdim ama Doyle'dan şüphe etmezdim. Yüzüm boynunda olduğu için mutluydum, aksi hâlde şaşkınlığımı gizleyemezdim.

Beni anlıyordu ve nazikçe üzerime doğru eğildi, yüz ifademi kimsenin görmemesine yardımcı oldu. Nerys ve adamlarına bakmadım. Zamanı gelmeden bir şey belli edemezdim.

Geri çekildi, siyah gözleri buna hazır olup olmadığını soruyordu. Başımla onayladım ve gülümsedim. Ben âşığıydım ama Kraliçe'ninki gibi yapay ve şehvetli bir gülümseme gösteremedim. Silahlarımı kucağıma koydu, Andais'e geri döndüğü izlenimini verdi. Tabii ki, Eamon dışında kimsenin değerli silahlarını Kraliçe'nin kucağına koyacağını sanmıyordum. Bazılarının büyü gücüne dokunmasına bile izin vermiyordu. Silahları alıp vermez diye kimse Kraliçe'ye emanet etmezdi. Doyle bana güvendiğini, benim sadece almadığımı paylaştığını belli etti. Silahını kınından çıkarttı ve Buz'a uzattı. "İyi bir silah," dedi. Buz gülümsedi.

Rhys, "Perilerde bulunması zor bir model," dedi.

Doyle başıyla onayladı.

Bir an için Doyle'un gösteriye hazır olup olmadığını merak ettim ama sonra platformun diğer ucuna gitti ve koş-

maya başladı, havaya atladı. Bir anlığına siyah sisle gizlendi ve sonrasında siyah devasa kanatlarla salonun üzerinde uçtu. Nefesini tutanlar ve alkışlayanlar oldu, sarayın bir kısmı gösteriden keyif alıyordu. Siyah kartal bir daire çizdi ve salonun ortasında durup yere indi, dev pençeleri yere değdikten sonra kanatları sisin içinde eridi. Ardından taşların üzerine toynaklar bastı ve büyük siyah at Maelgwn'in masasına doğru yürüdü. Doyle'un karanlık gözleriyle kurt lorduna baktı. Sis yeniden yükseldi ve at yerini büyük siyah köpeğe bıraktı. Köpek nefesini Maelgwn'e doğru verdi. Otururken bile masadaki Maelgwn ile göz göze gelebiliyordu.

Kurt lordu selamlamak ve başıyla onaylamak arası bir hareket yaptı. Köpek memnun oldu ve platforma doğru koştu. Basamakları çıktı ve gelip yanıma oturdu. Köpek tahtımın yanındaydı, hiç düşünmeden yumuşak tüylerini okşadım.

Sis yeniden yükseldi, kokusu gibi derisi de serindi, yağmurlu bir ormanda nefes almak gibiydi. Doyle'un vücudu büyüyüp şekil değiştirirken elim büyü gücüyle karıncalandı. Kaliforniya'daki gibi etler ve kemikler birbirinin içine geçmedi. Elim siyah sisin içinde kayboldu, derimin üzerinden sanki elektrik akımı veya kabarcıklar geçti. Doyle insan formunda yanımda çömelmiş vaziyetteydi, çıplaktı, uzun siyah saçları altında bir havuz gibi toplanmıştı.

Elim hâlâ yüzündeydi, az önce köpeği okşarken şimdi insan yanağını okşuyordu. İltifat etmek istedim ama sarayın, performansını kusursuz bulduğumu duymasını istemedim.

Maelgwn, "Çok etkileyici," dedi. Sesinde ciddiyetten başka bir şey yoktu. "Seni bir kuş olarak gördüğümü hatırlamıyorum."

Doyle, “Hiçbir zaman kuş olmadım,” dedi.

“O zaman sadece kaybettiklerini geri kazanmadın, üzerine de bir şeyler ekledin.” Doyle başıyla onayladı, ellerim saçlarının arasında gezindi.

Maelgwn, “Bu mucize nasıl oldu?” diye sordu.

Doyle, “Bir öpücük,” dedi.

Maelgwn, “Bir öpücük,” diye tekrarladı. “Bu ne demek?”

Rhys, “Öpücük nedir biliyorsun,” dedi. “Dudaklarını büzüp...”

Maelgwn, “Öpücüğün ne olduğunu biliyorum,” diye araya girdi. “Bilmediğim şey tek bir öpücüğün Doyle’a bu güçleri nasıl kazandırdığı.”

Andais, “Güçlerini kimin öpücüğüyle geri kazandığını söyle,” dedi.

Doyle, “Prenses Meredith’in öpücüğü,” diye cevap verdi. Hâlâ yanımdaydı, elim hâlâ saçlarının arasında dolaşıyor, boynunu okşuyordu.

“Yalan.” Bunu söyleyen, evinin lideri Miniver’di. Uzun boylu ve sarışındı, Seelie Sarayı’na aitmiş gibi duruyordu çünkü eskiden oradaydı. Unseelie olduktan sonra güçlenmek için mücadele etmiş, sonunda karanlık sarayda kendi evinin lideri olmuştu. İnsanlar arasında sürgüne gönderilmek yerine Unseelie Sarayı’nda güçlenmeyi seçmesi Seelie Sarayı’na asla geri dönemeyeceği anlamına geliyordu. Sonsuza dek parıltılı saraydan kovulmuştu. Bazen insanlar arasında vakit geçirenleri geri alırlardı ama Karanlık Saray’a gidenler temiz sayılmazdı.

Tahtının önündeydi, sarı bukleleri parıltılı altın renginde kıyafetinin üzerine düşen ışıltılı bir figürdü. Kafasında altın bir taç vardı, kara kaşları ve üç renkli gözleri kusur-

suzdu. Andais'in sevdiği karanlık renkleri hiçbir zaman giymezdi. Miniver farklı bir saraya aйтmış gibi giyinirdi.

Andais, "Bir şey mi söyledin, Miniver?" dedi. Herhangi bir unvan kullanmaması bir hakaretti. Bir uyarıydı. Yerine otur ve sesini kes demekti.

"Söyledim ve tekrar söylüyorum, bu bir yalan. Hiçbir ölümlü böyle bir gücü geri kazanmamızı sağlayamaz."

Andais, "O bir sidhe prensesi ve sıradan bir ölümlüden çok fazlası," dedi.

Miniver başını iki yana salladı, sarı bukleleri sallandı. "Ölümlü, altı yaşındayken onu boğmalıydın. Kardeşinin seni durdurması büyük bir hataydı."

Ben kendisini duyamıyormuşum gibi konuştu, sanki Miniver ile aynı salonda değildim.

"Kardeşim Essus, Bir defasında Meredith'in oğlum Cel'den çok daha iyi bir hükümdar olacağını söylemişti. O zaman kardeşime inanmamıştım."

Miniver, "Cel en azından ölümsüz," dedi.

"Ama Cel kaybettiğimiz hiçbir gücü geri getirmedi. Ben de getirmedim." Andais şimdi çok ciddiye. İşini iyi biliyordu.

"Saf sidhe kanına sahip olanların yapamadığını bu yarıkanlı ölümlünün yaptığına inanmamızı mı bekliyorsun?" Miniver beni işaret etti, aşırı dramatik bir hareketti. Bunu yapınca elbisesinin kusursuz kolu göründü, kıyafetin önü hafifçe açıldı ve içindeki mavi kumaş açığa çıktı. Sonsuza kadar yaşıyorsanız bazen nasıl görüldüğünüz hakkında bile çok fazla vakit harcayabiliyordunuz. "Bu ucube tahta geçemez, Kraliçe Andais."

Ucube bence biraz kaba bir terimdi ama bir şey demedim, çünkü meydan okuduğu Kraliçe'ydi.

“Tahta kimin layık olduğuna ben karar veririm, Miniver.”

“Kendi soyundan gelen bir hükümdar istiyorsun, bu takıntın hepimizin sonu olacak. Bu ucubeyle kanını paylaşanlara neler olduğunu düello yerinde gördük. Kanında taşıdığı hastalık yüzünden ölümlü oldular.”

Andais, “Ölümlülük bir hastalık değildir,” dedi.

“Ama hastalık gibi öldürüyor.” Miniver saraya baktı, yüzler Miniver’e döndü. Birçoğu sessizdi, bazıları başlarıyla onaylıyordu. Kanımla ilgili endişeleri olanlar vardı. “Bu ölümlü kraliçe olursa biz onurumuz gereği ona kan yemini etmek zorundayız, böylece ona bağlanacağız. Kan yemini düello yerinde şahit olduğumuzdan çok farklı değil.” Miniver, Andais’e baktı, yüzünde yalvarır bir ifade vardı. “Anlamıyor musun, Kraliçe’m, kanını alır ve kendimizi bu ölümlüye bağlarsak, ölümsüzlüğümüzü kaybederiz. Sidhe olmayız.” Ayağa kalkan Nerys oldu. “Hiçbir şey oluruz.” Asil evlere mensup üç veya dört sidhe daha ayağa kalktı. Ayağa kalktılar ve Miniver’in dediğini onayladılar. On altı evden altısı bana karşıydı. Bunu önceden tahmin edemiştik.

Doyle çok sakindi. Adamlarımın hepsi, yerdeki goblinler ve arkamdaki Kırmızı Şapkalı dışında, çok sakindi. Ya ölümsüz olmamam onlar için farklı bir şey ifade ediyordu, ya da goblinlere başka bir şey oluyordu. Anlayamadığım bir şeydi.

Andais, “Vârisimin kim olacağına ben karar veririm,” dedi. “Tabii eğer beni dövüşe davet etmiyorsanız, Miniver, Nerys ve diğerleri. Her birinizle teker teker dövüşürüm ve bu tartışma sona erer.”

Miniver başını iki yana salladı. “Her şeye ölüm ve şiddetle cevap veriyorsun, Andais. Sen bizi çocuksuz ve neredeyse güçsüz bıraktın ama ölümsüzlüğümüzü alamazsın.”

“O zaman bana meydan oku, Miniver. Yapabiliyorsan, kraliçe ol.” Miniver’in öfkesi âdeta salonu baştan başa geçip Andais’e saldırdı, öfkesi somut bir şey olsaydı Andais çoktan ölmüştü. Perilerin sadece öfkeyle birisini öldürebildiği günler geride kalmıştı.

Andais, Nerys’e baktı. “Sen, Nerys, kraliçe olmak istiyor musun? Beni düelloya davet ediyor musun? Beni yen ve kraliçe ol.”

Nerys sadece dikildi, Kraliçe’ninkine benzer üç gri tonlu gözleriyle Andais’e baktı. Nerys’in uzun siyah saçları karmaşık bir biçimde örülmüştü ve arkasında ağır bir pelerin gibi duruyordu. Elbisesi beyazdı, kenarlarında siyahlar vardı, kemer takıyordu ve bileklerinde danteller göze çarpıyordu. Soğukkanlıydı. Miniver gibi çok öfkeli değildi.

“Hava ve Karanlık Kraliçesi’ni düelloya davet etmeye cesaret edemem. Bu, intihar olur.” Sesi şimdi sessizdi, karanlıktı. Ama içinde öfke yoktu, Kraliçe’nin üzerine alınacağı bir şey barındırmıyordu.

“Ama bana gizlice saldırmak, bir suikast denemesi, intihar değil, öyle mi?” Andais’in gülümsemesi hoş değildi. “Tabii eğer yakalanmazsan.”

Nerys olduğu yerde dikilip tahta baktı, yüzünde ne korku ne panik vardı. Andais, Nerys’i korkutarak bir yere varabileceğine inanıyorsa yanılıyordu. Nerys bir kanıt isteyecekti. Elimizde kanıt olduğunu bilmiyor muydu? Nuline ölünce güvende olduğumuzu mu sanıyordu?

“Suikast arkasındakiler açığa çıkmadığı sürece hoş bir şeydir.” Andais ayakta dikilen asillere baktı, sadece Nerys’e hitap etmiyor gibiydi. Ama bu akşamki bir şey gibi, bir şey içinde başka bir şey gizliyordu.

Miniver masaların arasından geçip bize doğru yürüdü. Bazıları uzanıp koluna dokundu, başını iki yana salladı ama geçmesine izin verdi. Masaların arasından çıktı ve sırtını dikleştirdi, kehribar ve altından bir heykel gibiydi.

Andais, “Bir şey mi söyleyeceksin, Miniver?” dedi.

“Prenses Meredith’i düelloya davet ediyorum.” Bu kadar öfkeli biri için sesi çok sessizdi.

Masasındakiler isyan etti ama Miniver sesleri duymadı. Seelie yüzü hâlâ bize dönüktü. Bana hiç bakmadı, sadece Andais’e baktı. Hayatımı istiyor ama dönüp bana bakmıyordu.

“Hayır, Miniver, o kadar kolay değil. Bugün Prenses zaten bir suikasttan kurtuldu. İkincisine gerek yok.”

“Büyülerimin bu akşam işe yaramasını çok isterdim ama uzaktan ölmüyorsa onu yakından öldürmek zorundayım.”

Yüzüm bir şey ele vermedi çünkü ne söylediğini anlamam birkaç saniye sürdü. Andais’in gözleri parıltıyordu, neşeli gibiydi.

Doyle ayağa kalktı ve önüme geçti. Diğer korumalar da vücudunu bana siper etti, Miniver’dan korudu. Silahlı korumaların bir kısmının kadının etrafında bir yarım daire oluşturduğunu gördüm. Miniver korumalar kadar uzun boyluydu, kırılgan veya korkan bir figür değildi. Kendinden çok emindi.

“Bütün sarayın önünde bu akşam Prenses Meredith’i öldürmeye çalıştığını itiraf mı ediyorsun?”

Miniver, "Ediyorum," dedi. Sesi bütün salonda duyuldu, sanki en kötüsü yaşandığı için artık öfkeye ihtiyacı yoktu.

"Miniver'i Ölümlülük Holü'ne götürün ve yanına muhafızlar bırakın."

Etrafındaki çember daralırken Miniver'in sesi tekrar duyuldu. "Ben birine meydan okudum. Cezamdan önce meydan okumamın cevabını almalıyım. Kurallarımız böyledir." Korumalar kadını alıp götürebilirdi ama sesler yükseldi.

Afagdu, "Böyle bir suçu itiraf etmesi çok üzücü," dedi. "Leydi Miniver haklı. Prenses'e meydan okudu ve suçuyla ilgili herhangi bir eylem yapılmadan önce meydan okumasına cevap verilmeli."

Galen arkamdan konuştu. "Daha önce Merry'yi öldürmeye çalıştı ve başarısız oldu, şimdi bir şans daha mı vereceğiz? Hiç sanmıyorum."

"Kurallarımız böyle." Doyle elini uzattı ve elini tuttum, başımı çıplak kalçasına dayadım. Tedirgin bir dokunuştı.

Andais, "Hayır," dedi. "Genç şövalye haklı. Bu meydan okumasına cevap alırsa kraliyet ailesinden birini öldürmeye çalıştığı için ödüllendirilmiş olur. Hainliği asla ödüllendirmem."

Nerys, "Prenses'e meydan okuyan Cel ve yandaşları olduğunda araya girmemiştin," dedi. "Düelloların arkasında oğlun olduğunda Meredith'i düello yerine neredeyse kendin götürecektin. Hepimiz Cel'in onu öldürmek istediğini biliyorduk. Meredith kimseye zarar vermemek için elinden geleni yaptı ama sidheler bir bahane bulup onu düelloya davet etti. Bir ölümlüyü bir ölümsüzle düelloya

davet etmekle suikast denemesinde bulunmak arasındaki fark nedir?”

Andais başını iki yana salladı, sanki itiraz etmiyor ama bunları duymak istemiyordu. “Miniver’i hemen götürün!”

“Kimse kanunların üzerinde değildir, Kraliçe hariç. Prenses henüz kraliçe değil.” Bunu söyleyen Miniver’e destek olmak için ayağa kalkanlardan biriydi.

Andais, “Sen de mi bana karşısın, Ruarc?” diye sordu.

“Ben sadece kanunu söylüyorum, başka bir şey değil,” dedi.

Nerys, “Düelloları daha önce durdurmamıştın,” dedi.

Andais, “Şimdi durduruyorum,” dedi.

Afagdu, “Meredith’in kendini koruyamayacak kadar zayıf olduğunu mu söylüyorsun?” diye sordu.

Nerys, “Bu doğruysa,” dedi. “O zaman tahta geçmesine izin verme, çünkü kraliçeyken biz onu düelloya davet edersek ve reddederse, tacını kaybeder.”

Maelgwn konuştu, Afagdu gibi ayağa kalkmayan asillerdendi. “Prenses Meredith ya şimdi ya da sonra dövüşecek, Kraliçe’m. Çok sayıda evin ona inancı kalmadı. Ya inancımızı tazeler ya da asla kraliçe olmaz.”

Miniver koruma çemberinin içinden, “Biz inancımızı kaybetmedik,” dedi. “Çünkü inancımız hiç olmadı.”

Doyle elini sıkınca kolumu beline attım. Daha önce de kanunlarımız tarafından tuzağa düşürülmüştüm. Düello ile ilgili kanunları çok iyi biliyordum çünkü üç sene boyunca bir açık aramıştım. Sonrasında düellolarda ölmek için sarayı terk etmiştim. Ve herkes düelloların ardında Cel’in olduğunu biliyordu. Birisi beni öldürmemeye çalışsaydı Cel gerçeğini dile getirdiklerini duymak güzel olabilirdi.

Doyle'a tutundum, üç sene bıraktığım yere döndüğümü fark ettim. Bir sonraki düellonun son düellom olacağından korkarak sarayı terk etmiştim ama işte şimdi yine birisi bana meydan okuyordu. Sadece bir sidhe değil aynı zamanda bir evin lideriydi. Bir evin lideri olmanın üç yolu vardı. Aileden gelebilirdi, seçilebilirdiniz, ya da teker teker herkesi düelloya davet ederdiniz, sonunda ya herkes ölür ya da bir yerde liderliğinizi kabul etmek zorunda kalırlardı. Bilin bakalım Miniver hangi yoldan evinin lideri olmuştu?

Miniver sarayımıza dahil olan son Seelie asillerinden-di. Birkaç gün içerisinde hangi evin büyüüne en çok saygı duyulduğunu öğrenmiş, sonra hepsini teker teker düelloya davet etmişti. Beş düellodan sonra saygı görmüş ve liderliği kabul edilmişti. Meydan okunan olduğum için silahları seçebilirdim. Güçlerimi almadan önce bıçakları veya izin veriliyorsa ateşli silahları seçerdim ama şimdi bu meydan okuma için kusursuz bir gücüm vardı. Dövüşmeden önce kanımızı akıtacak ve birbirimizin tadına bakacaktık. Kan elim için bu kadarı bile yeterliydi. Sorun, büyüü seçersem ve Miniver kan kaybından hemen ölmezse, beni öldürecek olmasıydı.

Yüzümü Doyle'un derisine dayayıp konuştum. "Sidheler asla ölümüne düello yapmaz. Hangi kanı istiyor?"

Doyle'un sesi diğerlerini bastırdı. "Prenses meydan okuyanın hangi kanı istediğini soruyor?"

Miniver'in sesi berraktı ve garip bir biçimde zafer sarhoşuydu. "Tabii ki, üçüncü kan. Ölümüne bir düello isteyebilseydim isterdim. Ama ölümsüz sidheler ölemez, ölümlü kanıyla lekelenmedikleri sürece."

Doğrudum, bir kolum hâlâ Doyle'un belindeydi. Adamlarım bir perde gibi aralandı ve Miniver'i gördüm.

Etrafındaki korumalar da aynısını yaptı, gerçi benim gibi kimseye sarılmıyordu. Hayır, uzun boyluydu ve sırtını dikleştirmişti, küstah bir havası vardı, bu kendine güven bir sidhenin en büyük zayıflığıydı.

“Kanımı içemezsin, Miniver. Kanım seni gerçekten ölümlü yaparsa gerçek ölüm riskiyle karşı karşıya kalırsın.”

“Benim için sorun değil, Meredith. Seni öldürürsem, ki öldüreceğime inanıyorum, o zaman tahta geçemez ve bu sarayı ölümlülüğüyle lanetleyemezsin. Sen garip bir şey olur da beni öldürürsen, bana gerçek ölümü tattırırsan, o zaman ölümüm bütün saraya, kraliçe olursan ve sana bağlılık yemini ederlerse neler olacağını göstermiş olur. Yaşayarak veya ölümlülüğünün Unseelie’yi bir lanet gibi sarmasına engel olmuş olacağım. Bu kadarı bana yeterli.”

Asillerden biri, “Leydi Miniver, şimdi kan elini taşıyor,” dedi.

“Bana karşı büyüğü seçecek kadar cesursa çok çabuk ölecektir. Beni üç küçük yarayla öldüremez, ben onu öldürürüm.” Kendine güvenini gösterircesine ayakta dikildi, kan elinin sadece ilk kısmına sahip olsaydım haklı olabilirdi. Ama ben üç küçük yarayı açıp birinin kanını yüz kat hızlı akıtabilirdim. Yeterince hızlı olabilirim Miniver benimdi.

33

Bir Seelie düellosunda saniyeler yoktu. Biri düelloya devam edemezse dövüş sona ererdi. Silahınızı alıp size yardıma gelecek bir başkası yoktu. Ama yemin için kanınızı akıtacak silahı kimin tutabileceğini seçebilirsiniz.

Doyle bir lastik ödünç alıp saçlarını bağıladı. Bıçağının ucunu alt dudağıma değdirdi, keskin bıçağının ucu yumuşak etime dokundu. Hızlıydı ama yine de canım yandı. Ağzınız kanayınca hep böyle olurdu. Kan yeminini mühürleyen öpücük olacaktı, bu kadar az kan ancak bu kadar çok şey ifade edebilirdi.

Sadece ilk kan olsaydı zırh da giyerdik, yüzümdeki kesik bunun içindi. Tek yapmanız gereken miğferi çıkartmaktı ve kanınız akıtılırdı.

Elimi eline aldı ve bileğimi açığa çıkarttı. Yine hızlı bir hareketle etimi kesti ama bu sefer canım daha çok yandı çünkü yara derindi. Çok derin değildi ama yine de derindi. Yaraya kan doldu ve yavaşça akmaya başladı.

Yine, sadece ikinci kan olsaydı, birinin zırhı üzerinde kalabilirdi. Ama üçüncü kan zırh olmaması anlamına geliyordu. Kendi deriniz ve üzerinizdeki kıyafetlerden başka bir korumanız olmazdı. Doyle bıçağı gırtlığıma dokundurdu ve hafif bir yara açtı. Kanın ne zaman aktığını hissedemedim ama bir süre sonra boynumdan akan kanın sıcaklığını hissettim. Üç kesik de acı vermişti, keskin ve anıydı, büyülesi daha iyiydi. Ayinin son kısmından önce bu yaralardan herhangi biri kapanacak olursa Miniver'in bıçakçısı yarayı tekrar açabilirdi. Bunu istemiyordum. Kim olduğu önemli değildi, etimi düşmana emanet edemezdim. Bir defasında bıçağı Galen tutmuş ve bana zarar vermemek için ürkek davranmıştı. Sonrasında iki yara tekrar açılmak zorunda kalmıştı. Cel'in adamları bileğimi neredeyse kopartacaktı. Doyle'un karanlık ve yakışıklı yüzüne baktım. Birçok şey söylemek istiyordum. Bir elveda öpücüğü vermek istiyordum ama buna cesaret edemedim. Kraliçe'nin taşların üzerine çizdiği büyü bir çemberin içindeydik. Bu çemberin içi kutsaldı, tek bir damla ölümlü kanı bile daha önceki düellolarda olduğu gibi çemberi lanetleyebilirdi. Ama en son düelloda birini öldürdüğümde ateşli silahlar kullanıyordum. Sonrasında bunlar yasaklanmıştı. Ben bunun adil olmadığını düşünüyordum çünkü ateşli silahlar bana göre teraziye dengeliyordu. Ölen sidhe benden çok daha ağırdı ve kolları benimkinin neredeyse iki katıydı. Yetenekli bir kılıç ustasıydı ama ben değildim. Ama çok iyi bir nişancı

değildi. Kraliçe'nin Kuzgunları hariç sidhelerin büyük bir kısmı değildi. Birçok sidheye göre ateşli silahlar insan hilesiydi.

Ama bugün ateşli silah olmayacaktı. Kılıçlar veya silahlar yoktu. Ben büyüü seçmişim ve Miniver zaferden emindi. Ben de böyle olmasını bekliyordum. Yeterince Seelie'ydi. Karşımda duruyordu, üzerinde altın renkli elbisesi vardı. Kan elbisesinin önünde ince bir kan çizgisi vardı, boynunda da aynısı göze çarpıyordu. Elbisesinin kolu da kana bulanmıştı. Kanı ağzından biraz daha koyu renkliydi, çenesinden akarken koyu kırmızı bir renge bürünüyordu. İçimden çenemdeki kanı silip dudaklarımı yalamak geldi ama kanımızı birbirimiz için saklamamız gerekiyordu.

Kraliçe tahtında oturduğu yerden, "Yaralar yeterli mi?" diye sordu. İkimiz de başımızla onayladık.

"O zaman yemin edin." Andais'in sesi duyusuzdu ama kusursuz değildi. İçinde bir parça öfke ve huzursuzluk barındırıyordu.

Doyle kenara çekildi ve karşı tarafta Miniver için bıçak tutan da aynısını yaptı. Miniver ile karşı karşıya kaldık. Birkaç saniyelğine hareketsiz kaldık, sonra öne çıktı ve yürürken etekleri altından bir bulut gibiydi. Ben de yürümeye başladım. Dikkatli olmak zorundaydım çünkü yüksek topuklular eski taşların üzerinde yürümeye uygun değildi. Bileğimi burkarsam hiç iyi olmazdı. Eteğim ile yaramayacak kadar kısıydı, bütün kıyafetlerim kanlıydı. Dalgalandan veya bir bulut gibi süzülen bir şeyim yoktu. Dolgun etekleri neredeyse çıplak bacaklarımı saracaktı. Mesafeyi tamamen kapatmamı beklermiş gibi bana baktı ama benden

otuz santimetre daha uzun olduğu için aradaki mesafeyi yardım almadan kapatmam mümkün değildi.

Çenesinden kanlar akarken karşımda dikildi. Elleri yanlarındaydı. Önce neyin yanlış olduğunu bilemedim, sonra nereye baktığını fark ettim. Gırtlığıma bakıyordu, gözleri toplanan kanın üzerindeydi. Bu barbarlıktan nefret ediyormuş gibi bir yüz ifadesi takınmıştı ama gözleri... kusursuz gökyüzünden üç halkaya benzeyen güzel mavi gözleri... içinde açlığı barındırıyordu. Andais'in ne dediğini hatırladım, büyüü yapan kana susamanın ne demek olduğunu iyi bilen biriydi. Büyüyü yapan Andais'in büyüünü anlıyordu. Bir şeyi anlamanın en iyi yolu bizzat deneyimlemektir.

Miniver'in gözleri gırtlığımdaki yaraya harika bir şeymiş gibi bakıyordu. Kan istiyordu, yarayı istiyordu, zarar vermek istiyordu, bütün bunlarda Miniver'i etkileyen bir şey vardı. Ama bu etkiden korkuyordu. Ben zamanımın bir kısmını Andais'in hobilerinin yanlış tarafında geçirmiştım. Andais için kan ve seks ve vahşet birbiriyle ilişkiliydi, birinin bittiği yerde hemen diğeri başlayabilirdi.

Miniver eylemleri veya sözleriyle Kraliçe'ninkine benzer bir gücü olduğunu hiç belli etmemişti. Andais'in beslendiği açlıkla besleniyorsa o zaman Miniver bir aziz gibi kendini kontrol edebiliyordu. Tabii ki, baştan çıkarılmamak için çok dikkatli davranıyorsanız aziz olmak kolaydı.

Miniver eğlenceler çok kanlı olduğunda salonu terk ederdi. Bunlar için fazla Seelie olduğunu söylerdi. Şimdi gerçeği gözlerinde görebiliyordum. Korktuğu için dışarıya çıkmıyordu, dışarıya çıkıyordu çünkü kendisine güvenmiyordu. Tıpkı şimdi kendisine güvenmediği gibi.

Gerçek doğasını reddetmekti. Ben insanlar arasında, perilerden ve değer verdiğim herkesten uzakta, yıllarca bunu yapmıştım. İhtiyacın çok uzun zaman sonra karşılanmasının nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Miniver de aynı durumda mıydı?

Aramızdaki mesafeyi kapattım, bacaklarını hissedene kadar eteğinin içine girdim, vücudu vücuduma dayandı. Geri kalanım yokmuş gibi gırtlığımdaki kana baktı. Sonunda yüksek topuklarım üzerinde dengemi sağlamak için beline sarılmak zorunda kaldım. Ben bunu yapınca geri adım attı, kendisine sarılmamı istemediğini belli etti. Fakat esas sebebi başkaydı, çok yakınında olduğumda kanı göremiyordu.

“Benden çok daha uzunsun, Miniver. Yardım etmezsen seninle yemini paylaşamam.”

Kusursuz burnu üzerinden bana baktı. “Herhangi bir sarayda sidhe olmak için fazla kısasın.”

Başımınla onayladım, yüzümü buruşturdum, uzanıp gırtlığıma dokundum. Acı verdi ama çok fazla değil. Yaraya dokunduğumu gördü, bluzumun boynunu çekiştirmemi seyretti. Erkek veya lezbiyen olsaydı beyaz göğüslerimin görüntüsünden hoşlandığını söyleyebilirdim ama bunun Miniver için o kadar basit olduğunu sanmıyordum. Sanırım beyaz tenimin üzerindeki kanın görüntüsüydü. Elimi uzattım, bileği yaralı oldu. “Gel, Miniver, bu yemimde bana yardım et.” Beni reddetmedi ama eli elime dokunduğu anda irkilerek geri çekildi. Goblinlerin ve yarı-perilerin beslenmesini seyretmek Miniver için tam bir işkence olmalıydı.

“Bu düellodan vazgeçiyorsan itirazım olmaz,” dedim. Mantıklı bir şey söylüyormuş gibi göründüm.

“Tabii ki etmezsin çünkü hayatına son vermek üzereyim.”

“Beni kanatacak mısın?” diye sordum. Ne kadar kanın dışarı çıktığını görmesi için bileğimi kaldırdım.

“Vücudumu taşların üzerinde paramparça mı edeceksin?”

Kusursuz alnında ilk ter damlası belirdi. Ah, evet, bunu yapmayı çok istiyordu. Andais gibi katletmek istiyordu. Şarabın içerisine en gizli ve ateşli arzularını koymuştu. Maskesini sonra düşürürsem beni katlederdi. Ama maskesini hemen şimdi düşürebilsem, öpüşürken saldırmasını sağlarsam, o zaman seremoniye gerek kalmadan saldırıya geçebilirdim. Beyaz gırtlakını boydan boya açabilirdim, belki de bu düellodan sağ çıkabilirdim. İki güç eli vardı. Biri uzaktan işe yarıyordu ve ben onu kullanmasını istemiyordum. Uzaktan bir enerji akımı fırlatabiliyordu. Bu enerjiyle kalbimi durdurabilirdi ama ikinci bir eli daha vardı. Pençeler eliydi. İncecik parmaklarını vücuduma koyarsa görünmez pençeler manikürlü parmaklarından fırlardı. Görünmez pençeler etimi bıçaklar gibi keser, zırhım da olmadığı için işim hemen biterdi. Doyle ve Rhys bunu kullandığına şahit olmuştu. Sol eliydi ve hayatta kalma şansım olan eliydi. Onu kullanmasını istiyordum. Korkuyordum ama korkacak zaman yoktu. Panik beni öldürürdü ve ben ölürsem adamlarıma ne olurdu? Buz, Andais’e geri döneceğine ölmeyi tercih edeceğini söylemişti. Kraliçe’nin merhametine geri dönmelerine engel olan tek şey bendim. Hepsini ortada bırakamazdım. Çaresiz kalmalarını istemiyordum. Hayatta kalmam gerekti, kalmalıydım. Bunun için de Miniver’in ölmesi gerekti. Yeniden altın renkli elbisenin içine girdim, yine vücudunu hissedecek kadar yakındım, dengemi sağlamak için ellerimi beline koydum.

Bu sefer beni kabaca kendine çekti, sanki hemen bitmesini istiyordu. Sol elimi kaldırdım, üzerinde açık yara vardı, yüzüne dokunur gibi yaptım ama bileğimi tuttu. Çok acı vermedi ana eli kesige değince küçük bir ses çıkarttım. Gözleri biraz aralandı ve elini bileğime değdirdi. Bunu yapmasına izin verdim ve yine küçük bir ses çıkarttım.

Gırtlığında nabzını görebiliyordum. Sesler hoşuna gitmişti. O kadar ki, elini bileğime bastırdı ve bir sonraki ses gerçekte.

Sesim çok kısık çıktı ve rol yapmıyordum. “Canımı acıtırıyorsun.” Beni kendine iyice bastırdı, kolumu geriye bükerek yarayı deşmeye devam etti. Kolumu yerinden çıkartmak istercesine sert ve hızlı bir hamleyle havaya kaldırdı. Bir çığlık attım ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Diğer elini kafama koydu, elini kanlı saçlarımın arasına soktu. Gırtlığımdan bir ses çıktı ve kendisiyle mücadele ettiğini gördüm, gözlerinde savaş öfkesi dans etti. Gördüklerimi yanlış yorumluyorsam ölüydüm, yavaş ve acı verici bir ölüm olacaktı. Bu düşünceyle tüylerim diken diken oldu, nabzım kafamda atmaya başladı. Karşı koymadım, Miniver sanki korkunun kokusunu aldı ve bundan hoşlandı. Ağzı ağzımın üzerindeydi, nefes verdi ve yeminimizi mühürlerdi. Kolumu yeniden bükte ve bir çığlık attım. Kahkahaya benzer bir ses çıkarttı ama bunun neşeyle ilgisi yoktu. Böyle bir şey duymamıştım. Karanlıkta duysam korkardım. Ağzıma fısıldadı. “Benim için çığlık at, ben kanını içerken çığlık at. Çığlık at ve sen bunu yaparken canını acıtmam.”

Tereddüt ettim çünkü bir an için neyin daha iyi olduğumu bilemedim, teslim olup çığlık atmak mı yoksa mücadele etmesini sağlamak mı? Miniver benim adıma karar

verdi. Ağzını ağzıma bastırdı, Miniver için çığlık atmayınca bana zorla çığlık attırdı.

Kolumu yeniden büktü ve bir ses daha çıkarttım ama küçük sesler istemiyordu. Hiçbir uyarı olmaksızın, büyüsunü hissettirmeden, sol elime bıçaklarını sapladı, beş bıçak etlerime ve kemiklerime girdi. Bunu yapınca çığlık attım, çığlık attım, çığlık attım, ağzının içine çığlık attım, içinde kapana kısılmış gibiydim. Kanımla birlikte çığlıklarımı da içti ve kendimi savundum. Acıyı ve korkuyu güce dönüştürdüm. *Kana*, diye düşünmedim. *Öl*, diye düşündüm. Ağızlarımız birbirine değerken gırtlığı parladı, bizim de kanında boğulduk. Beni bırakacağını düşündüm ama bırakmadı. Eli hâlâ elimdeydi, tek yapması gereken gücünü çağırmaktı ve ölecektim. Bileğindeki yaraya odaklandım ve gırtlığı parçalansa da çığlık atmak istedi. Elini başımdan çekti. Eli kolundan neredeyse kopmuştu. Artık gözlerinde açlık yoktu, sadece şok ve korku vardı, gerçek bir ölümsüzün ancak ölümle burun buruna gelince verebileceği bir tepkiydi. Şaşkın korku vücudunu ele geçirmeye başladı. Beni kendisinden uzaklaştırmak istedi. Sağlam kolumla kendimi yakalayamadım. İyice büktüğü elim işe yaramaz durumdaydı, elimi hissetmiyor ama acı çekiyordum. Omzumu hissetmiyordum. Bir yandan da bunun iyi bir şey olduğunun farkındaydım.

Bir an için yerde yatıp hareket etmeli miyim karar veremedim. Bana doğru sendelediğini gördüm, elini bileğiyle aynı hizaya getirmeye çalışıyordu ama kopmak üzere olan eline gücünü odaklamakta güçlük çekiyordu. Nasıl kullanacağını bulmadan bir şey yapmak zorundaydım. Gırtlığından geriye kalan kırmızı kitleye baktım, ışıkların

altında omurgası bembeyaz parılıyordu. Göğüslerinin üzerindeki köprücük kemiğini görebiliyordum. Çok hasar görmesine rağmen hâlâ mücadele ediyordu. Şimdiye kadar ölmüş olması gerekirdi. Neden ölmüyordu?

Gücümü yoğunlaştırdım. Göğsünün çıplak kemiklerinin hemen altında âdeta sıkılmış bir yumruk gibiydi. Gücü sıktım, sıktım, odakladım.

Bir enerji akımı tüylerimi diken diken etti, arkamdaki zemini kararttı. Miniver elini kopartmış, kesik kolunun ucundan enerji atmaya çalışıyor ama mesafeyi ayarlayamıyordu.

Güç yumruğunu göğsünün içine soktum, yaranın içine yerleştirdim ve yarayı genişlettim. Parmaklarımı iyice açtım ve göğsünün üst kısmı kırmızı bir yağmur gibi etrafa kemikler ve etler saçtı.

Boştaki elimle gözlerimdeki kanı sildim ve Miniver'in sırtüstü yerde yattığını gördüm. Gırtlaksız, göğüssüz ve ciğersiz nefes almaya çalışıp kıvranıyordu. İnsan olsaydı ölmesi gerekirdi. Ölümlü olsaydı ölürdü ama ölmemişti.

Kraliçe'nin uzaktan gelen sesini duydum, olması gerekenden daha uzaktan geldi. "Bu düello sona erdi. İtirazı olan var mı?"

Ses çıkmadı.

"Meredith'i galip ilan ediyorum. İtirazı olan?"

Bir ses duydum, kime aitti bilmiyordum. Konuşan kadındı. "İkisi de yerde. Bence Prenses de Miniver kadar zarar gördü."

O zaman ayağa kalkmam gerektiğini anladım. Sağlam kolum üzerinde doğruldum. Dünya renklere bulandı, kolumdan destek alarak oturdum. Kafamı kaldırdım ve konuşanın Nerys olduğunu gördüm.

Andais, “Şimdi mutlu musun, Nerys?” diye sordu.

“Kanuna göre kazananın güç çemberinin dışına çıkması lazım.” Nerys’ten nefret etmeye başladım. Dizlerimin üzerindeydim ve dünya hâlâ rengârenkti ama sonunda etrafımı görebiliyordum. Ayağa kalkıp yürüyebileceğimi sanmıyordum. Ama korumanız gereken bir gururunuz yoksa hareket etmenin başka yolları da vardı. Bir elim ve dizlerim üzerinde Nerys’e doğru süründüm. Masasının tam önünde çemberin dışına çıktım, sağlam elimi kullanarak masanın kenarına tutundum ve ayağa kalktım.

Yakından yüzüne baktım ve seslendim. “Doyle.”

Doyle hemen yanıma geldi, herhâlde düşündüğümünden daha yakındı. “Buradayım, Prenses.”

“Kraliçe’ye söyle Nerys’in ne yaptığını saraya anlatsın.”

Doyle, Andais’e döndü. “Prenses, Nerys’in ne yaptığını açıklamamızı istiyor.” Kraliçe anlatmaya başladı, Nerys ve adamları masadan uzaklaştı, hepsi ayakta ydı. Kaçamıyorlardı çünkü kapıda korumalar vardı. Fakat ayağa kalktıkları anda dövüşmeye niyetli olduklarını anladım. Miniver gibi değil, kurallara uymaksızın savaşacaklardı. Herkesle dövüşmeye niyetliydi.

“Yarı-periler,” dedim.

Doyle öne eğildi. “Seni taşıyayım, Meredith.”

“Yarı-periler,” dedim.

Beni anlamadı ama birden etrafımı kanatlı figürler kuşattı. Çanların çalmasına benzeyen bir ses, “Bizi mi çağırдың, Prenses?” diye sordu.

“Size sidhe eri ve kanı teklif ediyorum.”

“Seninki mi?” diye sordu.

“Hayır,” dedim. “Onları.”

Bir an için kanatlı bulut tereddüt etti ama sonra hep birlikte Nerys ve insanların üzerine saldırdılar. O kadar beklenmedik bir şeydi ki sidheler kendini savunamadan, büyülerile kanatlarını kavuramadan yarı-periler etlerinin ve kanlarının tadına baktı. Nerys'in yüzü kan revan içerisindeydi. Hepsinin elleri, boyunları, yüzleri ve göğüsleri kanlıydı. Yarı-periler işini iyi yapıyordu.

Böyle bir şey olacağı aklıma gelmemişti. İşe yarayacağını hiç düşünmemiştim. Şok harika bir şeydi. Canım acımıyordu, kolumu hissetmiyordum. Ama gücümü hissedebiliyordum. "Kana," diye fısıldadım. Yaralarından kan akmaya başladı. Küçük yaralardan kan fışkırdı. Bize doğru bir enerji akımı süzüldü ama zırhlı bir şövalye araya girip darbeyi karşıladı, etrafa kıvılcımlar saçıldı.

"Goblinler," dedim. Kırmızı Şapkalı Jonty, Ash ve Holly ile birlikte yanıma geldi. "Kardeşlerini de yanına al, Kırmızı Şapkalı."

Jonty itiraz etmedi ve diğer Kırmızı Şapkalıları da yanına alıp etrafımı kuşattı. Ben Nerys ve adamlarının yaralarını kanatırken beni korudular.

Bazıları safları bozdu ve bıçaklarını çekip korumalarıma saldırmak istedi. Herhâlde Miniver gibi yere düşmeyi tercih ediyorlardı. Sonra asillerden biri dizlerinin üzerine çöktü ve seslendi. "Bizi affet!"

Andais, "Beni öldürüp korumalarımı katledecektiniz, merhameti hak ediyor musunuz?" diye sordu.

Kadın masanın altından çıktı ve Doyle beni geriye çekti. "Lütfen, Prenses, evimizin tamamını yok etme, hepimiz bu kadarız."

"Nerys ölecek, çünkü Kraliçe'ye ihanetin sorumlusu o."

Nerys'in sesi duyuldu, çok küstahtı. "İnsanlarımın hayatını bağışlarsanız eylemlerimin bedelini öderim."

Andais kabul etti ve Nerys açığa çıktı, Miniver ile dövüştüğüm yere doğru yürüdü. Çember gitmişti. Bir düello değildi. Bir infazdı. Ama bir ölümsüz nasıl öldürülürdü? Miniver hâlâ yerde kıvranıyordu. Ölümsüzü nasıl öldürürdünüz? Paramparça ederek. Bu görevi Ash'e verdim çünkü Doyle'a yanımda ihtiyacım vardı. Diğer korumalarımдан böyle bir şey isteyemezdim. Ash gırtlığını, karnını ve göğsünü parçaladı, ben bunun yeterli olduğunu düşünüyordum fakat Kırmızı Şapkalılar ile yarı-periler etrafını kuşattı. Kan eliyle yaraları açtım ve yere düşüp parçalanmış olgun bir kavun gibi etrafa saçıldı. Kırmızı Şapkalılar ve yarı-periler kana bulandı. Ama ölmedi.

Bacaklarım artık beni taşımıyordu, Doyle beni uzaklaştırdı. Kraliçe'nin yanına gittiğimizde ağlıyordum. "Onları bundan daha fazla öldüremem." Bana kılıcı Fani Dehşet'i uzattı.

Doyle, "Kılıcı savuracak kadar doğrulamaz," dedi.

"O zaman onları müttefikleriniz goblinler ve yarı-perilere veririm. Düşmanlarımıza ders olsun diye onları canlı canlı yemelerini söylerim."

Gözlerine baktım, şaka yapmasını ümit ettim ama çok ciddiydi. Elimi kılıca doğru uzattım ve kılıcı bana verdi. Doyle beni kılıçla birlikte kucığında taşıdı. Kraliçe ayağa kalktı ve sesi salonda yankılandı. "Miniver, Meredith'in kanını içti ama ölümcül yaralar almasına rağmen ölmedi. Demek ki Meredith'in ölümlülüğünün bulaşıcı olduğu terisi doğru değilmiş." Ardından bir sessizlik geldi, herkesin yüzünde şaşkınlık vardı. Unseelie Sarayı bu akşam bir gösteriden beklediklerinden fazlasını almıştı.

"Meredith iki haini öldürüp oldukları gibi bırakmam için bana yalvardı. Ona bu ölümlerin onun olduğunu söyledim, gerekirse etlerini yemeleri için goblinlere ve yarı-perilere veririm. Canlı canlı yenirken attıkları çığlıklar düşmanlarımızın kulaklarından silinmez."

Sidheler şimdi yataklarının altındaki yarattığı görmüş çocuklar gibiydi.

"Ama bu ölümler bana ait değil, prenses onlara gerçek ölümü tattırabilirse, o zaman goblinlere ve yarı-perilere gerek kalmaz."

Doyle beni taşıdı, Miniver'in yanından geçerken bir an için tereddüt etti. Gırtlığı iyileşmeye başlamıştı, derisi kapanıyordu. Bu yaradan sağ kurtulacaktı. Aslında, koparttığı eli de koluna yarı tutunmuştu.

"Doyle," dedim. Ne dediğimi anladı çünkü korumalarımı çağırdı. Miniver iyileşiyorsa tekrar tehlikeli olabilirdi. Merhamet gösterip ölmek çok aptalca olurdu.

Andais, "Neden korumalarına ihtiyacın var, yeğenim?" diye sordu.

Doyle cevap verdi. "İyileşiyor, Kraliçe'm."

"Evet, dikkat et de merhametin ölümüne sebep olmasın, Meredith. Çok yazık olur." Bunu önemsiz bir şeymiş gibi dile getirdi, sanki kendisi için fark etmezdi. "Burada kimse merhamet ettiğin için sana saygı göstermez."

Duyamayacağı kadar kısık bir ses tonuyla, "Bunu saygı için yapmıyorum," dedim.

"Ne dedin, yeğenim?"

Derin bir nefes aldım ve sesimi yükselttim. "Bunu saygı için yapmıyorum."

"O zaman ne için?" diye sordu.

“Çünkü yerinde olsaydım birinin bunu benim için yapmasını isterdim.”

“Bu bir zayıflık, Meredith. Unseelie bunu affetmez. Onlar için gınahtır.”

“Bunu zevk veya acı için yapmıyorum. Bunu yapıyorum çünkü benim için önemli. Onların ne düşündüğü önemli değil, benim ne düşündüğüm önemli.”

“Kardeşim gibi konuşuyorsun. Ona ne olduğunu hatırla, Meredith, ölümü bir uyarıydı. Muhtemelen ölmesine sebep olan şey merhameti ve adalet anlayışındı.” Basamakları indi, bunu yaparken siyah eteklerini tuttu. Sanki bir muhabirin resmini çekmesini bekliyordu. Sarayın önünde hep böyle gösteriş yapardı.

“O zaman senin sonunu da şiddet ve acıya düşkünlüğünün hazırlamış olması çok garip, hala.”

Son basamakta durdu. “Dikkat et, yeğenim.”

Çok yorgundum, şoku atlatmaya başlamıştım ve kolum da acıyordu. Kendimden geçebileceğim bir yerde olmak, kolumu yeniden hissetmek istiyordum. Hislerim geri gelirken birçok şey vaat ediyordu ve hiçbirisi hoş şeyler değildi.

Miniver’e baktım. “Gerçek ölümü istiyor musun? Yoksa goblinlere yemek olmak mı istersin?”

Mavi gözlerinden düşünceler geçti, bazıları iyi bazıları kötüydü. Sanki neler olacağını tam olarak bilmiyordu. “Bana ne yapacaklar?” diye sordu.

Doyle’un göğsüne yaslandım ve soruya cevap vermek istemedim. Bu işi bitirmek istiyordum. Ölmesi gereken biriyle sohbet edecek vaktim yoktu. Miniver zaten ölüydü. Gözlerinde hâlâ ümit vardı ama olmaması gerekirdi.

“Bu hızla iyileşirsen seni ufak parçalara bölüp yemeden önce seni seks için kullanırlar.”

Bana baktı, gözlerinde inkâr vardı. Bana inanmıyordu. Kendini, sadece vücudunu değil benliğini de yeniliyordu. Tekrar küstahlığın kontrolü ele aldığını gördüm. Kendisini böyle bir sonun beklediğini düşünmüyordu. Bir şekilde hayatta kalacağını, benim saldırıma dayandığı gibi her şeye dayanacağını düşünüyordu.

“Ölümün gelmesini çok isteyeceksin, Miniver.”

“Hayat varsa her zaman olasılıklar vardır,” dedi. Göğsünün derisi pürüzsüz ve beyazdı, sanki bu yeni deri ve ete kan hiç dokunmamıştı. Doyle iki korumayı yanına bıraktı ve Nerys’in yanına gittik. Çok çabuk iyileşmemişti çünkü daha fazla zarar vermiştim ama yine de iyileşiyordu.

Miniver’e sunduğum seçimi sundum ama Nerys, “Beni öldür,” dedi. Bakışları Kırmızı Şapkalılara, Holly ve Ash’e doğru kaydı. Bakışından, kendisini aldıklarında canlı olmak istemediğini anladım.

“Ash.” İsmi iki kez tekrarlamak zorunda kaldım, sonunda yeşil gözlerini bana çevirdi. “Kırmızı Şapkalıları al ve Miniver’in etrafını çevir. Onu sarayınıza götürdüğünüzde canlıysa kendisini neyin beklediğini görsün.”

“Burada seninle kalacağız, bu yüzden ona dokunmayacağız.”

İç geçirdim. “Lütfen, benimle tartışma, ne yapılması gerekiyorsa yap.”

“Ne kadar inandırıcı olmamızı istiyorsun?” diye sordu. Yüzünde öfkeden başka bir şey daha vardı. Başımdan savarmış gibi bir ses tonu kullanmışım, bir goblin savaşçısına karşı, hele bir de vücudunuzu paylaşacağınız bir goblina karşı bunu kullanamazdınız.

Özür dilersem bunu zayıflık olarak algılar ve işler daha da kötüleşirdi. Yapabileceğim tek şeyi yaptım, kolunu tuttum, arzu ettiğim kadar sert değildi ama başım hâlâ çatlayacak gibi ağrısa da goblını kendime çektim. “Sen ve Holly inandırıcı olmak zorunda değilsiniz. Siz benimsiniz, sizi paylaşmam. Bırak Kırmızı Şapkalılar inandırıcı olsun.”

Ash bana hem şehvetli hem vahşi bir gülümseme gösterdi, katliam sizin için seks ise böyle bir bakış atabilirdiniz. “İlk sidheyi çok güzel hallettin, Prenses.” Öne eğildi ve neredeyse fısıldadı. “Çaresiz küçük sesler. Bizim için de aynı-sını çıkartacak mısın?” Doyle’un vücudu hareketsiz kaldı, sanki sorudan hoşlanmamıştı. Ama gerçek gerçektir.

“Çaresiz küçük sesler ve büyük ihtimalle büyük çığlıklar.”

Kıkırdadı, erkeklerin bu gibi şeyler hakkında ne düşündüklerini belli eden erkeksi bir sestir. Neredeyse rahatlatıcı bir sestir. Erkek erkekti.

“Çığlıkların benim için en tatlı müzik olacak.” Elimi kolundan aldı ve arkasına bir öpücük kondurdu. Sonra işaret etti, Jonty dışında Kırmızı Şapkalılar peşinden gitti.

Jonty bana baktı. “Kralım senin vücudunu korumamı emretti, onunkini değil. Dökülen kan dikkatimi dağıttı, diğerine yaklaşmana fazla izin verdim. Seni öldürseydi, sonunu asla öğrenemeyecektim.” Bir Kırmızı Şapkalı için güzel konuşuyordu ama bunu yüksek sesle söylemedim. Çünkü bunu ifade etmem buna çok şaşırdığım anlamına gelirdi.

Andais, “Ölüm vuruşunu kendi ayakların üzerinde indirmek zorundasın, Meredith,” dedi. “Yoksa Nerys de goblinlere gider.”

Nerys'in gözlerinde gerçek korku vardı. Ağzıyla, lütfen, dedi.

Doyle ağzını kulağıma dayadı. "Ayakta durabilir misin?"

Yüzümü yüzüne yasladım ve verebileceğim tek cevabı verdim. "Bilmiyorum." Beni kendi ayaklarım üzerine bıraktı ve ihtiyacım olunca bana destek oldu. Nerys'in göğsüne baktım. Kılıcın ucunu kalbinin üzerine koyacak kadar kısaydım. Bacaklarım titremeye başladı ama bu sorun değildi. Kabzayı sağlam elimle kavradım, derin bir nefes aldım ve ütün ağırlığımı kılıcın üzerine verdim. Kılıç göğsüne girdi ve kalbine saplandı. Bıçak bir ara kemiğe takıldı, sonra aşağıya inmeye devam etti. Yanında dizlerim üzerine çöktüm, sağlam elim hâlâ kabzanın üzerindeydi. Nerys'in neredeyse Kraliçe'nin gözlerinin ikizi olan gözleri açıldı. Nerys için yapabileceğim her şeyi yapmıştım. Arkamızdan çığlıklar geldi.

Alnımı sağlam elimin üzerine koydum. Kendi başıma ayağa kalkıp kalkamayacağımı bilmiyordum. Kraliçe, Miniver'in yanına yürümemi söylerse bunu yapamazdım.

Galen yanıma çömeldi. "Topukluları çıkart, Merry."

Başımı yana çevirip gülümsedim. "Zekice." Ayakkabıları ayağımdan çıkarttı. Dizlerim üzerinde sallandığımı fark ettim. Ayakkabı olsun veya olmasın, iyi değildim. "Ona ne yapacaklar?"

Doyle, "Oynayacaklar," dedi.

Kafamı çevirip gözlerine baktım. "Oynamak?"

Doyle ve Galen birbirine baktı. Bu kadarı yeterliydi. "Beni ona götürün." Doyle beni nazıkçe havaya kaldırdı, kılıç hâlâ elimdeydi ve çok ağırdı. Bugün neredeyse ölmüştüm ve az kalsın kolum kopuyordu, şimdi hepsinin

yorgunluğu çıkmaya başlamıştı. Kendimden geçmeyi dört gözle bekliyordum, yorucu bir günün ardından uykuyu iple çekmek gibiydi.

Goblinler saray mensuplarının yaptıklarını görebilmesi için yer değiştirmişti. Bir gösteriydi ve izleyicisi yoksa şov ne işe yarardı? Küçük Kırmızı Şapkalılardan biri Miniver'in yanındaıydı. Parmakları iyileşen göğüsle oynuyordu. Elini derinin üzerinde gezdirdi, sanki hassas bir yere dokunuyordu. Dokunuyor, okşuyordu, yeteneğini gösteriyordu ama parmakları Miniver'in bacaklarının arasında değildi. Sanki Miniver'e zevk verecekmiş gibi kalbinin üzerini okşuyordu. Doyle beni yanlarına götürdü. "Seni böyle almalarına izin verme, Miniver."

"Bunları benden uzaklaştırın. Bunları benden uzaklaştırın."

Ash'e baktım ve diğerlerine kenara çekilmelerini işaret etti. Elini kalbin üzerinde gezdiren goblin isteksizce geri çekildi ve bunu yapmadan önce Miniver'in göğsünü sıktı.

Miniver yerde nefes nefeseydi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Tepesinde dikilen Jonty'e baktı.

"Onu da al."

Jonty, "Hayır," dedi. "Ben onun korumasıyım ve onu koruyacağım. Senin beyaz etin beni ilgilendirmiyor."

Doyle beni ayaklarım üzerine koydu ama bu sefer ayakta duramadım. Dizlerimin üzerine çöktüm. Miniver iyileşen elini yalvarırcasına bana uzattı. Gözleri ve vücuduyla yalan söylediğini anlamam bir saniyemi aldı. Doyle eline bir tekme attı ve açığa çıkan enerji akımı salonun diğer tarafındaki bir masaya çarptı. Jonty kolunun üzerine dizini koydu. Başını iki yana salladı. "Kolunu kopartmamı ister misin?"

Bunu bir düşündüm ama başımı iki yana salladım. “Bağlayın ve onu Kırmızı Şapkalılara verin.”

Andais, “Hayır,” dedi. “Son hareketi için cezalandırılması gerek.” Kraliçe’nin siyah ipekleri tısladı. Miniver’e tepeden baktı. “Sen bir aptalsın. Hâlâ hayattasın ve nefes alıyorsun, bunun Meredith’in artık ölümlü olmadığı anlamına geldiğini anlamıyor musun? Bugün ölmesini izledim ve sonrasında nefes almaya başladı. Her şeyini bir hiç için kaybettin.”

“Yalan,” dedi.

Andais eğildi ve diğer kadının yüzüne dokundu, garip bir okşamaydı. “Sen kana ve şiddete açsın. Görüyorum. Hepimiz görebiliyoruz. Beni de bununla yok etmeye çalıştın. Şimdi de aynıyla yok edileceksin.” Bana döndü. “Gördün mü, Meredith? Sen ona merhamet ettin ama seni öldürmeye çalıştı. Sidheler arasında zayıf gözükemezsin, eğer bir gün yönetmek istiyorsan.” Yüzüme dokundu, Miniver’e dokunuşu gibiydi.

“Bu dersi unutma, Meredith. Merhameti kalbinden sil yoksa sidheler onu kesip çıkartır.” Bilge bir gülümsemeyle devam etti, tam olarak yorumlayabildiğim bir şey değildi, muhtemelen yorumlamak da istemiyordum. “Yorgun görünüyorsun, Meredith.” Kılıcı elimden aldı. “Prenses’i odama götürün, benim yatağımı kendi yatağı gibi kullansın. Fflur’u yanınıza göndereceğim.” İşaret etti ve Miniver gibi altın renkli bir sidhe öne çıktı ama Fflur’un derisi soluk bir sarıydı ve gözleri simsiyahtı. Bildim bileli Kraliçe’nin iyileştiricisiydi.

Bir selam verdi. “Prenses’le ilgilenmek benim için bir onurdur.”

Kraliçe, “Evet, evet,” dedi. Elini havada salladı, sanki Fflur’un zaten seçim şansı yoktu. Zincirler getirildi ve Miniver bağlanırken çığlık attı. Zincirler soğuk demirdendi ve üzerinde oldukları sürece büyü yapamazdı. Goblinler kol gücünden çok büyüü etkiledikleri için saf metalleri işleme konusunda bizden daha iyiydi.

“Onu götür, Karanlık. Git.” Arkasına döndü ve tahtına doğru yürüdü. Sholto bunu görünce geceye bir son vermek üzere olduğumuzu anladı. “Lanetlilerin görevi Kraliçe’yi korumaktır ama anlaşmamız tamamlanınca seni de koruyacağız.” Sanki bu akşam bana yardım edemediği için özür diliyordu. Sholto bir kral için gençti, dört yüz yaşından daha küçüktü, bu yüzden daha mütevazıydı.

“Bu akşam hiçbir anlaşmayı tamamlayamam,” dedim.

“Böylesi daha iyi, bu akşam Kraliçe’yi yalnız bırakmam.” Kraliçe’ye döndü. “Lanetliler Andais’in yanında ve burada hâlâ bunu hatırlaması gerekenler var.” Sholto haklıydı, artık yorgunluğun ötesine geçmiştim. Bu akşam daha fazla politika, daha fazla oyun istemiyordum. Kolum zonkluyor, vücuduma sanki keskin bıçaklar saplanıyordu. Kolumdaki kasların sanki kendi canı vardı, kendi kendine titriyorlardı. Acıyla çığlık atmamak için kendimi zor tutuyordum çünkü bunu yapmak sidheler arasında zayıflıktı.

Fflur hafifçe koluma dokundu ve cık cıklandı. “Kasları ve lifleri parçalamışsın. Aynı zamanda yerinden çıkmış. Yumuşak dokuların iyileşmesi kemikten daha zor olacak.” Başını iki yana salladı, yine cık cıklandı.

Ash, “Bu akşam iyileşir mi?” diye sordu.

Fflur goblina hiç bakmadı. “Hayır, bu akşam değil. Yarı insan ve bu yüzden daha yavaş iyileşir.”

Ash bana bakıp sırtıttı. “O zaman bu akşam seni yalnız bırakalım, Prenses. Kalıp neler olacağını görmek istiyorum.”

“Nasıl istersen,” dedim. Ne yaptıkları hiç umurumda değildi. Artık odaklandığım tek şey acıydı. Biraz sonra geriye hiçbir şey kalmayacak, dünyam acıdan ibaret olacaktı. Biraz acı hoşuma giderdi ama bunu zevke dönüştüremezdim. Bu sadece acıyacaktı. Büyük salonu terk ettik, arkamızda Unseelie kendi aralarında mırıldanıyordu. Bu akşam yaşananların Aydınlanma ve İllüzyon Kralı’nın kulağına gitmesi ne kadar sürerdi bilmiyordum. İki gün sonra Taranis’in sarayında bir baloya katılacaktım. İyileşmek için iki günüm vardı. Lanetliler ve goblinlerle anlaşmama devam etmek için iki günüm vardı. İki gün bunların hiçbirine yetmeyecek gibiydi.

34

Flur iyileştirme konusunda çok iyiydi. Bana serin ve soğuk bir su içirdi, acım azaldı. Beni soydu ve banyo yaptırdı. Hemen iyileşmedim ama kaslarım mücadele etmeyi bıraktı, keskin bıçakların saplanması masına benzer bir acı yerini donuk bir zonklamaya bıraktı. Bu acıyla yaşayabilir, hatta uyuyabilirdim.

Kraliçe'nin odası biz yokken temizlenmişti. Bu kadar çok kanı nasıl temizlediler bilmiyordum ama umurumda değildi.

Galen kıyafetlerimi çıkartmama yardım etti. Gözlerinde dökülmemiş yaşlar vardı. Eğildi ve dudaklarını alnıma dokundurdu. "Bugün seni kaybettiğimi düşündüm," dedi. Elimi uzattım ama geri çekildi. "Hayır, Merry, ilk nöbet benim. Bana sarılırsan ağlarım ve bu çok insanca olur." Bir espri yapmaya çalıştı ama beceremedi. Basit bir endişeden

daha fazlası söz konusuydu ama ben sorguya çekip gerçeği öğrenecek durumda değildim.

Doyle, Kraliçe'nin büyük yatağında yanıma uzandı. Yatak bizimkinden bile büyüktü. Ben buna grub-büyükliğünde diyordum ama bunu Kraliçe'nin yüzüne söylememiştim. Fflur'un bana verdiği sıvı sayesinde uyum geldi. Uyumama ve iyileşmeme yardımcı olacağını söylemişti. Uyku üzerime çökerken Doyle'un kadife sıcaklığına sarıldım.

Buz alnımı öpünce gözlerimi açtım. Gözlerimi kapattığımı hatırlamıyordum. "Galen'in ilk nöbeti tutmasına yardım edeceğim. Bu akşam yanında uyuması gereken biri daha var." Yüzünde bir bakış vardı, dudak büküyordu, çocuksu değildi. Bana baktı, benden yüzlerce yaş büyük biri için bu bakış bile garipti.

Gözlerimi bir dahaki açışında yanıma birinin girdiğini hissettim, yaralı kolumun yanına uzanıyordu. Tanıdığım bir vücut değildi. Neden bu kadar emin olduğumu bilmiyordum ama yatağıma paylaşan erkeklerin neye benzediğini biliyordum, bu bir başkasıydı. Gözlerimi açınca Adair'in altın renkli yüzünü gördüm. "Kraliçe bu akşam istersen senin olduğumu söyledi," dedi. Gözlerinde korku ve belirsizlik vardı. Küçük gösterimizden sonra Kraliçe'nin nasıl bir ruh hâlinde olduğunu ancak Tanrıça bilebilirdi. Kraliçe'nin gazabına uğrayanlar arasında olmayı hiç istemiyordum.

"Bizimle kal," diye fısıldadım. "Bizimle kal." Yüzünü yana çevirdi ve bana sarıldı. Tepeden tırnağa ürperdi ve birkaç saniye sonra ağladığını duydum. Rhys, Adair'in diğer tarafına sürünürken yatak tekrar kıpırdadı. Kitto ayak ucuna geçti, Nicca ve Sage kanatlarını dikkatlice arkala-

rında katlamıştı. Hepimiz Adair'e dokunduk, ellerimiz ve vücutlarımızla güvende olduğunu hissettirdik. Hep birlikte sıcak vücutlar ve rahatlatıcı ellerden bir yığın olarak uykuya daldık.

Beni iki şey uyandırdı: Adair'in uykusunda inlemesi ve Doyle'un yanımda kaskatı kesilmesi. Gözlerimi açtım, kolları belimdeydi ama hareket etmiyordu. Adair çaresiz küçük sesler çıkartırken ben de olduğum yerde dondum kaldım.

Kraliçe yatağın dibinde ayaktaydı ve bize bakıyordu. Düşüncelerini okuyamıyordum ama ciddi şeyler düşünüyor olmalıydı.

Sesini kesene kadar Adair'in boynunu okşadım ve yeniden uykuya daldı. Diğer tarafında Rhys'in uyanık olduğunu hissettim. Nicca, Kitto ve Sage de uykuda olmalıydı, nefesleri düzenli ve derindi.

Buz ve Galen yatağın dibine, Kraliçe'nin arkasındaydı. Sanki Kraliçe'yi tutmak istiyor ama bundan korkuyorlardı. Birini Kraliçe'den nasıl korurdunuz? Koruyamazdınız.

Bize tepeden baktı ve uyuyanları uyandırmak istemiyormuş gibi kısık sesle konuşmaya başladı. "En çok kimi kışkandığımı bilemiyorum. Seni mi yoksa yanındaki erkekleri mi? Gücünün tadına baktım ve ne kadar tatlı olduğunu anladım, Meredith." Başını yana çevirdi ama ben bir şey duymamıştım. "Eamon bekliyor, bu akşam için seçtiğim korumalar da." Bana tepeden baktı. "Bu akşam yatağıma birden fazlasını almak konusunda bana ilham verdin."

Adair'in vücudu yine gerildi, gözleri kapalı olmasına rağmen uyanıktı. Bir çocuk gibi uyuyor rolündeydi. Yeterince uğraşırsanız kötü şeyler kaybolup giderdi.

Kraliçe gırtlaktan gelen bir sesle kıkırdadı ve Adair bir darbe almış gibi irkildi. Kraliçe gülererek odayı terk etti ama yaptığını hiçbirimiz komik bulmadık. Barinthus, Usna, Abloec, Onilwyn ve Amatheon'un nerede olduğunu merak ettim. Şimdi benim olmaları gerekti ve onları korumam gerekirdi. Rhys'i nerede olduklarını öğrenmesi için gönderdim. Bir süre sonra hepsini yanına alıp geri döndü. Hawthorne, İvi ve Brie de yanındaydı. "Kraliçe'den bütün erkeklerini getirmek için izin istedim, henüz birlikte olmadıklarını yanıma verdi ama seçimi erkeklere bıraktı. Hepsi bu akşam seninle burada olmayı seçti." Hem neşeli hem de yorgundu. Barinthus tepeden bize baktı ve başını iki yana salladı. "Bu yatak hepimizi almaz," dedi. Haklıydı ama yine de üzerine çıkmayı başardılar. Hayatım boyunca hiç bu kadar çok kişiyle birlikte yatağa girmemiştım, yeni gelen korumalar adına yatağın ayak ucundan konuşan Amatheon oldu. "Bu akşam Rhys'i bizi bulması için göndermene teşekkür ederim."

"Artık benimsin, Amatheon, öyle veya böyle."

Rhys odanın diğer tarafından, "Öyle veya böyle," dedi.

Buz kapının dibinden, "Bu, bir insan nikâh seremonisi değil," dedi. Biraz aksiydi. Doyle bana daha sıkı sarıldı ve ben de Doyle'a sarıldım.

Doyle, "Evlilikler boşanmayla bitebilir ya da biri çekip gidebilir," dedi. "Merry sorumluluklarını daha ciddiye alır."

"Öyleyse ne olmuş?" diye sordum. "Daha mı zengin yoksa daha mı fakir olursunuz?"

Rhys, "Bundan emin değilim," dedi. "Sanırım fakir olmak hoşuma gitmez."

"İyi geceler, Rhys," dedim.

Bir kahkaha attı.

Kapının yanındaki Galen, “Hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayırana dek,” dedi. Hem rahatlatıcı hem de uğursuz bir cümleydi.

Onilwyn’in sesi karanlığın içinden geldi, uzakta olduğu için yatakta kendine bir yer bulamadığını anladım. “Ve böylece sen kendini bize, bizim korumamıza ve kaderimize bağladın.”

“Korumanıza ihtiyacım var ama kaderiniz sizin elinizde, Onilwyn. Kaderin senindir, onu senden kimse alamaz.”

“Kraliçe kaderimizin senin elinde olduğunu söyledi,” dedi. Birileri odada uykuya dalmaya çalışırken kullanılacak türden bir ses tonuyla konuştu.

“Hayır,” dedim. “Kimsenin kaderi benim elimde değil. Bu kadar sorumluluk çok fazla.”

“Kraliçe olmak böyle bir şey değil mi?”

“İnsanların kaderi elimde olabilir ama kişisel seçimleriniz sizindir. Özgür iradeye sahipsiniz, Onilwyn.”

“Buna gerçekten inanıyor musun?” diye sordu.

“Evet,” dedim. Yüzümü Adair’in boynuna koydum. Taze kesilmiş odunlar gibi kokuyordu. Yerinden hiç kıpırdamadığı için Andais’in saçlarını kesmekten başka ne yaptığına merak ettim.

Onilwyn, “Özgür iradeye inanan bir hükümdar, kurallara aykırı değil mi?” diye sordu.

“Hayır,” dedim. Yüzüm hâlâ Adair’a değiyordu. “Değil. Benim kurallarıma aykırı değil.” Sesim daha uykuyla çıkmaya başladı.

Onilwyn, “Sanırım senin kurallarını sevmeye başladım,” dedi. Sesi ağırlaştı.

Rhys, "Kurallar, evet," dedi. "Ama ev işleri çok kötüdür." Onilwyn, "Ev işleri!" dedi. "Sidheler ev işi yapmaz."

"Benim evim, benim kurallarım," dedim.

Onilwyn ve bazıları itiraz etti. Doyle, "Bu kadar yeter," dedi. "Prenses ne derse onu yapacaksınız."

Tanımadığım bir ses, "Yoksa ne olur?" diye sordu.

"Yoksa sizi Kraliçe'nin nazik kollarına geri göndeririz."

Bunu duyduklarında içeriye ağır bir sessizlik çöktü, huzurlu bir sessizlik değildi. "Pencere silmemi isteyecekseniz bari seks iyi olsa." Sanırım konuşan Usna'ydı.

Rhys, "İyi," dedi.

Galen, "Kes sesini, Rhys," dedi.

"Ama doğru," dedi.

"Bu kadar yeter," dedim. "Yorgunum, yarın kolumu kaldıracak için bu akşam uyumam gerek."

Bir sessizlik daha oldu, örtülerin altında kıpırdananların sesleri geldi. Sonra Ivi'nin sesi yükseldi. "Ne kadar iyi?"

Rhys kapının dibinden, "Çok..." diye cevap verdi.

"İyi geceler, Rhys," dedim. "Ve iyi geceler, Ivi. Uyuyun." Neredeyse uykuya dalmıştım, Doyle ve Adair'in sıcaklığı arasındaydım. Sonra fısıltılar duydum. Ses tonundan birinin Rhys diğerinin de Ivi olduğunu anladım. Bağırıp susmalarını söyleyebilirdim ama uyku üzerime sıcak bir bataniye gibi çöktü. Ne zaman bir ses çıksa birine susmasını söylersem asla uyuyamazdım. Rhys, Ivi'ye yaşadıklarını anlatmak istiyorsa anlatabilirdi. Ben dinlemek zorunda olmadığım sürece önemli değildi.

Son duyduğum ses boğuk ve erkeksi bir kahkaha oldu. Sonraki sabah Rhys'in erotik hikâyelerinin herkesin çok ilgisini çektiğini öğrenecektim. Yalan söylemediğine veya

bir şeyleri abartmadığına dair bana yemin edecekti. Rhys'e inandım ama bir daha benimle birlikte olmayanlara böyle hikâyeler anlatmaması için yemin ettirdim. Biraz izin versem bana bir doğurganlık tanrıçasının şöhretini kazandıracaktı. Rhys mütevazı olduğumu söyledi. Ben ölümlü olduğumu söyledim. Ölümlü bir kadın ölümsüz on altı sidheyi nasıl tatmin ederdi?

Bana bakıp gülümsedi. "Ölümlü, öyle mi? Bundan emin misin?" Gerçek cevap, hayır, olabilirdi. Ama zaten bir insan ölümsüz olduğunu nasıl anlardı? Demek istediğim, kendimi farklı hissetmiyordum. Ölümsüz olunca farklı hissetmem gerekmez miydi? Öyle olması gerekirdi. Ayrıca, böyle bir teori nasıl test edilirdi?

LAURELL

K. HAMILTON'IN

GİZEM, BÜYÜ, KORKU VE
ROMANTİZM TEMALİ SERİSİ
"ANITA BLAKE", HER ROMANIYLA
NEW YORK TIMES ÇOKSATAR
LISTESİNE GİRDİ.

VAMPİR AVCISI ANITA BLAKE'İN
MACERALARI, DÜNYA ÇAPINDA
MİLYONLARCA OKURA ULAŞTI.

HAMILTON, EŞİ, KIZI,
DÖRT BULDOG VE SAYISI
DURMADAN DEĞİŞEN
BALIKLARI İLE ST. LOUIS,

MISSOURI'DE YAŞIYOR.
WWW.LAURELLKHAMILTON.ORG
ADRESİNDEN YAZAR HAKKINDA
DAHA FAZLA BİLGİYE
ULAŞABİLİRSİNİZ.